Rostocker Dokumentenserver
Dieses Werk wurde Ihnen durch die Universitätsbibliothek Rostock zum Download bereitgestellt.
Für Fragen und Hinweise wenden Sie sich bitte an: digibib.ub@uni-rostock.de

Otho Gualtperius

Grammatica Graeca : Ex Optimis Quibusque Auctoribus collecta

Marpurgi: Egenolphus, 1623

http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn778717763

Druck Freier Zugang PUBLIC DOMAIN

Cc_51.

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn778717763/phys_0002
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn778717763/phys_0003
DFG

GRAMMATICA GRÆCA,

EX OPTIMIS QUIBVSQVE Auctoribus collecta;

CUI LIBELLUS DE VARIETATE PRÆCIPUARUM DIALECTORUM; Atticæ, Ionicæ, Doricæ, Æolicæ: itemque de proprietate poëtica, & retexendis Græcorum metris est annexus.

AVCTORE

OTHONE GUALTPERIO, S. Theolog. Doct.

CVI ADIECTVS EST INDEX LOCVpletissimus vocum Græcarum, ab ipso Auctore collectus.

Sum ex libris Johannis Joachimi Stere

MARPVRGI,
Apud Paulum Egenolphum,
M. DC. XXIII. M.DC.XXIII

H X

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn778717763/phys_0005
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn778717763/phys_0006
DFG

AMPLISSIMIS VIRIS,

PIETATE, PRVDENTIA atque virtute ornatissimis, JACOBO BLANCKENHEIMIO; PETRO SAURIO, CHRISTOPHORO ECHZELIO, ELIAE CULTRARIO; CASPARO ROMERO, ANDREAE LUDOVICO, HENRICO SPULERO, *omnibus* COSS. *dignissimis, nec non reliquis Rerumpubl. Marpurgensis, Giessensis, Puzbachensis, Alsfeldianae, Grunbergensis, Francobergensis, VVetteranae, Senatoribus optimis, amicis & fautoribus suis honorandis, S.P.*

PRAECLARE *Theognis Megarensis, Gnomologorum princeps, in paraenesibus suis monet, Musarum famulum & nuncium, si quid eximium noveris sapientiae non invidum esse oportere, sed alia quidem inquirere, alia vero ostendere, alia etiam componere. Qua sententia omnium maximè praeceptores & institutores tenellae iuventutis videtur commonefacere, quo modo non sibi solis ad comparandam virtutis & eruditionis laudem, operam debeant navare, sed etiam id simul agere, ut pulcherrimum iuventutis florem, fidei suae commissum, honestissimarum artium praeceptis, nec non virtutum ac morum elegantiorum regulis, dextre*

 si

& fideliter imbuant, sibiq; quam similimum efficere, studio indefesso contendant. Vt enim hac ætas ad utrumq; oppositorũ flexibilis est, & secundum Plutarchum in aureolo de puerorum institutione libello, propter mollitiem efficta facilis, cui haud secus matheseis & disciplinæ liberaliores infiguntur, atq; sigilla mollibus imprimuntur ceris: ita præceptoribus quoq;, cumprimis opera danda fuerit, ut ne quicquam quod ad ædificationem & culturam ingeniorum pertinet, intentatum relinquant, sed omnẽ potius moveant lapidem, quo cum delectu utilissimas semper & maxime necessarias doctrinas discipulis suis proponant. Comparantur eam ob rem, ab eodem Plutarcho, agricolæ diligenti, & colono perito, qui si bonum inveniat solum, id curat potissimum, ut semen etiam bonum & pingue, non vitiatum in illud disserat, ne scilicet tritici loco, segetibus intereuntibus, aspera ipsi (ut cum Marone loquar) sylva subeat,

Lappæque tribulique interque nitentia culta
Infelix lolium, & sterilis dominentur avenæ.

Quare & pari ratione præceptores industrii, ingeniorum pinguedinem, & fertilitatem nacti, salutaris & utilis doctrinæ semina spargere iactareque haud cessabunt. Sicque

Achil-

Achillis Magistro Phœnici erunt quam similimi. Cæterum ut in omnibus pene artibus humanioribus magna auctorum existit varietas, quorum non eadem semper in tradendis præceptionibus accuratio est & methodus: ita in Grammaticis Græcis, tum Latinis numerus fermè est amplissimus. Idcirco si uspiam alibi, hic certe in primis delectus erit habendus, & à præceptoribus cum indagandum diligenter fuerit, qui nam ex multis aliis, theorematum, seu præceptionum ratione & planiores sint & exquisitiores, tum quoq; cum iudicio discernendum, quos utique discipulorum suorum captui magis arbitrentur esse accommodatos. Testatur enim Magistra rerum experientia: permultos esse, qui in proponendis auctoribus prolixioribus nullum sciant tenere modum. Qui tamen nil aliud efficiunt, quam quod discipulos suos ad finem Grammatices perductos, inprimis, mediis & ultimis semper æque rudes inveniant. E contra esse nonnullos qui dictandis describendisque compendiis finem facere nolint, qui & ipsi discentium plus obsint quam prosint studiis, eo quod horum in cœtu, vix è viginti sæpenumero exemplaribus reperias unum, quod quarta demum ex parte, ne dicam de tertia aut secunda

rectè à discipulo sit transcriptum. Huic igitur ut in scholis HASSIACIS, quo ad eius fieri posset, occurreretur malo, pridem de eo in Synodis particularibus, Pastores non nulli reverendi atque doctissimi, quibus studia discentium vehementius essent cordi, sententias suas contulerunt, auditisque singulorum suffragiis tandem rogare cœperunt, ut in his literis studiosæ juventutis causa, talis præstaretur opera, quæ rectè iaciendis fundamentis Grammaticis, cum in scholis trivialibus, tum in Academia quoque utilis ac salutaris esse posset.

Cum igitur ego illorum calculo & meum subjicerem, atque hoc ipsum summopere necessarium esse ducerem, ob id quod nullam pene scholam in patria Hassia viderem, quæ non peculiarem aliquem sibi usurparet Grammatices Græcæ auctorem, animum ad conscribendam, quam nunc do, Grammaticam adjeci, eamque tanto libentius auspicatus sum, quod intelligerem, in Academia etiam nostra Professores nonnullos, collegas meos charissimos atque venerandos, virosq; præstantissimos, qui de eius generis studiis atque laboribus dexterrime iudicant ac sentiunt, institutum hoc atq; consilij mei rationes vehementer approbare. Evol-

vi igi-

vi igitur præstantissimorum quorumq; Grammaticorum libellos diligenter ac sedulo, inter quos coryphæos semper habui F. Sylburgium & M. Crusium, utrumque amicum meum singularem & honorandum, nec non Possellium in Syntaxi: cæpiq; in juventutis gratiam Grammaticam talem, qualem videtis, adornare.

Per Quæstiones & Responsiones tractare eam placuit, quod hanc videlicet docendi discendiq; rationem omnium probatissimam atq; commodissimam esse judicarem. A Dialectis Græcæ linguæ prorsus separatam descripsi, quod scilicet cum linguæ communi commistæ Dialecti, incipientium memoriam non parum viderentur obruere, præsertim confuse traditæ, & sine judicio atque ordine (ut à nonnullis factum est) nunc in hunc, nunc in illum locum dispersæ. Peculiarem autem Dialectis librum tribui, ut si discipuli ejusmodi sint progressuum, quibus scriptor vel Atticus, vel Ionicus, vel Doricus queat cum fructu exponi, inde pro modo & captu quorumvis, præceptores facile possent repetere. Terminos etiam usitatos retinui, ob id quod scholæ nostræ novas illas temporum appellationes à Petro Ramo introductas (cuius diligentiam alioquin &

acumen in Philosophicis magnifacio) minime agnoscerent, neque putarem ego, è re inventutis fore, ut omissis antiquorum appellationibus, novas illas sectarer. Quid enim in Eustathio, Tzetze, Didymo, Triclinio, Gorgone, vel alio optimorum autorum interprete seu scholiaste intelligat Grammaticus Rameus? cum hi non faciant mentionem horistici primi, secundi, tertij, quarti: futuri infecti primi, 2, 3, 4, 5: futuri perfecti primi, 2, 3, 4, 5, aoristi primi, 2, 3, 4? sed modos appellent & in singulis sua agnoscant tempora, pari modo quemadmodum à me cum cæteris Grammaticis est positum. Hic igitur Rameus necesse omnino habet, ut in lectitandis veterum interpretum libris, aut novam conjugandi rationem è vulgatis Grammaticis petat, aut ipsum contextum interpretum multis in locis intactum relinquat. Et quia labore vno eodemque non uni, sed triplici discipulorum generi inservire volui, curavi generaliora & omnium maxime necessaria, characterе etiam maiori imprimi, hocque demensum incipientibus seu primi generis discipulis destinavi. Pro mediis autem tanquam provectioribus, subiunxi præcepta pleniora, quæ oblongo seu pendulo characterе sunt impressa. Et quia in

Acade-

Academia quoque cum in prælectionibus difficiliorum authorum, tum in examinibus quoque eorum, qui ad publicum eruditionis & virtutis suæ testimonium atque honorem aspirant sententiæ Græcæ saepe resolvendæ sunt Grammatice: placuit & his suum demensum designare, adeoq; certis quibusdam notis, isto videlicet modo effictis [] includere. Quod si alicui seu plura seu pauciora, nunc primo nunc secundo discipulorum generi è me imposita vitio debuntur, præceptor quivis facile pro sua prudentia pensum vel augere, vel imminuere poterit. Hic præcipuus Grammaticæ huius finis est & scopus, ut cum ex pluribus Hassiæ scholis discipuli ad Academiam nostram, tanquam ad superius quoddam Lyceum, in quo ulterius instituantur, confluant, pleriq; ijsdem Grammaticis præceptionibus instructi, eundem præceptorem ad unam eandemq; Grammaticam, Homerum, Pindarum, Isocratem, Theognidem aut alium aliquem authorem Græcum retexentem, tanto luculentius & melius assequanter atque intelligant, quin & interrogati ipsi, eodem prorsus modo atque secundum certas Grammaticarum institutionum regulas respondeant.

Vobis autem, viri amplissimi atque præstantissi-

tißimi, Conſules digniſſimi, nec non & reliqui ſingularum Rerump. Senatores prudentißimi, amici venerandi, hanc qualemcunq; Grammaticam mediocri ſtudio à me confectam, inſcribere atque dedicare volui, partim ob id, quod ut conſcriberetur, paſtores veſtri fratres mei & ſympatriotæ colendi, authores haud poſtremi extiterint, tum quoq; quod labor hic ſcholis veſtris pignoribuſq; charißimis in illis verſantibus unice ſit deſtinatus. Nullus igitur dubito, quin V. A prudentiaque æquo animo libenter & humaniter munus hoc literarium ſit receptura, meq; fauore atq; benevolētia complexura amica Deum O PT. MAX. ex intimis cordis viſceribus precor, ut univerſis illis & ſingulis Rebuſpublic. veſtris ex alto benedicat, conſilia veſtra gubernet, voſq; ad gloriam nominis ſui & ſalutem civium diu ſoſptes atq; incolumes conſervet. Data Marburgi, poſtrid. Cal. Septemb. Anni æræ Chriſtianæ. 1590.

Ampl. & prudent. V.

Studioſiſ.

Otho Gualtperius D.

IN REVERENDI ET CLARISSIMI VIRI, DOMINI OTHONIS GVALTPERII, DOCTORIS Theologi, Græca & Hebræa linguarum in illustri Marpurgensium Academia Professoris, Græcam Grammaticam.

VT nimium vanis fabricatur sumptibus ædes,
Qui solida tardat cingere tecta basi:
At nimium lentho vehitur rhedarius axe,
Qui pigris cessat subdere calcar equis:
Vt nimium tardo tellurem vomere sulcat,
Qui flagris nescit colla domare boum:
Sic frustra aut tardè linguas perdiscet & artes,
Qui præceptorum cognitione caret.
Sunt etenim præcepta basis, calcaria, flagra,
Queis sine cognitio frugifera esse nequit.
Ergo opera illorum laudemque decusque merentur,
Qui præcepta brevi dexteritate docent.
Nec minus in studiis laudemque decusque merentur,
Qui præcepta pari sedulitate legunt.
Hinc tua GVALTPERI varias se dicet in ovas
Gloria, & ipsa dabit præmia posteritas.
Dum clavo hanc operam figet studiumque trabali,
Et laudem soluet munera grata tibi.

Qui

EPIGRAMMA.

Qui Græca inconcussa struis fundamina linguæ
Largaque de riguo pocula fonte paras.
Nimirum quæ mille locis dispersa leguntur,
Et simul & semel hinc provida discе cohors.
Vis nitidum vivi fontis libare liquorem?
Vis docta Graios voce sonare modos?
Hunc pervolve librum, vatesq; adiunge Pelasgos:
Sic pura ex ipso fonte fluenta bibes.
At tu macte animi vir fœtus edere perge
Ingenii sic post fata superstes eris.
„Magnus honor, celebri vivum claresceresfama,
„Extinctum in scriptis vivere, maior honos.

M. Georgius Meisnerus Lubecensis.

Autho-

AVTHORES QVI AD HANC *Grammaticam* ἐπιβάλλον μέρος *contulerunt.*

Theodorus Gaza.
Demetrius Chalcondylas.
Lascaris.
Melanchthon.
Cleonardus.
Antesignanus.
Sylburgius.
Ceporinus.
Crusius.
Ramus.
Posselius.
Crocus.
Mecelerus.

Præter hos in Dialectis.

Eustathius.
Author brevium schol. Homer.
Plutarchus.
Hesychius.
Corinthus.
Ioan Grammaticus.
Moschopulus.
Tzezes.
Henr. Steph.
Scholiastes Sophocl.
Æsch. Dion. Afri.
Pindari & aliorum.

LIBRI

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn778717763/phys_0017
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn778717763/phys_0018
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn778717763/phys_0019
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn778717763/phys_0020
DFG

LIBRI PRIMI DE Etymologia,

CAPVT I. DE LITERIS.

Quid est Grammatica Græca?

EST ars benè loquendi Græcè.

Quænam eius sunt partes?

Etymologia & Syntaxis.

Sub Etymologia verò Ortographia quoque & Prosodia comprehenduntur.

Circa quid versatur Etymologia?

Circa voces singulas, non conjunctas aut constructas.

Quæ sunt prima singularum vocum elementa?

Literæ: eæq; viginti quatuor: quarum nomenclatura apud Græcos sic habet:

Alpha	Αα	a
Vita	Ββϐ	v
Gamma	Γγ	g
Delta	Δδ	d
Epsilon	Εε	e breve.
Zita	Ζζ	z
Ita	Ηη	i vel e longum.
Thita	Θθϑ	th
Iota	Ιι	j
Cappa	Κκ	c
Lambda	Λλ	l

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn778717763/phys_0021
DFG

My	Μ μ	m
Ny	Ν ν	n
Xi	Ξ ξ	x
Omicron	Ο ο	o parvum
Pi	Π π ϖ	p
Rho	Ρ ρ	r
Sigma	Σ σ ζ ς	ſ
Tau	Τ τ	t
Ypſilon	Υ υ	y
Phi	Φ φ	ph
Chi	Χ χ	ch
Pſi	Ψ ψ	pſ
O mega	Ω ω	O magnum.

* DE LITERIS, ET EARVM Inventoribus.

HOmo, animal ſociale. Communicat ergo animi ſui conceptus alteri, mediantibus ſenſibus, auditu & viſu. Auditus obiectum vox eſt: viſus autem Literæ, tanquam ſenſibiles quædam notæ, inſenſibilium conceptuum. Græci γεγράμματα & χαραχτῆρας ab inſcribendo & exſculpendo vocant. Literæ in duplici ſunt differentia.

Aut enim notæ ſunt conceptuum, aut vocũ, quæ conceptuum ſimulachra ſunt. Conceptuũ quidem notæ ſunt literæ Ægyptiorum Hieroglyphicæ, quò maioris ingenij, eò operoſiores: & Philoſophis tantùm, Ægyptijs Sacerdotibus olim cognitæ. Vocum verò notæ, quibus variæ ſonorum differẽtiæ, tàm ſimplices quam compoſi-

positæ exprimuntur, sunt Literæ proprie dictæ. Quarum inventio ut antiquissima, sic controversa est. Etsi n. variæ sunt linguæ, & peculiares singulæ Literas habēt, tamē alij suas literas priores extitisse, cæteros à suis mutuatos affirmant. Quod si verò sacrarū Scripturarū auctoritate hæc lis dijudicanda est, nullos certè alios quàm Adami filios, ante Diluvium universale, literarum Inventores fuisse constabit. Nam ij filij Sethi in duabus colūnis disciplinā rerum cœlestiū à se primò inventā conscripsêre. At tum Hebraica Lingua unica erat. Attestatur huic nomen Adami & Hevæ, quorū illud ruffum, hoc matrē viventiū, in nulla alia lingua, quàm Hebræa significat. Ergo etiam, Characteres Hebræi quos procul dubio Adamus à Deo acceptos liberis suis cōmunicavit. Sic post diluvium filij Noachi, avitas literas retinuēre, ad Babelonicā usq; linguarum divisionē. Linguæ tū variæ, principe illa Hebræa, cū suis literis ad paucas reducta, singulæ novos characteres mediatæ sunt. At Hebraicarū mentio post diluvium prima in Tabulis à Domino Mosi traditis. Quapropter Moses literarum inventor esse visus est, teste Eupolemo apud Euseb. lib. 10. de præparat. Evang. vel Mose antiquior Abrahamus, teste Philone. Indæi a. à Mose acceptas, superato mari rubro, in Palæstinam & Phœniciam intulerunt. Ea propter Phœnices literarū Inventores habiti. Vnde Lucanus.

Phœnices primi, famæ si credimus, ausi
Mensuram rudibus vocem signare figuris.

Cæterùm, Græci, qui generis antiquitatem, quam rationibus non possunt, fabulis astruere conantur, ante diluvium Deucalioneum, se literas habuisse gloriantur, teste Diodoro: qui Actinum, Solis F. è Græcia in Ægyptum profectum, Astrologiæ præcepta tradidisse scribit: at Græcia diluvio oppressa literarum monumenta fuisse deleta. Multis pòst seculis Cadmus, Agenoris F. è Phœnice literas in Græciam revehens, earum inventor existimatus est. Eas sedecim primùm fuisse, Plin. lib. 7. cap. 56. & 58. testatur. Quibus Troiano bello Palamedes ex volatu gruum adiecit quatuor Θ Ξ Φ X. Totidem Simonides Melicus Z H Ψ Ω Aristoteles XIIX. priscas fuisse putat: duas postea ab Epicharmo additas Θ & X. Hinc ab Ausonio Cadmi nigellæ filiæ dicuntur. Herodotus lib. 5. Cadmum cũ multis aliis scientiis, literas Græcis communicâsse scribit, quibus Iones vicini suas commiscuerint, & communi nomine Phœniceas appellarint: quarum Exemplar apud Thebas Bœotias in Ismenij Apollinis templo, in tripodibus incisa, Ionicis consimilia se vidisse testatur. Iones certè διφθέρας appellant pelles caprinas & ovillas, quibus olim penuria librorum, hoc est, sirporum, inscribebant. Iosephus lib. 1. contra Appionem, ante Homerum nullas Græcorum fuisse literas ait, cum nullus eo vetustior

scriptor

scriptor fuerit. At Cic. in Bruto, & Euseb. lib. 10. de præparat. Evangel. Linum, Philammonem, Thamyram, Amphionem, Orpheum, Musæum, Epimenidem, Aristæum, inventores fuisse & scripsisse commemorant.

Theod. Zvving. in Theat.

Ex quibus Constat initiò quinque duntaxat vocales fuisse, easq́ ancipites, κ, ε, ι, ο, υ: semivocales totidem σ, ρ, λ, μ, ν: mutas verò sex, τ, δ, κ, γ, π, β: postea verò accessisse literas compositas, vocales duas, η & ω, ad distinguendam temporis quantitatem: quarum illa tanquam è duobus ε, hæc verò è duobus ο, videtur composita, id quod contradictiones etiam arguunt, ᾔδη Atticum pro ᾔδεε· δέελον pro δῆλον. πρώρα è προόρα. Idem compendium in Consonantibus. Sylb.)

Alpha) prima Græcorum litera. Absque dubio ex Hebraica litera Aleph, cuius Radix Alaph, id est, didicit. Significat igitur μάθησιν disciplinam, inquit Crusius; quasi id dicat discipulo μάθε, disce; aut ζήτει quære. Nam ἀλφεῖν Græcis ζητεῖν quærere significat. Effertur hæc litera maiore hiatu oris, quàm cæteræ, ut moneamur, Deum os homini ad disciplinas percipiendas aperuisse. Rectè ergo primo loco ponitur. Grammat. p. 2. Henricus Stephanus contrarium statuit, & ἄλφα non ex ἀλφεῖν sed τὸ ἀλφεῖν è τῷ, α originem trahere autumat. t. 1. p.

VIII. ubi & Etymologia & Moschopuli rationes examinat. II. Alpha unum est ex illis elementis, quæ nomen suum apud omnes Græcas Dialectos immutatum retinuerunt, quum aliquæ nonnulla ex cæteris immutaverint. Nam ex γάμμα Iones γέμμα ex κάππα quidã κόππα fecerunt. Nonnullis maior etiam mutatio contigit; ut τῷ σίγμα, quod Dores σὰν appellarunt. μῦ α. Democrito vocatum fuisse traditur μῷ, eadem forma qua ῥῷ. III. Reprehenditur Priscianus, quòd omnia elementa Græcorum, pronunciaverit esse indeclinabilia: cum saltem excipere debuisset τὸ σίγμα, σίγματος, σιγμάτων: unde σιγματοειδὴς, σιγμοειδὴς ἄσιγμος, Item γάμμα, γάμματος &c. quin & articuli reliquis elementorũ nominibus p̃fixi, veluti declinationis loco sint, ut τὸ ἄλφα: τοῦ ἄλφα, τῷ ἄλφα. & sic de cæteris, τὸ βῆτα, τοῦ βῆτα, τῷ βήτα.

Vita.) Rectius Beta βῆτα, ex secunda Alphabeti Hebraici litera Beth. Ea Delphos pro πυτι, dicentes βατεῖν & βικρὸν pro πατεῖν & πικρὸν: Macedones autem pro τρ, dicentes βίλιππον, βερονίκην pro φίλιππον & φερονίκην, testatur Plutarch in Hellenicis quæst. II. Ex utraq; litera ἄλφα καὶ βήτα fit Alphabetum, ut vulgò loquimur: Iuvenal. Hoc discunt omnes ante Alpha & Beta puellæ. & ordine inverso in Epigram. Γαργαρέων παισὶν βῆτα καὶ ἄλφα λέγων. 1. Gargarensium liberos elementa docens, seu prima elementa. Vnde compositum, ἀναλφάβη-

φάθητος, ὁ μὴ ἠ. Qui ne alpha quidem de Beta novit, omninò illiteratus, adeò literarum rudis, ut ne ipsa quidem earum elementa habeat cognita. H. St. t. 1.

Gamma, γάμμα.) E tertiâ Hebræorum litera Gimel. Digamma. i. duplex Gamma Æolica litera est, de qua in Dialecto Æolica: Figura & vi similis latinæ F. sic dicta quòd duorum γ sibi superimpositorum formam gerat. Vide H. Steph. in Append. pag. 749.

Delta, δέλτα.) Ex quarta Hebræorum litera Daleth. Hac geminata utuntur Dorij & Bœoti pro ζ, dicentes θερίδδειν pro θερίζειν.

Εψιλὸν.) Ex punctis Hebræorum vocalibus, nominatim Seghól vel Scheva.

Ζήτα.) Ex Zaïn vel Tsadi. n. ex puncto Tseri. θ. ex litera Theth vel Tau. ι. ex Iod. κ ex Caph. λ ex Lamed. μ ex Mem. ν ex Nun. π ex Pe. ρ ex Resch. σ ex Samech vel Sin. τ ex Tau &c. Duplicia elementa Alexander interpres Græcus, scribi ait, per literas binas, ζ per δσ. ξ per κσ. ψ per πσ. Vide Ram. in Schol. pag. 44.

Sigma σ, ex Samech Hebr. ut dictum, vel Sin. Claudius Cæsar invenit ϡ & antisigma pro Ps. Sed post eius Imperium evanuêre, teste Quintiliano. Zvv. in Th.

Υψιλὸν.) Huius sonum ab ave Coccyge discere. Sic n. Aristophanes in avibus, χ' ὡπόθ' ὁ κόκκυξ εἰσποικόκκυ, τόθ' οἱ Φοίνικες ἅπαντες ἰὼς πυρὸς ὦν μὴ κριδὰς ὑπὸ τοῖς πεδίοις ἐδέροιζον. Et quando

Coccyx dixerit Coccy, tum Phœnices omnes frumenta & hordea in agris demerunt. Sonus autem ille Coccygis, non desinit in i, sed in u liquidam.

Hæ literæ simul sunt numerorũ notæ, idq; duplici ratione. Primò eo ordine, quo positæ sunt, numeros indicãt, ita ut ab α usq; ad ω numerẽtur viginti quatuor. Quo modo numerari solent Homeri libri Iliados & Vlyssea nec ultra 24. fit progressio. Secundò, Alphabetũ integrũ in tres distribuitur classes. Prima est unitatũ ab α usq; ad ι denariũ numerũ, & pro senario usurpatur peculiaris quædam nota, hoc modo ϛ quæ τὸ ἐπίσημον solet appellari. Secunda est denariorum ab ι usq; ad ϟ centenarium numerũ, & pro nongenaria inseritur hæc nota ϙ, quæ solet ἡ σαμπὶ dici. Tertia est centuriarum à ϟ usq; ad finem, & pro nongenario talis inseritur nota ϡ, quæ ἡ χαϱακτὴϱ nominatur.

(Tertiã numerandi rationẽ per literas, I. quæ unitatem significat, Πέντε, Δέκα, Ἑκατὸν, Χίλια, Μύϱια. Vide apud Crusium pa. 913.)

Quomodo distribuuntur literæ?

In vocales & Consonantes. Γϱάμματα φωνήεντα καὶ σύμφωνα.

Quot sunt vocales?

Septem: α ε η ι ο υ ω.

Quotuplices sunt?

Triplices: Longæ, breves, & ancipites, φωνήεντα μακϱὰ, βϱαχέα καὶ δίχϱονα. Longæ η & ω.

η & ω. Breves ε & ο. Ancipites α, ι, υ. Et sic ratione quantitatis porro dividûtur in mutabiles & immutabiles. Mutabiles α, ε, ο: quod scilicet in præteritis & aoristis verborum mutentur, α & ε in η, ο vero in ω. Immutabiles η, ι, υ, ω.

(*Observa, apud veteres literam η non fuisse pronunciatã per ι, sed per e longũ, quemadmodum indicat Eustathius lib. ι. Iliados, cũ τὸ βῆ μίμησιν esse ait προβάτων φωνῆς, & nominatim Cratini illum locũ adducit, ὁ δ' ἡλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει. Is fatuus perinde ac ovis bebe dicens incedit. Ramus ex Eustathio lib. ι. & λ Iliados. Evincunt idem verba μηκᾶσθαι & βληχᾶσθαι, quorum illud boum seu caprarum, hoc verò oviũ proprium est. Sic n. apud Homerũ Vlyssea ι, μηκάδας αἶγας brevium Scholiorum autor interpretatur τὰς μηκωμένας ἀπὸ τῆς φωνῆς. μηκὴ γὰρ (inquit) λέγεται ἡ τῶν αἰγῶν φωνή. Et Eustath. βληχὴ derivatum esse putat à βῆ & ἦχος. H. Steph. in Thesauro, & in Paralip. Sylburgius in Gram. rem omnẽ explanat acutè & breviter, ostenditq; ex Platone, veteres ε usos fuisse pro η, sicut ο pro ω: cuius rei argumentũ oculare è veteri nummo monstretur, in quo significatũ fuerit,* ΑΘΕΝΑ, *pro* ΑΘΗΝΑ *Minerva. Quũ igitur maior inter ε & η, quàm inter η & ι sit affinitas & cognatio, verisimile est, η pronunciandũ esse rictu diductiore, & tempore lõgiore: at rictu minus diducto, & mora brevi, ut*

vi, ut in Germanico begeren, cupere. Quin & ex Latina pronunciatione vocabulorum à Græcis desumptorum idem est manifestum, ut λέβητες lebetes non lebites. Sic Alphabetum & Alphabetarium dicimus, non Alphavitum aut Alphavitariũ. Tum Græci scribentes Latinas voces per ε, usurpant η, ut Σερῆνος Serenus, Suidas & alij.)

Habétne Iota aliquando vim consonantis?

Vide & Nonnum cap. 3. in Ioan. ἀρχὸς Ιουδαίων.

Reperitur quidem Sibillinum illud, Ιουδαίων μακάρων θεῖον γένος ἐρχνιώνων, *id est, Iudæorũ beatorum genus divinum cœlestium, sed non facile id fuerit imitandum. Simile iudiciũ est de vocabulis exoticis, ut* βενιαμὶν *Beniamin.*

Quot sunt Consonantes?

Septendecim: videlicet præter reliquas literæ omnes.

Quomodo dividuntur?

In mutas & semivocales, σύμφωνα ἄφωνα καὶ ἡμίφωνα.

Quot sunt mutæ?

Literæ, adjicitur Datibus pluribus in ι desinentibus, sicut & verbis in ε & ι terminatis in tertijs personis sequente ν.

Novem: π,κ,τ, β,γ,δ, φ,χ,θ. Et Et hæ quidem rursus distribuuntur in tenues π,κ,τ, medias β,γ,δ, aspiratas φ,χ,θ.

Quot sunt semivocales?

Octo: λ,μ,ν,ρ, σ,ζ,ξ,ψ, Dividuntur rursum in liquidas λ,μ,ν,ρ. Duplices ζ ξ ψ: & unam ἄσημον ἢ μοναδικὴν σ, quod hæc videlicet sui juris seu singularis esse à Grammaticis scribatur.

(Ob-

(Observa præter enumeratas & distributas Græcorum consonantes, apud Æolios etiã esse Digamma, q instar F Latini pingitur & eandẽ quoq; habet pronunciationis vim atq; potestatẽ de quo in Dialecto Æolica. Cæterũ de β notandũ, malle doctissimos viros illud pronũciare ut b, q̃ ut v Latinũ, vel etiã w Germanicum, Etsi n. σέβηρος legatur apud Suidam, ex Latino Severus: tamen non minus per ϰ illud quoq; reperiri certũ est σέϰηρος. Quomodo & plura Latina apud Polyænũ & Suidã extãt Ουῆρος, Ουάλης, Ουάρων Ουεργίλιος, Ουεσπασιανὸς, & similia, pro Latinis, Verus, Valẽs, Varro, Vergilius, Vespasianus. Addũt & quendã quasi vigesimũ quintum characterẽ in vetustis libris reperiri, qui v Latinum videatur exprimere, ut υάλλω, pro βάλλω. Goltzius è veteribus nũmis atq; inscriptionib⁹ affert, nõ tantùm FΛΑΒΙΟϹ pro Flavius, & ΗΥΠΣΑϹ pro Hypsas, sed etiam ϹΕΥΗΡΟϹ & ΥΕϹΠΑϹΙΑΝΟϹ, pro Severus & Vespasianus, ubi C pro Σ. Ex quibus infertur, a Græcis olim usurpatas fuisse cùm literas Latinas F & H, tũ quoq; Υ pro V. Sylb. in Grã.)

cali immediatè, & tunc ν, ἐφελκυστικὸν q. attractivum appellatur. Idem fit in Adverbijs, ut πρόσθεν. μετόπισθεν.

CAPVT II. DE DIPHTHONGIS.

Quot numerantur Diphthongi?

Duodecim.

Quomodo dividuntur?

In proprias & improprias.

Quot sunt propriæ?

Sex: αι αυ ει ευ οι ου.

æ af i ef i u

*E

* E Diphthongis proprijs, maximè videntur hæ duæ observandæ, ει & οι, ut ne utraq; legatur per i latinũ, sed cuiq; sua tribuatur pronunciatio nativa, ad differentiam ꝟ Iota. Exemplum adfert P. Ramus è Thucydide, ἥξει Δωριακὸς καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ oraculũ Atheniensibus redditum: nam si λοιμὸς proferatur ut λιμὸς, pro peste, fames intelligetur.

Pulchra est ista Paronomasia Salvatoris Matth. 24. ἔσονται λιμοὶ καὶ λοιμοὶ, erunt Pestilentiæ & fames: quoniam plerumq; hæc duo mala divina, propter peccatũ nostrũ cõiuncta.

Quot impropriæ?

Itidem sex: ᾳ ῃ ῳ υ ηυ ωυ. quæ Ionum est, αι οι ιυ ου.

Quomodo dividuntur propriæ?

In mutabiles & immutabiles. εἰς διφθόγγους μεταβολικὰς καὶ ἀμεταβόλους.

Quæ sunt mutabiles?

Αι, αυ, & οι. Dicuntur autem sic, quòd in præteritis & aoristis verborum mutentur, αι in η, αυ in ηυ, οι in ῳ. His apud Atticos accedit ευ, ut εὔχομαι ἠυχόμην.

Quæ immutabiles?

Tres reliquæ. ει, ευ, & ου.

Impropriæ quomodo distribuuntur?

In sono carentes, & male sonantes, εἰς ἀφώνους καὶ κακοφώνους. Sono carentes sunt, ᾳ, ῃ, ῳ, in quibus veteres Iota subscriptum ad latus affigebant. Male sonantes sunt η, ηυ, ου.

(Obser-

(Observa, dipthongos hodie longè aliter pronunciari, atq; à veteribus factum est. Qua de re adultiores multorum doctissimorum virorum iudicia suo tempore poterunt cognoscere.)

CAPVT III. DE AFFECTIONIBVS seu πάθεσι literarum & diphthongorum.

Primò: Literis vocalibus spiritus initio additur, isq; vel tenuis, vel asper. Tenuis seu lenis hoc modo ᾽ asper vero seu densus sic ῾ pingitur: ut ἐγὼ ego, ἡδὺς suavis.

Attici veteres in medio spiritũ addebant ut πρᾶος *mitis;* τάως *pavo,* ἰχθυήρος *aptus ad pisces.*

Nulláne consona notatur spiritu?

b ρ ab initio asperum habet spiritum: in medio verò geminatum prius tenui, posterius aspero spiritu insignitur, ut ῥήτωρ rhetor, πυῤῥος, Pyrrhus.

Ram. p. 7. Cr. p. 14.

Quænam excipiuntur?

Vulgò excipiuntur quatuor: ῥάρος, ῥαριὰς, ῥάριον, ῥωρὸς: *hæc enim propter* ρ *geminatum initio tenuem admittere spiritum dicuntur: quamquam Henr. Stephanus in thesauro per asperum scribat spiritum.*

b Scholiastes Hephestionis causam esse ait, quòd olim ῥ *pro vocali haberetur.*

Quodnam secundum commemoras πάθος?

Secundò, mutatio & consecutio literarum considerãda est cùm in mutis, tùm in liquidis. In mutis si duæ simul ponendæ fuerint, ita ut una consequatur alteram, necessariò tenuis præcedet tenuem, ut τέτυπται *pro* τέτυφται: *vel propriam aspiratam, ut* σαπφὼ *pro* σαφφὼ, *excipe*

Apud Poëtas ἄρεκτον *pro* ἄῤῥεκτον.

Mutarum connectendarum ratio:

πτ, πφ, βδ, γδ, φθ } pro { φτ, φφ, πδ, κδ, ϖθ

cipe peregrina, ut ἐΦΦαθά: & media mediam, ut ἔβδομος, ὄγδοος, pro ἕπδομος, ὄκδοος: item aspirata aspiratam, ut ἐτύΦθω pro ἐτύπθω, Observandum tamen, τ, δ, θ, semper posteriorem inter affines non priorem locum occupare, ut πίκτω pario, ex τέκω πίπτω cado, ex πέτω. Vnaquæq; verò tenuis vel media potest seipsam præcedere, ut ἵππος, γλῶττα, ἐκκλησία: at nequaquam aspirata aspiratam. Non enim dicitur σαΦΦὼ pro σαπΦώ. In liquidis ν in compositione vel voce eadem mutatur in consonam, quæ sequitur, ut συλλαμβάνω ἀ σὺν & λαμβάνω συμμένω ἀ σὺν & μένω συῤῥέω ἀ σὺν & ῥέω σύστος ἀ σὺν & στος. Item ante mutas β, π, φ, & ψ mutatur in μ, ut συμβάλλω, συμπερίνω, σύμφημι, σύμψος. Tum ante γ, κ, χ, mutatur in γ, ut συγγράφω, συγκρίνω, συγχέω. Et vicissim ante ξ pro ν est γ, ut ἐλέγξω. Deniq; ν aliquando prorsus eliditur, ut συζάω ἀ σὺν & ζάω, συξέλλω ἀ σὺν & ξέλλω. Aliâs ante ν aliud, itẽ literas δ, τ, θ, & aliquando ε manet: quin & alia litera nonnunquam euphoniæ causa inseritur, ut ἀνδρὸς pro ἀνρὸς. Plura vide infra in formatione Imperfecti activi.

Quod tertium?

Tertiò ratione pronunciationis vulgò putatur γ ante γ, ξ, χ, legi ut ν, ut ἄγγελος, angelus, λίγξ, lynx, ἔγχος hasta.

Item γ ante κ legi ut ν, ipsum verò κ ut ῆ, ut πεΦάσκω, pephanga, τὸν κύκλον ton gyrion.

Item

Item ν ante β, μ, π, legi ut μ, ut τὸν βίον tom vion, τὴν μερίδα tim merida, τὸν πίθον tom bithon.

Item ϖ post μ legi ut β, ut πέμπω pembo.

Deniq; τ post ν ut δ, ut πάντα panda.

Sed rectiùs alij, argumentum nullum esse putant, quamobrem non scripta litera pro scripta proferatur, excepta prima duntaxat & secunda notatione de γ, nisi veterum accedat authoritas. Interim affines esse literas τ & δ, κ & γ, β & π, negari nec debet, nec potest.

Quod quartum?

Quartò, considerandus est Apostrophus, qui est nota rejectę vocalis aut diphthongi, ob sequentem vocalem, aut diphthongum aliam. *De Apostropho Græcorum.*

Quæ vocales abijciuntur per Apostrophum?

E & ο, item α & ι correptæ, ut φέρ' εἰπὲ pro φέρε εἰπὲ: τοῦτ' ἐμὸν pro τοῦτο ἐμὸν. ἀλλ' ἴθ pro ἀλλὰ ἴθι. ἄντ' ἐμοῦ pro ἀντὶ ἐμοῦ.

Quæ diphthongi?

Αι & οι potissimum tamen apud Poëtas, ut βούλομ' ἐγὼ pro βούλομαι ἐγὼ. οἴμ' ὥς ἄχθομαι pro οἴμοι ὥς ἄχθομαι.

(Rarissimè longa vocalis aut diphthongus per apostrophum eliditur, ut τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ pro τράφη ἐνὶ μεγάρῳ educatus est in domo, Homer. Iliad. β. ἀπ' ὤραν αἰθέρος διὰ μέσσω tenues per auras æthere ab alto, Sappho apud Dionysium Halicarnass. pro ἀπ' ὠρανοῦ Doricè pro οὐρανοῦ.

Quænam

Quænam in notatione Apostrophi literarum accidit mutatio?

Quando post Apostrophum sequitur vocalis aut diphthongus cũ spiritu aspero, litera præcedens tenuis, seu una, seu duæ fuerint, mutatur in suam aspiratam, ut ἀφ' ὗ pro ἀπὸ ὗ· νύχθ' ὅλην pro νύκτα ὅλην. Quod etiam observatur in compositis ut ἀφαιρέομαι compositum ab ἀπὸ & αἱρέομαι. καθορῶ à κατὰ & ὁρῶ.

(*Aspiratæ hîc cum sequentibus vocalibus aut diphthongis connectendæ sunt,* ἀ-φ' ὗ νύ-χθ' ὅλην: *quia nulla syllaba desinit in aspiratam, nisi id fiat in exoticis seu peregrinis vocabulis, ut* ἰωσήφ, ἐνὼχ, ῥοὺθ: *quæ Hebraica sunt, non Græca.* Ἀβὰθ *Cyprius* διδάσκαλος *doctor, magister: Hesych.*)

Habétne in ultima tantùm Apostrophus locum?

Immo & initio & medio vocis quandoq; notari solet, ut apud Theognidem, ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή' ϛι *pro* πᾶσα ἀρετή ἐϛι. *Et Soph.* ὦ παῖ λἀρτίου *pro* λαερτίου κτητικὸν ἀντὶ τοῦ κυρίου. *Aliquando & utrinq;, ut* χρῇ ϛαι *pro* χρῆα ἔϛαι, *Sophocles in Oedipo Coloneo.*

Item in contractione duarum vocum in unam, ut τἀγαθὸν, *pro* τὸ ἀγαθὸν τοῦ πίταγμα *pro* τὸ ἐπίταγμα, θοιμάτιον *pro* τὸ ἱμάτιον, τανδρὸς *pro* τοῦ ἀνδρὸς, ὦ πόλλων *pro* ὁ ἀπόλλων.

CAPVT

CAPVT IV. DE ACCENTV & notatione.

Quotuplex est accentus?

Triplex: Acutus, Gravis, & Circumflexus. Acutus elevat vocem, & ita notatur: locum habet in ultima, penultima, & antepenultima, unde vox oxytona dicitur, ut θεός Deus, paroxytona, ut λόγος sermo, properoxytona, ut ἄνθρωπος homo. Gravis deprimit vocem, & ita notatur, ad eoq; in ultima tantum pingi potest, unde vox gravitona dicitur, ut ἡ τιμὴ honor. Intelligitur tamen & in cæteris esse syllabis, quibus nec acutus insidet, nec circumflexus. Omnis autem acutus finalis in sermonis contextu vertitur in gravem, præter τίς interrogativum. Excipe, si enclitica vox interveniat, vel collocetur vox in fine periodi, ut θεός ἐστιν ἀγαθός.

Alij in simplicem & compositum dividunt. Simplicem acutum & gravem: compositũ, circumflexum. GRAVIS.

Enclitica autem vox dicitur, quæ rejicit tonum in finem præcedentis dictionis, ut ἄνθρωπός τις, δῆλός ἐστι. *Item in trochaicis,* ἄνδρά μοι, *& in alijs pedibus ante* σφ *in pronominibus, ut* ἀτρείδης σφισι πολλάκις σφεας. *Reliqua excipe, ut* μεσσῶν τε, σοφός τε, ὅπ τε. *In talibus verò* φίλος ἐστιν, φοῖνιξ ἐστι *encliticæ tonum retinent. Porrò numerantur encliticæ dictiones in nominibus* τὶς τινὸς, ξ, τῳ, *pro* τινὸς τινὶ. *In pronominibus* μοῦ, μεῦ, μοὶ, μὲ· σοῦ, σεῦ, σοὶ, σὲ· οἱ, μὶν· σφὶ, σφίν, σφισὶ σφὲ, σφέας, σφωὶ, *quan-*

De Encliticis dictionibus.

In nominibus.

In pronominibus.

In verbis. quam non semper omnes. In verbis εἰμὶ & φημὶ cum alijs personis præsentis indicativi, excepto φῄς. *In adverbijs* ποι, πȣ, πη, πω, πως. ποτὲ, ποθὶ, ποθὲν, cùm infinitè accipiuntur. *In Coniunctionibus* γε, κε, τε, κεν, περ, ρα, νυ, νὺν, θὴν. Observa post ἕνεκα propositionem & disiunctivam coniunctionem non fieri ἔγκλισιν, ut ἕνεκα σȣ̃, ἀλλὰ σὲ, ἢ μὲ. *Synencliticæ vocantur, quando plures Encliticæ coniunguntur, ut* τυπτȣσί τινές με.

In adverbiis.

In Conjunctionibus.

Synencliticæ.

* Inter cætera Enclitica numeratur & τω. Exempl. apud Suidam. ἄλλω τω, alij cuidam. Ibid. post notam sextam de compositione in polysyllabis, subiungenda, vel observanda sunt: οἰκονόμος dicitur, ex οἶκος & νέμω. Solent n. huiusmodi Composita, cum activè significant, παροξύνεσθαι. i. tonum habere in penultima: & contrà proparoxytònως efferri. i. accentum habere in antepenultima, quum significationem habent passivam: ut, πρωτοτόκος, quæ primũ edidit partum; at πρωτότοκος, primo partu editus. ἀνθρωποκτόνος homicida; ἀνθρωπόκτονος, ab homine occisus vel cæsus. Sic, λιθοβόλος, λιθόβολος, κερατόμος & κεράτομος. Consule & Lexic. Vulg. cum Sylburg.

Circumflexus.

Circumflexus acuit & deprimit, notaturq́; hoc modo ^ vel sic ˜ potest esse in ultima & penultima, sed tantum natura longa. Si fuerit in ultima dicitur vox perispomena, ut πλακȣ̃ς: sin in penultima, dicitur properispomena, ut δῶμα. Dic

Dic Canones nonnullos generales de Accentibus.

Polysyllabum, ultima longa, penultimam acuit, ut ἀνθρώπου, ἀθανάτου.

Quænam excipiuntur?

Attica, ut μενέλεως, πόλεων: item si in fine sint diphthongi αι & οι, tum enim ratione toni habentur pro brevibus, ut λέγεται μοῦσαι, ἄνθρωποι, οἶκοι. Excipe optativos & adverbia, γηθήσαι gavisus fuisset. οἶκοι domi.

Polysyllabum, ultima brevi, antepenultimam acuit, ut ἄνθρωπος, λέγομεν.

Quæ excipiuntur?

1. Δειμαλέος, ἐναντίος, ἄθρόος ἁπλόος. χαρίεν, *& similia neutra:* τείχιον, ἀπόδος ἐπίσχες: *Item verbalia in* εος, *ut* τακτέος: *& participia præteriti passivi, ut* τεταγμένος: *præter trisyllaba poëtica augmento carentia, ut* βλημένος *pro* βεβλημένος: *Item Adverbia* οὐρανόσε, οὐρανόθι, οὐρανόθεν, *præter* οἴκοθεν, ἄλλοθεν, πάντοθεν, οἴκοθι, ἄλλοθι, πάντοσε *&* πάντοθι.

2. *Composita à* βάλλω, χέω, πολῶ, *cum præpositione accentum habent in antepenultima: cũ aliis orationis partibus in penultima, ut* πρόβολος, πρόχοος, ἀμφίπολος. *At* εκηβόλος, οἰνοχόος, ὀνειροπόλος.

3. Dissyllabum, priorem natura longam, sequente brevi, circumflectit: cætera dyssyllaba acuuntur, ut χρῆμα, εἶδος, ἥρως, λόγος.

4. Monosyllabum natura longum circumflectitur, breve vero aut positione longum acuitur, ut ὗς, φῶς, ὅς, ἅλς. Excipe φρὴν, ποὺς.

5. Ex acuto & gravi in contractione fit circumflexus, ut νόος, νοῦς, φάος, φῶς: non contra, ut ἑςαὼς ἑςώς. Excipe νόω, νώ. λητόα λητώ.

Compositio in polysyllabis, si ultima sit brevis, accentum plurimum retrahit in antepenultimam, sin longa, in penultimam, ut σοφὸς sapiens, φιλόσοφος sapientiæ studiosus, δοῦλος servus, σύνδουλος conservus, πόλις civitas, φιλόπολις civitatis amans, αἰὼν ævum, μακραίων longævus, ἀκτὶν radius, χρυσάκτιν aureos spargens radios.

In monosyllabis perpetuum hoc est, ut παῖς εὔπαις *felix liberis* χθὼν αὐτόχθων, ποὺς τετράπους. *At Apocope & Paragoge in polysyllabis tonum non mutant, ut* τἀττέμεναι ταττέμεν, λόγοις λόγοισι: *præter* τοῖος τοιός δε, οὗτος οὑτοσὶ, *&c.*

Monosyllaba longa post apocopen acuuntur, ut χρήμι χρή: post aphæresin circumflectuntur, ut ἔφην ἔφης ἔφη, φῆν φῆς φῆ, vel ἦν ἦς ἦ. Brevia item acuuntur, ut ἔβαν βάν: pro ἔβησαν.

Quam vocas notationem?

Qua disquiritur Species vel figura vocis,

eis. *a* Species est, qua disquiritur, primáne sit vox, an derivata, seu aliunde orta. *b* Figura, qua disquiritur, simplex an sit vox, an composita, an decomposita. Simplex, ut ἀκούω audio; Composita, ut παρακούω perperam audio: Decomposita, ut συγκαταβιόω unà vitam transigo.

a εἶδος πρωτότυπον καὶ παράγωγον. *b* σχῆμα ἁπλοῦν σύνθετον, καὶ παρασύνθετον.

CAPVT V. DE ARTICVLIS.

Quot numerantur Græcis Orationis partes?

Octo:

Articulus	ἄρθρον.
Nomen	ὄνομα.
Pronomen	ἀντωνυμία.
Verbum	ῥῆμα.
Participium	μετοχὴ.
Adverbium	ἐπίῤῥημα.
Præpositio	πρόθεσις.
Conjunctio	σύνδεσμος.

Quomodo dividuntur?

In declinabiles & indeclinabiles. Declinabiles sunt quinque: Articulus, Nomen, Pronomen, Verbum, & Participium: reliquæ sunt indeclinabiles.

(Interiectiones Latinorum Græcis inter Adverbia: Articuli Græcorum Latinis inter Pronomina referuntur.)

Quot sunt articuli?

Duo: Præpositivus, & postpositivus seu subjunctivus. Posterior etiam ἀναφορικὸς, id est, relativus dici potest, & ad pronomina referri.

Da paradigma articuli præpositivi in singulis generibus.

Quemadmodum Latini inter declinandum usurpant hic, hæc, hoc: sic Græci præpositivum articulum.

Singul.	Masc.	Fœm.	Neutr.
N.	ὁ	ἡ	τὸ
G.	τοῦ	τῆς	τοῦ
D.	τῷ	τῇ	τῷ
A.	τὸν	τὴν	τὸ
V.	ὦ in omni genere.		
Dual. N. & A.	τὼ	τὰ	τὼ
G. & D.	τοῖν	ταῖν	τοῖν
V.	ὦ		
Plur. N.	οἱ	αἱ	τὰ
G.	τῶν in omni genere.		
D.	τοῖς	ταῖς	τοῖς
A.	τοὺς	τὰς	τὰ
V.	ὦ		

Compositum ὅδε & ὅγε *hic: fœm.* ἥδε & ἥγε *hæc: neutrum* τόδε & τόγε *hoc. priore tantum parte declinantur,* τοῦδε, τῆσδε, τοῦδε, τῷδε, τῆδε, τῶδε, τῷδε, *&c.*

Da paradigma articuli postpositivi.

Singul.	Masc.	Fœm.	Neutr.
N.	ὁῦς	ἣ	ὅ
G.	οὗ	ἧς	οὗ
D.	ᾧ	ᾗ	ᾧ
A.	ὅν	ἥν	ὅ
Dual. N. & A.	ὼ	ἃ	ὼ
G. & D.	οἷν	αἷν	οἷν
Plur. N.	οἵ	αἵ	ἅ
G.	ὧν in omni genere.		

D. οἷς

D.	οἷς	αἷς	οἷς
A.	ἅς	ἃς	ἃ.

In compositione cum particula περ *prior duntaxat pars variatur, ut* ὅστις, ἥπερ, ὅπερ, ὅπερ, ἥστερ, ἅπερ, ᾧπερ, ἧπερ ὧπερ, *&c.*

Et hinc rursum ὁστισοῦν, *sicut* ὁτιοῦν.

Declina ὅστις *ex* ὅς *&* τις *compositum.*

Sing. N.	ὅστις	ἥτις	ὅ, τι
G.	οὑτινος	ἧστινος	οὑτινος
D.	ᾧτινι	ἧτινι	ᾧτινι
A.	ὅντινα	ἥντινα	ὅ, τι
D. N. & A.	ὥτινε	ἅτινε	ὥτινε
G. & D.	οἷντινοιν	αἵντινοιν	οἷντινοιν
Plur. N.	οἵτινες	αἵτινες	ἅτινα.

G. ὧντινων *in omni genere.*

D.	οἷστισι	αἷστισι	οἷστισι
A.	ἅστινας	ἅστινας	ἅτινα.

(Ex hoc novum descendit compositum ὁστισοῦν *quicunq;,* ἥτισοῦν *quæcunq;,* ὁτισοῦν *quodcunq;: idq; in postrema tantum parte est indeclinabile, ut* οὑτινοσοῦν *cuiuscunq;,* ὡτινισοῦν *cuicunq;,* ὁντινασοῦν *vel* ὁντινοῦν *quemcunque, & sic deinceps. Item in compositione particulæ* οὖν, *cum* ὅτε *cuius,* ὅτῳ *cui,* ὅτων *quorum,* ὅτοις *quibus, media duntaxat pars variatur, ut* ὁτεοῦν *cuiuscunque,* ὁτῳοῦν *cuicunque, &c. Plura de aliis etiam articulis* δή, κεν, ποτὲ, πὰρ, ἂν, *vide Hen. Stephan. in thesaur. t. 2. p. 1503.*

CAPVT VI. DE DECLINATIONE prima parisyllaba.

In declinatione prima & secunda genitivus ultimam syllabam habet circa flexam.

Quot numerantur Nominum declinationes?

Decem.

Quomodo dividuntur?

In simplices & contractas, εἰς ἁπλᾶς καὶ συνῃρημένας.

Quot sunt simplices?

Quinque: Parisyllabæ quatuor, & una Imparisyllaba.

Prima declinatio parisyllaba quot habet terminationes?

Duas, ας & ης.

Nomen apud Græcos, sicut & apud Latinos, ratione qualitatis aliud est κύριον, *id est, proprium, aliud* προσηγορικόν, *id est, Appellativum. Et hoc rursum* ὑποστατικόν, *id est, Substantivum, vel* ἐπίθετον, *id est, Adiectivum. Deinde* ἀνάλογον, *id est, regulare, vel* ἀνώμαλον, *id est, irregulare.*

(Genera sunt septem, ἀρσενικὸν *Masculinum,* θηλυκὸν *Fœmininum,* ἑτερον *Neutrum,* κοινὸν *Commune,* πᾶν *Omne,* ἐπίκοινον *Promiscuum,* ἀμφίδοξον *Dubium.)*

Cuius generis sunt nomina huius declinationis?

λῃστὴς contrahitur ex λῃϊστὴς unde τὸν subscribitur.

Omnia sunt masculini generis. Lascaris tamen excipit vocem λῃστὴς, quam dicit esse generis Communis.

Tabu-

Tabula 1. declinat.

	N.	G.	D.	A.	V.
Sing.	ας.	ου.	ᾳ.	αν.	α.
	ης.	ου.	ῃ.	ην.	η.
D.	α.		αιν.	αι.	
P.	αι.	ων	αις.	ας.	αι.

Da paradigma in ας.

S. N. ὁ αἰνείας Æneas.
G. τοῦ αἰνείου.
D. τῷ αἰνείᾳ.
A. τὸν αἰνείαν.
V. ὦ αἰνεία.
D. N. & A. τὼ αἰνείᾳ
G. & D. τοῖν αἰνείαιν.
P. N. οἱ αἰνείαι.
G. τῶν αἰνειῶν.
D. τοῖς αἰνείαις.
A. τὰς αἰνείας.
V. ὦ αἰνεῖαι.

Da paradigma in ης.

S. N. ὁ χρύσης Chryses
G. τοῦ χρύσου
D. τῷ χρύσῃ.
A. τὸν χρύσην
V. ὦ χρύσα.
D. N. & A. τὼ χρύσᾱ
G. & D. τοῖν χρύσαιν
V. ὦ χρύσᾱ.

Plur. N. οἱ χρύσαι
G. τ̃ χρυσῶν
D. τοῖς χρύσαις
A. τοὺς χρύσας
V. ὦ χρύσαι.

Quæ sunt anomaliæ huius declinationis?

Nomina multa in ας, potissimùm verò propria, Dorico quodam more faciunt genitivũ, ablato σ & α in toto numero singulari retinent, ut ὁ θωμᾶς Thomas, τ̃ θωμᾶ, τῷ θωμᾶ, τὸν θωμᾶν, ὦ θωμᾶ. *Sic* κηφᾶς Cephas: κοσμᾶς Cosmas, λουκᾶς Lucas: μηνᾶς Menas: χρυσολωρᾶς Chrysoloras: ἄβας, ἄβα, *Gentile nomen:* πάππως, πάππωα *pater: & diminutivum* πᾶς, πᾶ: Ἀννίβας *Annibas*: Πυθαγόρας Pythagoras. *Ità finita in ας purum, modò deriventur vel à verbis circumflexis, vel nominibus fœmininis, ut* πατραλοίας, πατραλοία *parricida, ab* ἀλοιάω *percutio*: Παυσανίας *Pausanias, ab* ἀνία *tristitia.*

* ὁ Ἄβας, τ̃ ἄβα, ἐθνικόν· ὁ ἄβας δὲ, τ̃ ἄβαντος κύριον. *Vide Sylb. in Not. p. 437.*

2. *Vocativus nominum appellativorum in της terminatur in α breve, ut* τοξότης *sagittarius,* ἱππηλάτης *equitator,* προφήτης *Propheta,* ποιητὴς *poeta,* ὦ τοξότα, ἱππηλάτα, προφήτα: at δεσπότης *dominus,* ὦ δέσποτα, *retracto accentu: & sic* οἰκοδεσπότης *paterfamilias*, ὦ οἰκοδέσποτα.

a *Hanc formam imitatur* a *Sic Gentilia* Σκύθης ὦ σκύθα *Scytha: & poëtica*

poëtia in πης, κυνώπης ὦ κυνῶπα impudens. Itē Composita ex verbis μετρῶ, πωλῶ, τρίβω, metior, vendo, tero: γεωμέτρης, βιβλιοπώλης, παιδοτρίβης, geometra, bibliopola, pædotriba, ὦ γεωμέτρα. βιβλιοπώλα, παιδοτρίβα.

tantùr ὁ λάγνης lascivus & ὁ πυραίχμης Pyrachmes. ὦ λάγνα πυραίχμα.

Quænam excipiuntur?

Poetica quatuor, ὁ Αἰήτης Æeta, Αἰναρέτης Ænareta, Καλλιπέτης Callipeta, καὶ Φιλοθερσίτης Philotersites: ὦ ἀήτη, αἰναρέτη, καλλιπέτη, φιλοθερσίτη.

3. Genitivi plurales primæ & secundæ declitionis circumflectuntur, ut τῶν χρυσῶν, τῶν μουσῶν. Excipe in declinatione hac, sequentia: ὁ χρήστης fœnerator, τῶν χρήστων· χλούνης aper. χλούνων, ἐτησίαι ἐτησίων, venti nomen.

CAPVT VII. DE SECVNDA Declinatione parisyllaba.

Quot habet terminationes secūda parisyllaba?

Duas. α & η.

Cuius generis?

Fœminini.

Tabula 2. declinat.

Sing.	N.	G.	D.	A.	V.
	α.	ης.	ῃ.	αν.	α.
	α.	ας.	ᾳ.	αν.	α.
	η.	ης.	ῃ.	ην.	η.
D.	α.		αιν.	α.	
P.	αι.	~~αις.~~	ας.	αι.	

ων αις ας αι

Da

Da paradigma in α.

S. N. ἡ μοῦσα.
G. τῆς μούσης.
D. τῇ μούσῃ.
A. τὴν μοῦσαν.
V. ὦ μοῦσα.
D. N. & A. τὰ & ὦ μοῦσα.
G. & D. ταῖν μούσαιν.
P. N. αἱ μοῦσαι.
G. τῶν μουσῶν.
D. ταῖς μούσαις.
A. τὰς μούσας.
V. ὦ μοῦσαι.

Da paradigma in η.

S. N. ἡ τιμὴ.
G. τῆς τιμῆς.
D. τῇ τιμῇ.
A. τὴν τιμὴν.
V. ὦ τιμὴ.
D. N. & A. τὰ & V. ὦ τιμὰ.
G. & D. ταῖν τιμαῖν.
P. N. αἱ τιμαὶ.
G. τῶν τιμῶν.
D. ταῖς τιμαῖς
A. τὰς τιμὰς
V. ὦ τιμαί.

Quæ sunt huius declinationis anomaliæ?

Finita in α purum, δα, θα, vel ρα, retinent

nent ᾳ in Genitivo & Dativo singulari, ut ἱστορία ἱστορίας, ἱστορίᾳ, ἱστορίαν, λήδα, ας, ᾳ, αν. Sic μάρθα, ἡμέρα.

2. Adjectiva fœminina è masculinis isosyllabis orta, habent in nominativo plurali eandem accentus sedem cum masculino & neutro, ut ἁγία sancta, in plurali ἅγιαι sanctæ, sicut ἅγιοι & ἅγια ab ἅγιος.

3. Nonnulla Genitivum pluralem non circumflectunt: & ex substantivis quidem ἡ ἀφύη, τῶν ἀφύων, Aqua, piscis genus: ex adjectivis vero ea quæ à masculinis tertiæ declinationis simplicium descendunt, ut ἅγιος sanctus, ἁγία sancta, in plur. ἁγίων, non ἁγιῶν sanctarum.

CAPVT VIII. DE TERTIA Declinatione parisyllaba.

Quot habet terminationes Tertia Declinatio parisyllaba.

Duas: ος & ον.

Quorum generum?

In ος masculini sunt generis, ut ὁ λόγος sermo: vel fœminini, ut ἡ νῆσος Insula: vel communis, ut ὁ ἢ ἡ ἄνθρωπος homo.

In ον neutrius sunt generis, ut τὸ ξύλον lignum, εἴδωλον idolum.

Tabu-

Tabula 3. declinat.

	Sing.	N.	G.	D.	A.	V.
Masc.		ος	ου	ῳ	ον	ε
Neut.		ον	ου	ῳ	ον	ον
	D.	ω	οιν	ω.		
	P.	οι	ων	οις	ους	οι
		α	ων	οις	α	α

Da exemplum in ος.

S. N. ὁ λόγος.
G. τοῦ λόγου
D. τῷ λόγῳ
A. τὸν λόγον
V. ὦ λόγε
D. N. & A. τὼ & V. ὦ λόγω
G. & D. τοῖν λόγοιν
P. N. οἱ λόγοι
G. τῶν λόγων
D. τοῖς λόγοις
A. τοὺς λόγους
V. ὦ λόγοι.

Similiter declinantur fœminina atq; communia, nisi quòd articuli præponendi, genere debeant respondere, ut ἡ νῆσος, τῆς νήσου, ὁ καὶ ἡ ἄνθρωπος, τοῦ καὶ τῆς ἀνθρώπου, ὁ καὶ ἡ ἄδικος, τοῦ καὶ τῆς ἀδίκου.

Da exemplum in ον.

S. N. τὸ εὐαγγέλιον
G. τοῦ εὐαγγελίου

D. τῷ

D. τῷ εὐαγγελίῳ
A. τὸ εὐαγγέλιον
V. ὦ εὐαγγέλιον
D. N. & A. τὼ & V. ὦ εὐαγγελίω
G. & D. τοῖν εὐαγγελίοιν
P. N. τὰ εὐαγγέλια
G. τῶν εὐαγγελίων
D. τοῖς εὐαγγελίοις
A. τὰ εὐαγγέλια
V. ὦ εὐαγγέλια.

Quænam sunt huius declinationis anomaliæ?

1. *Quædam in singulari masculina, in plurali sunt neutra, ut* ὁ σῖτ- & *cibus*, ἐρετμὸς *remus*, ζυγὸς *iugum*, κύκλ- & *circulus*, λύχν- & *lucerna*, μοχλὸς *vectis*, νῶτος *dorsum*, σταθμὸς *statio*, τράχηλος *collum*, δίφρος *biga*, *sella*, *in plurali*, τὰ σῖτα, ἐρετμά, ζυγά, &c. *quanquam etiam reperias* σῖτ- δεσμὸς, κύκλος, λύχνος.

2. *Sic fœminina*, ἡ κέλευθος *via*, & *Communia* ὁ ἢ ἡ τάρταρος *tartarus*, *in plurali faciunt*, τὰ κέλευθα, τάρταρα.

3. *Quædam utrung. genus recipiunt. ut* ὁ δεσμὸς καὶ τὸ δεσμὸν *vinculum*, ὁ βούτυρος καὶ τὸ βούτυρον *butyrum*.

4. Fœmininum ἡ ὁδὸς *via*, cum tribus aliis γυνὴ, πόλις, χεὶρ, in Nominativo & Accusativo Dualis numeri, Attico more, masculini est generis, τὼ ὁδὼ, γυναῖκε, πόλιε, χεῖρε, *Frischlin. in Gram.*

χειρε. Quidam addit, τῶ ἡμέρᾳ, τῶ τέχνω, & genitivum dualem, τοῖν χεροῖν.

Quid de neutris huius declinationis observandum?

Nonnunquam tamẽ cum ν reperiuntur, τοιοῦτον, τοσοῦτον in genere neutro.

Quædam abjiciunt ν, more Attico, ut ἄλλο aliud: τηλικοῦτο tantum, tam grande: τοιοῦτο tale: τοσοῦτο tantum. Et sic pronomina quædam, οὗτο, ἐκεῖνο, αὐτό.

CAPVT IX. DE QVARTA DEclinatione parisyllaba.

Quot habet terminationes hæc declinatio?

Duas: ως & ων. Estque tota Atticorum, magnum partem ex tertia parisyllaba descendit. Quare & hic eadem sunt genera. masculinum ὁ νεώς templum: fœmininum ἡ ἕως aurora: Commune ὁ ἡ ἀνάπλεως, neutrum τὸ ἀνάπλεων plenus, a, um.

Vnum etiam in ως hic neutrum reperitur, τὸ χρέως debitum: unde composita ὀφειλέτης χρέως debitor, & ἀξιόχρεως fide dignus.)

Quomodo declinationis huius casus ex tertia deducuntur?

1. O & α finale in neutris, vertuntur in ω: & penultima in puris longa, mutatur in ε, ut, ὁ ναὸς, ὁ νεὼς templum: ὁ λαὸς, ὁ λεὼς, populus: οἰνόμαος, οἰνόμαως, non οἰνομέως, quia α est breve: κάλως, non κάλεως funis, rudens, è κάλος.

a. Iota

2. Iota ſicubi reperitur, ſubſcribitur: υ verò abiicitur, ut οἱ ναοὶ, οἱ νεῲ, ᾧ ναῷ, ᾧ νεῲ.

Tabula 4. Declinat.

S.	ως		ως	
	ω	ῳ	ων	
	ων		ων	
D.	ω	ῳ	ω	
P.	ῳ		ως	ῳ
	ων	ῳς		
	ω	ω	ω	

Da exempla.

S. N. ὁ νεως	μνμέλεως	Quidam ſcribunt τῷ λεῷ cum circumflexo, ſed minus accuratè. Retinent enim oxytonaacutũ in Genitivo ſingulari. Plura de accentu Attico vide infrà.
G. ᾧ νεῳ	μνμέλεω	
D. τῶ νεῳ	μνμέλεῳ	
A. τὸν νεῲν	μνμέλεων.	
V. ὦ νεως	μνμέλεως.	
D. N. & A. & V. ὦ νεῲ	μνμέλεω	
G. & D. τοῖν νεῶιν	μνμέλεων	
P. N. οἱ νεῲ	μνμέλεῳ	
G. τῶν νεῶν	μνμέλεῶν	
D. τοῖς νεῴς	μνμέλεως	
A. τὼς νεως	μνμέλεως	
V. ὦ νεῲ	μνμέλεω.	

Da Compoſitum.

S. N. ὁ ϰῳὴ ἡ ἀνάπλεως ϰ τὸ ἀνάπλεων
G. ᾧ ϰ τῆς ϰ ᾧ ἀνάπλεω
D. τῶ ϰ τῇ ϰ τῷ ἀνάπλεῳ
A. τὸν ϰ τὴν ϰ τὸ ἀνάπλεων.
V. ὦ ἀνάπλεως ϰ ὦ ἀνάπλεων.
D. N. & A. τὼ ϰ τά ϰ τώ ἀνάπλεω

G. & D. τοῖν ἢ τοῖν ἢ τοῖν ἀναπλεῳν
V. ὦ ἀναπλεω.
P. N. οἱ ἠμὶ αἱ ἀναπλεῳ ἢ τὰ ἀναπλεω sine Iota
G. τῶν ἀναπλεων (subscripto
D. τοῖς ἠμὶ ταῖς ἠμὶ τοῖς ἀναπλεως
A. τὰς ἠμὶ τὰς ἀναπλεως ἢ τὰ ἀναπλεω
V. ὦ ἀναπλεω: in neutro ἀναπλεω sine Iota subscripto.

(Non fuerit existimandum, ex sola tertia simplicium hanc declinationem vocabula sua desumere. Sunt enim plura alia ex aliis declinationibus composita, ut ὁ γέας seu γαῖα terra, λεπτόγεως tenuem terram habens, σκληρόγεως duram terram habens. Ἀναῦς navis, ἀπείνεως supervacuus in navi, λειπόνεως qui reliquit navem. Sic ἀγέλως risus, φιλόγελως amans risus. Ἀγήρως senectus μακρόγηρως grandis senio. Ἀκέρας cornu, αἰγόκερως Capricornus, χρυσόκερως aurea habens cornua. Hæc tamen in ρως & λως terminata, communiter flectuntur per ωτος imparisyllabè.)

CAPUT X. DE QUINTA DEclinatione imparisyllaba.

Quot habet hæc declinatio literas terminales?

Nouem: quatuor vocales α, ι, υ, ω, & quinque consonantes ν, ρ, ξ, ψ. ϭ.

Et ut in hac declinatione plures sunt terminationes, quàm in superioribus, ita & genera hîc omnia reperiuntur, quæ paulò maiore attentione cum ex terminationibus ipsis, tùm ex usu & Lexicis cognoscenda.

Ta-

Tabula 5. declinat.

S. α.
ι
υ
ω
ν ος ι α
ρ
σ
ξ
ψ

De vocativo traditur seorsim:

D. ε οιν ε
P. ες σι ας ες
ων
α ξι α α
ψι

Da exempla.

S.N. ὁ αἴας Aiax	ῥήτωρ Rhetor
G. τοῦ αἴαντος	ῥήτορος
D. τῷ αἴαντι	ῥήτορι
A. τὸν αἴαντα	ῥήτορα
V. ὦ αἶαν	ῥῆτορ
D.N. & A. τὼ αἴαντε	ῥήτορε
G. & D. τοῖν αἰάντοιν	ῥητόροιν
V. ὦ αἴαντε	ῥήτορε
P.N. οἱ αἴαντες	ῥήτορες
G. τῶν αἰάντων	ῥητόρων
D. τοῖς αἴασι	ῥήτορσι
A. τοὺς αἴαντας	ῥήτορας
V. ὦ αἴαντες	ῥήτορες

Aliud.

S. N. ἡ ἐσθής vestis	κύλιξ calix
G. τῆς ἐσθῆτος	κύλικος
D. τῇ ἐσθῆτι	κύλικι
A. τὴν ἐσθῆτα	κύλικα
V. ὦ ἐσθής	κύλιξ
D. N. & A. τὰ ἐσθῆτε	κύλικε
G. & D. ταῖν ἐσθήτοιν	κυλίκοιν
P. N. αἱ ἐσθῆτες	κύλικες
G. τῶν ἐσθήτων	κυλίκων
D. ταῖς ἐσθῆσι	κύλιξι
A. τὰς ἐσθῆτας	κύλικας
V. ὦ ἐσθῆτες	κύλικες

Aliud.

S. N. τὸ βῆμα tribunal	ἄστυ urbs
G. τοῦ βήματος	ἄστεος
D. τῷ βήματι	ἄστεϊ
A. τὸ βῆμα	ἄστυ
V. ὦ βῆμα	ἄστυ
D. N. & A. τὼ βήματε	ἄστεε
G. & D. τοῖν βημάτοιν	ἀστέοιν
V. ὦ βήματε	ἄστεε
P. N. τὰ βήματα	ἄστεα
G. τῶν βημάτων	ἀστέων
D. τοῖς βήμασι	ἄστεσι
A. τὰ βήματα	ἄστεα
V. ὦ βήματα	ἄστεα

Da regulas generales de Accentibus huius declinationis.

Mono-

Monosyllaba declinationis quintæ acuunt ultimam in genitivo & dativo singulari: itemque dativo plurali. At in genitivis dualibus & pluralibus, in ultima est circumflexus: in reliquis casibus, penultima natura longa, circumflectitur, diversa, acuitur: ut φθεὶρ pediculus, φθειρὸς φθειρὶ, φθεῖρα, φθεὶρ. D. φθεῖρε, φθειροῖν. P. φθεῖρες, φθειρῶν, φθειρσὶ, φθεῖρας, φθεῖρες. Sic φλόξ flamma φλογὸς, φλογὶ, φλόγα, φλόξ. D. φλόγε, φλογοῖν. P. φλόγες, φλογῶν, φλοξὶ, φλόγας, φλόγες.

Excipe participia, ut πᾶς πάντος, θεὶς, θέντος, δὺς δύντος. Item, genitivos nonnullos plurales, ut δᾴδων à δᾷς fax, è δαὶς. τεώων, δμώων, θώων, è δμὼς seryus, θὼς lupus cervarius, τεὼς Tros, φώτων à φῶς lumen, ὤτων ab οὖς auris. Item λάων lapidum, παίδων puerorum, φώδων macularum, κεφάτων capitum πάντων omnium. Vide Antesign. in Grammat. maiori. Denique & Dativum pluralem πᾶσι.

Polysyllaba oxytona, si penultima incrementi sit brevis, acutum habent in penultima, ut ἀὴρ ἀέρος aër: si longa, circumflexum, ut σειρὴν, σειρῆσι Siren.

DE GENITIVO SINGVlari seorsim.

Velim ut pro diuersitate terminationum huius declinationis ostendas, quomodo in singulis formis genitivus soleat crescere?

A.

1. *Nomina in α, quæ omnia sunt neutra, crescunt adiectione syllabæ τος, ut* τὸ βῆμα, βήματος, δρᾶμα, δράματος.

2. *Literarum nomina sunt ἄκλυτα, id est, indeclinabilia, Nonnulla tamen excipienda, de quibus infra, cap. 20.*

3. *τὸ μέγα sequitur Genitivum sui masculini,* ὁ μεγάλου, *ut infrà in terminatione ας, ca. 17.*

I.

1. *Omnia sunt neutra. Et substantivum Græcum* τὸ μέλι, *una cum compositis format Genitivum in* ιτος, *ut* μέλι μέλιτος *mel* οἰνόμελι *vinum mulsum,* ὀξύμελι *acetum mulsum,* ὑδρόμελι *aqua mulsa.*

2. *Adiectiva imitantur Genitivum masculini, ut* ὁ καὶ ἡ εὔχαρις καὶ τὸ εὔχαριν *gratiosus* & εὐχαρίτος, ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις καὶ τὸ φιλόπατριν, & φιλοπάτριδος *patriæ amans. Sic* ὁ καὶ ἡ τίς καὶ τὶ *in fin.* τινὸς, *& interrogat.* τίνος.

3. *Barbara secunda contractorum per* ι, *ut* * τὸ σίναπι σινάπεως *sinapi, Chaldond. Sic* κόμμι κόμμεως *gummi:*

* πέπερι, ιος & εως *piper, pro* πίπερις *arbor, Indica, fructum ferens sibi cognominem. Ex quo, ut docent Lexica,* πεπερίζειν, *piperis saporem referre* ἡ ἀπὸ τριῶν πιπέρεων *medicamentum*

tum ex triplici pipere confectum, nempe, longo, albo, nigro. Habet & πεπέρεως, in Genitivo, ut Eubulus apud Athenæum κόκκον λαβόντα κνίδιον ἢ πεπέρεως, possit tamen (inquit H. Steph.) derivatum hoc videri ex πεπερὶς & πεπερίδες vocari grana piperis, ut κεδρίδες sunt fructus cedri. δαφνίδες baccæ lauri: deducendo à πέπερι, quatenus pro ipsa arbore ponitur.

κίκι noctua, pro Noctua, lege Cici, arbor, quæ copiosè crescit in Ægypto. Dicitur aliâs κρότων, σήσαμον ἄγριον, & σίσελι κύπριον Henr. St. aliâs κικκαβαῦ vox noctuarum est, ut Scholiastes Aristophanis in avibus notat, τὰς γλαῦκας ita φωνεῖν, noctuas ita clamare, & inde eas vocari κικκαβᾶς. P. Ramus in Sch. Grammat. ex Plauto locum adfert de voce noctuarum, ubi Menechmo, Egon' dedi? Peniculus respondet, Tu tu inquam vin' afferri noctuam, quæ tu, tu, usque dicat tibi: &c. Cæterum τὸ κίκι arborem, nostri Ricinum vocant, Germanice Wunderbaum, de qua notabile illud, quod in Herbario suo refert Dodonæus pag. 363. Pempt. 3. lib. 2. c. 11. AEgyptij Ricinum κίκι nominant: Herodotus σιλικύπριον: Plinius Trixim & Sesanum sylvestre: Stirpem eam, quam Deus Ionæ Propheta iuxta Ninivem pro umbraculo præparavit, & qua subitò à verme corrosa, collapsa est; Ricinum fuisse, ostendit Bened. Arias Montan. in comment. in Ionam, ubi κικαῶν appellatur, cui κίκι vicinum est. Hieron. hederam interpretatur, alij Cucurbitam. ut Aven. Luth. & Pagn. Ion. 4. v. 6.

(* Henric. Steph. derivat. παρὰ τὸ σίνεσθαι τοὺς ὦπας quod sc. lædat oculos, τῇ ὀδμῇ quam Etymologiam ex Eusta. Iliad. π. est mutuatus.

Υ.

1. Et hæc omnia sunt neutra. Genitivum formant per εος, ut τὸ ἄστυ ἄστεος urbs, τὸ πῶϋ, πώεος grex ovium. Sic neutra masculinorum in υς, ut ὁ ἡδὺς τὸ ἡδὺ, ἡδέος iucundus: τὸ γλυκύ έος suave.

2. Per υος, ut τὸ δάκρυ, δάκρυος lacryma, τὸ μέθυ μέθυος vinum.

3. Anomala sunt, τὸ δόρυ hasta, & τὸ γόνυ genu, quæ poeticè faciunt δουρὸς, δουρὶ, γουνὸς, γουνὶ, transposito υ: in prosa verò δόρατος & γόνατος, velut è Nominativo in ας, τὸ δόρας, τὸ γίνας.

Ω.

Omnia sunt fœminina. Declinantur per οος, & pertinent ad quartam contractorum, de qua infrà, cap. 14. ut ἡ λητὼ, λητόος λητοῦς Latona mater Apollinis. Σαπφὼ, όος, οῦς Sappho.

AN.

Substantiva sunt masculina. Adiectiva verò vel participia neutra. Omnia sunt neutra.

1. Flectuntur per ανος, ut παιὰν, παιᾶνος Pæan, cantio in laudem Apollinis. Πελεκὰν πελεκᾶνος Pelecanus, avis, Πὰν πανὸς Deus pastorum, Μέλαν, μέλανος, τιτὰν, τιτᾶνος.

2. Per αντος. ut τὸ πᾶν παντὸς. Et participia, τὸ τύψαν τύψαντος.

EN.

1. Per ενος, ut τὸ τέρεν τέρενος tenerum, ut masculinum ὁ τέρην.

2. Per

2. Per εντος, ut τὸ χαελέειν χαελέεντος gratiosum, sicut masculinum χαελεὶς. Et sic participia τὸ τυφθὲν τυφθέντος.

HN.

1. Per ιωος, ut ὁ ἔλλιν ἔλλιωος Græcus.
2. Per ενος, ut τὸ τέρλιν τέρενος tener, ὁ ποιμὴν ποιμένος pastor, ἔιρλιν, ἔρενος adolescens

(Barytona masculina tantùm, item Oxytona, quæ non habent μ in ultima, reservant η Excipe αὐχλὴ αὐχένος cervix φρλὴν φρενὸς mens, præcordia. Reliqua faciunt ενος præter μλὴ μλιὸς, mensis, Chalcond. p. 104.)

3. Anomalum est ἀρλὴν agnus ἀρνὸς, ἀρνὶ, ἄρνα, per Syncopen, pro ἀρλῖος Scap. ex Eust. Sylburg. in notis. Et rursum ῥὴν ῥῆνες agni.

IN & TN

1. Ad Nominativum adjiciunt syllabam ος ut ὁ δελφὶν δελφῖνος Delphin: ἡ ἀκτὶν ἀκτῖνος radius: μόσυν μόσυνος turris, vel domus lignea: ἡ Γόρτυν Gortyn, civitas Cretæ.

Participia in ων faciunt ωντος, ut τὸ ζδγωὼν ζδγωῶντος tangens.

(Composita in ιν communis sunt vel etiam omnis generis, ut χρυσάκλιν, χαλκογλώχιν.

* Similiter θὶν sive θὶς pro acervo apud Homerum masculino, apud Plutarchum fœmino genere positum legitur. ἶν pro fibra, seu vi. fœmininum est: pro mensura, neutrum & ἄκλιτον.

In υν omnia masculina sunt, nisi significatio impediat, ut ἡ γόρτυν.)

ON.

1. *Per* ονος *ut* τὸ μείζον μείζονος, τὸ εὔδαιμον ϗ εὐδαίμονος *à communibus in* ων.

2. *Participia faciunt* οντος, *ut* τὸ τύπτον τύπτοντος.

ΟΥΝ.

Omnia sunt neutra.

1. *Per* οδος, *ut* τὸ δίπυν δίποδος *sicut commune* δίπυς *bipes.*

2. *Per* ῦντος *participia, ut* τὸ τυπῦν τυπῦντος.

ΩΝ.

Itidem omnia sunt neutra.

1. *Per* ωνος, *ut* κλὼν κλωνὸς *ramus*, αἰὼν αἰῶνος *ævum*, ὁ Πλάτων πλάτωνος *Plato*: ἡ μήκων μήκωνος *papaver*, ὁ ἀγῶν ἀγῶνος *certamen*, ὁ εἴρων εἴρωνος *cavillator*, ἡ σιδὼν σιδῶνος *Sidon: urbs Phœniciæ.*

2. *Per* ονος, *ut* ὁ πρίων πρίονος *serra*, ἡ τρυγὼν τρυγόνος *turtur*: ὁ ϗ ἡ εὐδαίμων, ϗ καὶ τῆς εὐδαίμωνος *beatus, a*, ἡ χθὼν χθονὸς *terra*: ὁ καρχηδὼν καρχηδόνος *Carthago.*

3. *Per* ῶντως, *ut* Ξενοφῶν ξενοφῶντος *Xenophon.*

4. *Per* οντος, *ut* ὁ γέρων γέροντος *senex*: δράκων δράκοντος *Draco*: ἑκὼν *volens, Adiectivum*, ἑκόντος. *Vnde compositum* ἀέκων, *& per crasin* ἄκων. *In neutro* ἑκὸν ἑκόντος. *&* ἄκον ἄκοντος. *Item participia* ὁ τύπτων τύπτοντος.

5. *Per* ῦντος, *ut* ὁ τυπῶν τυπῦντος.

6. *Anomalum est* κύων κυνὸς *canis, pro* κύονος. *Sic* κηνὶ κήνα.

AP. Per

AP

1. Per αρος, ut ὁ μάκαρ μάκαρος beatus: τὸ νέκταρ νέκταρος nectar. τὸ ἔαρ ἔαρος ver.

2. Per ατος, ut τὸ δέλεαρ δελέατος esca: τὸ ἦμαρ ἤματος dies.

3. At δάμαρ à δάμαρτος facit δάμαρτος uxor: ὄναρ somnium, ὀνείρατος, non ὄνατος.

HP.

1. Per ῆρ & ωρ ut ὁ σωτὴρ σωτῆρος servator: τὸ κῆρ ex κέαρ κῆρος cor.

* Lascaris quoq; agnoscit σῆρ σηρὸς, per crasin, ut κῆρ κηρὸς ex κέαρ κέαρος, licet & aliorum addat Genitivum σέαρ, ατος & φρέαρ, ατος, δέλεαρ ατος, velut à Nominativo in ας.

2. Per ἐρος, ut ὁ αἰ ἡ αἰθὴρ αἰθέρος æther. In nonnullis est syncope, ut ὁ πατὴρ πατέρος πατρὸς pater: μητήρ μητέρος μητρὸς, mater. Sic & δημήτηρ Ceres: θυγάτηρ filia: γαστὴρ venter. At ἀνὴρ ἀνέρος ἀνδρὸς per δ euphonia causa.

ΥΡ ΕΙΡ, & ΟΡ

Ad Nomiaativum assumunt ος, ut ὁ ἡ μάρτυρμάρτυρος testis: ἡ χεὶρ χειρὸς manus. Sic & ἀντίχειρ, μακρόχειρ: ὁ φθεὶρ φθειρὸς pediculus: τὸ ἦτορ ἤτορος cor, animus.

* Ἀντίχειρ à Lascari inter Communia numeratur, ut πολύχειρ, & similia. Pro pollice acceptum, masculinum est, & subandiendum, ὁ ἀντίχειρ δάκτυλος, q. d. digitus è regione manus positus: vel, tantum pollens, quantum reliqua manus.

ΩΡ. Pg

ΩΡ.

1. Per ωρος, ut Φὼρ Φωρὸς fur. τὸ ἔλωρ ἔλωρος praeda.

2. Per ορος, ut Νέςωρ νέςορος Nestor: ὁ ῥήτωρ ῥήτορος rhetor: ὁ ἠ ἀπάτωρ ἀπάτορος carens patre: ὁ ἠ ἀμήτωρ carens matre. Sic ὁ ἠ παν-δαμάτωρ, omnium domitor.

3. At ὕδωρ ὕδατος aqua, anomalon est, sicut & τὸ σκῶρ σκατὸς merda.

Α Σ.

1. Per αδος, ut ἡ λαμπὰς λαμπάδος fax: τριὰς τριάδος trias: δᾶς δᾳδὸς fax: μονὰς, ἀδος unitas.

2. Per ανος, ut ὁ μέλας μέλανος niger, & τάλας τάλανος miser.

3. Per ατος, ut τὸ γῆρας γήραος senectus.

* Τὸ γῆρας usitatius apud Poëtas flectitur per αος, extrito τ Ionicè, ut, ὄπι γήραος ἠδῶ Hom. At in prosa usitatior & c. Crasis Attica γήρως ex γήραος, χειρὰ ex γήραϊ Sylb. in Not. 447.

4. Per αντος, ut ὁ γίγας γίγαντος Gigas: ὁ Αἴας Αἴαντος Aiax: ὁ πᾶς παντὸς, omnis: fœm. ἡ πᾶσα, τῆς πάσης. Nom. τὸ πᾶν, & παντὸς. ἀνδριὰς ἀνδριάντος statua: ἀλλᾶς ἀλλᾶντος farcimen: πελεκᾶς πελεκᾶντος pelecanus, sic particip. ὁ τύψας, αὐλος.

* Lascaris tradit, à masculinis in ας αντος, Genitivos reperiri in α apud Poëtas metri causâ: ut ἄϊω, Θόα, pro, ἄϊαντος, Θόαντος, πελεκᾶς πελεκᾶντος, Doricè πελεκᾶ Sch. Aristoph.

5. In ες purum. ut λᾶς lapis, λαὸς, λαΐ, λᾶν.

ΕΣ. Neu-

ΕΣ,

Neutra communia in ες, *ut* τὸ ἀληθὲς ἀληθέος *verum: de quibus in I contractorum.*

ΗΣ.

1 *Per* ητος. *ut* ὁ σὴς σητὸς *tinea*, ὁ λέβης λέβητος *lebes cacabus*, ἡ ἐσθὴς ἐσθῆτος *vestis*, ἡ φιλότης φιλότητος *amicitia*: ἡ κακότης κακότητος *malitia*: ὀριμύτητος *acrimonia*.

2. *Per* εντος, *ut* ὁ Κλήμης κλήμεντος *Clemens* ὁ ἁλὴς ἁλέντος *valens*.

3. *Per* ωτος, *ut* ὁ τιμὴς τιμῶτος *honoratus* δαφνῆς δαφνῶντος *laureaceus*.

4. *Per* εος *Communia* 1. *Contractorum, masculina composita virorum propria, & fœminina in* ηνης, *ut* ὁ ἠμὶ ἡ ἀληθὴς ἀληθέος, *verus a.* ὁ Δημοσθένης Δημοσθένεος *Demosthenes*: ἡ τριήρης *triremis scil. navis*, ἑνήρης *uniremis*: διήρης *biremis*.

ΙΣ.

1. *Per* ιος, ὁ κὶς κιὸς *vermiculus, qui in ligno vel frumento nascitur. Et in secunda Contractorum* ὁ ὄφις ὄφιος *serpens*, πόλος πόλιος *urbs*.

2. *Per* ιδος, *ut* ὁ πάελς πάελδος & πάελος *Paris*: ὁ ἠ ἄπολις ἀπόλιδος *extorris exul*: ἐλπὶς ἐλπίδος *spes*. *At* ἡ σφραγὶς & κρηπὶς *sigillum crepida*, σφραγῖδος κρηπῖδος, *cum circumflexo in penult.*

3. *Per* ιθος, *ut* ὁ ἠ ὄρνη, ὄρνιθος *avis, ales*: μέρμις μέρμιθος *funiculus*.

4. *Per* ιτος, *ut* ἡ χάελς χάελτος *gratia qui tamen genitivus in hac voce variat* χάελδος & χάελσος.

4. *Per*

(Lascaris Chalcond. & cum his Eustath. Iliad. a, vers. 238.)

5. Singulare est, ὁ ἢ ἡ τὶς quis? τίνος τίνι, &c. Et infinitum τὶς τινὸς aliquis, cuius compositum ὅστις supra cap. 5. propositum est.

ΥΣ.

1. Per εος, ut ὁ ὀξὺς, ὲος acutus, velox: ὁ ἡδὺς ὲος suavis.

2. Per υος. ut ὁ μῦς μυὸς mus: ἡ δρῦς δρυὸς quercus, ὁ ἰχθὺς ἰχθύος piscis, νέκυς τέκυος mortuus. Sic ὁ καὶ ἡ φιλόδακρυς φιλοδάκρυος amans lacrymari.

* πρέσβυς senex, πρέσβυος, & Attice πρέσβεως sicut πῆχυς πήχεος, & πελεκῦς πελέκεως. vide in Notis Sylb. p. 423. lin. 11. & seqq. Moschopulus negat, πρέσβεις plurale, pro legatis, habere numerum singularem, sed pro πρέσβυς (ut quidam volunt) dici πρεσβύτης, pluraliter πρέσβεις, non πρεσβύται.

3. Per υδος, ut ἡ χλαμὺς χλαμύδος Chlamys: ὁ καὶ ἡ νέηλυς νεήλυδος advena, qui nuper advenit: ἐπήλυς ἐπήλυδος advena.

4. Per υθος, ut ἡ κώμυς κώμυθος fasciculus, manipulus ἡ κόρυς, υθος galea.

5. Per υντος, participia, ut ὁ ζεύγνυς ζεύγνυντος iungens.

6. Anomalum est & Doricum, ὁ διόνυς & διονῦς τῷ διονῦ τὸν διονῦν Bacchus.

Neu-

ΟΣ.

1. Neutra primæ contractorum per εος, ut τὸ μῆκος μήκεος: τεῖχος τείχεος, de quibus infrà: cap. 11.

2. Participia per οτος, ut τὸ τυφθὸς τυφθότος.

ΩΣ.

1. Per ωος, ut ὁ ἥρως ἥρωος heros: ὁ τρὼς τρωὸς Troianus, & sic reliqua monosyllaba, quæ habent ναμ ex literis δ, τ, θ. Excipe ἡ δὼς datio, quod ἄκλυτον est.

2. Per οος, quæ sunt quartæ contractorum, ut ἡ αἰδὼς αἰδόος pudor: ἡ ἠὼς ἠόος aurora.

3. Per ωτος ut ὁ γέλως γέλωτος risus: ὁ ἱδρὼς ἱδρῶτος sudor: τὸ φῶς φωτὸς lux: ἔρως ἔρωτος amor.

4. Per οτος participia, ut ὁ τυφὼς τυφότος.

5. Anomalum est ἡ φῶς φωὸς inustio ab igne facta in cruribus.

ΑΙΣ.

1. Per αιτος, ut ἡ δαὶς δαιτὸς dapes, convivium: τὸ ταὶς ταιτὸς farina aqua subacta.

2. Per αιδος, ut ὁ ἡ παῖς παιδὸς puer, puella, Et sic composita ἄπαις, εὔπαις, καλλίπαις.

ΑΥΣ & Ionicè ΗΥΣ.

Per αυ, ut ἡ ναῦς ναὸς navis, Ion. νηῦς νηὸς. Dativo ναὶ νηΐ. A. ναῦν νῆα. V. ὦ ναῦ νηῦ. In Duali, τὰ νᾶε νῆε, ταῖν ναοῖν νηοῖν. In plurali αἱ νᾶες νῆες νέες, τῶν ναῶν νηῶν, ταῖς ναυσὶ νηυσὶ, τὰς νῆας.

Qui-

* *Quidam non agnoscunt hunc accusativum, sed pro eo* νεαῦς *Thucyd.* αἱ νῆες ναυμαχοῦσαι καὶ κατακαύσαι τὰς ναῦς νέας, ναῦς, νηοῦς. *Sic* ἡ χραῦς χρηῦς *vetula anus.*

ΕΙΣ.

1. *Per* ενος *ut* ὁ κτεὶς κτενὸς *pecten. Et adiectivum* εἷς ἑνὸς *unus. Fœm.* μία, *Neutr.* ἕν, *cum compositis* οὐδεὶς μηθὲς. *In plurali autem* οὐδένες οὐδένων, οὐδενας, *Barytonω, tantũ, Etymologo teste.*

2. *Per* ειδος, *ut* ἡ κλεὶς κλειδὸς κλειδὶ κλεῖδα & κλεῖν, κλεῖδες & κλεῖς *clavis,*

3. *Per* εντος, *ut* ἡ χαρίεις χαρίεντος *gratiosus. Et sic participia,* ὁ τυφθεὶς τυφθέντος. *Et substantiva,* ὁ σιμόεις σιμόεντος *fluvij nomen:* ὁ πόεις ἐπόεντος *Opus opunitis.*

ΕΥΣ

Tertiæ sunt Contractorum, ut βασιλεὺς *rex* βασιλέως, *de quibus infra cap. 13.*

ΟΥΣ.

1. *Per* οος, *ut* βοῦς βοὸς *bos.*

2. *Per* ουντος *ut* ὁ πλακοῦς πλακοῦντὸς *placenta.*

3. *Per* ωτὸς, *ut* τὸ οὖς ὠτος *auris.*

4: *Per* οδος, *ut* ὁ ποῦς ποδὸς *pes. Sic* δίπους δίποδος *bipes.*

5. *Per* οντος, *ut* ὁ ὀδοὺς ὀδόντος *dens. Et sic composita, ut* ἀργιόδους ἀργιόδοντος *albos habent dentes. Item participia* ὁ διδοὺς διδόντος.

ΑΣ. ΝΣ ΡΣ.

ὁ ἁλς ἡ ἁλὸς *sal:* ἅλς ἁλος *mare.*

ἡ ἕ

ἡ ἕλμις ἕλμινθος *lumbricus.*
ὁ μάκαρς μάκαρτος *beatus*: ἡ δάμαρς δάμαρτος *uxor.*

Ξ.

1. *Per γος, ut* ἅρπαξ ἅρπαγος *rapax*: τέττιξ τέττιγος *cicada*: ἡ αἴξ αἰγὸς *capra*: φάλαγξ φάλαγγος *phalanx*: σάλπιγξ σάλπιγγος *tuba*: σύριγξ σύριγγος *fistula*: σιδηροβλήξ σιδηροβλῆγος *ceſtro percitus.*
2. *Per κος ut* σφὴξ σφηκὸς *veſpa*: ἶξ ἰκὸς *vermis, vitium*: πρόϊξ προϊκὸς *dos*: κόραξ κόρακος *corvus*: ἡ ἀλώπηξ ἀλώπεκος *vulpes*. ἡ γλαῦξ γλαυκὸς *noctua*: σὰρξ σαρκὸς *caro*: ἡ γυψ γυπὸς *antiq.* γυπικός.
3. *Per χος, ut* ἡ θρὶξ τριχὸς *pilus*: *Et compoſita* ἄθριξ ἄτριχος *carens pilis, ubi* θ *vertitur in* τ *propter ſequentem aſpiratam*: ὁ ὄνυξ ὄνυχος: βήξ βηχὸς *tuſſis* ὁ ηου ἡ.
4. *Per κτος, ut* ἄναξ ἄνακτος *rex*: ἡ νὺξ νυκτὸς *nox.*

Ψ.

1. *Per βος, ut* ὁ ἄραψ ἄραβος *Arabs*: ἡ φλὲψ φλεβὸς *vena*: ὁ λίψ λιβὸς, *venti nomen.*
2. *Per πος, ut* κύκλωψ κύκλωπος *Cyclops*: ὤψ ὠπὸς *viſus, oculus, cuius compoſita nunc barytona ſunt, ut* ἑλίκωψ *volubiles habens oculos*: *nunc oxytona, ut* μονώψ μονῶπος *unoculus*: λαίλαψ λαίλαπος *procella*: ῥὶψ ῥιπὸς *vimen flexile*: ὄψ ὀπὸς *vox, facies*, μέροψ *homo voce & facia*

diversus, ἀἰδίῳ facie ustus, σκόλῳ σκόλοπος palus præacutus.

3. Per φος, ut κατήλιψ καπήλιφος columen.

Tantum de incremento genitivi.

DE ACCVSATIVO SINGVLARI.

Quomodo terminatur Accusativus singularis?

In α ut ὁ ῥήτωρ τὸν ῥήτορα, ὁ κύκλωψ τὸ κύκλωπα.

Quidnam excipiendum?

1. Neutra Accusativum Nominativo habent similem.

2. Deinde nomina in ις & υς, quorum Genitivus desinit in ος purum, terminantur in ν: ut ὁ ὄφις ὄφιος ὄφιν· βότρυς βότρυος βότρυν. ἐυρὺς ἐυρέος ἐυρύν. *Poetæ* βότρυα *dicunt.*

3. Tum Gravitona in ις & υς quorum Genitivos in ος purum non desinit, utramq; terminationem in α sc. & ν admittunt, ut ἔρις ἔριδος ἔριδα & ἔριν: μῆνις μήνιδος μήνιδα & μῆνιν: ὄρνις ὄρνιθος & ὄρνιν: Θέμις Θέμιδα & Θέμιν Posterior tamen Accusativus in ν est usitatior.

4. Denique in αυς & ως habent ν in Accusativo, ut χοῦν ἕων. Item pro ἔρωτα & γέλωτα ab ἔρως & γέλως (amor & risus) reperiuntur etiam isosyllaba casus ἔρων & γέλων.

DE

DE VOCATIVO SINGVLARI.

Quomodo terminatur Vocativus singularis?

Similis est Nominativo, ut ὦ ἰχθὺς ἁλιεύς.

Quænam excipiuntur?

1. Flexa per ι non contracta, auferendo ultimam Genitivi syllabam τος, formant Vocativum, ut ὁ αἴας Aiax: αἴαντος, ὦ αἶαν· ὁ χαρίεις gratiosus. χαρίεντος ὦ χαρίεν & ὦ χαρίει. Quam formam sequitur, & ὁ ἄναξ ὦ ἄνα rex Excipe ὁ ὀδὼς dens, & ὀδόντος ὦ ὀδὼς. Et contracta ὁ ποιῶν, ἕντος, ὦ ποιῶν: Et participia; διδοὺς διδόντος, ὦ διδοὺς.

2. Gravitona in ν & ρ ferè faciunt Vocativum abiecto τος genitivi, ut ὁ πέρσων πέρσεντος ὦ πέρσεν: ἄρσην ἄρσενος ὦ ἄρσεν masculus: μήτηρ μητέρος ὦ μῆτερ mater. ἔκτωρ ἕκτορος ὦ ἕκτορ: νέστωρ νέστορος ὦ νέστορ: ῥήτωρ ῥήτορος ὦ ῥῆτορ. Quæ referenda sunt acutitona quatuor, ἀνὴρ, πατὴρ, ἁλὴς, σωτὴρ, vir, pater, levir, servator, ὦ ἄνερ, πάτερ, ἅλερ, σῶτερ, reiecto tono in penultimam.

Excipe πάτηρ πάτερος ὦ πάτηρ Pier: Ἀπόλλων ωνος, ὦ ἄπολλον Apollo Quod sequitur & ποσειδῶν ποσειδῶνος, πόσειδον ὦ Neptunus.

Gravitona in ις & υς: Item in υς adiecta va acutitona, & Diphthongi ους, εις & ευς, Abiicitur σ in Vocativo, ut ὁ ὄφις ὦ ὄφι. μάντις ὦ μάντι. πάρις ὦ πάρι. βότρυς ὦ βότρυ racemus ἡδὺς ὦ ἡδύ suavis, βασιλεὺς ὦ βασιλεῦ

rex χαρίεις ὦ χαρίεν gratiosus. βοῦς ὦ βοῦ. Sic & παῖς ὦ παῖ puer, tanquam contractum à παΐς ὦ παΐ. Et μῦς ὦ μῦ mus Poetica item acutitona in ις, ut ἡ ἀμαρυλλὶς ὦ ἀμαρυλλὶ Ameryllis, ταντα̃λις ὦ ταντα̃λι (ταντα̃λι παῖνιόσα, ô Niobe Tantali filia.)

Excipe ὁ πῦς ὦ πῦ pes, ἡ δαὶς ὦ δαὶς conviuium: ὁδὰς ὦ ὁδὰς dens.

DE DATIVO PLURALI.

Quomodo formatur Dativus pluralis:

1. Dativus pluralis fit à Dativo singulari, posito σ antea & reiectis, si adsint in singulari literis δ, τ, θ, ν, ut τῷ βότρυι racemo, τοῖς βότρυσι: ἥρωϊ ἥρωσι heroi heroibus: ἅλς sal, ἁλὶ ἁλσὶ: σωτῆρι σωτῆρσι. At τῇ λαμπάδι ταῖς λαμπάσι: λέβητι λέβησι, à λέβης lebes: κόρυθι κόρυσι à κόρυς galea: πτανὶ πτᾶσι à πτὰν Titan.

2. *Propter quantitatem penultimæ, quæ non debet esse minor in plurali, quam in singulari, declinata per υ̃ι, ex brevi vocali faciunt diphthongum, sic ut ad ε ponatur ι, ad ο vero ου: vocalem autem ancipitem positione productam, reddunt naturâ longam, ut τῷ χαρίεντι, τοῖς χαρίεισι, τῷ λέοντι τοῖς λέουσι, τῷ αἰῶντι τοῖς αἰῶσι, vel αἰᾶσι: ἑλμινθι ἕλμισι, ab ἕλμινς lumbricus. Sic πᾶς πᾶσι, cum compositis ἅπας, σύμπας ἅπασι, σύμπασι.*

3. *Terminata in ο, præcedente diphthongo: item in ξ & ψ desinentia, tantum ad Nominativum*

tivum singularem addunt ι, ut βοῦς βουσὶ: θώραξ θώραξι: κόραξ κόραξι: ἄραψ ἄραψι: ἔποψ *upupa*, ἔποψι. *Excipe* ποῦς ποσὶ: οὖς *auris*, ὠσὶ.

4. Nomina in ηρ, quæ syncopen patiuntur in Genitivo singulari, formant Dativum pluralem, interposito α ad emolliendum Consonantium concursum, ut πατὴρ πατέρος πατρὸς πατράσι, μήτηρ μητράσι, ἀνὴρ ἀνδράσι, penultima brevi & acuta.

CAPUT XI. DE PRIMA DEclinatione Contractorum.

Quot habet terminationes prima Contractorum:

Tres: ης, ες, & ος.

Quorum generum?

In ης vel sunt generis masculini, ut ὁ Δημοσθένης Demosthenes: vel fœminini, ut ἡ τριήρης triremis sc. navis: vel communis, ut ὁ ἡ ἀληθὴς verus vera.

In ες adjectivorum, & ος substantivorum, sunt neutrorum tantùm, ut τὸ ἀληθὲς verum, τὸ τεῖχος, murus.

Quomodo fit contractio in hac declinatione?

εο contrahitur in ου.

εϊ in ει diphthongum.

εα in η in accusativo singulari, & pluralibus neutris: aliàs in ει diphthongum.

εε in Duali in η, in plurali in ει.

Deniquę sequente longa vocali, vel diphthongo, in eandem fit contractio.

Da exempla.

S. N. Δημοσθένης ἡ τριήρης.
G. ȣ̃ Δημοσθένεος. νȣς τῆς τριήρεος, ρȣς
D. τῷ Δημοσθένει νει τῇ τριήρεϊ, ρει
A. τὸν Δημοσθενεα, νη τὴν τριήρεα, ρη
V. ὦ Δημόσθενες ὦ τριήρες. (ρη
D. N. & A. τὼ & V. ὦ Δημοσθένεε νη τὰ τριήρεε,
G. & D. τοῖν Δημοσθενέοιν, νοῖν. ταῖν τριηρέοιν,
P. N. οἱ Δημοσθενεες νεις. αἱ τριήρεες, ρεις (ροῖν
G. τῶν δημοσθενέων, νῶν. τῶν τριηρέων, ρῶν,
D. τοῖς δημοσθένεσι ταῖς τριήρεσι
A. ȣ̃ δημοσθένεας, νεις, τὰς τριήρεας, ρεις
V. ὦ δημοσθένεες, νεις ὦ τριήρεες, ρεις.
Diclina ὁ ϗ ἡ ἀληθὴς ϗ τὸ ἀληθὲς.
S. N. ὁ ϗ ἡ ἀληθὴς καὶ τὸ ἀληθὲς.
G. ȣ̃ ϗ τῆς ϗ ȣ̃ ἀληθέος ἀληθȣ̃ς
D. τῷ ϗ τῇ ϗ τῷ ἀληθέϊ, θεϊ
A. τὸν ϗ τὴν ἀληθέα, θῆ, ϗ τὸ ἀληθὲς
V. ὦ ἀληθὴς, ϗ ὦ ἀληθὲς.
D N. & A. τὼ ϗ τὰ ϗ τὼ ἀληθέε, θῆ
G. & D. τοῖν ϗ ταῖν ϗ τοῖν ἀληθέοιν, θοῖν
V. ὦ ἀληθέε θῆ,
P. N. οἱ ϗ αἱ ἀληθέες θεῖς ϗ τὰ ἀληθέα θῆ
G. τῶν ἀληθέων θῶν
G. τοῖς ϗ ταῖς ϗ τοῖς ἀληθέσι
A. ȣ̃ ϗ τὰς ἀληθέας θῶς ϗ τὰ ἀληθέα θῆ
V. ὦ ἀληθέες θεῖς, ἀληθέα θῆ.

De-

Declina substantivum aliquod in ος.

S. N.	τὸ τεῖχος *murus*	σκότος *tenebræ*
G.	ȣ̃ τείχεος τείχȣς	σκότεος σκότȣς
D.	τῷ τείχεϊ χει	σκότεϊ τει
A.	τὸ τεῖχος	σκότος
D. N. & A.	τὼ τείχεε χη	σκότεε τη
G. & D.	τοῖν τειχέοιν χοῖν	σκότεοιν τοῖν
V.	ὦ τείχεε χη	σκότεε τη
P. N.	τὰ τείχεα χη	σκότεα τη
G.	τῶν τειχέων χῶν	σκοτέων τῶν
D.	τοῖς τείχεσι	σκότεσι
A.	τὰ τείχεα χη	σκότεα τη
V.	ὦ τείχεα χη	σκότεα τη.

Quænam sunt declinationis huius anomaliæ?

In propriis nominibus sunt etiam usitati Accusativi isosyllabi Αριστοφάνην, διογένην, δημοσθένην, Σωκράτην, *pro Contractis* Αριστεφάνη, διογένη, δημοσθένη, Σωκράτη: *sicut &* ἡρακλῆν *pro* ἡρακλῆ *ab* ἡρακλῆς.

2. *Attici Accusativum in* α *contrahunt, si Nominativus desinat in* ης *purum, ut* ἐνδεὴς ἐνδεέα ἐνδεᾶ *indignus* εὐφυὴς εὐφυέα εὐφυᾶ *bonæ indolis. Quade re plenius in Dialecto Attico.*

3. Α τριήρης, *in Genitivo plurali reperitur* τριήρων & τριήρεων.

4. *In quibusdam neutris dualibus,* εε *contrahuntur in* ει, *ut* τὸ σκέλος *crus,* τὼ σκέλεε σκέλει.

5. *Propria nomina composita à* κλέος *ex hac*

declinatione, nonnulli referunt ad ὁλοπαθῆ, ut ἡρακλέης ἡρακλῆς ἡρακλέεος ἡρακλέους.

* Lascaris etiam Genitivum contractum agnoscit ἡρακλοῦς. Circumflexa (inquit) in ῆς, Composita è κλέος, Genitivum faciunt in οῦς per Crasin, ut ἡρακλῆς, οῦ ἡρακλέος, οῦς. Lucianus maluit dicere, πρὸς οῦ ἡρακλέους per Herculem; facta Crasi ex ἡρακλέεος. Quidam obliquos illos ἡρακλέος, ἡρακλέϊ, ἡρακλέα negant per syncopen factos esse ex εεος, έεϊ, α, exemplo videlicet altero ε, sed simpliciter flexos è contracto ἡρακλῆς. Lucianus in uno eodemq; Dialogo Diogenis & Herculis, Dativo quidem casu dicit, ἐν τῷ ἡρακλεῖ, contractè: at sine contractione in Accusativo μὰ τὸν ἡρακλέα, non per Herculem: & pluraliter δύο ἡρακλέας duos Hercules.

Et sic Vocativus ἡρακλέες ἡρακλεῖς: quæ tamen ex forma huius declinat. alias flecti solent ἡρακλῆς ἡρακλέος οῦς ἡρακλέϊ ἡρακλεῖ, ἡρακλέα ἡρακλῆ ὦ ἥρακλες.

(A κλέος in plurali etiam κλέα reperitur per syncopen, pro κλέεα, sicut τὰ χρέα pro χρέεα è χρέος, id est debitum. Item in neutris magna est varietas, ut τὸ ἔλεεος ἐλέος ἐλέους ὁ ἔλεος ἐλέου. Sic ὄχος, ὄνειδος, σκότος, θρῆνος: Item τὸ δίψος, & δίψεος, & ἡ δίψα δίψης: τὸ σκάφος σκάφεος, & ἡ σκάφη σκάφης. Quo modo & κνίσος, νάπος, νείκος, βλάβος. Item τὸ δένδρος, εος, & τὸ δέντρον, ου: τὸ ἀνδράποδος & τὸ ἀνδράποδον. P. Ram. p. 51. Quæ ex Lexicis & probatis authoribus plenius cognoscenda)

CAP.

CAPUT XII. DE SECUNDA Contractorum Declinatione.

Quot habet terminationes hæc declinatio?

Duas ις & ι.

Cuius generis?

In ις vel sunt generis masculini, ut ὁ ὄφις serpens: vel fœminini, ut ἡ πόλις civitas.

In ι sunt neutrius, ut τὸ σίναπι sinapi.

Qualis in hac declinatione contractio est?

Duplex est hîc præter communem & flexio & contractio, Attica videlicet, & Ionica. Utraq; quidem in sua dicetur dialecto: sed tamen ut expressum habeatur exemplum, unum, saltem in medium erit adferendum.

Est est enim contractio Ionica in Iota longum, & quidem ex singulari Dativo ις, plurali Nominativo & Vocativo ες, Accusativo, plurali ας, ut ὄφις ὄφι ὄφις: ὄφις ὄφιας ὄφις.

Attica in ει, in ijsdem casibus & numeris, ut ὄφεϊ ὄφει: ὄφεες ὄφεις: ὄφεας ὄφεις. Cæteri casus incontracti manent, & tamen ratione ultimæ etiam in utraq; dialecto discriminantur.

Da igitur exemplum integrum.

	Commun.	Attic.	Ion.
S. N.	ὁ ὄφις *serpens.*		
G.	τοῦ ὄφεος	ὄφεως	ὄφιος
D.	τῷ ὄφεϊ	ὄφει	ὄφεϊ, ὄφι *contr.*
A.	τὸν ὄφιν.		
V.	ὄφι	ὄφις	

D. N. & A. τὼ & V. ὦ ὄφεε		ὄφιε
G. & D. τοῖν ὀφέοιν ὄφεων		ὀφίοιν
P. N. οἱ ὄφεες	ὄφεις	ὄφιες, ὄφις contr.
G. τῶν ὀφέων	ὄφεων	ὀφίων
D. τοῖς ὄφεσι		ὄφισι
A. τοὺς ὄφεας	ὄφεις	ὄφιας, ὄφις contr.
V. ὦ ὄφεες	ὄφεις	ὄφιες, ὄφις contr.

(Ad hunc modum πόλις urbs, & innumera verbalia in σις, ξις, ψις, flecti solent, ut φράσις dictio, πρᾶξις actio, ὄψις visio. Item quædam Adiectiva composita, ut ὁ καὶ ἡ νῆστις ieiunus, Sylb.

* Dual. num. N. & A. τὼ & V. ὦ ὄφεε. Vrbanus & Theodosius ex veteribus Grammaticis, putant ὄφεε posse contrahi in ὄφη, sicut Δημοσθένεε, δημοσθένη: Sed negat Moschopulus hæc regula: Quòd Nominativus & Accusativus Dualis non admittat Contractionem in ijs, quorum Genitivus singularis non contrahatur.

Quid verò de illis iudicandum, quæ ante Iota habent vocalem?

Sylburg. Henric. St. Contrahunt utramq; vocalem in diphthongum, ut ἡ ὄϊς οἶς ovis, ὄϊος οἴος, ὄϊι οἷ ὄϊν οἶν, &c. In plurali ὄϊες, & ὄϊας contract. ὄϊς, Hesiod. & Plutarch. quanquam trisyllabum ὄϊς Ionicum, bisyllabos verò casus Atticos esse velint.

Sic ex ὑϊς filius, contrahuntur ὑϊος ὗος, ὑϊι ὑϊ: At ὗα ὗε ὗας non tam per crasin è dissyllabo Nomi-

Nominativo, quàm simplici flexione ex monosyllabo Nominativo (licet inusitato) descendere dicuntur: unde & Dativus pluralis irregularis ἡάσι. Sed ἡοῖν & ἡῶν possunt etiam ad isosyllabum Nominativum ἡὸς referri.

CAPVT XIII. DE TERTIA DEclinatione Contractorum.

Tertia Contractorũ quot habet terminationes?

Vnam ὁς, eamque oxytonam, ut βασιλεὺς Rex.

Cuius generis?

Masculini tantùm.

Quæ sunt hîc contractiones?

In Dativo singulari, εϊ dissolutum, quemadmodum & in plurali, έε, itemq; εα contrahuntur in ει diphthongum: in Duali verò εε contrahuntur in η.

S. N. ὁ βασιλεὺς *rex.*
G. τοῦ βασιλέος
D. τῷ βασιλέϊ βασιλεῖ
A. τὸν βασιλέα
V. ὦ βασιλεῦ
D. N. & A. τὼ βασιλέε βασιλῆ
G. & D. τοῖν βασιλέοιν
V. ὦ βασιλέε βασιλῆ
P. N. οἱ βασιλέες βασιλεῖς
G. τῶν βασιλέων
D. τοῖς βασιλεῦσι.
A. τοὺς βασιλέας βασιλεῖς
V. βασιλέες βασιλεῖς.

Quam

Quam hîc notas anomaliam?

Ab υἱὺς filius, & δρομεὺς cursor, in Dativo plurali fit υἱέσι & δρομέσι.

CAPUT XIV. DE QVARTA Declinatione Contractorum.

Quot habet terminationes quarta Contractorum declinatio?

Duas ως & ω.

Quorum generum?

Fœminino rum tantùm, ut ὁ λητὼ Latona: ἡ αἰδὼς pudor: ἡ ὼς aurora.

Quæ sunt hîc contractiones?

Genitivus singularis ex εος contrahitur in ους: Dativus ex οϊ in οῖ: Accusativus ex έα in ώ. Dualis & pluralis ad normam tertiæ simplicium inflectuntur.

Da exempla.

S. N. ἡ ἠχὼ *Echo*	αἰδὼς *pudor*
G. τῆς ἠχόος ἠχοῦς	αἰδόος αἰδοῦς
D. τῇ ἠχόϊ ἠχοῖ	αἰδόϊ αἰδοῖ
A. τὴν ἠχόα ἠχώ *acutè*	αἰδόα αἰδῶ *perispo-*
V. ὦ ἠχοῖ	αἰδοῖ *(menos*
D. N. & A. τὼ *&* *V.* ὦ ἠχὼ	αἰδὼ
G. & D. ταῖν ἠχοῖν	αἰδοῖν
P. N. αἱ ἠχοὶ	αἰδοὶ
G. τῶν ἠχῶν	αἰδῶν
D. ταῖς ἠχοῖς	αἰδοῖς
A. τὰς ἠχοὺς	αἰδοὺς
V. ὦ ἠχοὶ	αἰδοὶ.

CAPVT XV. DE QVINTA Declinatione Contractorum.

Quot

Quot habet hæc declinatio terminationes?

Duas: ας purum, & ως.

Quorum generum?

Neutrorum, ut τὸ κρέας caro, κέρας cornu.

Qualis est hic contractio?

Quando post α elisso τ sequitur vel ο, vel ω, contractio fit in ω: quando verò alia sequitur vocalis, contractio fit in α, & Iota, si adsit, subscribitur.

Da exempla.

S. N.	τὸ κρέας *caro*	κέρας *cornu*
G.	τοῦ κρέατος, αος ως	κέρατος, αος, ως
D.	τῷ κρέατι, αϊ ᾳ.	κέρατι, αϊ, ᾳ.
A.	τὸ κρέας	κέρας
V.	ὦ κρέας	κέρας
D. N. A.	κρέατε αε, α	κέρατε, αε α
G. & D.	κρεάτοιν, άοιν, ῶν	κεράτοιν, άοιν, ῶν
P. N.	τὰ κρέατα. αα. α.	κέρατα, αα, α.
G.	τῶν κρεάτων, άων, ῶν	κεράτων άων, ῶν
D.	τοῖς κρέασι	κέρασι
A.	τὰ κρέατα, αα α.	κέρατα, αα, ᾶ
V.	ὦ κρέατα, αα α.	κέρατα, αα, ᾶ.

(*Quidam huc referunt & alteram contractionis speciem, quæ* ε *contrahitur in* η, *ut* κρέας κρῆς. *Doricum & monoptoton. Theocr: Idyll.* α. χιμάρῳ ἢ κάλὸν κρῆς *capellæ autem suavis caro.* Δέλεαρ δελέατος *contract.* δέλητος *cibus, illicitum. Sic* σέαρ σητὸς σητὶ *adeps;* Φρέαρ φρητὸς φρητὶ *puteus.*

* *Quid de* Φρητὸς *&* δέλητος *dicemus (inquis*

quit Sylb. in Notis) cum disseruisset, de κέαρος, κῆρος, ἔαρος ἦρος Resp. Dicemus, flexa esse è contractis quidem, sed tamen inusitatis Nominativis, φρῆς & δέλης per contractionem factis ex φρέας & δέλεας: (sicut Doricum κρῆς ex κρέας) à quibus rectis in ας usitati sunt obliqui in ατος: ita ut φρητὸς sit à φρὴς quemadmodum σητὸς, à σὴς tinea, θητὸς, à θῆς mercenarius, κρητὸς, à κρὴς Cres seu Cretensis, & δέλητος, à δέλης, sicut λέβητος à λέβης lebes.

CAPVT XVI. DE NOMINIBVS quæ appellantur ὁλοπαθῆ atq; ὀλιγοπαθῆ.

Cùm superioribus capitibus de vulgatioribus contractionis generibus sit dictum, in quibus pleraq; vocabula fuerunt πολυπαθῆ: velim nunc quoq; respondeas de iis, quæ à Grammaticis appellantur ὁλοπαθῆ atq; ὀλιγοπαθῆ?

Ὁλοπαθῆ *vocantur, quæ in omnibus casibus contractionem patiuntur, & quidem ex diversis petuntur declinationibus.*

In prima simplicium specialis hæc contractio fit ex εα in η & ᾱ? ex ἐαι in αῖ: ut ἑρμέας ἑρμῆς *Mercurius* ἑρμέᾳ ᾷ, ἑρμέῃ ῇ ἑρμέαν *vel* ἑρμέην ἑρμέα *vel* ἑρμέη ῇ. *D.* ἑρμέα ᾱ. ἑρμέαιν, αῖν *P.* ἑρμέαι αῖ, ἑρμέων ῶν, ἑρμέαις αῖς, ἑρμέας ᾱ ἑρμέαι αῖ. *Sic* Απελλέα ἀπελλῆς *Apelles.* Ποδέας ποδῆς *Podes.*

In

In secunda simplicium contractio hæc fit in ᾰ & ῆ. Et primò quidem in ᾰ ex αα, ut μνάα μνᾶ *mina,* μνάας μνᾶς, μνάᾳ μνᾷ μνάαν, μνᾶν, μνάε μνᾶ *quomodo &* Ἀθωνάα ἀθηνᾶ *Minerva:* Ναυσικάα ναυσικᾶ *Nausicaa Alcinoi filia. Secundò in* ᾰ ex εα, *si ante* ε *reperiatur vocalis aliqua, aut semivocalis* ρ, *ut* ἐρεέα ἐρεᾶ *lanea,* ἀργυρέα ἀργυρᾶ *argentea* πορφυρέα πορφυρᾶ *purpurea. In* ῆ *vero primo ex* εᾳ *si ante* ε *alia ponatur consona quam* ρ, *ut* γέᾳ γῆ *terra* γέας γῆς γέᾳ γῇ γέαν γῆν γέα γῆ; *quomodo &* χρυσέα χρυσῆ *aurea* λεοντέα λεοντῆ *leonina sc. pellis. Secundò ex* οη, *ut* ἁπλόη ἁπλῆ *simpla:* διπλόη διπλῆ *dupla:* τριπλόη τριπλῆ *tripla, Tertiò ex contractis* τιμῆς *preciosus,* πλακοῦς, *crustaceus,* μελιτοῦς *melleus, fœminina* τιμῶσα *preciosa,* πλακοῦσα *crustacea,* μελιτοῦσα, *& Att.* μελιττοῦττα *mellea.*

In tertia simplicium contractio fit in ως *&* ων, *ut* νόος νοῦς *mens,* νόῳ νῷ, νόω νῷ νόον νοῦν νόε νοῦ *D.* νόῳ νῷ, νόοιν νοῖν *P.* νόοι νοῖ, νόων νῶν, νόοις νοῖς, νόως νοῦς, νόι νοῖ. *Neutr.* τὰ ὀστέα ὀστᾶ, ἁπλόα ἁπλᾶ *& sic deinceps. Sed hic inprimis accentus anomalia fuerit observanda. Fiunt enim circumflexa è proparoxytonis materialia in* ως *ut* χρυσοῦς ἐ χρύσεος *aureo,* ἀργυροῦς ἐξ ἀργύρεος *argenteus,* χαλκοῦς ἐ χάλκεος *aureus,* σιδηροῦς ἐ σιδήρεος *ferreus,* ἐριοῦς ἐξ ἐρίεος *laneus,* λινοῦς ἐ λίνεος *lineus:* φοινικοῦς ἐ φοινίκεος *puniceus*

ceus: ὑαλοῦς ex ὑάλεος vitreus, quæ omnia alias paroxytonωs scribi debeant. Sic & fœminina ἁπλόη, ἁπλοῦ, ἁπλόης ἁπλής. Quò accedunt etiam duo hæc substantiva ἀδελφιδοῦς & θυγατριδοῦς, ex ἀδελφίδεος: fratris filius θυγατρίδεος filiæ filius. Contrà paroxytonωs scribuntur composita è dissyllabis, ut ἀρόος fluxus, composita καταῤῥοῦς, κατάῤῥου κατάῤῥῳ κατάῤῥουν &c. defluxus. Ἁπλόος πλοῦς navigatio, περίπλους circumnavigatio. Ἀνόος νοῦς mens, εὔνους benevolus. Ἀχνόος χνοὺς lanugo ἄχνους expers lanuginis. Ἀχρόος χροῦς cutis.

* Obliqui casus χροὸς, χροὶ, χρόα perperam, deducuntur ex χρὼς, quod Genitivum facit, χρωτὸς. Melius igitur à Parisyllabo Nominativo χρόος, χροῦς. Dativus singularis non tàm ex χρο, quàm ex χρόῳ contrahitur, vide H. St. in Thes.

Ῥοδόχρους roseo colore infectus.

Secundò notandum & illud, quod tametsi vocabula hæc dicantur ὑλοπαθῆ in neutris tamen Nominativo, Accusativo, & Vocativo plurali contractio respuatur. Sic εὔνοα dicitur ex incontracto εὔνοον, non autem εὔνα ex εὔνουν, & sic de reliquis εὔροα εὔπλοα, εὔχροα iudicandum. Genitivo etiam εὐνόων potius, quam εὔνων.

In quinta simplicium, ut ὁ λᾶας λᾶς, λάαος λᾶος, λάαϊ λᾶι.

(At λᾶν λᾶε λᾶες λάων λᾶας ambigui sunt casus,

casus, vel per crasin λάας, vel per simplicem flexionem e λᾶς deducti. Nam & contractum λᾶς tanquam monosyllabum flectitur λαὸς λαὶ λᾶν, &c.

Item ἔαρ ἦρ ver. ἔαρος ἦρος, ἔαρι ἦρι. Sic τὸ κέαρ κῆρ cor. Item τιμήεις τιμῆς pretiosus, τιμήεντος τιμῶντος, τιμήεντι τιμῶντι, τιμήεντα τιμῶντα. Sic αἰγλῆς splendidus, ex αἰγλήεις. Item πλακοῦς πλακοῦντος πλακοῦντι πλακοῦντα, ἐ πλακόεις πλακόεντος crustaceus sc. panis sive placenta. Sic ῥοδοῦς rosaceus, μελιτοῦς melleus, & sic in neutris, τιμῶν μελιτοῦν.

Quæ sunt ὀλιγοπαθῆ?

1. Quæ in paucis casibus patiuntur contractionem, & vulgò huc referuntur: Primò, Adiectiva acuta in ὺς ut ἡδὺς ἡδέος suavis, ὀξὺς ὀξέος acutus, ὠκὺς velox, βραδὺς tardus. Sic & θῆλυς fœmineus, quæ contractionem patiuntur in Dativo singulari, Nominativo, Accusativo, & Vocativo plurali, ut ἡδεῖ ἡδεῖ, οἱ & αἱ ἡδέες, ἡδεῖς, σὺ ἡδέας ἡδεῖς, Sic etiam composita, τρίβραχυς τριβράχεος tribq brevib. constans: ἥμισυς ἡμίσεος dimidius: Neutra vero tantùm contrahuntur in Dativo singulari, ut ὀξὺ acutum ὀξεῖ ὀξεῖ: ἥμισυ dimidum, ἡμίσει ἡμίσει: quomodo & ἄστυ urbs, ἄστει ἄστ.

(Isocrates etiam ἴδια ἄστυ dixit, pro ἄστεα. Et Aristot. 6. Metaphys. εἰς τὰ ἥμισυ in dimidia, pro ἡμίσεα ab ἥμισυ.)

1. Substantiva in υς flexa per υος, contrahun-

tur in Nominativo, Accusativo, & Vocativo plurali in υ, ut ὁ βότρυς βότρυος racemus, οἱ βότρυες τοὺς βότρυας ὦ βότρυες contracte βότρυς. Sic ὁ ἰχθὺς piscis, ἰχθύος, οἱ ἰχθύες, τοὺς ἰχθύας, ὦ ἰχθύες, contr. ἰχθῦς Sic σάχυς spica, νέκυς mortuus, σίκυς cucumis, χέλυς testudo ἰσχὺς robur & similia.

3. Comparativa communia in ων contrahuntur v eliso, in Accusativo singulari in ω, in Nominativo, Accusativo, & Vocativo plurali in ους, ut ὁ καὶ ἡ μείζων μείζονα μείζοα μείζω: οἱ καὶ αἱ καὶ ὦ μείονες μείζοες μείζους: τοὺς καὶ τὰς μείζονας, μείζοας, μείζους At neutra pluralia contrahuntur in ω, ut τὰ μείζονα μείζοα μείζω:

4. Desinentia item in ους, quæ incrementum Genitivi sumunt per οος, contrahuntur in Nominativo, Accusativo & Vocativo plurali, ex οες & οας in ους, ὁ καὶ ἡ βοῦς bos, βοὸς βοΐ βοῦν ὦ βοῦ. D. βόε βοΐν. P. βόες contract. βοῦς βοῶν βοσὶ βόας contract: βοῦς ὦ βόες βοῦς. A νοῦς tamen & χοῦς, mens, congius, pluralia sunt incontracta νόες νόας, χόες χόας. Sic χρόα Accusativus singularis apud Poetas, ἐκ χροῦς, id est, cutis.

5. Ad ὀλιγοπαθῆ refertur etiam σῶς & σῶν. Σῶς contractum est ἐκ σάος salvus, σάκς salvos, & σάας salvas: σῶν vero ἐκ neutro σάον salvum. Item ὄρνις ὄρνιθος, in plur. ὄρνιθες & ὄρνιθας Ionica crasi. ὄρνις & Att. ὄρνεις κάλπις urna. κάλπιδες & κάλπιδας, Ion. κάλπις, Att. κάλπεις, κλεῖδες κλείδας κλεῖς, ὁ κλεὶς clavis.

Caput

CAPVT XVII. DE NOMINVM ADjectivorum atq; Substantivorum motione, itemq; Adjectivorum comparatione regulari

Quot sunt mobiles Adiectivorum terminationes?

Duodecim: ας, ης, ις, υς, εις, ων, ως, ες, λως, ων, αξ, & αξ.

Quomodo moventur?

Quædam moventur per tria genera, & per tres terminationes; quædam per tria genera, & terminationes duas: quædam per tria genera, & terminationem unam.

Quomodo moventur in ας?

Fœmininum faciunt in αινα, neutrum in αν, ut τάλας miser, τάλαινα τάλαν. Excipe μέγας μεγάλη μέγα, à μεγάλος Ionico & poetico: unde obliqui μεγάλε, μεγάλης μεγάλε, &c. πᾶς πᾶσα πᾶν omnis in obliquis παντὸς πάσης παντὸς, cum compositis.

Quomodo comparantur?

Ad positivum neutrum additur in Comparativo τερος, in Superlativo ταος: ut μέλας μελάντερος μελάνταος: μέλαινα μελαντέρα μελαντάτη: μέλαν μελάντερον μελάνταον.

Quomodo moventur in ης?

In ης Communia formant neutrum in ες, ut ὁ ἡ ἀληθὴς verus, ἡ τὸ ἀληθὲς verum.

ὁ καὶ ἡ δυσχερὴς καὶ τὸ δυσχερὲς difficile. At contracta in ῆς è communibus ηεις moventur per ῆσσα & ῆν, ut τιμῆς τιμῆσσα τιμῆν. preciosus, a, um, è, communi τιμήεις τιμήεσσα, τιμῆεν.

Quomodo comparantur?

Per εστερος & εστατος, ut ὁ καὶ ἡ ἀληθὴς ἀληθέστερος ἀληθέστατος: κακοήθης malignus, κακοηθέστερος κακοηθέστατος.

Quomodo moventur in ις?

In ις Communia & composita, neutrum movent in ι ut ὁ καὶ ἡ φιλόπατρις καὶ τὸ φιλόπατρι amans patriæ.

Quomodo comparantur?

Prorsus non comparantur.

Quomodo moventur in υς?

Fœmininum faciunt in εια, neutrum in υ ut γλυκὺς dulcis, γλυκεῖα, γλυκύ: ἥμισυς dimidius, ἡμίσεια ἥμισυ: Excipe composita ὁ καὶ ἡ φιλόδακρυς καὶ τὸ φιλόδακρυ amans lacrymari. At πολὺς πολλὴ ab Ionico & Poetico πολλός, in neutro πολύ. Obliqui πολλοῦ πολλῆς πολλοῦ.

Quomodo comparantur?

Per υτερος & υτατος, ut βραχὺς brevis βραχύτερος βραχύτατος.

Quomodo moventur in εις.

Fœmininum movent in εσσα, neutrum in εν ut ὁ χαρίεις gratiosus, χαρίεσσα χαρίεν, Anomalum est εἷς μία ἕν, unus, a, um: cum compositis οὐδεὶς μηδείς.

Quo-

Quomodo comparantur?

Per τερος & τατος, ut χαλεπὸς χαλεπώτερος χαλεπώτατος.

Quomodo moventur in ος?

1. In ος purum & ρος, fœmininum movent in α, in ος vero impurum in η neutrum in ον, ut ἅγιος & sanctus, ἁγία ἅγιον· πονηρὸς malus, πονηρὰ πονηρόν· ἀγαθὸς bonus, ἀγαθὴ ἀγαθόν.

Excipe è purisin fœminino ὄγδοος ὀγδόη ὄγδοον & pronomen ἑὸς ἑὴ (nō ἑὰ) ἑὸν. E neutro impuro ἄλλος, ἄλλη ἄλλο: quomodo & pronomen ἕτερος αὕτη τέτο. Et sic τοσόσδε τοσαύτη τοσόνδε, vel τοσόνδε, ὁ τόσος tantus: τηλικόσδε τηλικαύτη τηλικόνδε, ὁ τηλίκος tantus, τοιόσδε τοιαύτη τοιόνδε vel, τοιόνδε, ex τοῖος talis.

2. Composita in ος sunt generis communis, quemadmodum & multa è simplicibus derivata, maximè vero pura, ut ὁ ἡ ἄμορφος informis, καὶ τὸ ἄμορφον informe: ὁ καὶ ἡ ἐφήμιος cœlestis, καὶ τὸ ἐφήμιον cœleste, pro ἐφήμιος ἐφημία ἐφήμιον, ὁ καὶ ἡ αἰώνιος æternus, καὶ τὸ αἰώνιον.

(Τηλικόσδε *Pro* τηλικαύτη *apud Sophocl.* ἀθανάτη *pro* ἀθάνατος *apud Homer.* ἑρμῖος ὁ ἡ ἡ, & ἡ ἑρήμη *apud Pindar. & sic plura quædam alia.*)

Quomodo comparantur?

Considerandahic est penultima positivi, quæ si fuerit longa seu natura seu

positione, comparativus fit in οτερος, Superlativus in οτατος, per ο micron: Sin brevis, Comparativus in ωτερος, Superlativus in ωτατος, per ω mega: ut κοῦφος levis κουφότερος κουφότατος: λεπτὸς tenuis λεπτότερος λεπτότατος: ζοφὸς sapiens ζοφώτερος σοφώτατος, ἅγιος sanctus, ἁγιώτερος ἁγιώτατος. Excipe nonnulla, in quibus tametsi penultima positivi sit brevis, comparatio ante τερος & τατος nihilominus fit per ο ut κενὸς vacuus, κενότερος κενότατος: στενός angustus στενότερος στενότατος.

Quomodo moventur in ως?

[Ω Σ: Communia sunt, & neutrum movent in ων, ut ὁ ἡ εὔγεως fertilis καὶ τὸ εὔγεων: ὁ καὶ ἡ μονόκερως, ἡ τὸ μονόκερων unum habens cornu.

Comparantur ne?

Non comparantur.

Quomodo moventur in υς?

ΟΥΣ. 1. Contracta, etiam post contractionem pura manentia, vel semivocalem ρ ante se habentia, movent fœmininum in α, neutrum in υν. Cætera faciunt fœmininum in α, neutrum similiter in υν, ἑλεῦς ἑλεᾶ ἑλεῦν laneus, a, um, ἀργυροῦς argenteus, ἀργυρᾶ ἀργυροῦν, ἁπλοῦς simplex ἁπλῆ ἁπλοῦν.

2. Com-

2. Composita communia faciunt neutrum in υν, ut ὁ ἠ εὔνους benevolus, a. ἠ τὸ εὔνουν.

3. Contracta è communibus, δεις faciunt fœmininum in ῆσσα, neutrum in ῆν, ut μελιτοῦς melleus, μελιτοῦσσα μελιτοῦν.

Quomodo comparantur?

Per τερος & ταπος, ut εὔνους εὐνούστερος εὐνούστατος· ἀπλοῦς ἁπλούστερος ἁπλούστατος· ἄνους a. mens, ἀνούστερος ἀνούστατος.

Quomodo moventur in ην?

1. Communia pleraq; sunt, & neutrum movent in εν, ut ὁ ἡ ἄρσην masculus, a, ἠ τὸ ἄρσεν.

2. Quædam faciunt fœmininum per ειρα, neutrum per εν ut τέρην tener, τέρειρα τέρεν.

Quomodo comparantur?

Non comparantur. In epigram. tamen ἀμνὸς τερεινοτέρη agno tenerior. Scap. in τέρω.

Quomodo moventur in ων.

Communia sunt, & neutrum formant in ον, ut ὁ ἠ εὐδαίμων: felix, ἠ τὸ εὐδαίμον: ὁ ἠ ἄφρων: amens, ἠ τὸ ἄφρον: ὁ ἠ μείζων maior, ἠ τὸ μεῖζον. Excipe ὁ ἄκων nolens, ἡ ἄκουσα τὸ ἄκον.

Quomodo comparantur?

Additur ad positivum neutrum ετερος & ετατος, ut εὐδαίμων, εὐδαιμον, εὐδαιμονέτερος εὐδαιμονέτατος.

Quomodo moventur in ας & αξ.

Omnis sunt generis, ut ὁ ἡ μὰ ἡ μὰ τὸ μάκαρ beatus, a, um, ὁ ἡ μὰ ἡ μὰ τὸ ἅρπαξ rapax.

(Observa à Caninio negari, neutrum aliquod in ξ desinere, itemq; ullum Adiectivum trium esse generum sub uno fine seu terminatione. 2. Ad has Adiectivorum motiones referri & hanc formam, ὁ ἡ μὰ ἡ ἀπάτωρ patre carens, ἡ τὸ ἄπατος.

Quomodo comparantur?

Non comparantur: nisi quod ex ας vestigium aliquod comparationis sit reperire, ut μάκαρ beatus, μακάρτερος beatior, μακάρτατος beatissimus, cuius fœmin. μακαρτάτη à Musæo est usurpatum.

Adiectivis (ut video principaliter competit & motio, & comparatio: sed quæro, an & in substantiuis Motio habeat locum?

Imo in aliquis multis.

Recense nonnulla.

In ης pleraque moventur in ις, ut ϖροστάτης præfectus, ϖροστάτις præfecta: δεσπότης dominus, δεσπότις & δέσποινα domina. Nonnunquam variat accentus, ut ϖολιτης

πολίτης

κοίτης coniux mas θῆκοιτις coniux fœmina: σκύτης Scytha, σκυθὶς fœm. Interdum της vertitur in τεις, ut αὐλητὴς tibicen, αὐλητεὶς tibicina: Interdum της in τεια ut ποιητὴς poeta ποιήτεια poëtria. Quo referendum & ἰάτεια ab ἰατὴς seu ἰατεὸς medicus. Rarius ης mutatur in αινα ut ἰχθυοπώλης piscium venditor, ἰχθυοπώλαινα piscium venditrix. Denique, & in ασα, ut πένης pauper, πένασα: à θὴς mercenarius, θῆσσα mercenaria. Sic gentile κρὴς Cres, κρῆσσα Cressa, id est Cretensis.

In ος moventur in α, præcedente vocali, aut ρ, ut θεὸς Deus, θεὰ Dea: ἑκυρὸς, socer, ἑκυρὰ socrus. Interdum in αινα, ut θέραινα à θεὸς μαγείραινα coqua, à μάγειρος coquus. Nonnunquam in η, ab ος impuro, ut δοῦλος servus, δούλη serva, ἀδελφὸς frater, ἀδελφὴ soror: φοῖβος Sol, φοίβη Luna Rarius in ις, ut σύμμαχος socius, συμμαχὶς socia. Sic ἀμνὸς agnus, ἀμνὶς agna.

In αξ & αψ moventur in ασσα, ut ἄναξ rex ἄνασσα regina: φάψ palumbus, φάσσα palumba.

In ευς moventur in εια, ut ἱερεὺς sacerdos mas, ἱέρεια sacerdos fœmina: βασιλεὺς rex, βασίλεια regina, quod etiam facit βασίλινα, βασίλισσα & βασιλὶς.

ΗΡ In ηρ moventur in ειρα, ut σωτὴρ servator, σώτειρα servatrix.

ΙΣ In ις fiunt ιδνα, ut ἔχις vipera mas, ἔχιδνα vipera fœmina.

ΙΞ In ιξ moventur in ισσα, ut Φοίνιξ Phœnix, Φοίνισσα Phœnissa.

ΩΡ In ωρ in ειρα, ut ὀλέτωρ interemptor, ὀλέτειρα interemptrix.

ΩΝ In ων in αινα, ut λέων leo, λέαινα leæna: δράκων draco, δράκαινα dracæna: Λάκων Laco, λάκαινα Lacæna.

ΥΣ Denique in υς moventur in υσσα, ut λίβυς Libys, λίβυσσα Libyssa.

CAPVT XVIII. DE COMPARAtionibus irregularibus.

In quibus orationis partibus reperitur Comparatio irregularis?

In nominibus, cùm adiectivis, tùm Substantivis, Pronomine, Verbis, Participiis, Adverbiis, atque Præpositionibus.

Recense adiectiva nonnulla.

Ἀγαθὸς bonus,	ἀμείνων	
	ἀρείων	ἄριστος
	βελτίων	βέλτιστος
	λωΐων	λώϊστος & *synerosi* λῴων λῷστος.
	κρείττων	κράτιστος

* Ἀρείων & κρείττων *genuinæ origini secundum Sylb. restituuntur sic: Ab* ἄρκς *Mars, est* ἀρίον, *Attica epenthesei* ου ε ἀρείων *q. d. mar-*

martialior, fortior, præstantior: & Superlat. κάρτιστος martialissimus, fortissimus, præstantissimus. Κρατὺς validus, pollens, est κρατίων validior, κράτιστος validissimus: ex κρατίων autem κρέσσων: unde primum metathesi πάρσων, ex quo per Atticam tropen πάρρων, Dorys usitatissimum, ut in isto timetro apud Plutarchum ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεθα πολλῷ πάρρονες, nos verò erimus multò pollentiores seu fortiores: deinde Ionica antithesi κρέσσων, & Attica epenthesi κρείσσων & τροπῇ κρείττων.

κακὸς malus.
- κακίων κάκιστος
- χείρων χείριστος
- χερείων.

μικρὸς parvus
- μείων μεῖστος
- ἐλάσσων ἐλάχιστος: unde novus comparativus ἐλαχιστότατος, Ephes. 3.
- ἧσσων vel
- ἥττων ἥκιστος

μέγας magnus
- μείζων μέγιστος
- μάσσων

* E positivo μέγας, fit primum μεγίων, inde μέσσων, exinde μέζων, quod Iones usurpant, Dorȳ μέσδων; inserto ι in μέζων fit μείζων.

Πολὺς multos, πλείων πλεῖστος.

* Πολὺς, fit primo πολίων & πόλιστος, exinde metathesi & trope πλείων πλεῖστος.

Καλὸς

Καλὸς pulcer καλλίων κάλλιστος.

* *Comparativa* καλλίων, κακίων, αἰσχίων, ἐχθίων κηδίων μηκίων, *sunt ab absoletis positivis in ὺς, quod satis arguunt, cum verba in ιω, tum substantiva in ος, quæ inde promanârunt, ut enim à positivo ταχὺς propter comparativũ ταχίων est verbum ταχύω, sic κακύω, καλλύω, αἰσχύω, μηκύω, ab exoletis adiectivis κακὺς, καλὺς, αἰσχὺς, μηκὺς, pro quibus invaluerunt, κακὸς, καλὸς, αἰσχρὸς, μακρὸς, Et ut à ταχὺς est etiam substantivum ταχος, sic à prædictis absoletis sunt κάλλος, αἶσχος, ἔχθος, κῦδος, μῆκος.*

Αἰσχρὸς turpis αἰσχίων αἴσχιστος.
Ἐχθρὸς inimicus ἐχθίων ἔχθιστος.
Οἰκτρὸς miserabilis οἰκτίων οἴκτιστος
Μακρὸς longus μηκίων μήκιστος.
Ῥᾴδιος facilis ῥᾴων ῥᾷστος, & sinereſi ῥᾴων ῥᾶστος.

* *Ex* ῥᾴδιος *primum extitit* ῥᾳδίων, *inde Ionica ecthlipſi* ῥᾴδ' ῥᾴων *cum ſuperlativo* ῥᾷστος: *exinde Synereſi Attica* ῥᾴων & ῥᾶστος, *ſicut* λῴων & λῶστος, *ex* λωΐων & λῶϊστος.

Γλυκὺς dulcis γλυκίων γλύκιστος.

* *Adde &* γλύσσων *dulcior.*

Ἡδὺς iucundus ἡδίων ἥδιστος.
Ὠκὺς celer ὠκίων ὤκιστος.
Βαθὺς profundus βαθίων βάθιστος.
Βραδὺς tardus βραδίων & βράσσων, βράδιστος & βάρδιστος.

Βρα-

Βραχὺς brevis βραχίων & βράσσων, βράχιστος.
Παχὺς crassus παχίων & πάσσων, πάχιστος.
Ταχὺς velox ταχίων τάχιστος.
Φίλος amicus φίλτερος, φίλτατος & φίλτιστος.
Παλαιὸς antiquus παλαίτερος παλαίτατος.
Γεραιὸς senex γεραίτερος γεραίτατος.
Σχολαιὸς tardus σχολαίτερος σχολαίτατος.
Ἥσυχος quietus ἡσυχαίτερος ἡσυχαίτατος.
Ἴδιος proprius ἰδιαίτερος ἰδιαίτατος.
Γενναῖος generosus γενναιέστερος γενναιέστατος.
Ἀνιηρὸς molestus ἀνιηρέστερος ἀνιηρέστατος.
Λάλος loquax λαλίστερος λαλίστατος.
Πτωχὸς mendicus πτωχίστερος πτωχίστατος.

Recense & substantiva nonnulla.

κέρδος lucrum κερδίων astutior, κέρδιστος
κῦδος decus, κυδίων illustrior κύδιστος.
ἔλεγχος probrum decus, ἐλέγχιστος probris dignissimus. H. Steph.
Ῥῖγος frigus, ῥιγίων horridior, ῥίγιστος.
Ἄρκυς rete, ἀρκύστατος insidiosissimus.
Πλύκτης percussor, πληκτίστατος mordacissimus.
Πότης potor, ποτίστατος bibacissimus.
Κλέπτης fur, κλεπτίστατος furacissimus.
Φὼρ fur φωρότατος furacissimus.
Κράμβη brassica, κραμβότατος brassicam olentissimus, Aristoph. & pluralia consimilia.

Dic Pronomen.

Αὐτὸς ipse, αὐτότατος ipsissimus.

Da verba nonnulla?

Δένω

Δέυω relinquo, δέυτερος secundus, δέυτατος postremus.

Φέρω fero, φέρτερος & φερίων præstantior, φέρτατος, φέριστος, & φέρτιστος.

Βάλλω jacio, βέλτερος melior, βέλτατος & βέλτιστος.

Ab ἔχω vel σχέω ἔσχατος postremus: & alius Superlativus ἐσχατώτατος.

Da Participium?

Ἐῤῥωμένος valens, ἐῤῥωμενέστερος ἐῤῥωμενέστατος.

Da Adverbia?

Ἄνω supra, ἀνώτερος superior, ἀνώτατος supremus.

Κάτω infra, κατώτερος inferior, κατώτατος (infimus.

Ἔσω intra, ἐσώτερος interior, ἐσώτατος intimus.

Ἔξω extra, ἐξώτερος exterior, ἐξώτατος extremus.

Ἔνδον intus, ἐνδότερος interior, ἐνδότατος intimus, penitissimus, ἐνδοτέρω Adverb. interius, ἐνδοτάτω intimè, maximè intus.

Πρόσω ante, προσώτερος anterior, προσώτατος longissimè progressus.

Οπίσω retro, ὀπίστερος posterior, ὀπίστατος postremus.

Πόῤῥω procul, πορῤῥώτερος remotior, πορῤῥώτατος remotissimus.

Εγγὺς prope, ἐγγύτερος & ἐγγίων propior, ἐγγύτατος & ἔγγιστος proximus.

Πάλαι

Πάλαι dudum, παλαίτερος antiquior, παλαίτατος antiquissimus.

Ὑψι alte, ὕψιστος altissimus.

Ἄφαρ cito ἀφάρτερος citior.

De Præpositiones.

Ὑπὲρ supra, ὑπέρτερος superior, ὑπέρτατος, & ὕπατος supremus.

Πρὸ præ, πρότερος prior, πρώτατος & πρῶτος primus. A quo & πρώτιστος omnium primus.

CAPVT XIX. DE NOMINIBVS Diminutivis, Possessiuis, & Gentilibus, Denominativis atq; Patronymicis.

Quæ sunt terminationes Diminutivorum? DIMINVTIVA

Diminutiva, ut generibus, sic terminationibus etiam differunt. Quæ enim exeunt in vocales α, η, ω, item oxytona in ις & ών, sicut & gravitona in ξ impurum, sunt generis fœminini: in ον sunt neutrius: reliqua in ν, σ, ξ, masculini.

Da exempla fœminini generis.

Λαίνιλλα lænula, ἀ λαῖνα. ας

Νίκυλλα ἐ νίκη victoria.

Κόρινναἐ κόρη puella, Φίλιννα ἐ Φίλη amica.

Μειρακίσκη adolescentula, ἐ μειρᾰξ adolescens, ης

Μητίχη ἐ μῆτις consilium. (ὑμειρακίσκος

Πολίχνη civitatula, ἐ πόλις civitas.

Πιθάκνη doliolum, ἐ πίθος dolium.

Ἀναξὼ ab ἄναξ rex. Θεανὼ ἀ Θεὰ Dea. ως

Φυσαλὶς vesicula ἐ φύσα vesica. ις

Ἀμα-

Αμαρυλλὶς ab ἀμάρα fossa meatus.
ὼν Ὑψὼν nomen proprium ab ὑψιπύλη.
ξ Φύσιγξ vesicula è φύσα vesica.

Da exempla neutrorum in ον

Frequentissima hæc sunt, & varias habent terminationes quoad penultimam & antepenultimam, ut:

Φιλτάτιον amicus charissimus. è φίλτατος Superlat.
ον. Βιβλίον libellus, è βίβλος, παίδιον puellus, è παῖς.
Γυναιον muliercula, è γυνὴ.
Αδελφάσιον sororcula ex ἀδελφή.
Κρεάδιον caruncula, è κρέας.
Τιθηνάκιον nutricula è τιθήνη nutrix.
Χωράφιον agellus, è χῶρος ager.
Στηθύνιον pectusculum, è στῆθος
Γήδιον agellus è γῆ terra. Ἑρμήδιον Mercuriolus, ex ἑρμῆς.
Ῥηματίσκιον verbulum, è ῥῆμα, &c.

(Et sic deinceps plures formas licebit reperire in ίδιον είδιον, όδιον, ίφιον, ώδιον, ύλλιον, ύδριον, ύφιον, quorum exempla sunt apud Frid. Sylb: pag. 43.

Da exempla masculini generis:

ὸν Μωρίων, morio, à μωρὸς fatuus.
Βάκχων Bacchulus, à βακχυλίδης Bacchilides:
σ. Θεοχαρίλας Dorice formatum, ex Θεόχαρις.
Ζηνάρ Zenodorulus, à ζηνόδωρος.
Θωμᾶς ex θαυμάσιος: θευδᾶς ex θεοδόσιος.
Διονῦς Bacchulus, à διονύσιος Bacchus.

Ἄστρις

Ἄστρις *taxillus*, ex ἀστράγαλος *talus*.
Λαγιδεὺς *lepusculus*, è λαγὸς *sive* λαγὼς.
Ναυτίλος *nautulus*, è ναύτης *nauta*.
Ἐρυθρῖνος *rubellus*, ab ἐρυθρὸς *ruber*.
Ἀνθρωπίσκος *homuncio*, ab ἄνθρωπος.
(*Et sic deinceps in* ιχος, ιχνος, υλος, υλλος, *&c.*
Βῶμαξ è βωμολόχος *scurra*.
Πάσσαξ è πάσσαλος *paxillus*.
Λίθαξ *lapillus*, è λίθος

(*In his Diminutivorum formis observandum est, nonnullas primitivorum genus retinere, nonnullas verò idipsum mutare, sic ut è masculinis fiant fœminina, & contrà, neutra verò ex utrisq; pariter. 2. In nonnullis minui cum significatione etiam numerum syllabarum, in nonnullis esse paria, in nonnullis accrescere. 3. Sæpe ex uno eodemq; primitivo varia diminutiva descendere, ut ex* ἵππος, ἱππίσκος, ἱππάριον, *&* ἱππίδιον, *&c. 4. Eandem quandoq; esse atq; manere primitivi atq; diminutivi significationem.*)

Quæ sunt terminationes Possessivorum atque Gentilium?

1. *Communiores terminationes sunt* αιος, *ut* ἀθηναῖος *Atheniensis*, ῥωμαῖος *Romanus*, Ιουδαῖος *Iudæus*. **POSSESSIVA atq; GENTILIA.**

* *Derivata in* αιος, *non omnia eundem habent accentum. I. Pleraq; properispωmena sunt, ut* ὡραῖος, ἀρουραῖος, ἀγοραῖος, λιμναῖος κρηναῖος πηγαῖος, σπουδαῖος, σχολαῖος, *è substan-*

tivis, ὥρα, ἄρουρα, ἀγορὰ, λίμνη, κρήνη, πηγὴ σπουδὴ, σχολὴ. Item χερσαῖος, κηπαῖος, πεδιαῖος, è parisyllabis tertiæ χέρσος, κῆπος, πεδίον. Item, ναματιαῖος & πελματιαῖος ex imparisyllabis νᾶμα & τέλμα, At κνεφαῖος & οὐδαῖος ex κνέφας & οὖδας, imparisyllabis quidē, sed purè flexis. Item. θνησιμαῖος, κλοπιμαῖος, ὑποβολιμαῖος, ex Adiectivis verbalibus, θνήσιμος κλόπιμος ὑποβολιμος. Sic λαθραῖος, εἰκαῖος χυδαῖος ex Adverbijs λάθρα, εἰκῆ, & χύδην. Sic etiam Gentilia, ἀθηναῖος, ῥωμαῖος & similia. II. Quædam sunt Oxytona, ut κρατιαιὸς, γηραιὸς à κράτος & γῆρας, Sic παλαιὸς & δηναιὸς, ex Adverb. πάλαι & δήν. Sic ètiam Gentile Αχαιός. III. Quædam verò proparoxytonωs efferuntur, ut δίκαιος, à δίκη, ἀποτρόπαιος, ab ἀποτροπὴ. Sic βέβαιος à βέβαια βίβαιος non βιαῖος. IV. Neutra quoq; Substantiva simili accentu fiunt è fœmininis Oxytonis, ut περιβόλαιον, συμβόλαιον, κεφάλαιον, è περιβολὴ, συμβολὴ, κεφαλὴ. Τροπὴ autem & τρόπαιον & τροπαῖον.

2. ειος & εος per Sync. ut ἀχίλλειος Achilleus, ἑκτόρεος Hectoreus: ἀνθρώπειος humanus.

3. ις ut βυζάντιος Byzantius: ἑλουήτιος Helvetius: κορίνθιος Corinthius.

4. κος, ut Αχαϊκὸς Achaicus: τοῦρκος Turca: ἀνθρωπικὸς humanus.

5. νος, ut Αλεξανδρινὸς Alexandrinus: Λατῖνος Latinus: Γερμανὸς, ἀλαμανὸς Germanus.

6. εὺς,

6. εὺς, ut Θεσσαλονικεὺς Thessalonicensis, Φιλιππεὺς Philippensis, Κολοσσεὺς Collossensis.

7. της, ut σπαρτιάτης Spartiata, Γαλάτης Galata.

(Reperiuntur tamen plures terminationes, ut ἕλλην Græcus, Σουηβὸς Suevus, ἰταλὸς Italus, &c.

Quot sunt terminationes Denominativorum?

DE NOMINATIVA.

Variæ eæ sunt, & quidem tum ab adiectivis tùm à substantivis deductæ. Communiores vulgo recensentur.

1. In ων masculina, ut ὁ ἀμπελὼν vinetum ab ἡ ἄμπελος vitis, οἰνὼν cella vinaria, ab οἶνος vinum.

2. οτης, ια, εια, & υνη Substantivorum abstractorum, ut φιλότης & φιλία amicitia, à φίλος amicus: ἀλήθεια veritas, ab ἀληθὴς verus: δικαιοσύνη iustitia, à δίκαιος iustus: Σωφροσύνη temperantia, à Σώφρων temperans.

3. ιας, quæ copiam significant, & plurimùm è verbalibus descendunt, ut φρονηματίας, qui est elato spiritu, à φρόνημα fastus: φρυαγματίας fremebundus, à φρύαγμα fremitus.

4. εος, ειος, & νος, significantia materiam: ut χρύσεος & χρύσειος aureus, à χρυσὸς aurum: πήλινος luteus, à πηλὸς lutum.

5. αιος, αλέος, ιος, & ιεις, ut δρομαῖος celer, à δρόμος cursus: ἀργαλέος tristificus, ab ἄλγος dolor, tristitia, λ, in ρ mutato, ἐπιούσιος crastinus,

quotidianus, ab ἡ ἡμέρα proximè sequens sc. dies χαρίεις gratiosus, à χάρις gratia.

6. Ωδης, pleraq; significant copiam, ut λιθώδης lapidosus, à λίθος lapis: ταραχώδης turbulentus, à ταραχὴ turba.

7. κος, μος, ρος, ut ἐριστικὸς litigiosus, κάρπιμος frugifer, ἀνθηρὸς floridus.

8. ήρης & της, ut φρενήρης mente præditus, ποδήρης talaris, δημότης, plebeius, οἰκέτης domesticus: τειχήρης mœnibus clausus, à τεῖχος murus.

9. Ad Denominativa non immeritò referuntur nomina numeralia, quorum primò Cardinales numeri à πέντε quinq; usq; ad ἑκατὸν centum, sunt indeclinabiles: reliqui moventur, & declinantur. ut εἷς μία ἕν, ἑνὸς μιᾶς ἑνὸς, ἑνὶ μιᾷ ἑνὶ, ἕνα μίαν ἕν.

* Composita οὐδεὶς & μηδεὶς si ex εἷς deducantur, rectius circumflectuntur οὐδεῖς, μηδεῖς: si verò ex δεὶς, acuuntur. Vtriusq; derivationis & scripturæ meminit Eustathius. Priorem deductionem confirmant fœminina οὐδεμία & μηδεμία, quæ à δεὶς formari non possunt: tum accentus, qui in tota compositorum flexione, & qualitatem & sedem, habet eandem, quam in simplicibus εἷς, μία, ἕν. Vt enim εἷς, ἑνὸς: ἑνὶ, ἕνα, sic οὐδεῖς, οὐδενὸς, οὐδένα. Rursum, ut μία, μιᾶς, μιᾷ, μίαν, sic οὐδεμία, οὐδεμιᾶς, οὐδαμιᾷ, οὐδεμίαν Synonymum ἔτις, compositum ex ἐς & τὶς haud quisquam accentum remittit in Syllabam præceden-

cedentem, ut encliticum: eodemq; modo in reliquorum casuum & generum flexione.

D. Δύο ἢ δύω duo, δυοῖν & δυεῖν P. δύο δυσὶ. Sic ἄμφω ἀμφοῖν: quanquam δύο ut omnium est generum, sic omnium etiam sit casuum, excepto Dativo οἱ ἢ αἱ τρεῖς ἢ τὰ τρία, τριῶν, τρισὶ, τρεῖς ἢ τρία. οἱ ὡ αἱ τέσσαρες ἢ τὰ τέσσαρα, τέσσάρων τέσσαρσι, τέσσαρας ἢ τὰ τέσσαρα. οἱ διακόσιοι ducenti, αἱ διακόσιαι ducentæ, τὰ διακόσια ducenta, &c. 2. Ordinales sunt πρῶτος primus, δεύτερος secundus, τρίτος tertius, & sic deinceps. 3. Multiplicativi ἁπλοῦς simplex: διπλοῦς duplex, τριπλοῦς triplex, διμερὴς bipartitus, τριμερὴς tripartitus.

εἷς μία ἕν Δύο τρεῖς τρία. τέσσαρα. διακόσιοι αι, α.

4. Ponderales, ποσαπλάσιος quotuplus, διπλάσιος triplus. 5. Temporis, διετὴς biennis, διετία biennium τριετὴς triennis, τριετία triennium, τριήμερος triduanus, τριημίμιον sesquimensis, τριημιώριον sesquihora, &c.

Quæ sunt terminationes Patronymicorum?

Sex sequentes, δης, ων, & διος, quæ sunt masculinorum: ας, ις, & νη, quæ sunt fœmininorum.

PATRONYMICA.

Unde formantur in δης?

Ex Genitivis ου, ος, & ους.

Quomodo.

ου in prima simplicium vertitur in άδης, ut ex οῦ αἰνείου AEneæ, fit patronymicum ὁ αἰνειάδης. Similiter fit in tertia, quando ου est purum, ut ὁ ἥλιος Sol οῦ ἡλίου, ὁ ἡλιάδης

Solis filius. At vero si in tertia sit impurum, mutatur in ιδης, quomodo & Genitivi reliqui, ut πελαμος πελάμι, ὁ πελαμίδης, Saturnus, Saturnides, vel Saturnius: Νέστωρ νέστορος. ὁ νεστορίδης, Nestor, Nestorides, Πηλεὺς πηλέος, ὁ πηλεΐδης, & per Synæresin πηλείδης. Δημοσθένης Δημοσθένεος, ὁ Δημοσθενίδης, Demosthenes, Demosthenius.

(*Observa plurimùm patronymica à patre deduci, & filium significare, ut* κρόνος *Saturnus,* κρονίδης *Saturnides, id est, Saturni filius: quandoque & ab auo, præsertim si Iovis sit familia, ut* αἰακὸς αἰακίδης, *Æacus Æacides, id est, Æaci nepos, quin & à matre, sed rarius, ut* λητὼ τῆς λητόος, ὁ λητοΐδης, *& per synæresin* λητοίδης, *Latona, Latonides, id est Apollo, Latonæ filius. Deniq; à patria, ut* ἴλιον ἰλιάδης. *vide & Vrban. lib. 2. p. 211.*

Vnde formantur ων *&* διος.

A desinentibus in δης, mutata hac syllaba ultima in ων Ionicè, & διος Æolicè, ut κρονίδης κρονίων· πηλείδης πηλείων· ὑρράδης ὑρράδιος.

Fœminina in ας *&* ις *unde formantur?*

Poet. η inserta καδμηὶς.

A masculinis in δης, syllaba δη expuncta, ut à κάδμος καδμίδης, fœm. καδμὶς, ab ἴλιος ἰλιάδης ἰλιάς.

Vnde in νη?

Rariora

Rariora hæc sunt, & ab ȣ puro in ιωνη, ab iupuro in ινη, formantur, ut ab ἀκρίσιος ἀκρισίȣ ἀκρισιώνη· ἄδραστος, ἀδράστȣ ἀδραστίνη. ἰκάριος, ἰκαρίȣ ἡ ἰκαριώνη, Penelope, Icari filia.

CAPVT XX. DE NOMINIBVS HEteroclitis & indeclinabilibus.

HETEROCLITA.

Recense nomina nonnulla Heteroclita.

Sub una terminatione in obliquis variant, ὁ δάρης ȣ̃ δάρȣ & δάρητος *Dares* ὁ Ἄρης ȣ̃ ἄρȣ ἄρητος, ἄρεος, *crasi* ἄρȣς ἄρηος, ἄρεως καὶ ἄρειος *Mars*. μίνως μίνωος & μίνω *Minos*, γέλως γέλωτος & γέλω *risus* ἔρως ἔρωτος & ἔρω *amor*. νȣ̃ς νȣ̃ & νόος *mens: sicut* βȣ̃ς βόος *bos*. δίπȣς δίποδος & δίπȣ *bipes: quomodo* & τρίπȣς *tripes*, ἑπτάπȣς *septipes*, οἰδίπȣς *Oedipus*. ὁ πάρις πάριδος & πάριος *Paris*. χάρις χάριδος χάριτος & χάριστος *gratia*. θέμις θέμιδος θέμιτος & θέμιστος *ius*, ζεῦς ζηνὸς & διὸς, τῷ ζηνὶ & διὶ, τὸν ζῆνα & δία ὦ ζεῦ.

2. *Sub diversis terminationibȣ heteroclita sunt* μωσῆς *vel* μωυσῆς, μωσȣ̃ & μωΰσȣ μωσεὺς & μωϋσεὺς, μωσέως & μωϋσέως *Moses*, μάκαρ μάκαρος & μάκαρς μάκαρτος, & ὁ μακάριος μακαρίȣ *beatus*, μάρτυρ μάρτυρος, & ὁ μάρτυρος μαρτύρȣ *testis*, τὸ δάκρυος & τὸ δάκρυον δακρύȣ *lacryma* ὁ υἱὸς ȣ̃, ὁ υἱὶς υἱὸς & υἱος. ὁ υἱεὺς υἱέος *filius*. τὸ γόνυ γόνυος & *per metathesin* γȣνὸς, τὸ γόνας γόνατος *genu*. τὸ δόρυ δόρυος δȣρὸς: & τὸ δόρας,

ἔγχος δόρατος, & τὸ δόρος δόρεος hasta, ὁ οἰδίπους οἰδίποδος, & ϗ, οἰδιπόδης οἰδιπόδϗ Oedipus, &c.

Quænam sunt ἄκλιτα seu indeclinabilia?

INDECLINABILIA. 1. *Nomina literarum, ἄλφα, ῥῶ, μῦ, ξῖ, &c. V-num & alterum excipitur σίγμα σίγμαλος, γάμμα γάμματος, quo modo δίγαμμα διγάμματος. Epitheta autem adiecta flectuntur, ψιλὸν, μικρόν, μέγα. Item articulus neutrius generis, cæteris literarum nominibus præfixus, loco declinationis est, τὸ ἄλφα, τοῦ ἄλφα, τῷ ἄλφα, &c.*

(Henr. Steph. in thesauro.)

2. *Numerorum nomina à quinario ad centenarium, ut paulò antè in Denominativis est indicatum.*

3. *Quæ poeticam habent, vel apocopen, vel paragogen seu epectasin ut δῶ pro δῶμα ἑτέρηφι pro ἑτέρᾳ.*

4. *Vocabula exotica seu peregrina, ut Ἀδάμ. Adam. Ἀβραάμ. Abraham.*

5. *Bestiarum & rerum inanimatarum soni, ut κοὶ κοὶ vox porcellorum, βρεκεκεκέξ κοὰξ κοὰξ vox ranarum, a φρεπανελὸ sonus citharæ. Aristoph. in Pluto.*

Aristoph.

(a Vox à Philoxeno tragico conficta, ad exprimendum sonum citharæ, qua ludentem Cyclopem introducit. Henr. Steph. in thesau. ex Sch. Arist.

CAPVT XXI. DE PRONOMINIBVS.

Quot à Græcis recensentur Pronomina?

Vigin-

Viginti: ἐγὼ ego, σὺ tu, ἕ sui, ἐμὸς meus, σὸς tuus, ἑὸς vel ὅς suus, νωίτερος noster, σφωίτερος vester, ἡμέτερος noster, ὑμέτερος vester, σφέτερος noster vel vester, ὅτος hic, ἐκεῖνος ille, αὐτὸς ipse, ἐμαυ῀ mei ipsius, σεαυ῀ tui ipsius, ἑαυ῀ sui ipsius, ἡμεδαπὸς nostrâs, ὑμεδαπὸς vestrâs, & ὁ δεῖνα ille.

Quomodo distinguuntur?

1. Quædam sunt primitiva, ut ἐγὼ ego, σὺ tu, ὅς ille.
2. Quædam possessiua, ut ἐμὸς, σὸς, ἑὸς, νωίτερος, σφωίτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος.
3. Quædam Demonstrativa: ut ὅτος, ἐκεῖνος, δεῖνα,
4. Relativum unum αὐτὸς. Quo & articulus ὁς potest referri.
5. Composita ἐμαυ῀, σεαυ῀, ἑαυ῀, quæ aliàs Demonstrativa, aliàs Possessiva sunt.
6. Quædam sunt sunt Gentilia, ἡμεδαπὸς & ὑμεδαπὸς.

Declina ἐγὼ, σὺ, ὅς.

S.	Ἐγὼ ego	Σὺ tu	ὅς is
	ἐμοῦ vel μοῦ	σοῦ	οὗ
	ἐμοὶ, μοὶ	σοὶ	οἷ
	ἐμὲ, μὲ	σὲ	ἕ
D.	νῶϊ, νὼ	σφῶϊ σφὼ	σφωὲ σφὲ
	νῶϊν, νῷν	σφῶϊν σφῷν	σφωῖν, σφῖν
P.	ἡμεῖς	ὑμεῖς	σφεῖς

ἡμῶν	ὑμῶν	σφῶν
ἡμῖν	ὑμῖν	σφίσι
ἡμᾶς	ὑμᾶς	σφᾶς.

(ὅς *duplicem habet significationem, relativam & reciprocam: sed reciproca Nominativo caret.*)

Quomodo declinantur Possessiva?

Masculino & neutro genere ad tertiam simplicium, fœminino ad secundam sunt referenda, ut ἐμὸς ἐμὴ ἐμὸν, ἐμὲ ἐμῆς ἐμὲ, meus, a, um, ἑὸς ἑὴ (non ἑὸ etiamsi sit purum,) ἑὸν, vel ὅς ἥ ὅν suus, sua, suum, νωΐτερος νωϊτέρα νωϊτερον, noster, ra, rum.

Observa è trium primitivorum Genitivis hæc possessiva nasci, ut ἐμὸς ex ἐμέ, νωΐτερος è Duali νῶι, ἡμέτερος è plurali ἡμῶν & sic de cæteris similiter.)

Quomodo declinantur Demonstrativa?

Primum ex articulo natum videtur. Itaq; in iisdem cum primitivo casibus, vel à vocali, vel à τ incipit, ut

S. οὗτος *hic*	αὕτη *hæc*	τοῦτο *hoc*
τούτε	ταύτης	τούτε
τούτῳ	ταύτῃ	τούτῳ
τοῦτον	ταύτην	τοῦτο
ὦ οὗτος *heus tu*	ὦ αὕτη	ὦ τοῦτο
D. τούτω	ταὐτὼ	τούτω
τούτοιν	ταύταιν	τούτοιν
P. οὗτοι	αὗται	ταῦτα

τούτων

τούτων *per omnia genera.*

τούτοις	ταύταις	τούτοις.
τούτους	ταύτας	ταῦτα
οὗτοι	αὗται	ταῦτα.

Secundum ἐκεῖνος ἐκείνη ἐκεῖνο, *ille, illa, illud*, declinatur in masculino & neutro ad tertiam simplicium, in fœminino ad secundam.

Tertium ὁ vel ἡ vel τὸ δεῖνα, οὗ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα & τὸ δεῖνα nonnulli faciunt ἄκλιτον.

(*Corrupta videtur hæc vox ex* ὅδε *ut divinat. Henr. Steph. in Thesauro. Vbi & de significatione eius vide 1. p. 933.*)

Quomodo declinatur Relativum αὐτός.

Αὐτὸς αὐτὴ αὐτὸ αὐτοῦ αὐτῆς αὐτοῦ, &c. planè ut possessiva superiora.

Quomodo Composita?

1. Ἐμαυτοῦ *mei ipsius* ἐμαυτῆς ἐμαυτοῦ

ἐμαυτῷ	ἐμαυτῇ	ἐμαυτῷ
ἐμαυτὸν	ἐμαυτὴν	ἐμαυτὸ

Cæteris casibus & numeris caret.

2. Σεαυτοῦ & σαυτοῦ *tuiipsius*, σεαυτῆς & σαυτῆς, σεαυτοῦ & σαυτοῦ, *& sic deinceps.*

Caret etiam Duali & plurali.

3. Ἑαυτοῦ vel αὑτοῦ ἑαυτῆς, αὑτῆς, ἑαυτοῦ, αὑτοῦ

ἑαυτῷ αὑτῷ	ἑαυτῇ αὑτῇ	ἑαυτῷ αὑτῷ,
ἑαυτὸν αὑτὸν	ἑαυτὴν, αὑτὴν	ἑαυτὸ αὑτὸ

Duali

Duali caret.

P. ἑαυτῶν, αὑτῶν *in omnibus generibus.*

ἑαυτοῖς, αὑτοῖς ἑαυταῖς, αὑταῖς ἑαυτοῖς, αὑτοῖς

ἑαυτὰς, αὑτὰς ἑαυτὰς, αὑτὰς ἑαυτὰ, αὑτά.

Dicitur tamen & separatim σφῶν αὑτῶν σφίσιν αὐτοῖς, σφᾶς αὐτὰς, &c.

Quomodo declinantur Gentilia?

Planè ut possessiva, ἡμεδαπὸς ἡμεδαπὴ ἡμεδαπὸν nostras nostrate, ὑμεδαπὸς ὑμεδαπὴ ὑμεδαπὸν vestras vestrate, Horum interrogativum est πόδαπὸς, πόδαπὴ πόδαπὸν cuias cuiate. Latioris significationis est responsivum ἀλλοδαπὸς, ἀλλοδαπὴ ἀλλοδαπὸν alieno solo natus.

CAPUT XXII. DE ACCIDENTIBUS verborum & barytonorum coniugationibus generatim.

Quænam sunt accidentia seu communes affectiones verborum apud Græcos?

Eædem penè sunt, quæ & apud Latinos. Quare & hic verbum aliud est προσωπικὸν, id est personale, ut τύπτω verbero: aliud ἀπρόσωπον, id est, impersonale, ut δεῖ oportet.

Numerus, ut in Nomine, triplex est: triplex etiam numeri cuiusq; persona: quanquam in duali prima persona deest, quoties prima pluralis terminatur in μεν: item dualis prima & secunda sunt similes quoties tertia pluralis exit in σι vel ν.

Modi

Modi sunt quinque: Indicativus, Imperativus, Optativus, Subiunctivus, & Infinitivus, ἔγκλισις ὁριστική, προστακτική, εὐκτική, ὑποτακτική, καὶ ἀπαρέμφατος.

Tempora sunt novem: præsens χρόνος ἐνεστὼς: Imperfectum παρατατικὸς quasi extensivum. Perfectum παρακείμενος, quasi adiacens: Plusquamperfectum, ὑπερσυντελικὸς: Indefinitum primum ἀόριστος πρῶτος: Indefinitum secundum, ἀόριστος δεύτερος: Futurum primum μέλλων πρῶτος: Futurum secundum μέλλων δεύτερος: Paulo post futurum μετ' ὀλίγον μέλλων. Ex his temporibus Indefinitum utrumque cum præterito perfecto ratione significationis sic coincidit, ut perfectum quidem rem modò præterijsse denotet, indefinitum vero præterijsse aliquid significet, sed indefinitè, hoc est, non habita ratione momenti temporis, modò an dudum præterierit.

Διάθεσις seu forma verbi est triplex, Activa, Passiva, Media. Activa terminatur vel in ω, vel in μι, quam & neutra verba sequuntur. Passiva & Media in μαι, quam sequuntur Communia & Deponentia.

Flexio igitur secundum has verbi affectiones Coniugatio dicitur.

Quotuplex est coniugatio Verborum?

Triplex

Triplex: Aut est verborum Barytonorum aut Circumflexorum, aut eorum, quæ dicuntur in μι.

Barytonorum quot numerantur Coniugationes?

Pro diversitate literarum Characteristicarum seu distinctivarum in præcipuis temporibus, unde cætera formantur & dependent, numerantur sex.

Da primam.

Vbi duplex est consona in præsenti vel ωμαι antecedens prior habetur pro Characteristica.

Prima verborum Barytonorum est, quę in præsenti Characteristicas habet, β, π, φ, πτ, ut λείβω stillo, τρέπω verto, γράφω scribo, τύπτω verbero.

Futuri Characteristica est ψ ut λείψω stillabo, τρέψω vertam, γράψω scribam, τύψω verberabo.

Perfecti Characteristica est φ, ut λέλειφα stillavi, τέτροφα verti, γέγραφα scripsi, τέτυφα verberavi.

Da secundam?

Secunda est, quæ habet Characteristicas præsentis γ, κ, χ, κτ, ut λέγω dico, πλέκω plico, ἔρχω rigo, τίκτω pario.

Futuri ξ ut λέξω dicam, πλέξω plicabo, βρέξω rigabo, τέξω pariam.

Præteriti χ, ut λέλεχα dixi, πέπλεχα plicui, βέβρεχα rigavi, τέτοκα peperi.

Da tertiam.

Tertia

Tertia est, quæ habet Characteristicas præsentis δ, τ, θ, ut ᾄδω cano, ἀνύτω perficio, πλήθω impleo.

Futuri σ, ut ᾄσω canam, ἀνύσω perficiam, πλήσω implebo.

Præteriti κ, ut ᾖκα cecini, ἤνυκα perfeci, πέπληκα implevi.

Da quartam?

Quarta est, quæ habet Characteristicas præsentis ξ, σσ, vel ττ, ut φράζω dico, πράσσω vel πράττω ago.

Futuri σ, vel ξ, ut φράσω dicam, πράξω agam.

Præteriti κ vel χ, ut πέφρακα dixi, πέπραχα egi.

Quænam habent in Futuro σ?

Quæ in præsenti Characteristicam habent ζ, ut ὁρίζω, ὁρίσω, βαδίζω βαδίσω. *Excipiuntur verba* σχεδλιαστικὰ, *id est, lamentationem aut motum animi significantia, ut* οἰμώζω *ploro Futu.* οἰμώξω στηρίζω *firmo* στηρίξω· αἰάζω *eiulo,* αἰάξω. στενάζω *suspiro,* στενάξω, ὀλολύζω *ululo,* ὀλολύξω.

* *Sic & cætera fletum vel sonitum exprimentia, per* ζω *efferuntur, ut* μύζω, νύζω, τρύζω, σίζω, τρίζω, ἀράζω, κλάζω, στενάζω.

Ἀλαπάζω *populor,* ἀλαπάξω· θρυλλίζω *contero,* θρυλλίξω· κράζω *clamo,* κράξω· παίζω *ludo,* παίξω καὶ παίσω ἀττικῶς· στίζω *pungo,* στίξω,

τρύζω

τρύζω ſuſurro. τρύξω, ῥέζω ῥέξω facio. Chalcond. p. 123. Præter hæc recẽſentur ab aliis ἀλμάζω inbilo: ἀτύζω reddo attonitum χρύζω grunnio: ἐγγυαλίζω præbeo: ἑλμίζω torqueo: στάζω ſtillo: ſυφελίζω quatio: σφύζω ſalio, palpito. Tria hic, ut fiant ſonantiora, ante ξ aſſumunt Γ, ut λίζω labor, κλάζω clango, πλάζω errabundum iacto. Futu. λίγξω κλάγξω. πλάγξω. Quædam duplex habent Futurum, ut ἁρπάζω rapio, ἁρπάξω & ἁρπάσω, βασήζω porto, βασάξω & βασάσω. Sic νυσάζω nuto, σαλπίζω tuba cano: δαΐζω divido, φαπίζω dico.

Item quorundam futurorum duplex eſt præſens ut σφάξω iugulabo, à σφάσσω & σφάζω μάξω ſubigam, à μάσσω & μάζω· τμήξω ſecabo, à τμήσσω & τμήγω.

Quænam habent in Futuro ξ?

Reliqua quæ characteriſticam præſentis habent σσω, vel πτω, ut ὀρύσσω ſeu ὀρύττω fodio, ἐρύξω· πτάττω, πτάξω.

Excipiuntur, πλάττω fingo πλάσω· ἐρέσσω remigo, ἐρέσω, πτάττω vendo, πτάσω.

* Sylb. In vendendi ſignificatione (inquit) nulla proferuntur exempla. Eam ob cauſſam malim futurum πτάσω cum temporibus inde formatis referre ad ππτάσκω, vel vel primitivum εἰγ περάω Quemadmodum enim κεράω, per ſyncopen facit κράσω, ſic περάω, περάσω. Vtitur verbo iſto in vendendi ſignificatione Homerus aliquoties; ſed proprie ſignificat in ulteriora

teriora loca tranſportatum vendere, ἀ πέρᾳ ultra, ut Odyſſ. ξ. κεῖθι δέ μ, ὡς περάσῃσι, illic ut me venderet.

Πέτλω coquo, πέψω· ἱμάσσω loris verbero, ἱμάσω· ἰνάσσω do fortitudinem, ἰνάσω· πάσσω ſpargo, πάττω, πᾶσω λδύσσω video λύσω.

*De hoc futuro dubitat Euſtathius, an præter λύσω reperiatur etiam λύξω. Nam ab hoc derivata videntur λδυκὸς nitidus, candidus, & proprium λῦκτρον: a λύσω autem ἄλδυσα, Heſychio ἀόρᾳςτος, ἀθεώρητος: at ἄλδυξος pro ἀλίθωξος non lapidatus eſt, à puro themate λύω lapido, teſte Euſt.

Λίσσομαι ſupplico, λίσμαι· βράσσω ferveo, βράσω· νάσσω complano, νάσω· πίσσω pinſo πίσω.

(Apud Laſcarin, Vrbânum, Caninium, Herodianum, & Chalcondylum eſt etiam λάσσω, ſed ſine interpretatione.)

* Λάσω. Refer etiam huc πέσσω pro ὀπήσω coquam vel aſſabo, Heſych. Arcades dicunt πέσσετω pro ὀπήσει, aſſabit, coquet. Ita & βράσσω, ferveo, bullio. νάσσω complano, premo: πίσσω pinſo, ſive piſo, tundo: quorum futura ſunt βράσω, νάσω, πίσω

Quid verò de duplici Characteriſtica præteriti habendum?

Quorum Characteriſtica futuri eſt σ, habent in præterito Characteriſticam κ. quorum ξ, habent χ.

Da quintam.

Quinta eſt, quæ habet Characteriſticas præſentis λ, μ, ν, ρ, ut ψάλλω cano. νέμω diſtribuo. κρίνω iudico, σπείρω ſemino.

Futuri Characteriſticæ ſunt eædem, niſi quod & penultima corripiatur, & circumflectatur ultima, quod fit, alteram è liquidis aut vocalem ſubiunctivam abiiciendo, aut corripiendo ancipitem, ut ψαλῶ, νεμῶ κρινῶ, σπερῶ.

Præteriti κ, ut ἔψαλκα cecini: νενέμηκα diſtribui: κέκρικα iudicavi: ἔσπαρκα ſeminavi: πεπέμηκα ſcidi.

Da ſextam.

Sexta eſt terminatorum in ω purum, id eſt, quod ante ſe habet vel vocalem, vel diphthongum, ut ἀκούω audio, κρούω pulſo, τίω honoro, ψαύω tango.

Futuri Characteriſtica eſt σ, ut ἀκούσω, κρούσω, τίσω, ψαύσω.

Præteriti κ, ut ἤκουκα, κέκρουκα, τέτικα, ἔψαυκα.

CAPUT XXIII. DE FORMATIONIBUS temporum vocis activæ in Barytonis.

Da integrum paradigma vocis activæ è coniugatione aliqua Barytona.

INDICATIVUS.

Præ-

Præsens.

S. τύπτω	τύπτεις	τύπτει	*Verbero.*
D.	τύπτετον	τύπτετον	
P. τύπτομεν	τύπτετε	τύπτουσι.	

* Τύπτει.) *Rheginorum Dialecto, tertiæ singulares verborum Barytonorum & Circumflexorum primæ Coniugationis, modo Indicativo finiuntur in* ησι, *ut pro* λέγει, φέρει, νοεῖ φιλεῖ, *dicunt,* λέγησι, φέρησι, νόησι, φίλησι, *vocaturq́ istud Schema,* ιβύκειον, *propterea quod Ibicus Poeta plurimum hac lingua fuerit delectatus, ut docet Eustath. in suis in Homer.* παρεκβολαῖς. *In uno eodemq́ Hom. loco Odyss.* τ, *tria leguntur exempla:* εὐδικίας ἀνέχησι, φέρησι δὲ γαῖα μέλαινα Πυρὸς καὶ κριθὰς. βρίθησι δὲ δένδρεα καρπῷ· Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθὺς ι. *Iura reddit, fert autem terra nigra Triticum & hordeum, gravantur autem arbores fructu, pariunt autem firma pecora, mare autem præbet pisces. Ecce,* ἀνέχησι, φέρησι, βρίθησι, *pro* ἀνέχει, φέρει φρίθει. *Sunt igitur ista, (ait Sylb.) vel tanquam è verbis in* μι, *vel* ει *vertitur Æolicè in* η *& accedit paragoge* σι, *velut in Subiunctivis: Sed in Subiunctivis* η *diphthongum est, in Indicativo monophthongum. Vide & Dialecticum Ionicam suprà.*

Præteritum imperfectum.

S. ἔτυπτον	ἔτυπτες	ἔτυπτε	*Verberabã,*

	D.	ἐτύπετον	ἐτυπέτην
	P. ἐτύπομεν	ἐτύπετε	ἔτυπον

Præteritum perfectum.

Verberavi.	S. τέτυφα	τέτυφας	τέτυφε
	D.	τετύφατον	τετύφατον
	P. τετύφαμεν	τετύφατε	τετύφασι

Præteritum pluſquamperfectum.

Verbera-veram.	S. ἐτετύφειν	ἐτετύφεις	ἐτετύφει
	D.	ἐτετύφειτον	ἐτετυφείτην
	P. ἐτετύφειμεν	ἐτετύφειτε	ἐτετύφεισαν.

Aor. 1. Indefinitum primum.

Verberavi.	S. ἔτυψα	ἔτυψας	ἔτυψε
	D.	ἐτύψατον	ἐτυψάτην
	P. ἐτύψαμεν	ἐτύψατε	ἔτυψαν.

Aor. 2. Indefinitum ſecundum.

Verberavi.	S. ἔτυπον	ἔτυπες	ἔτυπε
	D.	ἐτύπετον	ἐτυπέτην
	P. ἐτύπομεν	ἐτύπετε	ἔτυπον

Futurum primum.

Verberabo.	S. τύψω	τύψεις	τύψει
	D.	τύψετον	τύψετον
	P. τύψομεν	τύψετε	τύψουσι.

Futurum ſecundum.

Verberabo.	S. τυπῶ	τυπεῖς	τυπεῖ
	D.	τυπεῖτον	τυπεῖτον
	P. τυπέμεν	τυπεῖτε	τυποῦσι.

IMPERATIVUS.

Præſens & Præteritum Imperfectum.

Verbera.	S.	τύπε	τυπέτω

D. τύ-

D. τύπτετον τυπτέτων
P. τύπτετε τυπτέτωσαν

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

S. τέτυφε τετυφέτω verberaveris.
D. τετύφετον τετυφέτων
P. τετύφετε τετυφέτωσαν.

Indefinitum primum:

S. τύψον τυψάτω verberato.
D. τύψατον τυψάτων
P. τύψατε τυψάτωσαν

Indefinitum secundum.

S. τύπε τυπέτω verberato.
D. τύπετον τυπέτων
P. τύπετε τυπέτωσαν.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. τύπτοιμι τύπτοις τύπτοι verberarem.
D. τύπτοιτον τυπτοίτην
P. τύπτοιμεν τύπτοιτε τύπτοιεν

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

S. τετύφοιμι τετύφοις τετύφοι verberavissem.
D. τετύφοιτον τετυφοίτην
P. τετύφοιμεν τετύφοιτε τετύφοιεν.

Indefinitum primum.

S. τύψαιμι τύψαις τύψαι verberaverim.
D. τύψαιτον τυψαίτην.
P. τύψαιμεν τύψαιτε τύψαιεν.

Αἰολικῶς.

S. τύψειαν τύψειας τύψειε. verberaverim.

	D.	τυψείατον	τυψειάτων
	P. τυψείαμεν	τυψείατε	τύψειαν.

Indefinitum secundum.

Idem.	S. τύποιμι	τύποις	τύποι
	D.	τύποιτον	τυποίτων
	P. τύποιμεν	τύποιτε	τύποιεν.

Futurum primum.

Verberem.	S. τύψοιμι	τύψοις	τύψοι
	D.	τύψοιτον	τυψοίτων
	P. τύψοιμεν	τύψοιτε	τύψοιεν.

Futurum secundum.

Verberem.	S. τυποῖμι	τυποῖς	τυποῖ
	D.	τυποῖτον	τυποίτων
	P. τυποῖμεν	τυποῖτε	τυποῖεν.

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & Imperfectum.

Si verberem vel verberarem.	S. ἐὰν τύπτω	τύπτῃς	τύπτῃ
	D.	ἐὰν τύπτητον	τύπτητον
	P. ἐὰν τύπτωμεν	τύπτητε	τύπτωσι.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

Si verberaverim.	S. ἐὰν τετύφω	τετύφῃς	τετύφῃ
	D.	ἐὰν τετύφητον	τετύφητον
	P. ἐὰν τετύφωμεν	τετύφητε	τετύφωσι.

Indefinitum primum.

Si verberavero.	S. ἐὰν τύψω	τύψῃς	τύψῃ
	D.	ἐὰν τύψητον	τύψητον
	P. ἐὰν τύψωμεν	τύψητε	τύψωσι.

Indefinitum secundum.

Si verberavero.	S. ἐὰν τύπω	τύπῃς	τύπῃ
	D. ἐὰν		

D. ἐὰν τύπτητον τύπτητον
P. ἐὰν τύπωμαι τύπητε τύπωσι.

INFINITIVVS.

Præsens & præteritum imperfectum.

τύπτειν. Verberare

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

τετυφέναι. Verberatum esse.

Indefinitum primum.

τύψαι. Idem.

Indefinitum secundum.

τυπεῖν. Idem.

Futurum primum.

τύψειν. Verberatum ire, vel Verberaturum esse.

Futurum secundum.

τυπεῖν.

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum.

ὁ τύπτων τοῦ τύπτοντος Verberans.
ἡ τύπτουσα τῆς τυπτούσης
τὸ τύπτον τοῦ τύπτοντος.

Perfectum & plusquamperfectum.

ὁ τετυφὼς τοῦ τετυφότος qui verberavit, vel Verberaverat.
ἡ τετυφυῖα τῆς τετυφυίας
τὸ τετυφὸς τοῦ τετυφότος.

Indefinitum primum.

ὁ τύψας τοῦ τύψαντος qui verberavit.
ἡ τύψασα τῆς τυψάσης
τὸ τύψαν τοῦ τύψαντος.

Indefinitum secundum.

ὁ τυπὼν

Idem,	ὁ τυπῶν	τοῦ τυπόντος
	ἡ τυπῶσα	τῆς τυπώσης
	τὸ τυπὲν	τοῦ τυπόντος.

Futurum primum.

Verberatu-	ὁ τύψων	τοῦ τύψοντος
rus.	ἡ τύψουσα	τῆς τυψούσης
	τὸ τύψον	τοῦ τύψοντος.

Futurum secundum.

Idem.	ὁ τυπῶν	τοῦ τυπῶντος
	ἡ τυπῶσα	τῆς τυπώσης
	τὸ τυπῶν	τοῦ τυπῶντος.

DE FORMATIONIBUS TEMPORUM activæ διαθέσεως.

DE IMPERFECTO.

Unde & quomodo formatur præteritum imperfectum?

A præsentis prima singulari, ω finali verso in ον, præposito ab initio augmento, & retracto in antepenultimam accentu, si syllabę sint duabus plures, ut τύπτω verbero: ἔτυπτον verberabam.

Quotuplex est augmentum?

Duplex: Syllabicum & Temporale.

Syllabicum quodnam vocas?

Quum verbum à consonante incipiens, assumit ab initio ε, & sic augetur syllaba, ut γράφω scribo, ἔγραφον scribebam, κλαίω fleo, ἔκλαιον flebam. Atque hic observandum, quod si verbum à ῥ incipiat, gemi-

geminetur ῥ in augmento, ut ῥίπτω iacio. ἔῤῥιπτον iaciebam.

Quod vocas augmentum temporale?

Quum initium verbi augetur tempore seu quantitate: quod fit in tribus vocalibus, & quatuor diphthongis mutabilibus.

Quomodo?

Ex vocalibus α & ε mutantur in η, ο verò in ω, ut ἀκούω audio, ἤκουον· ἐθέλω volo, ἤθελον· ὀνομάζω nomino, ὠνόμαζον.

E diphthongis αι convertitur in η, ut αἴρω tollo ἦρον· ᾳ mutatur in η, ut ᾄδω cano, ᾖδον· αυ muratur in ηυ, ut αὐξάνω augeo, ηὔξανον· οι vertitur in ῳ, ut οἰκτείρω miseror, ὠκτειρον· Reliquæ cum vocales, tùm diphthongi (exceptis ει & ου, de quibus in dialecto Attica, manent immutatæ.

Vocal.	
α	η
ε *in*	η
ο	ω
diphthon.	
αι	η
ᾳ *in*	η
αυ	ηυ
οι	ῳ

Quæ hic occurrunt anomaliæ?

1. Temporale augmentum interdum omittitur, ut primo in tribus istis, ἄω spiro, ἄον ἀΐω audio, ἄιον ἀηθέω insuetus sum, ἀήθεον.

(*Quibus nonnulli addunt* ἀηδίζομαι ἀηδίζόμην.

Deinde in quibusdam incipientibus ab οι, *ut* οἰδαίνω *tumesco*, οἴδαινον: *Sic* οἰακέζω *seu* οἰηκίζω *guberno* οἰακίζον. οἰακοφορέω & οἰακονομέω *clavum rego*, οἰακοφόρεον: *Sic* οἰωνίζομαι *auguror*, οἰωνοσκοπέω & οἰωνοπολέω *auspicor*: οἰστρόω *æstro*

exerceo: οἰμάω impetu ruo: οἰνίζω seu οἰνίζομαι vina comparo, οἰνοποτάζω vinum poto: οἰνόω vino ingurgito: οἰκουρέω domum custodio.

(Chalcond. addit οἰῶμαι, οἰώθη.)

Sedecim quæ ε augmenti loco assumunt.

2. In quibusdam ε pro augmento assumit Iota, ut ἔχω habeo, εἶχον ἕπω dico, εἶπον· ἕλω capio, εἷλον· ἕπομαι sequor, εἱπόμην ἑστήκω permaneo, εἱστήκειν· ἑστιάω convivio excipio, εἱστίων· ἑάω sino, εἴων (Chalcond. εἰῶ εἴων.) ἕρπω & ἑρπύζω serpo, εἷρπον & εἱρπυζον· ἕλκω & ἑλκύω traho, εἷλκον & εἵλκυον· ἑρύω traho, εἴρυον· ἐθίζω consuefacio, εἰθιζον. ἔθω consuesco, εἴωθα. ἕννυμι induo, ἕσσω· ἐργάζομαι operor, εἰργαζόμην. His adde ἑορτάζω festum, ἐώρταζον, quod augetur in secunda syllaba.

(*Et quæ hactenus de augmento sunt dicta, accipienda sunt de verbis figuræ simplicis, cuiuscunq; tandem fuerint speciei: ut ὀργίζω iram inflammo, ὤργιζον ab ὀργὴ ira, ἀδικέω iniuste ago, ἠδίκουν ab ἄδικος iniustus, &c.*

Quid verò de augmento verborum compositorum habendum?

3. Quando in themate compositio præpositio nihil addit ad significatum simplicis, augmentum accedit ab initio, ut εὕδω καθεύδω dormio. ἐκάθευδον. οἴγω ἀνοίγω aperio, ἤνοιγον.

Et sic in nonnullis, in quibus augeri verbum non potest, ut ἀφίεω admitto, ἠφίει dimittebat,

ab

ab ἱέω mitto ἵζω καθίζω confido, ἐκάθιζον. περίαμπίσχω circum amicio, περιήπισχον circum amiciebam. Item composita cum Nomine, & particula privativa α, atq; ὁμοῦ ut φιλοσοφῶ philosophor, ἐφιλοσόφουν ἀφρονῶ insipiens sum, ἠφρόνουν· ὁμολογῶ confiteor, ὡμολόγουν.

Quando verò propositio significationem simplicis immutat, ipsa non augetur, sed verbum, ut οἰκέω habito, συνοικέω cohabito, συνῴκεον· φέρω fero, προσφέρω adfero, προσέφερον.

Hic verò inprimis literarum mutationes observãdæ. Si enim præpositio desinat in vocalẽ, & verbũ à vocali inchoetur, ultima præpositionis literæ amittitur, ut παρακούω παρήκουον, à παρὰ & ἀκούω· ἀπελπίζω despero, ἀπήλπιζον. ex ἀπὸ & ἐλπίζω. Propter aspiratam etiam verbi initialẽ tenuis in aspiratã vertitur, ut ἀφαρπάζω, abripio, ἀφήρπαζον, ex ἀπὸ & ἁρπάζω. Excipe περὶ & πρὸ, ut περιάγω περιῆγον· προφέρω προέφερον, in crasi Attica προὔφερον. Sic ἐπιορκῶ ἐπιώρκουν. Propositio ἀμφὶ modo retinet, modo amittit literã ultimã sive augmentũ sit adiectũ, siue nõ, ut ἀμφιέννυμι circũinduo, ἀμφιειμένος circumindutus: ἀμπέχω circundo, ἀμπεῖχον, ἐν & σὺν ultimã literam ν variè mutant, ἐν ante μ, β. π, φ, ψ, mutat ν in μ, ante λ in λ, ante γ, κ, χ, ξ, in γ. Σὺν verò præter has mutationes etiam vertit in ρ, ut συῤῥάσσω confligo: item in σ, ut συσσώζω cõservo:

servo: quin & ante σ & ζ, ν planè abijcit, ut συλλω contraho, συζυγνυμι coniungo. Redit tamen in augmento, ut ἐλλειπω prætermitto, ἐνέλειπον prætermittebam. Ex sequente consona vertitur in ἐν, propter euphoniam, ut ἐνβάλλω ejicio: ante augmentum autem syllabicum restituitur, ut ἐνφέρω effero. ἐξέφερον efferebam.)

3. Composita ex nomine & præpositione, augentur in medio, ut ἐγχειρέω manum injicio, ἐνεχείρεον· προφητεύω propheto προεφήτευον· συνεργέω in opere iuvo συνήργεον.

Quædam tamen sunt excipienda, ut ἀντιδικέω litigo ἠντιδίκουν· ἀμφιγνοέω ambigo ἠμφιγνόουν.

4. Multa, quorum simplicia vel planè non sunt, vel non in usu frequente, augmentum admittunt modo in præpositione modo in verbo, modo utrobique, ut ἀμφισβητῶ dubito, ἠμφισβήτουν, ἐνέγκω fero, ἤνεγκον· ἀπολαύω fruor, ἀπέλαυον & ἀπήλαυτον. ἐνοχλέω molestus sum, ἠνώχλουν.

5. Composita cum particulis δυς & εὖ, augmentum habent in medio, ut δυσχερεσῶ difficilis sum δυσηρέστουν. εὐεργετῶ benefacio, εὐηργέτουν.

(Observa composita è dissyllabes à vocali inchoatis si augeantur in medio, in penultima habere circumflexum, ut συνάγω cogo, συνῆγον. ἐπαίρω attollo, ἐπῆρον. Sic ea, quæ communiter augeri

augeri non solent, ut παρείκω concedo, παρεῖκον καθεύδω, decumbo καθεῦδον. Item quæ augeri non possunt. ut καθήκω devenio. καθῆκον· παρέζω assideo, παρῖζον. Sylb.

* Operæ pretium fore puto, si repetantur hîc ea, quæ in Notis Fr. Sylburgij ad Grammaticam maiorem N. Cleonardi, ante 30. annos à VVechelis excusam, sat accuratè & evidenter, de diversa Augmenti, sive incrementi sede sunt consignata: idq; maximè propterea, quod exemplar istud paucioribus præsertim adolescentibus videatur esse notum. Is igitur p. 450. lin. ultim. & seqq.

Initio (inquit) augentur, qui derivata sunt à nominibus, tàm simplicibus, quàm compositis: simplicibus, ut ταπεινόω, humilio (à ταπεινὸς humilis) ἐταπείνουν, humiliabã: Compositis ut ταπεινοφρονέω, ῶ, humiliter sentio., humili animo sum (à ταπεινόφρων) ἐταπεινοφρόνουν, humiliter sentiebam, humili eram animo, Ps. 130: ab ἀκρολόγος, ἠκρολόγει τὰς ἄκρας, summas legebat, seu carpebat spicas. Poëtice verò augmentum negligitur interdũ, ut in Epig. ἀκροβάτει pro ἠκροβάτει.

Secundo: Initio etiam augentur, quæ derivata sunt à Nominibus cum α privativo compositis, ut ἠνομήσαμεν, ἠδικήσαμεν, Ps. 105. à them. ἀνομέω & ἀδικέω, quæ derivata sunt ab ἄνομος & ἄδικος.

Tertio, Derivata à Nominibus cum δυς compositis, si videlicet post illã particulam sequatur conso-

consoua, ut à δυσχεραίνω (cuius primitivum est δυσχερὴς difficilis) est ἐδυσχέραινον ægrè ferebam.

Quartò: idem fit Atticè in ijs, quorum primitiva composita sunt cum εὖ, sequente itidem consonante, ut ab εὐτελὴς vilis (ex εὖ & τέλος, census) εὐτελίζω vilipendo, ἠυτέλιζον.

Quintò: recipiunt augmentum Composita, in quibus Præpositio nihil addit significatum, ut suprà.

Sextò: Composita, quorum simplicia non sunt in usu: ut ab ἐμπολάω (cuius simplex πολάω non reperitur) perfect. ἐμπώλακα, Sophocl.

Porrò, in medio augentur, Derivata ex nominibus cum εὖ & δυς compositis, si videlicet post illas particulas sequatur vocalis mutabilis: tunc enim in illa vocali fit augmentum temporale. ut ab εὐεργέτεω (cuius primitivum εὐεργέτης Compositum est ex εὖ & ἔργον, opus, factum, aut ἐργάζομαι operor, facio) est εὐηργέτηκε apud Lucian. A δυσαρεστέω, (cuius primitivum δυσάρεστος est compos. ex δυς & ἀρεστὸς) δυσηρέστουν.

Secundò: Augentur in medio ea, quæ cum præpositionibus composita, etiam extra Compositionem versantur in usu, ut ἀναλλάσσω immuto (Compos. ex ἀν in, & ἀλλάσσω muto) ἀνήλλασσον.

Tertio: Ea, quæ conflata sunt è Præpositione & Nomine, vel Derivata è Nomine, cum Præpositio-

sitione composito, ut ἀνεχώρησεν, retrocessit ab ἀναχωρέω, Demost. διηκόνουν ministrant, à διακονέω, Matth. 4.

Quartò: Quædam in hoc genere, modo in medio, modo in principio augentur, ut at ἐμπολάω, ἐμπεπόληκα lucratus sum, ap. Lucian. & ἐμπόληκα ap. Sophocl.

Quintò: Quædam in hoc ipso genere dupliciter augentur, in medio scilicet & principio: ut διηκόνηκα, ministravi à διακονέω ap. Hesych. Reliqua vide apud ipsum Sylb. loco citato.

* Etiam in Optativis loquendi formis verba manent, ut flexio arguit & structura: estq; in eiusmodi structuris absolutis ellipsis Adverbij εἴθε vel ὡς, ô si, utinam: id quod satis apparet ex iis locis, quibus præmitti Adverbia ista solent, ut Odyss. μ. Αἴθ' ὄφελον μεῖναι παρὲξ Φαίηξιν ô si debuissem manere apud Phæacas. Ibid. γ. ὡς ὤφελες αὐτόθι ἐλέσθαι utinam debuisses istic perisse.

DE PERFECTO.

Vnde & quomodo formatur præteritum perfectum?

A futuro primo, ω mutando in α, pro characteristica futuri characteristicam præteriti sumendo; & præponendo augmentum, ut γράφω, γράψω γέγραφα.

Est ne idem augmentum præteriti perfecti cum imperfecto?

Non

Non semper: qua de re hi Canones erunt observandi.

1. Verbum à vocali vel diphthongo incipiens, idem habet augmentum in præterito imperfecto, & perfecto, ut ἀκούω audio, ἤκουον, ἤκουκα· ὀνομάζω nomino, ὠνόμαζον, ὠνόμακα· αἴρω attollo, ἦρον, ἦρκα.

Similiter fit in verbis à duabus consonantibus, vel dubia incipientibus, ut παραῤῥάσσω lacero, παραῤῥάξω, ἐπαράῤῥαξα· ψάλλω cano, ψαλῶ, ἔψαλον, ἔψαλκα ζητῶ quæro, ζητήσω ἐζήτησα, ἐζήτηκα.

Excipe mutam cum liquida coniunctam: præter incipientia à γν & χθ, idem è κλ, πλ, μν: ut γράφω scribo, ἔγραφον, γέγραφα· γνωρίζω notum facio, ἐγνώριζον ἐγνώρικα· γρηγορῶ vigilo, ἐγρηγόρουν, ἐγρηγόρηκα· κτῶμαι possideo, κέκτημαι· πλόω cado, πέπτωκα· μνάομαι recordor, μέμνημαι.

2. Verbum à consonante simplici incipiens, ad augmentum syllabicum imperfecti adsciscit primam thematis literam, ut τάττω ordino, ἔταττον, τέταχα.

Excipe incipientia à ρ, ut ῥίπτω iacio, ἔῤῥιπτον, ἔῤῥιφα. *Item, quæ initio mutam habent aspiratam, repetunt in perfecto eius tenuem, ut* θαυμάζω admiror, ἐθαύμαζον, τεθαύμακα· φράζω dico, ἔφραζον, πέφρακα· χωρίζω secerno, ἐχώριζον, κεχώρικα. *Præter* θάπτω sepelio, τέθαφα, & θρύ-

& θρύπλω frango, τέτρυφα, in quibꝰ etiã initialis thematis litera propter sequentem aspirationam tenuatur: quanquam & contra nonnunquam fiat, ut scilicet aspirata characteristica cedat aspirationi thematis, ut φρίσσω horreo, φρίξω, πέφρικα, pro πέφριχα.

3. De compositis idem iudicium hic faciendum, quale est de augmento imperfecti.

Augentur enim, quæ conflata sunt è præpositione & nomine, vel derivata è nomine cum præpositione composito, partim in principio, ut ἀφιλιάζω detrecto, ἠφίλιακα: partim in medio, ἐγχειρέω manum admoveo, ἐγκεχείρηκα: partim utrinq;, ut παροινέω per tæmulentiam lædo, πεπαρῴνηκα: Et sic alia etiam, quæ extra compositionem sunt usitata, ut ἀνορθόω, corrigo, ἠνώρθωκα: ἐνοχλέω turbo, ἠνώχληκα. Itemq; decomposita, ut ἐπανορθόω ἐπηνώρθωκα. Quædam vero nunc in principio, nunc in medio augentur, ut ἐγγυάω despondeo, ἐγγυήσω, ἐγγεγύηκα & ἠγγύηκα. Quædam etiam augmento usurpantur, ut ἀναλίσκω consumo, ἀνήλωκα, & ἠνάλωκα, & sine augmento, ἀνάλωκα ab ἀναλόω.

Quid de penultima perfecti observandum?

Eadem illa est cum penultima futuri primi, ut τάττω, τάξω, τέταχα.

Excipe dissyllaba in ρω, λω, νω. quæ ε futuri, (si veniat) mutant in α, & ν abijciunt, ut σπείρω

σπερῶ ἔσπαρκα· στέλλω mitto, στελῶ ἔσταλκα, τείνω tendo, τενῶ τέτακα· κρίνω iudico, κεκρινῶ κέκρικα· πλύνω lavo, πλυνῶ πέπλυκα. In αινω verò, & hyperdissyllaba in υνω, mutant ῡ in υ. ut φαίνω ostendo, φανῶ πέφαγκα· μολύνω polluo, μολυνῶ μεμόλυγκα. Sic λ & ρ tam in his quam in polysyllabis manent ante κα, μ verò etiam assumit η, ut στέλλω στελῶ ἔσταλκα, σπείρω σπερῶ ἔσπαρκα· νέμω νεμῶ νενέμηκα.

Notandum tamen, quædam ex futuro primo novum quasi thema per Ionicam dialysin facere, & proinde ad normam primæ circumflexorum, præteritum formare per ηκα, ut εἴρω dico ἐρῶ, & per Ionicam dialysin ἐρέω, εἴρηκα· χαίρω gaudeo, χαρῶ, Ion. χαρέω, κεχάρηκα· νέμω tribuo, νεμῶ, Ionicè, νεμέω, νενέμηκα· μένω maneo, μενῶ, μενέω, μεμένηκα. Huius generis nonnulla initio syncopen patiuntur, ut κάμνω laboro, καμῶ, κέκμηκα. τέμνω seco, τεμῶ, τέτμηκα· δέμω struo, δεμῶ, δέδμηκα pro κεκάμηκα, τετέμηκα, δεδέμηκα, tanquam à κμέω, τμέω, δμέω.

2. Quædam sunt defectiva, quæ cùm futurum, tùm præteritum à puris mutuantur, ut φθάνω prævertο, φθάσω, ἔφθακα· πίνω solvo, πίσω, πέπικα· δύω subeo, δύσω, δέδυκα· ἀρτύνω condio, ἀρτύσω, ἤρτυκα· ἱδρύω statuo, ἱδρύσω, ἵδρυκα.

3. Quædam præteritum formant à futuro secundo, ut δράμω curro, futur. 2. δραμῶ, δεδράμηκα.

μηκα tanquam à δραμέω· τεύχω fabricor, τυχῶ πετύχηκα, tanquam à τυχέω.)

DE PLVSQVAMPERFECTO.

Vnde formatur præteritum plusquamperfectum?

A præterito perfecto, α finale mutando in ειν & si perfecti initium sit consonans, assumendo ad eam syllabicum augmentum ε, ut ἧκκα, ἡκέιν. τέτυφα ἐτετύφειν.

DE AORISTO PRIMO.

Vnde & quomodo formatur Aoristus primus?

A futuro primo, ω finale mutando in α, & augmentum imperfecti præponendo, cuius etiam retinet accentum, ut τύπω, τύψω, ἔτυψα.

Quotuplex hîc occurrit anomalia?

Duplex: primò, *ratione characteristicæ*, *quædam futuri characteristicam prorsus abjiciunt*, ut χέω fundo χεῦσω, ἔχεὰ· λάω volo, ἔλπε· κάω uro, ἔκηὰ.

Quædam retinent characteristicam præsentis, ut ἐνέγκω fero, ἤνεγκα (Ionicè ἀνείκω ἤνεικα) ἔπω dico, εἶπα· χέω fundo, ἔχεα· στύω agit, ἔστυα· ἀλεύω vito, ἤλεὰ.

Quædã characteristicã futuri mutant in characteristicam perfecti, ut ἵημι mitto ἥσω ἧκα· τίθημι pono, θήσω, ἔθηκα· δίδωμι do, δώσω, ἔδωκα.

Secundò, ratione penultimæ, quæ longa debet esse in quinta Coniugatione, ε assumit ι, ut στείρω, στερῶ, ἔστειρα· στέλλω στελῶ, ἔστειλα. Ancipites verò vocales, quales sunt α, ι, υ, in futuro breves, producuntur in aoristo, ut ψάλλω ψαλῶ, ἔψαλα· μιαίνω, μιανῶ, ἐμίανα· κρίνω, κρινῶ, ἔκρινα· μολύνω, μολυνῶ, ἐμόλυνα.

Quædam tamen servant penultimam correptam, ut τελέω, τελέσω, ἐτέλεσα, γελάω, γελάσω ἐγέλασα.

DE AORISTO SECVNDO.

Vnde & quomodo formatur Aoristus secundus?

A præterito imperfecto: Characteristicam eius nunc retinendo, nunc mutando: penultimam verò corripiendo.

Dic primò, quomodo penultima, si longa sit, corripiatur?

1. Si in penultima imperfecti fuerit vel η, vel ω, in Indefinito secundo vertetur in α, ut λήθω lateo, ἔλαθον ἔλαθον· τρώγω rodo, ἔτραγον ἔτραγον

2. E diphthongis αι, αυ, & ε vocalis posterior: ex ε verò & ο prior eliditur, ut καίω, uro, ἔκαιον ἔκαον· παύω sedo, ἔπαυον, ἔπαον, ἀκούω audio, ἤκουον, ἤκοον. λείπω linquo, ἔλειπον, ἔλιπον· φεύγω fugeo, ἔφευγον, ἔφυγον.

3. E geminis liquidis, item ex κλ, πτ, μν, posterior abiicitur, ut ψάλλω cano, ἔψαλλον, ἔψαλον· πίκτω pario, ἔπικτον, ἔτεκον, ubi ε ma-

e manet, ἀ τέκω· τύπτω verbero, ἔτυψον. ἔτυπον· κάμνω laboro, ἔκαμνον, ἔκαμον.

(Diligenter hîc observandum, transire nonnunquam characteristicas mutas in literas cognatas. Sic enim π, seu πλ, modò trãsit in aspiratam φ, ut σκάπτω fodio, ἔσκαπλον ἔσκαφον. ῥάπτω suo, ἔῤῥαπτον, ἔῤῥαφον. θάπτω sepelio, ἔθαπτον, ἔταφον, ubi & θ in tenuem mutatur, propter sequentem aspiratam βάπτω tingo, ἔβαπτον, ἔβαφον· ῥίπτω iacio, ἔῤῥιπτον, ἔῤῥιφον· ὀρύττω unguibus lacero, ἔδρυπτον, ἔδρυφον· ἅπλω necto, ἧπλον, ἧφον. Modo in tenuem β, ut καλύπτω occulo, ἐκάλυπτον, ἐκάλυβον· κρύπτω celo, ἔκρυπτον, ἔκρυβον· βλάπτω lædo· ἔβλαπτον, ἔβλαβον. Sic & χ transit in γ, ut σμύχω uro, ἔσμυχον, ἔσμυγον· ψύχω, refrigero, ἔψυχον ἔψυγον. Quare & in præteritis mediis deinde idem fit. Porrò quædam hoc tempis aliunde mutuantur, ut δάκνω mordeo, ἔδακον, ἀ δήκω, ἄγω, ἤγαγον Atticam epenthesin, pro ἦγον· πίπλω cado, ἔπεσον, ἀ πεσέω, &c.

4. Verba quartæ coniugationis, quorum futurum in ξω, desinit, habent in aoristo secundo γ. quorum desinit in σω, habent δ, ut πτάλω, πτάξω, ἔπταγον· φράζω φράσω ἔφραδον.

5. Ancipites in præsenti & imperfecto productæ, hic corripiuntur, ut κείνω, ἐκεῖνον.

Estne aliquando penultima longa?

Imò: 1. in dyssyllabis, ut ᾄδω, ᾖδον· ἔχω, εἶχον, ἥκω ἧκον. 2. in trisyllabis, ut ἐνέγκω, ἠνεγκον· δέρκω, ἔδαρκον, & per metathesin ἔδρακον.

Quid verò de verbis illis habendum, in quibus ante vel post ε reperitur liquida?

1. *Dissyllaba, quæ ante vel post ε (aut etiam ει diphthongum in quinta Coniugatione) immediate habent liquidam, vertunt ε in α ut* πλέκω, *plico*, ἔπλεκον, ἔπλακον· κλέπτω *furor*, ἐκλεπτον, ἐκλαπον· στέλλω *mitto*, ἐστελλον, ἔσταλον· σπείρω, ἔσπειρον, ἔσπαρον· πέρθω *vasto*, ἐπερθον, ἐπαρθον & *per metathesin* ἐπραθον.

Excipe λέγω *dico*, ἔλεγον· φλέγω *cremo*, ἔφλεγον: τέκω *pario*, ἔτεκον, βλέπω *video*, ἔβλεπον.

2. *Trisyllaba quintæ Coniugationis ex* ει *diphthongo posteriorem abiciunt, & ε retinent, ut* ἀγείρω *congrego*, ἤγειρον, ἤγερον· οἰκτείρω *miseror*, ὤκτειρον, ὤκτερον· ὀφείλω *debeo*, ὤφειλον, ὤφελον.

In quibusdam verbis hoc tempus desideratur?

In Barytonis cadent *hoc tempore polysyllaba in* ύω, ύω, αύω, & εύω, *ut* ἰσχύω *valeo*, ὀπύω *in matrimonio habeo*, ἰαύω *cubo*, ἱππεύω *equito*.

De contractis, & in μι *dicetur suo loco.*

DE FVTVRO PRIMO.

Vnde & quomodo formatur Futurum primũ?

A præsenti, Characteristicam præsentis mutando in Characteristicam futuri, ut τύπω, τύψω.

Quæ hic occurrunt anomaliæ? 1. De

1. De Characteristicis verborum quartæ & quintæ Coniugationis supra est indicatum.

2. Cæterùm aliquam multa licet reperire, quæ terminationem habent barytonam, & tamen futurum faciunt more circumflexorum, ut αὔξω augeo Futur. αὐξήσω, ἕψω, coquo, ἑψήσω· καθεύδω cubo, καθεύδήσω, tanquam ab αὐξέω, ἑψέω, καθεύδέω· μέλω curæ sum, μελήσω· θέλω volo, θελήσω· μέλλω futurus sum, μελλήσω· ὀφείλω debeo, ὀφειλήσω, & per syncopen ὄφλω, ὀφλήσω· οἰκτείρω miseror, οἰκτειρήσω, ἔρρω perditum eo, ἐρρήσω· Sic τεύχω attero, τευχῶσω, tanquam à τευχόω.

3. Quædam duplex habent futurum, alterũ barytonorum, alterum circumflexorum more formatum, ut πάω ferio, πάσω & παήσω· κλαίω fleo, κλαύσω & κλαήσω· ἵζω sedeo ἵσω & ἰζήσω· εἶδω video, εἴσω, & εἰδήσω· ἕλκω traho, ἕλξω & ἑλκήσω, vel ἑλκέσω διδάσκω doceo, διδάξω & διδασκήσω· ῥίπτω iacio, ῥίψω & ῥιπτήσω· τύπτω tundo, τύψω & τυπτήσω· γράφω scribo, γράψω & γραφήσω· χαίρω gaudeo, χαρῶ & χαιρήσω· βάλλω iacio, βαλῶ & βαλλήσω.

(Vide plenius Antesign. in verbis αὔξω)

4. Nonnulla, quantumvis impura, futurum faciunt ac si pura essent, ut ἰθύνω dirigo, F. ἰθύσω tanquam ab ἰθύω. Sic πίσω solvam, πίσω bibã, φθίσω tabescã, ἱδρύσω collocabo, possunt referri tã ad impura, πινῶ πίνω δρίνω φθίνω, ἱδρυνῶ,

νω, quàm ad pura, πίω, πίω, φθίω, ἰδρύω. At φθάνω facit φθήσω, ab inusitato φθάω.

5. Tria in futuro à fronte capiunt aspiratam, ut ἔχω, ἕξω· τρέφω, θρέψω· τρέχω, θρέξω.

DE FVTVRO SECVNDO.

Vnde & quomodo formatur Futurum secundum?

Ab Aoristo seu indefinito secundo, ultima terminata in ῶ, servata eius characteristica, & augmento seu temporali seu syllabico abiecto, ut τύπω, ἔτυπον, τυπῶ, οἰκτείρω. ὤκτειρον, οἰκτερῶ· ὀφείλω, ὤφελον, ὀφελῶ.

Porrò, in quibus verbis desideratur Indefinitum secundum, in illis etiam Futurum secundum desiderari necesse est.

Hactenus de Indicativo.

DE IMPERATIVO.

Vnde formantur tempora reliquorum modorum?

Præs & Imperfect. *Perfect.* *Aorist. α.* *Ao. 1st. β.*

A temporibus Indicativi, & quidem cognata à cognatis, ut τύπτε à τύπτω, mutato ω in ε, τέτυφε à τέτυφα mutato α in ε, τύψον ab ἔτυψα mutato α in ον. & augmento abiecto. εἶπον hic etiam retinet augmentum. τύπε ab ἔτυπον mutato ον in ε, & augmento abiecto. Acuuntur autem hic contra regulam, ἐλθὲ veni, σύρὲ iuveni, εἰπὲ dic, ubi & augmentum retinetur: item Atticè λαβὲ accipe, ἰδὲ vide.

DE

DE OPTATIVO.

Τύπτοιμι à τύπτω ω in οιμι mutato. *Præs. & Imperfect.*

πετύφοιμι à τέτυφα, α, in οιμι mutato. *Perfect.*

(*Vltima* οι *non habetur brevis, ideoq; dico* αὐξάνοι *augeret, &* ἐείσποι *inveniret.*)

Τύψαιμι ab ἔτυψα, α, mutato in αιμι, & augmento abiecto. *Aoriſt.* α

(*Hic ultima* αι *non habetur brevis, ideoq; penultima acuitur, ut* ϛήσαι, τιμήσαι, χρυσώσαι.)

Τύπιμι ab ἔτυπον, ultima mutata in οιμι & augmento abiecto. *Aoriſt.* β.

(*Obſerva in utroq; aoriſto* ἔπαμι *&* εἶποιμι *augmentum retineri ab* ἔπω *dico.* ἴδοιμι *verò amittere vocalem initialem, cùm aoriſtus eius ſecundus ſit* εἶδον.)

τύψαιμι à τύψω ultima mutata, in οιμι. *Futur.* α.

τυποῖμι à τυπῶ, ultima mutata in οῖμι. *Futur.* β.

DE SVBIVNCTIVO.

Τύπτω, η in ſecunda & tertia ſingulari habet Iota ſubſcriptum. Deinde breves vocales mutantur in longas. *Præſ. & Imperfect.*

τετύφω τέτυφα, ultima mutata in ω, & accentu in penultimam poſito. *Perfect.*

Τύψω ab ἔτυψα, augmento abiecto, & ultima mutata in ω. *Aoriſt.* α.

Τύπω ab ἔτυπον, augmento abiecto, & ultima mutata in ω. ἔπω ab ἔπω retinet augmentum; ἴδω ab εἶδω amittit vocalem initialem. *Aoriſt.* β.

DE INFINITIVO.

Præs. & imperfect. Τύπτειν ab τύπτω, ω in ειν mutando.

Perfect. τετυφέναι à τέτυφα, α in εναι mutando, & penultimam acuendo.

Aorist. α. τύψαι ab ἔτυψα, addendo Iota, & augmetum abiiciendo.

Aorist. ϐ. τυπεῖν ab ἔτυπον, augmento abiecto, & ον in εῖν circumflexum mutato.

Futur. α. τύψειν à τύψω ultima in ειν mutata.

Futur. β τυπεῖν à τυπῶ, ultima in εῖν circumflexum mutata.

DE PARTICIPIIS.

Præsens. Τύπτων à τύπτω, addendo literam ν.

Perfect. τετυφῶς à τέτυφα, ultima in ὼς oxyton, mutata.

Aorist. α. τύψας ab ἔτυψα, augmentum abiiciendo, & ς addendo in ultima.

Aorist. β. τυπὼν ab ἔτυπον, augmento abiecto & ultimo ων oxyt. mutata.

τύψων à τύψω, addendo ν ad ultimam.

Futur. α. τυπῶν à τυπῶ, addendo ν ad ultimam.

Futur. β. *Declinantur masculina & neutra ad normam quintæ simplicium: fœminina ad normam secundæ.*

CAPVT XXIV. DE PASSIVA Ἀοριστου in Barytonis.

Integrum exemplum Passivæ formæ in Barytonis.

INDICATIVVS.

Præsens.

Præsens.

S. τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται	verberor.
D. τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον	
P. τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται.	

Præteritum imperfectum

S. ἐτυπτόμην	ἐτύπτου	ἐτύπτετο	verberabor.
D. ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην	
P. ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο	

Præteritum perfectum.

S. τέτυμμαι	τέτυψαι	τέτυπται	verberatus sum vel fui.
D. τετύμμεθον	τέτυφθον	τέτυφθον	
P. τετύμμεθα	τέτυφθε	τετυμμένοι εἰσὶ ὁ	

Ionicè τετύφαται.

Præteritum plusquamperfectum.

S. ἐτετύμμην	ἐτέτυψο	ἐτέτυπτο	verberatus eram vel fueram.
D. ἐτετύμμεθον	ἐτέτυφθον	ἐτετύφθην	
P. ἐτετύμμεθα	ἐτέτυφθε	τετυμμένοι ἦσαν ὁ	

Ionicè ἐτετύφατο.

Indefinitum primum.

S. ἐτύφθην	ἐτύφθης	ἐτύφθη	verberatus sum vel fui.
D.	ἐτύφθητον	ἐτυφθήτην	
P. ἐτύφθημεν	ἐτύφθητε	ἐτύφθησαν	

Indefinitum secundum.

S. ἐτύπην	ἐτύπης	ἐτύπη	Idem.
D.	ἐτύπητον	ἐτυπήτην	
P. ἐτύπημεν	ἐτύπητε	ἐτύπησαν	

Futurum primum.

S. τυφθήσομαι	τυφθήσῃ	τυφθήσεται	verberabor.
D. τυφθησόμεθον	τυφθήσεσθον	τυφθήσεσθον	

P. τυφ-

P. τυφσόμεθα τυφθήσεσθε τηφθήσονται.

Futurum secundum.

Idem.

S. τυπήσομαι τυπήση τυπήσεται
D. τυπησόμεθον τυπήσεσθον τυπήσεσθον
S. τυπησόμεθα τυπήσεσθε τυπήσονται.

Paulò post futurum?

mox certò verberabor.

S. τετύψομαι τετύψη τετύψεται
D. τετυψόμεθον τετύψεσθον τετύψεσθον
P. τετυψόμεθα τετύψεσθε τετύψονϑ.

IMPERATIVUS.

Præsens & præteritum imperfectum.

verberare.

S. τύπτε τυπτέσθω
D. τύπτεσθον τυπτέσθων
P. τύπτεσθε τυπτέσθωσαν

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

verberatus sis vel fueris aut verberare verberator.

S. τέτυψο τετύφθω
D. τέτυφθον τετύφθων
P. τέτυφτε τετύφθωσαν

Indefinitum primum.

S. τύφθητι τυφθήτω
D. τύφθητον τυφθήτων
P. τύφθητε τυφθήτωσαν.

Indefinitum secundum.

Idem.

S. τύπηθι τυπήτω
D. τύπητον τυπήτων
P. τύπητε τυπήτωσαν.

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

utinam verberarer.

S. τυπτοίμιν τύπτοις τύπτοιτο
D. τυπτοί-

D. τυπτοίμεθον τύπτοισθον τυπτοίσθων
P. τυπτοίμεθα τύπτοισθε τύπτοιντο.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

S. τετυμμένος	εἴην	εἴης	εἴη	*utinam verberatus essem vel fuissem.*
D. τετυμμένω		εἴητον	εἰήτην	
P. τετυμμένοι	εἴημεν	εἴητε	εἴησαν	

Indefinitum primum.

S. τυφθείλω	τυφθείης	τυφθείη		*utinam verberer.*
D.	τυφθείητον	τυφθειήτην		
P. τυφθείημεν	τυφθείητε	τυφθείησαν.		

Indefinitum secundum.

S. τυπείλω	τυπείης	τυπείη		*Idem.*
D.	τυπείητον	τυπειήτην		
P. τυπείημεν	τυπείητε	τυπείησαν		

Futurum primum.

S. τυφθησοίμιλω	τυφθήσοιο	τυφθήσοιτο		*utinam verberer.*
D. τυφθησοίμεθον	τυφθήσοισθον	τυφθησοίσθων		
P. τυφθησοίμεθα	τυφθήσοισθε	τυφθήσοιντο.		

Futurum secundum.

S. τυπησοίμιλω	τυπήσοιο	τυπήσοιτο		*Idem.*
D. τυπησοίμεθον	τυπήσοισθον	τυπησοίσθων		
P. τυπησοίμεθα	τυπήσοισθε	τυπήσοιντο.		

Paulò post Futurum.

S. πεπτοίμιλω	πεπτοῖο	πεπτοῖτο		*utinam mox certò verberer.*
D πεπτοίμεθον	πεπτοῖσθον	πεπτοίσθων		
P. πεπτοίμεθα	πεπτοῖσθε	πεπτοῖντο.		

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & Imperfectum.

S. ἐὰν τύπτωμαι τύπτῃ τύπτηται *si verberer vel*

D. ἐὰν

Verberer. D. ἐὰν τυπτώμεθον τύπτησθον τύπτωνθ.
P. ἐὰν τυπτώμεθα τύπτησθε τύπτωνθ.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

Si verberatus sim vel fuerim, essem vel fuissem, si verberatus ero vel fuero

S. ἐὰν τετυμμένος ὦ ἦς ἦ
D. ἐὰν τετυμμένω ἦτον ἦτον
P. ἐὰν τετυμμένοι ὦμεν ἦτε ὦσι.

Indefinitum primum.

S. ἐὰν τυφθῶ τυφθῆς τυφθῆ
D. ἐὰν τυφθῆτον τυφθῆτον
P. ἐὰν τυφθῶμεν τυφθῆτε τυφθῶσι.

Indefinitum secundum.

Idem. S. ἐὰν τυπῶ τυπῆς τυπῆ
D. ἐὰν τυπῆτον τυπῆτον
P. ἐὰν τυπῶμεν τυπῆτε τυπῶσι.

INFINITIVVS.

Præsens & Imperfectum.

Verberari. τύπτεσθαι.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

Verberatum esse vel fuisse. Verberari aut verberatum esse vel fuisse. τετύφθαι.

Indefinitum primum.

τυφθῆναι.

Indefinitum secundum.

τυπῆναι.

Futurum primum.

Idem. Verberatum iri. τυφθήσεσθαι.

Futurum secundum

Idem. τυπήσεσθαι.

Paulò post Futurum.

mox cer- τετύψεσθαι

PAR-

PARTICIPIA.

τὸ verberatum ire.

Præsens & Imperfectum.

M. ὁ τυπτόμενος	ἡ τυπτομένη	qui verberatur, vel verberabatur.
F. ἡ τυπτομένη	τῆς τυπτομένης	
N. τὸ τυπτόμενον	ἡ τυπτομένη	

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

ὁ τετυμμένος	ἡ τετυμμένη	verberatus.
ἡ τετυμμένη	τῆς τετυμμένης	
τὸ τετυμμένον	ἡ τετυμμένη.	

Indefinitum primum.

ὁ τυφθεῖς	ἡ τυφθέντος	Idem.
ἡ τυφθεῖσα	τῆς τυφθείσης	
τὸ τυφθὲν	ἡ τυφθέντος.	

Indefinitum secundum.

ὁ τυπεὶς	ἡ τυπέντος	Idem.
ἡ τυπεῖσα	τῆς τυπείσης	
τὸ τυπὲν	ἡ τυπέντος.	

Futurum primum.

ὁ τυφθησόμενος	ἡ τυφθησομένη	verberandus.
ἡ τυφθησομένη	τῆς τυφθησομένης	
τὸ τυφθησόμενον	ἡ τυφθησομένη.	

Futurum secundum.

ὁ τυπησόμενος	ἡ τυπησομένη	Idem.
ἡ τυπησομένη	τῆς τυπησομένης	
τὸ τυπησόμενον	ἡ τυπησομένη.	

Paulò post futurum?

ὁ τετυψόμενος	ἡ τετυψομένη	mox certò verberandus.
ἡ τετυψομένη	τῆς τετυψομένης	
τὸ τετυψόμενον	ἡ τετυψομένη.	

DE

DE FORMATIONIBVS TEMporum in Passiva διαθέσει.

Vnde formatur præsens?

A prima persona præsentis activi, mutando ω, in ομαι, ut τύπτω, τύπτομαι. In deponentibus forma activa fingenda est, ut δέχομαι capio, quasi à δέχω. In nonnullis est syncope, ut οἶμαι pro οἴομαι puto: λοῦμαι pro λοῦομαι lavor: unde λοῦται, λοῦσθε, λοῦνται, &c.

Quid de secunda persona τύπτῃ, observandum?

1. *Veteres Attici terminabant eam in εσαι unde adhuc in lingua communi, φάγεσαι dicimus, pro φάγῃ, à φάγομαι comedo, & sic in circumflexis, καυχάεσαι καυχᾶσαι, à καυχάομαι, ὦμαι· ὀδυνάεσαι ὀδυνᾶσαι, ab ὀδυνάομαι.*

2. *Atticorum etiam more in lingua communi usurpantur, βούλομαι· βούλει pro βούλῃ· οἴομαι, οἴει, pro οἴῃ· ὄψομαι, Futurum med. ab ὄπτομαι ὄψει pro ὄψῃ, ἔομαι, ἔει & εἶ, pro ἔῃ.*

* *In formatione præsentis passivi, inter cætera habetur λούμαι pro λούομαι lavor. Observa, λοῦν, cũ imperfect: ἐλοῦμεν, & passivum λοῦμαι, cũ Infinitivo λοῦσθαι Atticorum quidem esse, at non per crasin (ut quidam volunt) sed per Syncopen facta, ex λοῦειν, ἐλούομεν, λούομαι, λούεσθαι vel si cõtractionem omnino velimus, ex λόειν, ἐλόομεν, λόομαι λόεσθαι? quorum thema Poëticum est ab Hom. Odyss. κ, usurpatũ: Mutuatur a hoc tempora*

pora sua à λοέω, per dialysin nato è fut. 2 λόω N.S.p.471.lin.30.& seqq. πέφαντω) Hesychius, Etymologus & Eustath. deducunt etiam à themate φάω, tertia plurali perfect. passivi πέφαντω, ut κέκραντω à κεράω per syncopen, & exponunt, πεφονάμενοι εἰσὶ occisi sunt: ut in illo Hemistichio, πλείες σόοι ἢὲ πέφαντες, plures salvi sunt quam occisi. Inde πεφάδζ occisum esse, & Compos. ἀρηίφατος à Marte, vel, in bello occisus, νεόφατος, recens occisus.

DE IMPERFECTO.

Vnde & quomodo formatur Imperfectum?

A prima persona imperfecti activi, mutando ον in ομλω, ut ἔτυπον, ἐτυπόμλω.

Aliquando & hîc syncopes vestigia sunt, ut ὤμλω, pro ὠόμλω, ab οἶμαι pro οἴομαι puto.

DE PERFECTO.

Vnde & quomodo formatur præteritum

Singulę personæ fuerint considerandæ.

Prima persona singularis fit à prima, præteriti activivi, ultima syllaba in μι mutata & penultima facta longa. τέτυμμαι.

Quomodo fit illud?

In prima coniugatione, ultima præteriti activi φα, matatur in μι præposito μα- lio, ut τύπτω, τέτυφα τέτυμμαι. φαίνμμαι.

Excipe: Dissyllaba huius coniugationis. *Anomal.*

nis, quæ liquidam habent ante ε, mutant α præteriti in α, ut στρέφω, στρέψω, ἔστροφα (Atticè ἔστροφα) ἔστραμμαι, non ἔστρεμμαι· τρέπω, τρέψω, τέτροφα (Atticè τέτροφα) τέτραμμαι· κλέπτω, κλέψω, κέκλεφα (Atticè κέκλοφα) κέκλαμμαι & κέκλεμμαι.

χα in γμαι. 2. In secunda coniugatione, ultima præteriti activi χα mutatur in μαι, præposito γ, ut λέγω, λέλεχα, λέλεγμαι, πτήσσω, πέπτηχα, πέπτηγμα. Anomalia. Ex & diphthongo prior deperdi solet, ut τεύχω fabricor, τέτευχα, τέτυγμαι· φεύγω fugio, φεύξω, πέφευγα, πέφυγμαι.

κα in σμαι 3. In tertia, κα prætereriti activi mutatur in μαι, ante quod assumitur σ ut ἀρύτω haurio, ἤρυκα, ἤρυσμαι· πείθω persuadeo, πέπεικα, πέπεισμαι· ἐρείδω fulcio, ἤρεικα, ἤρεισμαι· (Anomalως apud Hesychium κέκαδ) ponitur à κεύθω occulo.) A πύθομαι scisciturfit πέπυσμαι.

Anomal.

κα in σμαι χα in γμαι. 4. In quarta: Quæ futuri characteristicam in activa forma habent σ, & præteriti κ, hic ante μ assumunt σ, ut πλάσω, πλάσω, πέπλακα, πέπλασμαι· καμίζω porto, κεκόμικα, κεκόμισμαι, In reliquis χα mutatur in γμαι, præposito γ.

κα in μαι, 5. In quinta κα convertitur in μαι simpliciter, ut αἴρω tollo, ἦρκα, ἦρμαι· ἐγείρω, ἤγερκα.

κα, ἤγερμαι· φθείρω, ἔφθαρκα, ἔφθαρμαι· στέλλω, ἔσταλκα, ἔσταλμαι.

In quibus verò ν in activo vertitur in γ, hîc ante μαι vertitur in μ, ut φαίνω, πέφαγκα, πέφαμμαι: μολύνω *polluo*, μεμόλυγκα, μεμόλυμμαι: *ante cæteras consonantes manet immutatum. At ea, quæ ν amittunt in præterito activo, vel ε futuri mutant in α, hic itidem κα mutant in μαι simpliciter, ut* πλύνω (*dissyll.*) πέπλυκα, πέπλυμαι· κρίνω, κέκρικα, κέκριμαι, *penult. brevi* (τείνω, τέτακα, τέταμαι. *Et sic defectiva à puris orta, ut* τίνω (*à* τίω) τέτικα, τέτιμαι· δύνω (*à* δύω) δέδυκα, δέδυμαι. *Sic etiam quæ η assumunt in præterito activo, ut* νέμω νενέμηκα νενέμημαι· εἴρω εἴρηκα, εἴρημαι.

6. In sexta: Activi præteriti ultima κα mutatur in μαι, ut τίω honoro, τέτικα, τέτιμαι· λύω solvo, λέλυκα, λέλυμαι· παύω sedo, πέπαυκω, πέπαυμαι· τοξεύω sagitta ferio, τετόξευκα, τετόξευμαι. *Excipe: Multa è puris in contractis contra regulam assumunt* σ, *ut* χρίω *ungo*, κέχρικα, κέχρισμαι· βύω *obturo*, βέβυκα, βέβυσμαι· ἑλκύω *traho*, εἵλκυκα, εἵλκυσμαι. κα in μαι. Anomali

Sic quæ diphthongum habent characteristicam præsentis, ut παίω *percutio*, πέπαικα, πέπαισμαι· σείω *quatio*, σέσεικα, σέσεισμαι· θραύω *frango*, τέθραυκα, τέθρευσμαι· κελεύω *iubeo*,

κελεύσω κέκλευσμαι· ἀκούω, audio ἤκουκα, ἤκουσμαι· Sic γνόω, γνώσω, ἔγνωκα. ἔγνωσμαι.

(Sic variant, quæ faciunt ex se verbum in ώ-νυμι, quæ nunc habent ωμαι, nunc ωσμαι.)

Quædam modò assumunt σ, modò negligunt, ut κρούω pulso, κέκρουκα, κέκρουμαι & κέκρουσμαι· ἐλάω (sive ἐλαύνω) ἤλακα, ἤλαμαι & ἤλασμαι. Quæ in re usus authorum consulendus.

(De augmento idem est iudicium, quod in activa διάθεσι ut ἐγνύπωμαι à γνυπόω debilito, enervo: κατεγλώττισμαι, à καταγλωττίζω lingua oppugno: Et iam ubi è plane est breve, ut ναζαλίζω delicias carpo, ἐναζάλισμαι· γυμνάζω exerceo, ἐγύμνασμαι· χαλκεύω fabricor, ἐχάλκευσμαι· παταλεύω galo affigo, ἐπαττάλευμαι. Sic contrà, ubi prima in Imperfecto positione lõga reddebatur, hic repetitur prima thematis litera, ut μνάομαι, μέμνημαι· κτάομαι, κέκτημαι. Quædã promiscuè reduplicationẽ nunc admittunt, nunc respuunt, ut θλάω tundo, τέθλασμαι & ἔθλασμαι· βλάπτω lædo, βέβλαμμαι & ἔβλαμμαι. Sic etiã in compositis, ut διεγυάω facta sponsione libero, διηγύημαι & διεγεγύημαι· ἀμφιέω seu ἀμφιέννυμι circũvestio, ἀμφειμένος & ἠμφιεσμένος. In quibusdam duplex est augmentum, temporale & syllabicum, ut ὀνοματοποιέω nomen fingo, ὠνοματοπεποίηται. μεθοδεύω methodicè tracto. μεμεθωδεύεται: interdum unum, syllabicum, ut μελοποιέω modulor, μεμελοποι-

λοιπεῖν). *Sylburg. p. 157. Antesign. post verbum* ἁλίσκομαι.)

Vnde formatur persona secunda?

A prima, sic ut pro consonantibus proximè antecedentibus diphtongum αι repetant Characteristicam futuri activi. Itaque. τέτυψαι.

μμαι	vertitur in	ψαι, ut τέτυμμαι τέτυψαι
γμαι		ξαι, ut λέλεγμαι λέλεξαι
σμαι		σαι, ut πέπεισμαι πέπεισαι
μαι		σαι, ut λέλυμαι, λέλυσαι.

In quinta verò coniugatione μμαι vertitu in νσαι, ut πέφαμμαι, πέφανσαι, μεμόλυμμαι, μεμόλυνσαι.

(*Anomalia hîc tenenda est, quòd aliquando secunda hæc persona terminetur in* η *ut* μνάομαι, μέμνημαι, *pro* μέμνησαι.)

Vnde tertia?

A secunda, mutando nimirum ψαι, in πται, ξαι in κται, σαι in σται, in iis videlicet, τέτυπται, in quibus prima persona terminatur in σμαι, in reliquis σαι in ται, ut:

ψαι	πται	τέτυψαι τέτυπται.
ξαι	κται	λέλεξαι λέλεκται.
		τέταξαι, τέτακται.
σαι	σται	πέπεισμαι, πέπεισαι, πέπεισται.
		ἧκασμαι, ἧκασαι, ἧκασται.
		πέφασμαι πέφασαι, πέφασται.
σαι	ται	ἐψαλσαι, ἐψαλται (σαι

πέφανσμαι, πέφαντμαι.

τετύμμεθον.

Vnde formantur personæ reliquæ?

Prima dualis formatur à prima singulari, μαι verso in μεθον, ut τέτυμμαι, τετύμμεθον

τέτυφθον.

Secunda & tertia dualis formantur à tertia singulari, αι mutato in ον, & tenuibus in suas aspiratas conversis: interposito item σ. si tertia desinat in πται purum, ut τέτυπται, τέτυφθον· λέλεκται, λέλεχθον· πέφασται, πέφασθον· νενέμηται, νενέμησθον.

τέτυμμεθα.

Prima pluralis fit à prima duali, ον finale mutando in α, ut τετύμμεθον, τετύμμεθα.

τέτυφθε,

Secunda pluralis fit à secunda duali, ον in ε mutato, ut τέτυφθον, τέτυφθε.

Tertia pluralis fit à tertia singulari, ponendo ν ante πται purum, ut νενέμηται, νενέμηνται

τετυμμένοι εἰσί.

Quod si πται tertiæ singularis fuerit impurum, circumloquimur tertiam pluralem participio præteriti temporis cum verbo substantivo, ad vitandam cacophoniam, ut τέτυπται. τετυμμένοι εἰσὶ. Prorsus enim durum foret, si pronunciare vellem τέτυπται, λέλεκται, & sic deinceps.

DE PLVSQVAMPERFECTO.

Vnde formatur plusquamperfectum?

A præterito perfecto αι mutando in ω &

ω, & ε ab initio, assumendo, πέτυμμαι, ἐπετύμμην.

In plurali est Imperfectum verbi substantivi cum participio, πετυμμένοι ἦσαν.

DE AORISTO PRIMO.

Vnde & quomodo formatur Aoristus primus?

A tertia singulari perfecti, αι mutato in ω & tenuibus conversis in suas aspiratas, augmento item Imperfecti præposito, ut τέτυφται, ἐτύφθη, λέλεκται, ἐλέχθη· πέπεικται, ἐπείσθη, ἔψαλται, ἐψάλθη.

Quæ hic notantur anomaliæ?

1. *In nonnullis interponitur* σ, ut μνάομαι, μέμνηται, ἐμνήσθη· χράομαι, κέχρηται, ἐχρήσθην, ῥώομαι, ἔῤῥωται, ἐῤῥώσθη, *pro* ἐμνήθη, ἐχρήθη, ἐῤῥώθη. *Contrà* σ *aliquando tollitur, ut* σώζομαι, σέσωται, ἐσώθη, *pro* ἐσώσθη.

(*At à* σῴω *inusitato deductum est regulare:*)

2. *Mutatur quandoq; penultima, ut* ἐπαγέομαι, ἐπήγθην, ἐωνέθη *pro* ἐωνήθη· εὑρέομαι, εὕρηται, εὑρέθη· οἰρέομαι, ᾕρηται, ᾑρέθη· ῥέομαι ἔῤῥηται, ἐῤῥέθη & ἐῤῥήθην.

Sic quoq; verba illa, quæ activi præteriti mutarant in passivo in σ, ε *hîc repetunt, ut* στρέφομαι, ἔστραμμαι, ἐστράφθην, τρέφομαι, τέτραμμαι, ἐτρέφθην.

De augmento Attico infrà dicitur. Hîc verò

observandum, quædam composita, ut suprà etiam, duplex habere augmentum, ut ἀφορίζω *separo,* ἠφωρίσθην *pro* ἀφωρίσθην· ἀφέω *sive* ἀφίημι *dimitto,* ἠφείθην *pro* ἀφείθην, *Immo in* ἠνεῴχθην *ab* ἀνοίγω *aperio, triplex est augmentum, pro quo &* ἠνοίχθην, *reperitur, aucta præpositione, non verbo.)*

DE AORISTO SECVNDO.

Vnde formatur Aoristus secundus?

Ab Aoristo secundo activo, ον mutato in ην, ut ἔτυπον, ἐτύπην ἔσπαρον, ἐσπάρην.

(Quædam hic ex inusitatis derivantur, & usurpantur, ut ἐῤῥύην, ἐμάνην, ἠνοίγην, *à* ῥεύω, μαίνω, ἀνοίγω, *quorum activa,* ἔῤῥυον, ἔμανον, ἤνοιγον, *non sunt in usu.)*

DE FVTVRO PRIMO ET SECVNDO.

Vnde formantur Futura?

Futurum primum formatur ab Aoristo primo: secundum ab Aoristo secundo: in utroq; ην mutando in ησομαι, & abjiciendo augmentum, ut ab ἐτύφθην, τυφθήσομαι: ab ἐτύπην τυπήσομαι.

(Observa in nonnullis Syncopen, ut δμηθήσομαι *à* δέμω *struo:* τμηθήσομαι, *à* τέμνω *seco:* βληθήσομαι, *à* βάλλω *iacio,* πλυνῶ, *utroq; modo facit futurum,* πλυθήσομαι *&* πλυνθήσομαι.)

DE PAVLO POST FVTVRO.

Vnde formatur paulo post Futurum?

A secun-

A secunda persona præteriti perfecti passivi αι mutato in ομαι, ut τέτυψαι, τετύψομαι. ἐσπαρσαι, ἐσπάρσομαι.

Quid significat?

Aliquid mox, & ita certo futurum, ac si jam factum esset.

DE MODIS RELIQVIS.

In Imperativo.

Τύπτε formatur à τύπτομαι, ομαι in ε verso.

τέτυψο à τέτυψαι, mutato αι in ο; τετύφθω à τέτυπται, mutato αι in ω, & tenuibus in aspiratas conversis: interposito item σ, si ται in perfecto sit purum, ut νενέμηται, νενεμήσθω.

τύφθητι, ab ἐτύφθη, assumendo ad finem syllabam τι, abjiciendo augmentum.

τύπηθι, ab ἐτύπη, assumendo ad finem syllabam θι per θ, & abjiciendo augmentum: In cæteris personis est τ, Si tamen tertia Indicativi fuerit aspirata, assumetur hic π per τ ut ἐπίθη, πίθητι.

IN OPTATIVO.

Τυπτοίμην fit à τύπτομαι, ομαι in οιμην mutato.

τετυμμένος εἴην Circumloquimur hoc tempus in verbis Barytonis participio præteriti, & verbo substantivo eiusdem modi.

Aorist. α Τυφθείλω ab ἐτύφθλω, λω in ειλω mutato, & augmento abiecto

Aorist. β. τυπείλω ab ἐτύπλω, λω in ειλω mutato, & augmento abiecto.

Futur. α. τυφθησοίμλω, à τυφθήσομαι, ομαι in οιμλω mutato.

Futur. β. τυπησοίμλω è τυπήσομαι, eodem planè modo.

Paulo post Futur. τετυψοίμλω, à τετύψομαι, eodem planè modo.

IN SVBIVNCTIVO.

Præs. Τύπλωμαι formatur à præsenti Indicativi, nisi quod hic vocales breves mutentur in longas.

Perfect. τετυμμένος ὦ circumloquimur & hoc tempus in verbis Barytonis præterito participiali, & verbo substantivo eiusdem modi.

Aorist. α. τυφθῶ ab ἐτύφθλω, abiecto augmento, & λω in ῶ circumflexum mutato.

Aorist. ϛ. τυπῶ ab ἐτύπλω, eodem planè modo.

IN INFINITIVO.

Præs. Τύπλεσθαι, fit à tertia singulari præsentis, ται in σθαι mutato.

(λῦσθαι *habet syncopen, pro* λύεσθαι, à λύομαι, *lavor.*

Perfect. τετύφθαι, à secunda plurali perfecti Indicativi ε in αι mutando & penultimam acuendo: in dipthongis verò circumfle-

flectendo, ut λέλειφθε, λελεῖφθω, Demost.

τυφθῶμαι, ab ἐτύφθην assumendo ad finem αι, augmentum abiiciendo, & circumflectendo penultimam. *Aorist. α.*

(*At* ἀνεῳχθῶμαι, *Luc. 3. pro* ἀνοιχθῶμαι, *ab* ἀνοίγω, *retinet augmentum, idq; duplicatum.*)

τυπῶμαι ab ἐτύπην, eodem modo.

τυφθήσεσθαι, à tertia futuri primi, σω in θησομαι mutato. *Aorist. β. Futur. α.*

τυπήσεσθαι, à tertia futuri secundi, πω in βω mutato. *Futur. ε.*

πεπύψεσθαι, à paulo post futuro, eodem modo. *Futur. paulò post.*

DE PARTICIPIIS.

Cognata tempora deducuntur à cognatis, utpote Participia præsentis, rrium futurorum, & præteriti perfecti formantur à prima persona suorum Indicativorum, μαι vertendo in in μενος, quod paroxytónως scribitur in perfecto: in reliquis properoxytónως. Aoristi quoque à suis Indicativi cognatis temporibus formantur, ut τυφθεὶς, ab ἐτύφθην: τυπεὶς, ab ἐτύπην.

CAPVT XXV. DE MEDIA Διαθέσει in Barytonis.

Da integrum exemplum formæ Mediæ in Barytonis.

INDICATIVVS.

Præ-

Præsens.

Verbero vel verberor.	S. τύπτομαι	τύπτῃ	τύπτεται
	D. τυπτόμεθον	τύπτεσθον	τύπτεσθον
	P. τυπτόμεθα	τύπτεσθε	τύπτονται

Præteritum imperfectum

Verberabã vel verberabar.	S. ἐτυπτόμην	ἐτύπτω	ἐτύπτετο
	D. ἐτυπτόμεθον	ἐτύπτεσθον	ἐτυπτέσθην
	P. ἐτυπτόμεθα	ἐτύπτεσθε	ἐτύπτοντο.

Præteritum perfectum.

Verberaui aut verberatus sum vel fui.	S. τέτυπμαι	τέτυπσαι	τέτυπται
	D.	τετύπθον	τετύπθον
	P. τετύπμεθα	τετύπθε	τετύφθασι.

Præteritum pluſquamperfectum.

Verberaueram, aut verberatus eram vel fueram.	S. ἐτετύπτειν	ἐτετύπτεις	ἐτετύπτει
	D.	ἐτετύπτειτον	ἐτετυπτείτην
	P. ἐτετύπτειμεν	ἐτετύπτειτε	ἐτετύπτεισαν.

Indefinitum primum.

Verberaui, aut verberatus sum vel fui.	S. ἐτυψάμην	ἐτύψω	ἐτύψατο
	D. ἐτυψάμεθον	ἐτύψασθον	ἐτυψάσθην
	P. ἐτυψάμεθα	ἐτύψασθε	ἐτύψαντο.

Indefinitum ſecundum.

Idem.	S. ἐτυπόμην	ἐτύπω	ἐτύπετο
	D. ἐτυπόμεθον	ἐτύπεσθον	ἐτυπέσθην
	P. ἐτυπόμεθα	ἐτύπεσθε	ἐτύποντο.

Futurum primum.

Verberabo, vel verberabor.	S. τύψομαι	τύψῃ	τύψεται
	D. τυψόμεθον	τύψεσθον	τύψεσθον
	P. τυψόμεθα	τύψεσθε	τύψονται.

Futurum ſecundum.

S. τυ-

S. τυπτόμαι	τυπτῇ	τυπτεῖται	Idem.
D. τυπτόμεθον	τυπτεῖθον	τυπτεῖσθον	
P. τυπτόμεθα	τυπτεῖσθε	τυπτοῦνται.	

IMPERATIVVS.

Præsens & Imperfectum.

S.	τύπτε	τυπτέσθω	Verbera vel verberare.
D.	τύπτεσθον	τυπτέσθων	
P.	τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν.	

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

S.	τέτυπτε	τετυπτέτω	Verbera beris aut verberatus sis vel fueris.
D.	τετύπτετον	τετυπτέτων	
P.	τετύπτετε	τετυπτέτωσαν.	

Indefinitum primum.

S.	τύψαι	τυψάσθω	Verbera to vel verberator.
D.	τύψασθον	τυψάσθων	
P.	τύψασθε	τυψάσθωσαν.	

Indefinitum secundum.

S.	τύπτε	τυπτέσθω	Idem.
D.	τύπτεσθον	τυπτέσθων	
P.	τύπτεσθε	τυπτέσθωσαν	

OPTATIVUS.

Præsens & Imperfectum.

S. τυπτοίμην	τύπτοιο	τύπτοιτο	utinam verberarem vel verberarer.
D. τυπτοίμεθον	τύπτοισθον	τυπτοίσθην	
P. τυπτοίμεθα	τύπτοισθε	τύπτοιντο.	

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

S. τετύπτοιμι	τετύπτοις	τετύπτοι	utinam verberavissem aut verberatus essem
D.	τετύπτοιτον	τετυπτοίτην	
P. τετύπτοιμεν	τετύπτοιτε	τετύπτοιεν.	

Inde-

Indefinitum primum.

utinam verberem, aut verberer.	S. τυψαίμην	τύψαιο	τύψαιτο
	D. τυψαίμεθον	τύψαισθον	τυψαίσθην
	P. τυψαίμεθα	τύψαισθε	τύψαιντο.

Indefinitum secundum.

Idem.	S. τυποίμην	τύποιο	τύποιτο
	D. τυποίμεθον	τύποισθον	τυποίσθην
	P. τυποίμεθα	τύποισθε	τύποιντο.

Futurum primum.

utinam verberem, aut verberer.	S. τυψοίμην	τύψοιο	τύψοιτο
	D. τυψοίμεθον	τύψοισθον	τυψοίσθην,
	P. τυψοίμεθα	τύψοισθε	τύψοιντο.

Futurum secundum.

Idem.	S. τυποῖμην	τυποῖο	τυποῖτο
	D. τυποίμεθον	τυποῖσθον	τυποίσθην
	P. τυποίμεθα	τυποῖσθε	τυποῖντο.

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & Imperfectum.

si verberē, vel verberer, verberarem, vel verberarer.	S. ἐὰν τύπτωμαι	τύπτῃ	τύπτηται
	D ἐὰν τυπτώμεθον	τύπτησθον	τύπτησθον
	P. ἐὰν τυπτώμεθα	τύπτησθε	τύπτωνται.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

	S: ἐὰν τετύπτω	τετύπτῃς	τετύπτῃ

si verberaverim, aut verberatus sim vel fuerim: verberavissem aut verberatus essem vel fuissem.

	D	ἐὰν τετύπητον	τετύπητον
	P. ἐὰν τετύπωμεν	τετύπητε	τετύπωσι.

Indefinitum primum.

si verberavero, aut	S. ἐὰν τύψωμαι	τύψῃ	τύψηται

D ἐὰν

D. ἐὰν τυψώμεθον τύψησθον τύψησθον
P. ἐὰν τυψώμεθα τύψησθε τύψωνθ. aut verberatus ero vel fuero.

Indefinitum secundum.

S. ἐὰν τύπωμαι τύπῃ τύπῃθ
D. ἐὰν τυπώμεθον τύπησθον τύπησθον
P. ἐὰν τυπώμεθα τύπησθε τύπωνθ. Idem.

INFINITIVVS.

Præsens & Præteritum imperfectum

τύπτεσθαι. Verberare vel verberari.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum,

πετυφέναι.

Indefinitum primum. Verberavisse aut verberatum esse vel fuisse.

τύψασθαι.

Verberare aut verberari: verberavisse, aut verberatum esse vel fuisse.

Indefinitum secundum.

τυπέσθαι.

Futurum primum.

τύψεσθαι.

verberatum ire, vel verberatum esse vel fuisse aut verberatum iri.

Futurum secundum

τυπεῖσθαι. Idem.

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum.

ὁ τυπτόμενος ὁ τυπτόμενος qui verberat aut verberatur vel verberabat.
ἡ τυπτομένη τῆς τυπτομένης
τὸ τυπτόμενον τοῦ τυπτομένου.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum,

aut verberabatur.

ὁ τετυπῶς — ἐν τετυπότος

qui verberavit, aut verberatus est vel fuit, verberaverat, aut verberaturus erat vel fuerat.

ἡ τετυπῦα. — τῆς τετυπῦας

τὸ τετυπὸς — ἐν τετυπότος.

Indefinitum primum.

qui verberavit, aut verberatus est vel fuit.

ὁ τυψάμενος — ἐν τυψαμένου

ἡ τυψαμένη — τῆς τυψαμένης

τὸ τυψάμενον — ἐν τυψαμένου

Indefinitum secundum.

Idem.

ὁ τυπόμενος — ἐν τυπομένου

ἡ τυπομένη — τῆς τυπομένης

τὸ τυπόμενον — ἐν τυπομένου.

Futurum primum.

Verberaturus, aut verberandus.

ὁ τυψόμενος — ἐν τυψομένου

ἡ τυψομένη — τῆς τυψομένης

τὸ τυψόμενον — ἐν τυψομένου.

Futurum secundum

Idem.

ὁ τυπούμενος — ἐν τυπουμένου

ἡ τυπουμένη — τῆς τυπουμένης

τὸ τυπόμενον — ἐν τυπομένου.

DE FORMATIONIBVS TEMporum in media διαθέσει.

Quæ est significatio verborum mediæ διαθέσεως?

Promiscuè, nunc activè nunc passivè significant, quemadmodum apud Latinos verba Communia.

(Immò sunt, quæ in aliis temporibus significationem

tionem habent activam, in aliis passivam aut neutram, ut quotidiana docebit lectio.)

Præsens & imperfectum ratione finis seu terminationis plane eadem sunt cum verbis passivis.

DE PRÆTERITO PERFECTO.

Vnde & quomodo formatur Præteritum perfectum?

À præterito perfecto activo, pro characteristica præteriti sumendo characteristicam secundi, seu Aoristi, seu Futuri, ut τέτυφα, ἔτυπον, τυπῶ, τέτυπα· κέκραχα, ἔκραγον, κράγῶ, κέκραγα, à κράζω; ἐψαλκα, ἔψαλον ψαλῶ, ἔψαλα.

Quæ sunt huius regulæ anomaliæ?

Primò. Nonnulla pro vocali brevi, Aoristi vel futuri secundi, resumunt longam præsentis, ut κεύθω occulo, ἔκυθον, κυθῶ, κέκυθα, non κέκυθα· Φεύγω, ἔφυγον, Φυγῶ; πέφυγα & πέφυκα Sic λήθω lateo, ἔλαθον, λαθῶ, λέληθα· τήκω liquefacio, ἔτακον, τακῶ, τέτηκα liquefactus sum, σήπω putrefacio, ἔσαπον σαπῶ, σέσηπα putrefactus sum: πήγω compingo, ἔπαγον, παγῶ, πέπηγα compactus sum: πλήσσω plango, ἔπλαγον, πλαγῶ, πέπληγα ictus sum: ῥήγω rumpo, ἔῤῥαγον, ῥαγῶ, ἔῤῥωγα raptus sum, ω sumpto pro η

2. *Ea, quæ ex ει diphthongo (posito in præsenti ante characteristicas mutas, nõ liquidas) in Aoristo secundo α abiciunt, & Iota retinent, hîc*

ante Iota ponunt ο, ut λείπω ἔλιπον, λιπῶ, λέλοιπα· στείχω gradior, ἔστιχον, στιχῶ, ἕστοιχα· πείθω persuadeo, ἔπιθον, πιθῶ, πέποιθα persuasus sum.

3. Interdum pro α Aoristi secundi, in praterito medio recipitur η, etiam in illis verbis, quorum præsens habet α vel αι diphthongum, ut θάλλω vireo, ἔθαλον, θαλῶ τέθηλα· κλάζω clango, ἔκλαγον κλαγῶ κέκληγα· δαίω incendo, ἔδαον, δαῶ, δέδηα καίω uro, ἔκαον, καῶ κέκηα· χαίνω hio, ἔχανον, χανῶ, κέχηνα· φαίνω ostendo ἔφανον, φανῶ, πέφηνα. In quibus nonnulli subscribunt Iota, ut δέδηα, κέκηα, κέχηνα, πέφηνα. ut simul ad Iota præsentis respiciatur. A μέλει cura est μέμηλε præt. med.

4. Dyssyllaba, quæ ε præsentis (etiam in diphthongo ει quintæ conjugationis) in Aoristo secundo vel retinent, vel mutant α, hîc vertunt illud in ο, ut τρέπω, ἔτραπον, τραπῶ τέτροπα· λέγω, ἔλεγον, λεγῶ, λέλογα. δέρκω video, ἔδαρκον, δαρκῶ, δέδορκα· δέρω excorio, ἔδαρον, δαρῶ, δέδαρμαι· τέλλω, ἔταλον, ταλῶ ἔστολα, δρέμω curro, ἔδραμον, δραμῶ, δεδρόμα· μένω, ἔμανον, μανῶ μέμονα. Sic σπείρω sero, ἔσπαρον, σπαρῶ ἔσπορα· φθείρω corrumpo, ἔφθαρον, φθαρῶ, ἔφθορα, corruptus sum: quin & ad eundem modum polysyllaba nonnulla, ut ἀποκτείνω occido, ἀπέκτανον, ἀποκτανῶ, ἀπέκτονα occidi.

5. Anomala sunt, λέλογχα. & πέπονθα, ἀλαγχάνω

χάνω sortior & πανθάνω patior. Item ἀ δείδω metuo fit δέδοικα, enphoniæ gratia pro δέδοιδα· εἴδω video duplex habet præteritum medium, quanquam diversæ significationis, εἶδα vidi (vel, ut volunt alij, εἶδα pro εἰδηκα) & οἶδα novi scio, ἔθω soleo, facit εἴωθα pro εἶθα interposito ω· ἐγείρω excito, facit ἐγρήγορα, interposito ρ.

* Eustath. ex præterito hoc medio Attico ἐγρήγορα, novum thema fieri asserit ἐγρήγορω, Perfect. Activ. ἐγρήγορκα, Pass. ἐγρήγορμαι, è quo Infinitivus ἐγρηγόρθαι communiter, Æolicè ἐγρήγορθαι; Infinitivus enim qui ante finalem θαι habet ορ, Æolicos dicunt esse, Æolicoq; more πεθπιροξώεθαι, ut ἐφθορθαι, μέμορθαι, πέπορθαι.

(Item: Ex hoc tempore nonnunquam alia oriuntur themata, cùm pura, tùm impura, ut ἀ κραάζω clamo, κέκραγα, inde κεκραγέω clamito, δείδω timeo, δέδοικα, inde δεδοίκω, Theocr. Idyll 15. πείθω persuadeo, πέποιθα persuasus sum, inde πεποιθέω fido· ἐγείρω excito, ἀγρυγελέω vigilo, dempto simul augmento. Sic τρέμω τέτρεμα, τρομέω· πένομαι, πέπονα, πονέω, φέρω, πέφορα, φορέω· πέρθω, πέπορθα, πορθέω· νέμω, νένομα, νομάω, pero, & sic deinceps alia plura.)

DE PLVSQVAMPERFECTO.

Vnde formatur plusquamperfectum.

A perfecto α in ειν mutando, & augmentum ut in activis assumendo, ut πέπυπα, ἐπεπύπειν, ἔσολα, ἐσόλειν· εἴωθα, εἰώθειν.

DE AORISTO PRIMO.

Vnde formatur Aoristus α?

Ab Aoristo primo activo, α in αμλω mutato, ut ἔτυψα, ἐτυψάμλω.

DE AORISTO SECVNDO.

Vnde formatur Aoristus secundus?

Ab Aoristo secundo activo, ον in ομλω mutato, ut ἔτυπον, ἐτυπόμλω.

DE FVTVRO PRIMO.

Vnde formatur futurum primum?

A futuro primo activo ω in ομαι, mutato, ut τύψω τύψομαι. In quinta verò conjugatione ῶ circumflexum mutatur in ῆμαι, ut ξέλλω ξέλῶ, ξελῆμαι.

(*Quædam hoc Futurum faciunt more circumflexorum*, ut ἐρομαι *interrogo*, ἐρήσομαι ἔχθομαι *odio habeor*. ἐχθήσομαι ὄιομαι *puto*, οἰήσομαι οἴχομαι *discedo*, οἰχήσομαι βόλομαι *volo*, ἐκλήσομαι· δύαμαι *possum*, δυήσομαι, μάχομαι μαχέσομαι & μαχήσομαι. 2. *Quædam in præsenti obsoleta, hic sunt usitatissima, ut* οἴω *fero*, εἶσομαι ἐλεύθω *venio*, ἐλεύσομαι· λήβω, *capio*, λήψομαι. 3. *Quædam neutra etiam hoc futurum amant, ut* βαδίζω *ambulo*, βαδίσομαι φεύγω *fugio*, φεύξομαι.)

DE FVTVRO SECVNDO.

Vnde formatur futurum secundum?

A futuro secundo activo, ῶ in ῆμαι mutato, ut τυπῶ τυπῆμαι.

Exci-

Excipe ἐδομαι, πίομαι, φάγομαι, pro ἐδέσμαι, πεσοῦμαι, φαγοῦμαι, ab ἔδω, πίω, φάγω, &c.

(Et hic quædam sunt usitatissima, quæ in præsenti sunt inusitata, ut δραμοῦμαι à δρέμω curro: πεσοῦμαι a πεσέω cado, θανοῦμαι morior, a θένω ferio. 2. Quandoq; secundum Futurum cum primo est idem, ut κάμνω, καμῶ, καμοῦμαι· κείνω, κενῶ, κενοῦμαι.)

Reliquorum modorum & temporum eadem est ratio (quoad formationem) quæ supra in activa & passiva fuit diathesibus.

CAPVT XXVI. DE VERBIS Circumflexis.

Vnde nascuntur verba, quæ vulgò appellantur Circumflexa?

E sexta conjugatione Barytonorum, & quidem è verbis in εω, αω, & οω, desinentibus. Vnde triplex illorum oritur forma, quæ triplici Coniugatione distinguitur.

Quare dicuntur Circumflexa?

Propter tonum circumflexum in ultima, è Contractione natum, ut πιέω, πιῶ, βοάω, βοῶ, χρυσόω, χρυσῶ.

Contrahuntur ne in omnibus omnium modorum temporibus?

Non: sed tantum in præsentibus & Imperfectis modorum quorumlibet. Quin & dissyllaba primæ conjugationis, pri-

mam personam singularem, primam item & tertiam pluralem præsentis Indicativi, quemadmodum & integrum præsens Optativi atq; Subjunctivi non contrahunt.

Quænam est augendi, formandi atq; inflectendi ratio in Circumflexis?

Eadem quæ & Barytonis.

Carentne aliquibus temporibus verba circumflexa?

Carent Aoristo secundo, & sic consequenter etiam Futuro secundo, & Præterito medio. verba tertiæ conjugationis in όω: deinde in reliquis formis ea, quæ post contractionem pura manent, tum quoq; monosyllaba. Excipe è monosyllabis ᾰχέω ᾰχῶ habeo: σπέω, σπῶ sequor, aut pico: σβέω, σβῶ extinguo.

DE PRIMA CONIVGATIONE Circumflexorum in έω ῶ.

Da integrum exemplum formæ activæ primæ Conjugationis Circumflexorum in έω.

Præsens.

facio.	ποιέω ῶ	ποιέεις εῖς	ποιέῃ εῖ
		ποιέετον εῖτον	ποιέετον εῖτον
	ποιέομεν ῶμεν	ποιέετε εῖτε	ποιέουσι ῶσι.

Præteritum imperfectum.

faciebam.	ἐποίεον ουν	ἐποίεες εις	ἐποίεε ει
		ἐποιέετον εῖτον	ἐποιεέτην εῖτην
			ἐποίεο.

ἐποιέομεν ἦμεν ἐποιέετε εἶτε ἐποίεον ἦν.

Præteritum perfectum.

πεποίηκα πεποίηκας πεποίηκε *feci.*
πεποιήκατον πεποιήκατον
πεποιήκαμεν πεποιήκατε πεποιήκασι.

Præteritum pluſquamperfectum.

ἐπεποιήκειν ἐπεποιήκεις ἐπεποιήκει *feceram.*
ἐπεποιήκειτον ἐπεποιηκέτην
ἐπεποιήκειμεν ἐπεποιήκειτε ἐπεποιήκεισαν.

Indefinitum primum.

ἐποίησα ἐποίησας ἐποίησε *faciam.*
ἐποιήσατον ἐποιησάτην
ἐποιήσαμεν ἐποιήσατε ἐποίησαν.

Futurum primum.

ποιήσω ποιήσεις ποιήσει
ποιήσετον ποιήσετον
ποιήσομεν ποιήσετε ποιήσουσι.

IMPERATIVUS.

Præſens & imperfectum. *fac.*

ποίεε ποιεέτω εἴτω
ποιέετον εἴτον ποιεέτων εἴτων
ποιέετε εἶτε ποιεέτωσαν εἴτωσαν.

Præteritum perfectum. *facito tu.*

πεποίηκε πεποιηκέτω
πεποίηκετον πεποιηκέτων
πεποίηκετο πεποιηκέτωσαν

Indefinitum primum.

ποίησον ποιησάτω *Idem*
ποιήσατον ποιησάτων

ποιήσατε ποιησάτωσαν.

OPTATIVUS.

Præsens.

facerem	Ποιέοιμι οἶμι	ποιέοις οἷς	ποιέοι οἷ
		ποιέοιτον οἶτον	ποιεοίτην οίτην
	ποιέοιμεν οἶμεν	ποιέοιτε οἶτε	ποιέοιεν οἶεν.

Præteritum perfectum.

fecissem.	πεποιήκοιμι	πεποιήκοις	πεποιήκοι
		πεποιήκοιτον	πεποιηκοίτην
	πεποιήκοιμεν	πεποιήκοιτε	πεποιήκοιεν.

Indefinitum primum.

Idem.	ποιήσαιμι	ποιήσαις	ποιήσαι
		ποιήσαιτον	ποιησαίτην
	ποιήσαιμεν	ποιήσαιτε	ποιήσαιεν.

Futurum primum.

faciam.	ποιήσοιμι	ποιήσοις	ποιήσοι
		ποιήσοιτον	ποιησοίτην
	ποιήσοιμεν	ποιήσοιτε	ποιήσοιεν.

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & Imperfectum.

si faciam.	ἐὰν ποιέω ῶ	ποιέῃς ῇς	ποιέῃ ῇ
		ποιέητον ἦτον	ποιέητον ἦτον
	ποιέωμεν ὦμεν	ποιέητε ἦτε	ποιέωσι ὦσι.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

cum fecerim.	ἐὰν πεποιήκω	πεποιήκῃς	πεποιήκῃ
		πεποιήκητον	πεποιήκητον
	πεποιήκωμεν	πεποιήκητε	πεποιήκωσι.

Indefinitum primum.

si fecero.	ἐὰν ποιήσω	ποιήσῃς	ποιήσῃ

ποιή-

ποιησητον ποιησητον
Ποιησωμεν ποιησητε ποιησωσι.

INFINITIVVS.

Præsens & Præteritum imperfectum.

ποιέειν ποιεῖν. *facere*

Præteritum perfectum & pluſquamperfectum. *feciſſe.*

πεποιηκέναι.

Indefinitum primum.

ποιῆσαι. *Idem.*

Futurum primum.

ποιήσειν. *factum ire.*

PARTICIPIA.

Præsens & Imperfectum.

ὁ ποιέων ποιῶν ☞ Ποιέοντος ποιοῦντος *hic faciens.*
ἡ ποιέουσα ποιοῦσα τῆς ποιεούσης ποιούσης
τὸ ποιέον ποιοῦν ☞ ποιέοντος ποιοῦντος.

Præteritum perfectum & pluſquamperfectum.

ὁ πεποιηκὼς ☞ πεποιηκότος *qui fecit.*
ἡ πεποιηκυῖα τῆς πεποιηκυίας
τὸ πεποιηκὸς ☞ πεποιηκότ☞.

Indefinitum primum.

ὁ ποιήσας ☞ ποιήσαντος *Idem.*
ἡ ποιήσασα τῆς ποιησάσης
τὸ ποιήσαν ☞ ποιήσαντ☞.

Futurum primum.

ὁ Ποιήσων ☞ ποιήσοντος *facturus.*
ἡ ποιήσουσα τῆς ποιησούσης
τὸ Ποιῆσον ☞ ποιήσοντος.

OBSERVATIONES IN PRIMAM

Circumflexorum vocis activæ.

Quas habes contractiones in prima Circumflexorum?

1. εέ contrahuntur in ει.
2. εο in ου.
3. Quando post ε sequitur vocalis longa aut diphthongus, in eandem fit contractio.

(Propria igitur contractio hic una est, videlicet εῖ ex έει, reliquæ sunt communiores.)

DE PRAESENTI.

Quid de præsenti observandum?

Quædam verba in utraq; contractionis specie, primæ videlicet & secundæ coniugationis reperiuntur, ut λωφάω & λωφέω *cesso:* ξυράω & ξυρέω *rado:* ἐλεέω & ἐλεάω *Etymol.* αἰονάω & αἰονέω *perfundo:* συλάω & συλέω *compilo:* γηράω & γηρέω *Ion seneo.*

Quid de Aoristis?

1. χέω *in Aorist.* α *facit* ἔχευα & ἔχεα.

Aorist. α. & β.

2. *Quædam Aoristum secundum aliunde mutuantur, ut* αἱρέω *capio.* εἷλον *ab* ἕλω.

Deinde è monosyllabis circumflexis, duo hîc usurpantur, ut ἔσχον, ἔσχες, ἔσχε, *à* σχέω σχῶ *habeo &* ἔσπον, ἔσπες, ἔσπε, *a* σπέω, σπῶ *dico, unde particip.* σπὼν, & σχὼν, *& Imper.* σπὲς & σχὲς, *pro* σπὲ & σχὲ, *&c. alij Addunt,* χέω ἔχεον *fundo.*

Sic compos. μετασχῶ, μετέσχον.

Quid de Futuris.

Præsen-

Præsentis Characteristicam augent temporaliter, ut ποιέω ποιήσω. φιλέω, φιλήσω, ε *mutato in* η *Anom.*

1. *Multa tamen hîc præsentis characteristicam* ε *retinent, ut* αἰδέω *ad reverentiam adduco,* αἰδέσω· ἀρκέω *sufficio,* ἀρκέσω. *Sic* ἀλέω *molo,* ἀκέω *medeor,* ὀλέω *perdo,* τελέω *perficio,* τρέω *trepido,* ξέω *polio, quibus additur &* ἀέω *cubo. Item quæ formant ex se defectivum* εννύω *vel* ἔσκω, *ut* ἀμφιέω *seu* ἀμφιεννύω, *circuminduo,* κορέω *seu* κορεννύω *saturo:* ἀρέω *sive* ἀρέσκω *placeo. Item quorum antepenultima est* ε *vel* ο, *ut* ὠφελέω *juvo,* τορέω *perforo: à quibus tamen excipiuntur descendentia è nominibus, præcipuè verò compositis adiectivis in* ος. *ut* οἰκονομέω, *F.* οἰκονομήσω, *ab* οἰκονόμος *dispensator, œconomus.*

2. *Quædam promiscuè præsentis characteristicam nunc retinent, nunc mutant, ut* αἰνέω *laudo,* αἰνέσω *&* αἰνήσω· καλέω *voco,* καλέσω *&* καλήσω, *per syncop.* κλήσω. *Sic* κορέω, *saturo,* πονέω *laboro,* φορέω *fero,* φρονέω *sapio,* δέω *ligo.*

3. *Quædam ad characteristicã præsentis more Æolico* υ *assumunt, ut* ῥέω *fluo,* ῥεύσω. νέω *nato,* νεύσω· θέω *curro,* θεύσω· χέω *fundo,* χεύσω· πλέω *navigo,* πλεύσω, πνέω *spiro,* πνεύσω.

4. *Quædam faciunt futurum more Barytonorum, ut* ὠθέω, ὤθω, ὤσω: *quædam utroq; modo ut* στυγέω, ῶ *odi,* στυγήσω *&* στήξω. δοκέω ῶ *videor,* δοκήσω *&* δόξω (στήξω *tamen &* δόξω *sunt usita-*

usitatiora) ἀλεξέω defendo, ἀλεξήσω & ἀλέξω.

Futurum secundum cum præsenti contracto est idem, ut φιλέω, φιλῶ amo: δυπέω, δυπῶ, resono: ἁμαρτέω, ἁμαρτῶ pecco. Et sic tria quoq; monosyllaba χέω, χῶ, habeo, σπέω, σπῶ sequor aut dico, σβέω, σβῶ extinguo, de quibus & suprà.

In reliquis modis nulla occurrit difficultas.

DE FORMA PASSIVA PRIMAE Circumflexorum.

Da integrum paradigma passivæ Λαθέσεως in prima Circumflexorum.

PASSIVVM.

Præsens Indicativi.

Fio. Ποιέομαι ῦμαι Ποιέῃ ῇ Ποιέετ) εῖται
Ποιεόμεθον ύμεθον ποιέεσθον εῖσθον ποιέεσθον εῖσθον
Ποιεόμεθα ύμεθα ποιέεσθε εῖσθε ποιέοντ) ῦντ).

Præteritum imperfectum.

fiebam. ἐποιεόμην ῦμην ἐποιέου ῦ ἐποιέετο εῖτο (εἴσθην
ἐποιεόμεθον ῦμεθον ἐποιέεσθον εῖσθον ἐποιεέσθην
ἐποιεόμεθα ύμεθα ἐποιέεσθε εῖσθε ἐποιέοντο ῦντο.

Præteritum Perfectum.

factus sum. πεποίημαι πεποίησαι πεποίηται
πεποιήμεθον πεποίησθον πεποίησθον
πεποιήμεθα Πεποίησθε πεποίηνται.

Præteritum plusquamperfectum.

factus fuerim. ἐπεποιήμην ἐπεποίησο ἐπεποίητο

ἐπε-

ἐπεποιήμεθον	ἐπεποίησθον	ἐπεποιήσθην	
ἐπεποιήμεθα	ἐπεποίησθε	ἐπεποίηντο.	

Indefinitum primum.

ἐποιήθην	ἐποιήθης	ἐποιήθη	*factus fui.*
	ἐποιήθητον	ἐποιηθήτην	
ἐποιήθημεν	ἐποιήθητε	ἐποιήθησαν.	

Futurum primum.

ποιηθήσομαι	ποιηθήσῃ	ποιηθήσεται	*fiam.*
ποιηθησόμεθον	ποιηθήσεσθον	ποιηθήσεσθον	
ποιηθησόμεθα	ποιηθήσεσθε	ποιηθήσονται.	

Paulò post Futurum.

πεποιήσομαι	πεποιήσῃ	πεποιήσεται	*mox fiam.*
πεποιησόμεθον	πεποιήσεσθον	πεποιήσεσθον	
πεποιησόμεθα	πεποιήσεσθε	πεποιήσονται.	

IMPERATIVVS.

Præsens & imperfectum.

Ποιέου οῦ	ποιεέσθω εἴσθω	*Fi non dicitur, sed fiat.*
Ποιέεσθον εἴσθον	Ποιεέσθων εἴσθων	
Ποιέεσθε εἶσθε	Ποιεέσθωσαν εἴσθωσαν.	

Præteritum Perfectum & Plusquamperfectum.

πεποίησο	πεποιήσθω	*sito tu.*
Πεποίησθον	Πεποιήσθων	
Πεποίησθε	Πεποιήσθωσαν.	

Indefinitum primum

Ποιήθητι	Ποιηθήτω	*Idem.*
Ποιήθητον	Ποιηθήτων	
Ποιήθητε	Ποιηθήτωσαν.	

OPTATIVVS.

Præsens.

Πε-

fierem. ποιεοίμιλιν οἶμιλιν ποιέοιτο οἶτο ποιέοιθην
ποιεοίμεθον οἶμεθον ποιέοισθον οἶσθον ποιεοίσθην
ποιεοίμεθα οἰμέθα ποιέοισθε οἶσθε ποιέοιντο οἶντο.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

sactus essem πεποιήμιλιν πεποιῆο πεποιῆτο
πεποιήμεθον πεποιῆσθον πεποιήσθλιν
πεποιήμεθα πεποιῆσθε πεποιῆντο.

Indefinitum primum.

Idem. ϖοιησείλιν ϖοιησείης ϖοιησείη
ϖοιησείητον ϖοιησειήτλιν
ϖοιησείημεν ϖοιησείητε ϖοιησείησαν.

Futurum primum.

fiam. ϖοιησοίμιλιν ϖοιησοῖο ϖοιησοῖτο
ϖοιησοίμεθον ϖοιησοισθον ϖοιησοίσθλιν
ϖοιησοίμεθα ϖοιησοισθε ϖοιησοίντο.

Paulò post futurum.

ϖεποιησοίμιλιν ϖεποιήσοιο ϖεποιήσοιτο
ϖεποιησοίμεθον ϖεποιήσοισθον ϖεποιησοίσθλιν
ϖεποιησοίμεθα ϖεποιήσοισθε ϖεποιήσοιντο.

ϖεξ fiam.

SVBIVNCTIVVS.

Præsens & imperfectum.

si fierem. ἐὰν ποιεώμεθα ὦμεθα ποιέησθον ἦσθον ποιέησθον ἦσθον
ποιεώμεθα ὦμεθα ποιέησθε ἦσθε ποιέωνται ὦνται

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

si factus fuerim. ἐὰν πεποιώμεθα πεποιῆται πεποιῆσθον πεποιῆσθον
πεποιώμεθα πεποιῆσθε πεποιῶνται

Indefinitum primum.

ἐὰν

ἐὰν ποιηθῶ	ποιηθῆς	ποιηθῇ	si factus
	ποιηθῆτον	ποιηθῆτον	fuero.
ποιηθῶμεν	ποιηθῆτε	ποιηθῶσι.	

INFINITIVVS.

Præsens & præteritum imperfectum.

ποιέεσθαι ποιεῖσθαι. *fieri.*

Præteritum perfectum & plusquamperfectum

πεποιῆσθαι. *factum fuisse.*

Indefinitum primum.

ποιηθῆναι. *fieri.*

Futurum primum.

ποιηθήσεσθαι. *factum iri.*

Paulò post Futurum.

πεποιήσεσθαι. *mox factum iri.*

PARTICIPIVM.

Præsens & Imperfectum.

ὁ ποιεόμενος ὁμένος	τοῦ ποιεομένου ὁμένου	fiens.
ἡ ποιεομένη ὁμένη	τῆς ποιεμένης ὁμένης	
τὸ ποιεόμενον ὁμένον	τοῦ ποιεομένου ὁμένου.	

Præteritum perfectum & plusquamperfectum

ὁ πεποιημένος	τοῦ πεποιημένου	hic factus.
ἡ πεποιημένη	τῆς πεποιημένης	
τὸ πεποιημένον	τοῦ πεποιημένου.	

Indefinitum primum.

ὁ ποιηθεὶς	τοῦ ποιηθέντος	qui factus
ἡ ποιηθεῖσα	τῆς ποιηθείσης	est.
τὸ ποιηθέν	τοῦ ποιηθέντος.	

Futurum primum.

ὁ ποιηθησόμενος	τοῦ ποιηθησομένου

ἡ ποιη-

ἡ Ποιηθησομένη	τῆς Ποιηθησομένης
τὸ Ποιηθησόμενον	ἅ Ποιηθησομένα.

Paulò post futurum.

mox faciendus.

ὁ πεποιησόμενος	ἅ Πεποιησομένα
ἡ Πεποιησομένη	τῆς Πεποιησομένης
τὸ Πεποιησόμενον	ἅ Πεποιησομένα.

OBSERVATIONES INFORmam Passivam.

Quid de Perfecto in hac Παθητικῇ observandum?

1. Quæ brevem Characteristicam præsentis in futuro activo retinent, assumunt hic σ, ut τελέω, τελέσω, τετέλεκα, τετέλεσμαι· ξέω rado, ξέσω, ἔξεκα, ἔξεσμαι.

2. *Quædam reduplicationem nunc admittunt, nunc negligunt, ut* πτοέω *exterreo*, ἐπτόημαι & Πεπτόημαι.

3. *In quibusdam augmentum est duplex, ut* παροινέω *per temulentiam lædo*, πεπαρώνημαι, *alterum syllabicum, alterum temporale:* μελοποιέω *modulor*, μεμελοπεποίημαι, *utrumq; syllabicum:* διοικέω *administro*, δεδιώκημαι.

* *Flexio Perfecti & Plusquamperfecti Optativi apud Lascarin proparoxytonos est, hoc modo:* πεποιήκοιμι, πεπόιηο, πεπόιητο: βεβοήκοιμι, βεβόηο βεβόητο: κεχρυσώκοιμι, κεχρύσωο κεχρύσωτο, *sed ex vulgato consensu, cui astipulantur Chalcondylas & Chrysoloras,* πεποιῆμι, Πεποιῆτο, & βεβοῆμι βεβοῆτο.

Quid de Futuro primo?

1. Ano-

1. Anomalωs habent αἱρέω, αἱρήσω, αἱρεθήσομαι· εὑρέω invenio, εὑρήσω εὑρεθήσωμαι· χέω habeo, χήσω, χεθήσομαι, At χέω fundo, χεύσω χυθήσομαι extrito ε.

Quæ brevem characteristicam præsentis retinent in futuro activo, retinent & hic quoque σ, & ω vertunt in θήσομαι, ut τελέω perficio, τελέσω, τελεσθήσομαι· ξέω polio, ξέσω, ξεσθήσομαι· Quandoque tamen fit contrà, ut αἰνέω laudo, αἰνέσω, αἰνεθήσομαι.

[ξυρέεσθαι *in Infinitivo non patitur contractionem.*)

* *Inter cætera Anomala Futuri recensetur & χέω fundo, Fut.* χεύσω, *ubi Etymologus etiam pro Fut secundo agnoscit* χεῶ, *ut Ioel. 2. cap.* ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματος μου, *effundam de spiritu meo.*

In reliquis nulla est difficultas.

DE FORMA MEDIA PRIMAE Circumflexorum.

Da exemplum integrum Mediæ Διαθέσεως.

MEDIVM.

Præsens Indicativi.

ποιέομαι οῦμαι ποιέῃ ῇ ποιέεται εῖται (θον *Facio vel fio.*
ποιεόμεθον ούμεθον ποιέεσθον εῖσθον ποιέεσθον εῖσ-
ποιεόμεθα ούμεθα ποιέεσθε εῖσθε ποιέενται οῦνται.

Præteritum imperfectum.

ἐποιεόμην ούμην ἐποιέου οῦ ἐποιέετο εῖτο (εἰσθην *faciebam vel fiebam.*
ἐποιεόμεθον ούμεθον ἐποιέεσθον εῖσθον ἐποιεέσθην
ἐποιεόμεθα ούμεθα ἐποιέεσθε εῖσθε ἐποιέοντο οῦντο.

Indefinitum primum.

feci vel factus sum.	ἐποιησάμην	ἐποιήσω	ἐποιήσατο
	ἐποιησάμεθεν	ἐποιήσασθον	ἐποιησάσθην
	ἐποιησάμεθα	ἐποιήσασθε	ἐποιήσαντο.

Futurum primum.

faciam, vel fiam.	ποιήσομαι	ποιήσῃ	ποιήσεται
	ποιησόμεθον	ποιήσεσθον	ποιήσεσθον
	ποιησόμεθα	ποιήσεσθε	ποιήσονται.

IMPERATIVVS.

Præsens.

fac, vel fiac.	ποιέου ποιοῦ	ποιεέσθω εἴσθω
	ποιέεσθον εἶσθον	ποιεέσθων εἴσθων
	ποιέεσθε εἶσθε	ποιεέσθωσαν εἴσθωσαν.

Indefinitum primum.

ποίησαι	ποιησάσθω
ποιήσασθον	ποιησάσθων
ποιήσασθε	ποιησάσθωσαν.

OPTATIVVS.

Præsens

facerem vel fierem.	ποιεοίμην	οίμην	ποιέοιο	οῖο	ποιέοιτο	οῖτο (οίσθην
	ποιεοίμεθον	οίμεθον	ποιέοισθον	οῖσθον	ποιεοίσθην	
	ποιεοίμεθα	οίμεθα	ποιέοισθε	οῖσθε	ποιέοιντο	οῖντο

Indefinitum primum.

ποιησάμην	ποιήσαιο	ποιήσαιτο
ποιησαίμεθον	ποιήσαισθον	ποιησαίσθην
ποιησαίμεθα	ποιήσαισθε	ποιήσαιντο.

Futurum primum.

ποιησοίμην	ποιήσοιο	ποιήσοιτο
ποιησοίμεθον	ποιήσοισθον	ποιησοίσθην

ποιη-

ποιησοίμεθα ποιήσοισθε ποιήσοιντο.

SVBIVNCTIVVS.

Præsens.

ἐὰν ποιέωμαι ῶμαι ποιέῃ ῇ ποιέηται ῆται (ῆσθον
ποιεώμεθον ώμεθον ποιέησθον ῆσθον ποιέησθον
ποιεώμεθα ώμεθα ποιέησθε ῆσθε ποιέωνται ῶνται.

si faciam vel si facerem.

Indefinitum primum.

ἐὰν ποιήσωμαι ποιήσῃ ποιήσηται
ποιησώμεθον ποιήσησθον ποιήσησθον
ποιησώμεθα ποιήσησθε ποιήσωνται.

INFINITIVVS.

Præsens.

ποιέεσθαι εἶσθαι.

Indefinitum primum.

ποιήσασθαι.

Futurum primum.

ποιήσεσθαι,

facere, vel fieri.

PARTICIPIVM.

Præsens.

ὁ ποιεόμενος ούμενος ἓ ποιεομένου ουμένου
ἡ ποιεομένη ουμένη τῆς ποιεομένης ουμένης
τὸ ποιεόμενον ούμενον ἓ ποιεομένου ουμένου.

hic faciens vel fiens.

Indefinitum primum.

ὁ ποιησάμενος ἓ ποιησαμένου
ἡ ποιησαμένη τῆς ποιησαμένης
τὸ ποιησάμενον ἓ ποιησαμένου.

Futurum primum.

ὁ ποιησόμενος ἓ ποιησομένου.
ἡ ποιησομένη τῆς ποιησομένης

τὸ ποιησόμενον ἐποιησάμενος.

OBSERVATIONES INFORmam Mediam.

Quid de Verbo Medio habendum?

Illud exigendum fuerit partim ad activam, partim ad passivam Διάθεσιν. Ad præteritum verò quod attinet, item Aoristum secundum, & Futurũ secundum, observandum, in verbis post contractionem impuris existentibus, præteritum formari à præterito activo, Aoristum & Futurum secundum ab Aoristo & Futuro primo activo, sic ut vocalis penultima unà cum sequente consonante elidatur, & propria mediorum temporum attendatur terminatio; ut δαπέω, δαπῶ in Fut. primo activo δαπέσω abjecto ης format futurum secundum medium δαπῶ. Ab Aoristo α. activo ἐδάπησα abiecto ης & α mutato in ο, format Aoristum secundum medium ἔδαπον: à perfecto activo δεδάπηκα, abiecto ηκ format præteritum medium δέδαπα.

Ælius Dionysius (ut est in Fr. Sylburg. notis) affirmat media perfecta à circumflexis, una syllaba activis esse inferiora, ut δεδάπηκα, δέδαπα. Quam ob causam ex ἐσμηκα. κέκληκα, κέκμηκα, δέδρακα. πέπτακα. et similibus, non esse media perfecta dissyllaba, nec item plusquamperfecta.)

Quid de Aoristo primo ἐποιησάμην?

Syncopen patiuntur οὐρσάμην, ἐξυρσάμην, & similia,

similia, pro δὶ ρησάμλω ἐξυρησάμλω, ab σύρέω & ξυρέω.

Quid de Futuro primo ποιήσομαι?

Quædam brevem characteristicam præsentis retinent, ut αἰδέομαι *revereor*, αἰδέσομαι. ἀκέομαι *medeor*, ἀκέσομαι. *At* ὠθέομαι, *more Barytonorum facit* ὤσομαι.

DE SECVNDA CONIVGATIONE Circumflexorum in άω, ῶ.

Da integrum exemplum formæ activæ Circumflexorum in άω.

Indicativus præsens.

βοάω ῶ	βοᾷς ᾷς	βοᾷ ᾷ	*Clamo.*
	βοᾶτον ᾶτον	βοᾶτον ᾶτον	
βοῶμλω ῶμλω	βοᾶτε ᾶτε	βοῶσι ῶσι.	

Præteritum imperfectum.

ἐβόαον ἐβόων	ἐβόας ἐβόας	ἐβόαε ἐβόα	*clamabam.*
	ἐβοᾶτον ᾶτον	ἐβοάτλω ᾶτλω	
ἐβοῶμλω ῶμλω	ἐβοᾶτε ᾶτε	ἐβόαον ἐβόων	

Præteritum perfectum.

βεβόηκα	βεβόηκας	βεβόηκε	*clamavi*
	βεβοήκατον	βεβοήκατον	
βεβοήκαμλω	βεβοήκατε	βεβοήκασι.	

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

ἐβεβοήκειν	ἐβεβοήκεις	ἐβεβοήκει	*clamaveram.*
	ἐβεβοήκειτον	ἐβεβοηκείτλω	
ἐβεβοήκειμλω	ἐβεβοήκειτε	ἐβεβοήκεισαν.	

Indefinitum primum.

βόησα	ἐβόησας	ἐβόησε	*clamavi*

		ἐβοήσατον	ἐβοησάτην
	ἐβοήσαμεν	ἐβοήσατε	ἐβόησαν.

Futurum primum.

clamabo.	βοήσω	βοήσεις	βοήσει
		βοήσετον	βοήσετον
	βοήσομεν	βοήσετε	βοήσουσι.

IMPERATIVVS.

Præsens.

clama.	βόαε βόα	βοαέτω βοάτω	
	βοάετον ᾶτον	βοαέτων άτων	
	βοάετε άτε	βοαέτωσαν άτωσαν	

Perfectum.

clamato tu.	βεβόηκε	βεβοηκέτω
	βεβοήκετον	βεβοηκέτων
	βεβοήκετε	βεβοηκέτωσαν.

Indefinitum primum.

Idem.	βόησον	βοησάτω
	βοήσατον	βοησάτων.
	βοήσατε	βοησάτωσαν.

OPTATIVUS.

Præsens.

clamarem.	βοάοιμι ῷμι	βοάοις βοῷς	βοάοι βοῷ
		βοάοιτον ῷτον	βοαοίτην ῷτην
	βοάοιμεν ῷμεν	βοάοιτε ῷτε	βοάοιεν ῷεν.

Perfectum.

clamabissem.	βεβοήκοιμι	βεβοήκοις	βεβοήκοι
		βεβοήκοιτον	βεβοηκοίτην
	βεβοήκοιμεν	βεβοήκοιτε	βεβοήκοιεν.

Indefinitum primum.

βοή-

βοήσαιμι	βοήσαις	βοήσαι.	Idem.
	βοήσαιτον	βοησαίτην	
βοήσαιμεν	βοήσαιτε	βοήσαιεν	

Futurum primum.

βοήσοιμι	βοήσοις	βοήσοι	clamem.
	βοήσοιτον	βοησοίτην	
βοήσοιμεν	βοήσοιτε	βοήσοιεν.	

SVBIVNCTIVVS.

Præsens.

ἐὰν βοάω ῶ	βοάῃς ᾷς	βοάῃ ᾷ	si clamem.
	βοάητον ᾶτον	βοάητον ᾶτον	
βοάωμεν ῶμεν	βοάητε ᾶτε	βοάωσι ῶσι.	

Præteritum perfectum.

ἐὰν βεβοήκω	βεβοήκῃς	βεβοήκῃ	si clamaverim.
	βεβοήκητον	βεβοήκητον	
βεβοήκωμεν	βεβοήκητε	βεβοήκωσι.	

Indefinitum primum.

ἐὰν βοήσω	βοήσῃς	βοήσῃ	si clamavero.
	βοήσητον	βοήσητον	
βοήσωμεν	βοήσητε	βοήσωσι.	

INFINITIVVS.

Præsens.

βοᾶειν βοᾶν. clamare.

Perfectum.

βεβοηκέναι. clamavisse.

Indefinitum primum.

βοῆσαι. clamavisse.

Futurum primum.

βοήσειν. clamaturum

 iri.

PARTICIPIVM.

Præsens.

hic clamans

ὁ βοάων βοῶν	τοῦ βοάοντος βοῶντος
ἡ βοάουσα βοῶσα	τῆς βοαούσης βοώσης
τὸ βοάον βοῶν	τοῦ βοάοντος βοῶντος.

Præteritum Perfectum.

qui clamauit.

ὁ βεβοηκὼς	τοῦ βεβοηκότος
ἡ βεβοηκυῖα	τῆς βεβοηκυίας
τὸ βεβοηκὸς	τοῦ βεβοηκότος

Indefinitum primum.

ὁ βοήσας	ἡ βοήσασα	τὸ βοῆσαν.

Futurum primum.

ὁ βοήσων	ἡ βοήσουσα	τὸ βοῆσον.

OBSERVATIONES IN SECVNdam Circumflexorum.

Quomodo in secunda coniugatione Circumflexorum fit contractio?

Si post α sequitur ο aut ω, contractio fit in ω: sin alia vocalis, contractio fit in α & jota, si adest, subscribitur, υ vero abjicitur.

(*Propria hic duplex est, α ex άυ, ᾶ ex άει & άη.*

DE FORMA ACTIVA.

Quid de Aoristo primo hic observandum.

Anomalως habent, λάω volo, ἔλησα, κάω uro, ἔκησα.

Quid de Futuro primo?

Præsentis characteristicam auget temporali-

poraliter, α mutato in η, ut πιάω, πιήσω. βοάω, βοήσω.

1. Excipe multa retinent α præsentis characteristicam. 1. Quæ α illud habent purum post factam contractionem, ut ἐάω sino, κοπάω laboro, ἀκροάω ausculto: exceptis βοάω clamo & γοάω gemo. 2. Trisyllaba, quæ ρ aut λ habent ante α, ut ἐφάω amo, ὁφάω video, πεφάω tracticio, πειφάω conor, φωφάω deprehendo, φυφάω misceo, ἐλάω agito, γελάω rideo, χαλάω laxo. 3. Dissyllaba, δράω facio, θλάω & φλάω tundo, σπάω vello. 4. Quæ formant ex se defectivum in αννύω ανω, vel ασκω. ut κεφάω sive κεφαννύω misceo, πετάω sive πεταννύω pando, κλάω seu κλάνω frango, φθάω seu φθάνω pervenio, γεφάω sive γηφάσκω senesco.

2. Quædam promiscuè præsentis characteristicam nunc retinent, nunc mutant, ut ἀλοάω tritura, ἀλοάσω & ἀλοήσω. πεινάω esurio, πεινάσω & πεινήσω.

3. Quædam ad characteristicam præsentis more Æolico assumunt υ, ut καίω & κλαίω (pro καίω & κλαίω) καύσω uram, κλαύσω flebo.

DE FORMA PASSIVA SECVNDÆ Circumflexorum?

Da integrum paradigma formæ passivæ in secunda Circumflexorum.

INDICATIVVS.

Præsens.

Clamor.	βοάομαι ῶμαι βοάῃ ᾷ βοάεται ᾶται		(ςθον
	βοαόμεθον ώμεθον βοάεσθον ᾶσθον βοάεσθον ᾶ-		
	βοαόμεθα ώμεθα βοάεσθε ᾶσθε βοάονται ῶνται.		

Præteritum imperfectum.

clamabar.	ἐβοαόμην ώμην ἐβοάου ἐβοῶ ἐβοάετο ᾶτο		(άσθην
	ἐβοαόμεθον ώμεθον ἐβοάεσθον ᾶσθον ἐβοαέσθην		
	ἐβοαόμεθα ώμεθα ἐβοάεσθε ᾶσθε ἐβοάοντο ῶντο.		

Præteritum Perfectum.

clamatus sum.	βεβόημαι	βεβόησαι	βεβόηται
	βεβοήμεθον	βεβόησθον	βεβόησθον
	βεβοήμεθα	βεβόησθε	βεβόηνται.

Præteritum plusquamperfectum.

clamatus fueram.	ἐβεβοήμην	ἐβεβόησο	ἐβεβόητο
	ἐβεβοήμεθον	ἐβεβόησθον	ἐβεβοήσθην
	ἐβεβοήμεθα	ἐβεβόησθε	ἐβεβόηντο.

Indefinitum primum.

clamatus fui.	ἐβοήθην	ἐβοήθης	ἐβοήθη
		ἐβοήθητον	ἐβοηθήτην
	ἐβοήθημεν	ἐβοήθητε	ἐβοήθησαν.

Futurum primum.

clamobor.	βοηθήσομαι	βοηθήσῃ	βοηθήσεται
	βοηθησόμεθον	βοηθήσεσθον	βοηθήσεσθον
	βοηθησόμεθα	βοηθήσεσθε	βοηθήσονται.

Paulò post Futurum.

mox clamabor.	βεβοήσομαι	βεβοήσῃ	βεβοήσεται
	βεβοησόμεθον	βεβοήσεσθον	βεβοήσεσθον
	βεβοησόμεθα	βεβοήσεσθε	βεβοήσονται.

IMPERATIVVS.

Præsens.

βοάου

βοάω βοῶ	βοάεσθω βοάσθω	clamare
βοάεσθον ᾶσθον	βοάεσθων άσθων	
βοάεσθε ᾶσθε	βοάεσθωσαν άσθωσαν.	

Perfectum.

βεβόησε	βεβοήσθω
βεβόησθον	βεβοήσθων
βεβόησθε	βεβοήσθωσαν.

Indefinitum primum.

βοήθητι	βοηθήτω	Idem.
βοήθητον	βοηθήτων	
βοήθητε	βοηθήτωσαν.	

OPTATIVVS.

βοαοίμην ώμην βοάοιο ῶο βοάοιτο ῶτο (ώσθην clamarem,
βοαοίμεθον ώμεθον βοάοισθον ῶσθον βοασίσθην
βοαοίμεθα ώμεθα βοάοισθε ῶσθε βοάοιντο ῶντο.

Perfectum.

βεβοήμην	βεβοῆο	βεβοῆτο	clamatus
βεβοήμεθον	βεβοῆσθον	βεβοῆσθην	essem.
βεβοήμεθα	βεβοῆσθε	βεβοῆντο	

Indefinitum primum.

βοηθείην	βοηθείης	βοηθείη	clamarem.
	βοηθείητον	βοηθειήτην	
βοηθείημεν	βοηθείητε	βοηθείησαν.	

Futurum primum.

βοηθησοίμην	βοηθήσοιο	βοηθήσοιτο	clamar.
βοηθησοίμεθον	βοηθήσοισθον	βοηθησοίσθην	
βοηθησοίμεθα	βοηθήσοισθε	βοηθήσοιντο.	

Paulò post futurum.

βεβοη-

mox clamer	βεβοησοίμιλιν	βεβοήσοιο	βεβόησοιτο
	βεβοησοίμεθον	βεβοήσοισθον	βεβοησοίσθιλιν
	βεβοησοίμεθα	βεβοήσοισδε	βεβοήσοιντο.

SVBIVNCTIVVS.

Præsens.

si clamares.	ἐὰν βοάωμαι ῶμαι	βοᾶῃ ᾷ βοάηται ᾶται	(ᾶσθον
	βοαώμεθον ώμεθον	βοάησθον ᾶσθον	βοάησθον
	βοαώμεθα ώμεθα	βοάησδε ᾶσδε	βοάωνται ῶνται

Perfectum.

si clamatus fuerim.	ἐὰν βεβοῶμαι	βεβοᾷ	βεβοῆται
	βεβοώμεθον	βεβοῆσθον	βεβοῆσθον
	βεβοώμεθα	βεβοῆσδε	βεβοῶνται,

Indefinitum primum

si clamatus fuero.	ἐὰν βοηθῶ	βοηθῇς	βοηθῇ
		βοηθῆτον	βοηθῆτον
	βοηθῶμεν	βοηθῆτε	βοηθῶσι.

INFINITIVVS.

Præsens.

clamari. βοάεσθαι ᾶσθαι.

Perfectum.

clamatum esse. βεβοῆσθαι.

Indefinitum primum.

Idem. βοηθῶαι.

Futurum primum.

clamatum iri. βοηθήσεσθαι.

Paulò post Futurum.

mox clamatum iri. βεβοήσεσθαι.

PARTICIPIVM.

Præsens

ἐβοά-

ὁ βοαόμενος ώμενος ἡ βοαομένη βοωμένη τὸ βοαόμενον βοώμενον. *qui clamatur.*

Perfectum.

ὁ βεβοημένος ἡ βεβοημένη τὸ βεβοημένον. *hic clamatus.*

Indefinitum primum.

ὁ βοηθεὶς ἡ βοηθεῖσα τὸ βοηθὲν. *Idem.*

Futurum primum.

ὁ βοηθησόμενος ἡ βοηθησομένη τὸ βοηθησόμενον *hic clamandus.*

Paulò post futurum.

ὁ βεβοησόμενος ἡ βεβοησομένη τὸ βεβοησόμενον. *mox clamandus.*

OBSERVATIONES IN FORMAM Passivam secundæ Circumflexorum.

Quid de præsenti observandum?

In secunda persona singulari pro άῃ ᾷ reperitur, άεσαι, ᾶσαι, ut καυχάεσαι, καυχᾶεσαι gloriaris ὀδυνάσαι, doloribus torqueris, a καυχάομαι & ὀδυνάομαι.

Quid de perfecto.

Quæ brevem characteristicam præsentis retinent in futuro activo hic σ assumunt, ut, γελάω rideo γελάσω, γεγέλακα, γεγέλασμαι σπάω vello, σπάσω, ἔσπακα ἔσπασμαι.

Contrà sæpissimè negligitur, ut ὁράω, ὁράσω, ὥρακα, ὥραμαι: quo modo & πειράω, φωράω, ἰάομαι, θεάομαι, ἀκροάομαι, in quorum nonnullis initio est Syncope, ut κέκραμαι, πέπραμαι, πέπταμαι, à μεράω misceo, περάω venum exporto, πετᾶω pando.

I, Quæ-

Quædam augmento in Imperfecto positione longo, præmittunt primam thematis literam, ut μνάομαι recordor, μέμνημαι: κτάομαι acquiro, κέκτημαι: quædam nunc præmittunt, nunc negligunt ut θλάω tundo, τέθλαομαι, & ἔθλασμαι.

Quid de Futuro primo?

1. Et hic ea, quæ in Futuro activo brevem characteristicam præsentis retinent, σ retento, mutant ω in θήσομαι, ut γελάω, γελάσω, γελασθήσομαι. σπάω, σπάσω, σπασθήσομαι.

2. *Sigma item assumant nonnullæ ex aliis etiam, ut* μνάω (*pro quo* μιμνήσκω) μνήσω, μνησθήζομαι, *&c.*

3. *Nonnulla etsi præsentis characteristicam in Futuro activo retinent, non tamen assumunt* σ, *ut* ὁράω, ὁράζω ἱραθήζομαι· δράω *facio*, δράζω, δραθήζομαι· Φωράω *deprehendo*, Φωράζω, Φωραθήζομαι· κονιάω *calce dealbo*, κονιάζω, κονιαθήζομαι· *Similiter fit in Deponentibus, ut* ἰάομαι *sano*, θεάομαι *specto*, πειράομαι *conor*, ἀκροάομαι *ausculto*, κεράω (κεράννυμι) κερασθήζομαι *facit*, & κραθήζομαι.

DE FORMA MEDIA SECVNDÆ Circumflexorum?

Da integrum exemplum Mediæ Διαθέσεως *in secunda Circumflexorum.*

ME-

MEDIVM.

Indicativus Præsens.

βοάομαι ῶμαι βοάῃ βοᾷ βοάεται βοᾶται Clamo, vel
βοαόμεθον ώμεθον βοάεσθον ᾶσθον βοάεσθον ᾶσθον clamor.
βοαόμεθα ώμεθα βοάεσθε ᾶσθε βοάονται ῶνται.

Imperfectum.

ἐβοαόμην ώμην ἐβοάω ἐβοῶ ἐβοάετο ᾶτο (ᾶσθην clamabam,
ἐβοαόμεθον ώμεθον ἐβοάεσθην ᾶσθον ἐβοάεσθην vel clama-
ἐβοαόμεθα ώμεθα ἐβοάεσθε ᾶσθε ἐβοάοντο ῶντο bar.

Indefinitum primum.

ἐβοησάμην ἐβοήσω ἐβοήσατο
ἐβοησάμεθον ἐβοήσασθον ἐβοησάσθην Indefin.
ἐβοησάμεθα ἐβοήσασθε ἐβοήσαντο. a.

Futurum primum.

βοήσομαι βοήσῃ βοήσεται
βοησόμεθον βοήσεσθον βοήσεσθον. Futu. a.
βοησόμεθα βοήσεσθε βοήσονται.

IMPERATIVVS.

Præsens.

βοάω βοῶ βοάεσθω βοάσθω
βοάεσθον ᾶσθον βοαέσθων ἀσθων Clama vel
βοάεσθε ᾶσθε βοαέσθωσαν ἀσθωσαν. clamato.

Indefinitum primum.

βόησαι βοησάσθω
βοήσασθον βοησάσθων Indefin.
βοήσασθε βοησάσθωσαν. a.

OPTATIVVS.

Præ-

Præsens.

clamarem, vel clamarer.	βοαοίμην	ὤμην	βοάοιο βοῷο	βοάοιτο βοῶτο
	βοαοίμεθον	ὤμεθον	βοάοισθον ὤσθον	βοαοίσθην ὤσθην
	βοαοίμεθα	ὤμεθα	βοάοισθε ὤσθε	βοάοιντο ὤντο

Indefinitum primum.

Indefin. a.	βοησαίμην	βοήσαιο	βοήσαιτο
	βοησαίμεθον	βοήσαισθον	βοησαίσθην
	βοησαίμεθα	βοήσαισθε	βοήσαιντο.

Futurum primum.

Futur. a.	βοησοίμην	βοήσοιο	βοήσοιτο
	βοησοίμεθον	βοήσοισθον	βοησοίσθην
	βοησοίμεθα	βοήσοισθε	βοήσοιντο.

SVBIVNCTIVVS.

Præsens.

si clamem. vel si clamarer.	ἐὰν βοάωμαι	ᾶμαι	βοᾷ	βοᾷται	βοᾶται
	βοαώμεθον	ὠμεθον	βοᾶσθον	ᾶσθον	βοᾶσθον	ᾶσθον
	βοαώμεθα	ὠμεθα	βοᾶσθε	ᾶσθε	βοάωνται	ὦνται

Indefinitum primum.

Indefin. a.	ἐὰν βοήσωμαι	βοήσῃ	βοήσηται
	βοησώμεθον	βοήσησθον	βοήσησθον
	βοησώμεθα	βοήσησθε	βοήσωνται

INFINITIVVS.

Præsens.

clamare vel clamari. βοάεσθαι βοᾶσθαι.

Indefinitum primum.

βοήσασθαι.

Futurum primum.

βοήσεσθαι.

PARTI-

PARTICIPIVM.

Præsens.

ὁ βοαόμενος ὡμενος ἡ βοαομένη ωμένη τὸ βοαόμενον ὡμενον.

Indefinitum primum.

ὁ βοησάμενος ἡ βοησαμένη τὸ βοησάμενον.

Futurum primum.

ὁ βοησόμενος ἡ βοησομένη τὸ βοησόμενον.

Lic clamans, vel qui clamatur.
Indefin. a.
Futur. a.

OBSERVATIONES IN HANC Formam.

Quid de præterito observandum?

Eadem est formationis ratio in verbis post contractionem impuris, quæ supra in prima circumflexorum, ut μυκάω, μυκῶ, μυκήσω, μυκῶ, ἐμύκησα ἔμυκον, μεμύκηκα μέμυκα, *mugio, &c.*

Quid de Futuro primo.

Quædam brevem præsentis characteristicam retinent, ut θεάομαι, θεάσομαι, ἀκροάομαι ἀκροάσομαι.

DE TERTIA CONIVGATIONE Circumflexorum in ὁω ῶ.

Da integrum exemplum formæ activæ in tertia Circumflexorum.

INDICATIVVS.

Præsens.

χρυσόω χρυσῶ χρυσόεις χρυσοῖς χρυσόει χρυσοῖ *Inaure.*
χρυσόετον ὦτον χρυσόετον ὦτον
χρυσόομεν ὦμεν χρυσόετε ὦτε χρυσόουσι ὦσι.

Imperfectum.

Inaurabam.	ἐχρύσοον ύσȣν	ἐχρύσοες ύσȣς	ἐχρύσοε ἐχρύσȣ
		ἐχρυσόετον ȣ̃τον	ἐχρυσοέτην ȣ̃την
	ἐχρυσόομεν ȣ̃μεν	ἐχρυσόετε ȣ̃τε	ἐχρύσοον ȣ̃ν.

Præteritum Perfectum.

Inauravi.	κεχρύσωκα	κεχρύσωκας	κεχρύσωκε
		κεχρυσώκατον	κεχρυσώκατον
	κεχρυσώκαμεν	κεχρυσώκατε	κεχρυσώκασι.

Præteritum plusquamperfectum

Inauraveram.	ἐκεχρυσώκειν	ἐκεχρυσώκεις	ἐκεχρυσώκει
		ἐκεχρυσώκειτον	ἐκεχρυσοκείτην
	ἐκεχρυσώκειμεν	ἐκεχρυσώκειτε	ἐκεχρυςώκεισαν

Indefinitum primum.

Inauravi.	ἐχρύσωσα	ἐχρύσωσας	ἐχρύσωσε
		ἐχρυσώσατον	ἐχρυσωσάτην
	ἐχρυσώσαμεν	ἐχρυσώσατε	ἐχρύσωσαν.

Futurum primum.

Inaurabo.	χρυσώσω	χρυσώσεις	χρυσώσει
		χρυσώσετον	χρυσώσετον
	χρυσώσομεν	χρυσώσετε	χρυσώςȣσι.

IMPERATIVVS.

Præsens.

Inaura.	χρύσοε χρύσȣ	χρυσοέτω χρυσȣ́τω
	χρυσόετον σȣ́τον	χρυσοέτων ȣ́των
	χρυσόετε ȣ̃τε	χρυσοέτωσαν ȣ́τωσαν

Perfectum.

Inaurato tu.	κεχρύσωκε	κεχρυσωκέτω
	κεχρυσώκετων	κεχρυσωκέτων
	κεχρυσώκετε	κεχρυσωκέτωσαν.

Indefinitum primum.

χρύςω-

χρύσωσον χρυσωσάτω Idem.
χρυσώσατον χρυσωσάτων
χρυσώσατε χρυσωσάτωσαν.

OPTATIVUS.

Præsens.

χρυσόοιμι χρυσοῖμι χρυσόοις χρυσοῖς χρυσόοι χρυσοῖ Inaurarem.
χρυσόοιτον οῖτον χρυσοοίτην οίτην
χρυσόοιμεν σοῖμεν χρυσόοιτε σοῖτε χρυσόοιεν
σοῖεν.

Perfectum.

κεχρυσώκοιμι κεχρυσώκοις κεχρυσώκοι Inauravissem.
κεχρυσώκοιτον κεχρυσωκοίτην
κεχρυσώκοιμεν κεχρυσώκοιτε κεχρυσώκοιεν

Indefinitum primum.

χρυσώσαιμι χρυσώσαις χρυσώσαι Idem.
χρυσώσαιτον χρυσωσαίτην
χρυσώσαιμεν χρυσώσαιτε χρυσώσαιεν

Futurum primum.

χρυσώσοιμι χρυσώσοις χρυσώσοι Inaurem.
χρυσώσοιτον χρυσωσοίτην
χρυσώσοιμεν χρυσώσοιτε χρυσώσοιεν.

SVBIVNCTIVVS.

Præsens.

ἐὰν χρυσόω χρυσῶ χρυσόῃς χρυσοῖς χρυσόῃ χρυσοῖ si inaurem.
χρυσόητον σωτον χρυσόητον σωτον
χρυσόωμεν σῶμεν χρυσόητε σῶτε χρυσόωσι σῶσι.

Præteritum perfectum.

ἐὰν κεχρυσώκω κεχρυσώκῃς κεχρυσώκῃ
κεχρυσώκητον κεχρυσώκητον Inaurarem

κεχρυσώκωμεν κεχρυσώκητε κεχρυσώκασι.

Indefinitum primum.

Inaurabero. ἐὰν χρυσώσω χρυσώσῃς χρυσώσῃ
χρυσώσητον χρυσώσητον
χρυσώσωμεν χρυσώσετε χρυσώσωσι.

INFINITIVVS.

Præsens.

Inaurare. χρυσόειν χρυσοῦν.

Præteritum Perfectum.

Inaurabisse. κεχρυσωκέναι.

Indefinitum primum.

Idem. χρυσώσαι.

Futurum primum.

Inauratum iri. χρυσωθήσειν.

PARTICIPIVM.

Præsens.

Hic inaurans. ὁ χρυσόων σῶν ἡ χρυσόουσα σοῦσα τὸ χρυσόον σοῦν.

Perfectum.

qui inauratus fit. ὁ κεχρυσωκὼς ἡ κεχρυσωκυῖα τὸ κεχρυσωκός.

Indefinitum primum.

Idem. ὁ χρυσώσας ἡ χρυσώσασα τὸ χρυσώσαν.

Futurum primum.

Hic inauratus. ὁ χρυσωθήσων ἡ χρυσωθήσουσα τὸ χρυσωθησόν.

OBSERVATIONES IN TERTIAM Circumflexorum.

Quomodo in tertia Circumflexorum fit contractio?

Si post ο sequitur ε, aut ο, aut ι, contractio fit in ι.

Si

Si post ο sequitur η, aut ω, contractio fit in ω.

* *Quidam contractionem ex ο & η fieri debere arbitrantur in η: vt in nominibus* ἀπλόη, ἀπλῆ, ἀπλόη ἀπλῆ, ἀπλῆ *Chrysolon. Moschopulus. Ipsi tamen & όη & όη contrahunt in οῖ. Chalcondylas verò, Lascaris & Gaza, όη quidem in οῖ contrahunt, at όη in ῶ, ut & Vrbanus atq; Caninius, Alij existimant, rectiùs contrahi όη in ῶ monophtongum, όη cum Iota subscr. in ῷ diphthongum.*

Si post ο sequitur diphthongus, in qua est Iota, contractio fit in οι: Excepto infinitivo χρυσόειν χρυσεῖν.

(Propriè contractio hîc duplex est, ωex όη, οῖ ex όει, όη.]

Quid de Futuro Activæ Διαθέσεως *observandum?*

Præsentis characteristicam auget temporaliter, ο mutato in ω, ut χρυσόω χρυσώζω.

* *Si verba in όω ducantur à Nomine (ut fit ferè semper) mutant ο in ω: ut à* χρυσὸς *aurum, fit* χρυσόω *inauro, cuius Futurum* χρυσώζω *per ω μέγα. Si autem à nullo nomine deriventur, servant ο μικρὸν, ut* ὁμόω, ἀρόω, ὀνόω, βόω, *juro, aro, vitupero, pasco: quorum futura in* όσω.

Excipe duo, quæ hic præsentis characteristicam retinent, ἀρόω aro, ἀρόσω ὀνόω vitupero, ὀνόσω.

Item, quæ formant ex se Defectiva in νυω & σκω, ut ὀμόω sive ὀμνύω juro, βόω sive βόσκω pasco.

DE FORMA PASSIVA CIRCVMflexorum tertiæ conjugationis.

Da integrum exemplum passivæ Διαθέσεως in tertia Circumflexorum?

INDICATIVUS.

Præsens.

Inauror. χρυσόομαι σῶμαι χρυσόῃ σοῖ χρυσόεται σῶται
χρυσοόμεθον ὤμεθον χρυσόεσθον ὦσθον χρυσόεσθον ὦσθον
χρυσοόμεθα ὤμεθα χρυσόεσθε ὦσθε χρυσόονται ὦνται.

Imperfectum.

Inaurabar. ἐχρυσοόμην σώμην ἐχρυσόου σῶ ἐχρυσόετο σῶτο
ἐχρυσοόμεθον ὤμεθον ἐχρυσόεσθον ὦσθον ἐχρυσοέσθην ὤσθην
ἐχρυσοόμεθα ὤμεθα ἐχρυσόεσθε ὦσθε ἐχρυσόοντο ὦντο.

Perfectum.

Inauratus sui. κεχρύσωμαι κεχρύσωσαι κεχρύσωται
κεχρυσώμεθον κεχρύσωσθον κεχρύσωσθον
κεχρυσώμεθα κεχρύσωσθε κεχρύσωνται.

Præteritum perfectum & plusquamperfectum.

Inauratus fueram. ἐκεχρυσώμην ἐκεχρύσωσο ἐκεχρύσωτο
ἐκεχρυσώμεθον ἐκεχρύσωσθον ἐκεχρυσώσθην
ἐκεχρυσώμεθα ἐκεχρύσωσθε ἐκεχρύσωντο.

Indefinitum primum.

ἐχρυ-

ἐχρυσώθην	ἐχρυσώθης	ἐχρυσώθη	*Inauratum*
	ἐχρυσώθητον	ἐχρυσωθήτην	*fui.*
ἐχρυσώθημεν	ἐχρυσώθητε	ἐχρυσώθησαν.	

Futurum primum.

χρυσωθήσομαι	χρυσωθήσῃ	χρυσωθήσεται	*Inaurabor,*
χρυσωθησόμεθον	χρυσωθήσεσθον	χρυσωθήσεσθον	
χρυσωθησόμεθα	χρυσωθήσεσθε	χρυσωθήσονται.	

Paulo post futurum.

κεχρυσώσομαι	κεχρυσώσῃ	κεχρυσώσεται	*mox inaurabor.*
κεχρυσωσόμεθον	κεχρυσώσεσθον	κεχρυσώσεσθον	
κεχρυσωσόμεθα	κεχρυσώσεσθε	κεχρυσώσονται.	

IMPERATIVUS.

Præsens.

χρυσόω σῦ	χρυσοέσθω ούσθω	*Inaurare.*
χρυσόεσθον σῦσθον	χρυσοέσθων ούσθων	
χρυσόεσθε σῦσθε	χρυσοέσθωσαν ούσθωσαν.	

Perfectum.

κεχρύσωσο	κεχρυσώσθω	*Inauratus*
κεχρύσωσθον	κεχρυσώσθων	*tu.*
κεχρύσωσθε	κεχρυσώσθωσαν.	

Indefinitum primum.

χρυσώθητι	χρυσωθήτω	*Idem.*
χρυσώθητον	χρυσωθήτων	
χρυσώθητε	χρυσωθήτωσαν.	

OPTATIVUS.

Præsens

χρυσοοίμην οίμην	χρυσόοιο σοῖο	χρυσόοιτο σοῖτο	*Inaurarem,*
χρυσοοίμεθον οίμεθον	χρυσόοισθον οῖσθον		
οῖσθην οίσθην			

χρυσοίμεθα οἰμεθα χρυσόοισθε οἶσθε χρυσόοιντο οἶντο.

Perfectum.

Inauratus essem.	κεχρυσώμην	κεχρυσῷο	κεχρυσῶτο
	κεχρυσώμεθον	κεχρυσῶσθον	κεχρυσώσθην
	κεχρυσώμεθα	κεχρυσῶσθε	κεχρυσῶντο.

Indefinitum primum.

Idem.	χρυσωθείην	χρυσωθείης	χρυσωθείη
		χρυσωθείητον	χρυσωθείήτην
	χρυσωθείημεν	χρυσωθείητε	χρυσωθείησαν.

Futurum primum.

Inaurer.	χρυσωθησοίμην	χρυσωθήσοιο	χρυσωθήσοιτο
	χρυσωθησοίμεθον	χρυσωθήσοισθον	χρυσωθησοίσθην
	χρυσωθησοίμεθα	χρυσωθήσοισθε	χρυσωθήσοιντο.

Paulò post futurum.

mox inaurer.	κεχρυσωσοίμην	κεχρυσώσοιο	κεχρυσώσοιτο (σθην
	κεχρυσωσοίμεθον	κεχρυσώσοισθον	κεχρυσωσοίσθην
	κεχρυσωσοίμεθα	κεχρυσώσοισθε	κεχρυσώσοιντο.

SVBIVNCTIVVS.

Præsens.

si inaurer.	ἐὰν χρυσόωμαι σωμαι	χρυσόῃ χρυσοῖ	χρυσόηται (σοῖ) vel χρυσᾶται vel ῶται
	χρυσοώμεθον ὠμεθον	χρυσόησθον σοῖσθον	χρυσόησθον οῖσθον vel ᾶσθον vel ῶσθον
	χρυσοώμεθα ὠμεθα	χρυσόησθε οῖσθε	χρυσόωνται ῶνται.

Præteritum perfectum.

si inauratus fuerim.	ἐὰν κεχρυσώμαι	κεχρυσῷ	κεχρυσῶται, κεχρυ-

κεχρυζωμεθον κεχρυσῶσθον κεχρυσῶσθον
κεχρυζώμεθα κεχρυσῶσθε κεχρυσωμένων.

Indefinitum primum. *si inauratus fuero.*

ἐὰν χρυζωθῶ χρυζωθῇς χρυζωθῇ
χρυζωθῆτον χρυζωθῆτον
χρυσωθῶμεν χρυζωθῆτε χρυζωθῶσι.

INFINITIVVS.

Præsens.

χρυζόεσθαι χρυσοῦσθαι. *Inaurari*

Perfectum.

κεχρυζῶσθαι *Inauratum esse.*

Indefinitum primum.

χρυζωθῆναι. *Idem.*

Futurum primum.

χρυσωθήσεσθαι. *Inauratum iri.*

Paulò post Futurum.

καὶ χρυσώσεσθαι. *mox inauratum iri.*

PARTICIPIVM.

Præsens.

ὁ χρυσούμενος σύμενος ἡ χρυσουμένη συμένη τὸ χρυσούμενον σῦμενον. *qui inauratur.*

Perfectum.

ὁ κεχρυσωμένος ἡ κεχρυσωμένη τὸ κεχρυσώμενον. *hic inauratus.*

Indefinitum primum.

ὁ χρυσωθεὶς ἡ χρυσωθεῖσα τὸ χρυσωθέν. *Idem.*

Futurum primum.

ὁ χρυσωθησόμενος ἡ χρυσωθησομένη τὸ χρυσωθησόμενον. *hic inaurandus.*

Paulò post Futurum.

Hîc mox inaurandus. ὁ κεχευζωσμένος ἡ κεχευζωσμένη τὸ κεχευζωσμένον.

OBSERVATIONES IN FORmam passivam.

Quid de Perfecto observandum?

1. In nonnullis assumitur σ, ut γνόω γνῶζω, ἔγνωκα ἔγνωσμαι. Contrà σ nonnunquam negligitur, etiam in iis, quæ brevem characteristicam præsentis in futuro activo retinent, ut ἀρόω aro, ἀρόσω, ἤροκα ἤρομαι.

2. Quæ ex se formant verba in ωννυμι, terminant præteritum modo in ωμαι, modo in ωσμαι.

Quid de Futuro primo.

1. In nonnullis assumitur σ ut χνόω (pro quo γιγνώσκω) γνώσω, γνωσθήσομαι ῥώννυμι è ῥόω roboro, ῥώσω ῥωσθήσομαι ζώννυμι è ζόω cingo, ζώζω ζωσθήσομαι χώννυμι è χόω χώζω χωσθήζομαι.

2. Quædam quæ brevem characteristicam præsentis etiam in Futuro activo retinent, hîc σ negligunt, ut ἀρόω, ἀρόζω, ἀροθήζομαι· βόσκω εβόω pasco, βόζω, βοθήζομαι.

DE FORMA MEDIA CIRCVMflexorum tertiæ conjugationis.

Da exemplum integrum Mediæ Διαθέσεως in tertia Circumflexorum.

INDI-

INDICATIVVS.

Præsens.

χρυσόομαι σῦμαι χρυσόῃ σοῖ χρυσόεται σῦται — Inauro vel ror.
χρυσοόμεθον ὕμεθον χρυσόεσθον ὕσθον χρυσόεσθον ὕσθον
χρυσοόμεθα ὕμεθα χρυσόεσθε ὕσθε χρυσόονται ὕνται

Imperfectum.

ἐχρυσοόμην σύμην ἐχρυσόου σῦ ἐχρυσόετο σῦτο — Inaurabam vel rabar.
ἐχρυσοόμεθον ὕμεσον ἐχρυσόεσθον ὕσθον ἐχρυσοήσθην ὕσθην
ἐχρυσοόμεθα ὕμεθα ἐχρυσόεσθε ὕσθε ἐχρυσόοντο ὕντο

Indefinitum primum.

ἐχρυσωσάμην ἐχρυσώσω ἐχρυσώσατο
ἐχρυσωσάμεθον ἐχρυσώσασθον ἐχρυσωσάσθην
ἐχρυσωσάμεθα ἐχρυσώσασθε ἐχρυσώσαντο.

Futurum primum.

χρυσώσομαι χρυσώσῃ χρυσώσεται — Futuræ.
χρυσωσόμεθον χρυσώσεσθον χρυσωσεσθον
χρυσωσόμεθα χρυσώσεσθε χρυσωσονται.

IMPERATIVVS.

Præsens.

χρυσόου σῦ χρυσοέσθω ὕσθω
χρυσόεσθον σῦσθον χρυσοέσθων ὕσθων — Inaura vel rare.
χρυσόεσθε ὕσθε χρυσοέσθωσαν σύσθωσαν

Indefinitum primum.

χρύζωσαι χρυζωσάσθω
χρυζώσασθον χρυζωσάσθων

χρυ-

χευζώσασθε χευζωσάσθωσαν.

OPTATIVUS.

Præsens.

Inaurarem Bel rarer.

χευζοοίμιν σοίμιν χευζόοισο οίο χευσόοιτο ζοῖτο

χευζοοίμεθον οίμεθον χευσόοισθον οῖσθον χευσοοίσθην σοίσθην

χευζοοίμεθα οίμεθα χευσόοισθε οῖσθε χευσόοιντο σοῖντο.

Indefinitum primum.

χευσωσαίμιν χευσώσαιο χευσώσαιτο

χευσωσαίμεθον χευσώσαισθον χευσωσαίσθην

χευσωσαίμεθα χευσώσαισθε χεύσώσαιντο.

Futurum primum.

χευσωσοίμιν χευσώσοιο χευσώσοιτο

χευσωσοίμεθον χευσώσοισθον χευσωσοίσθην

χευσωσοίμεθα χευσώσοισθε χευσώσοιντο.

SVBIVNCTIVVS.

Præsens.

si inaurem, Bel rer.

ἐὰν χευσόομαι σῶμαι χευσόῃ χευσοῖ χευσόηται σοῖται, alij χευσῶται vel χευσῶται

χευσοώμεθον σώμεθον χευσόησθον οῖσθον χευσόησθον οῖσθον χευσῶσθον vel χευσῶσθον.

χευσοώμεθα σώμεθα χευσόησθε οῖσθε χευσόωνται ῶνται.

Indefinitum primum.

ἐὰν χευσώσωμαι χευσώσῃ χευσώσηται

χευσωσώμεθον χευσώσησθον χευσώσησθον

χευζωζώμεθα χευζώσησθε χευζώζωνται.

INF

INFINITIVVS.

Præsens.

χρυσόειν σεῖν.

Indefinitum primum. *inaurare, vel rari,*

χρυσῶσαι.

Futurum primum.

χρυσώσειν.

PARTICIPIVM.

Præsens.

ὁ χρυσούμενος σόμενος ἡ χρυσουμένη σομένη τὸ χρυσούμενον σόμενον, *hic inaurans vel qui inauratur.*

Indefinitum primum.

ὁ χρυσωσάμενος ἡ χρυσωσαμένη τὸ χρυσωσάμενον.

Futurum primum.

ὁ χρυσωσόμενος ἡ χρυσωσομένη τὸ χρυσωσόμενον.

OBSERVATIONES IN HANC Formam.

Caret præterito medio, Aoristo secundo & Futuro, coniugatio hæc tertia, ut supra est indicatum.

Quid observandum de Futuro Primo?

Quædam brevem præsentis characteristicam retinent, ut ὀμόω juro, ὀμόσομαι, &c.

Tantum de Circumflexis.

CAPVT XXVII. DE CONIVGATIonibus Verborum in μι.

Vnde nascuntur verba, quæ appellantur in μι?

Ex verbis sextæ conjugationis baryto-no-

tonorum, in έω, άω, όω, & ύω terminatis. Vnde quadruplex eorum intelligitur forma: quæ quadruplici conjugatione distinguitur, sic ut vocales ε, α, ο, υ, sint indices ac figurativæ seu characteristicæ istarum conjugationum.

Quomodo ex puris illis fiunt verba in μι?

Primò ω vertitur in μι. 2. Brevis characteristicæ mutatur in longam, ε & α in η, ο vero in ω, υ in quarta pro longa habetur. 3 Præponitur reduplicatio, quod fit, cum verbo a consonante inchoato, prima litera thematis cum iota correpto præfigitur, sed ita, ut si thematis initiũ, sit aspiratum; aspiratæ loco præponatur tenuis, ut θέω τιθέω, τίθημι Improprie verò dicitur reduplicatio, quando themati dissyllabo, à vocali vel ς inchoato, præmittitur jota, ut ἕω ἵημι, ςάω ἵςημι.

Habéntne omnes Conjugationes reduplicationem?

Non: sed tantum tres priores, quarta eam respuit, ut à ζεύγνυω fit ζεύγνυμι.

(Observa in trisyllabis non opus esse reduplicatione, ut ὀνέω ὄνημαι, φιλέω φίλημι, κρεμάω κρέμημι. Item in dissyllabis eam interdum negligi, ut σχέω σχῆμι, βλέω βλῆμι. φάω φῆμι, &c.)

In quibus temporibus habet locum?

In præsenti & imperfecto tantùm, per omnes modos & participia.

Quomo-

Quomodo augentur verba in μι?

More Barytonorum.

Quibus carent temporibus?

Omni Futuro secundo, Aoristo secundo passivo, & Perfecto medio. In quarta Conjugatione etiam duo integri modi, Optativus & Subjunctivus deficiunt.

DE PRIMA CONIVGATIONE.

Da integrum exemplum primæ conjugationis in forma activa.

INDICATIVVS.

Præsens.

τίθημι	τίθης	τίθησι	*Pono.*
	τίθετον	τίθετον	
τίθεμεν	τίθετε	τιθεῖσι	

Imperfectum.

ἐτίθουν	ἐτίθεις	ἐτίθει	*ponebam.*
	ἐτίθετον	ἐτιθέτην	
ἐτίθεμεν	ἐτίθετε	ἐτίθεσαν.	

Perfectum.

τέθεικα Βœot.	τέθεικας	τέθεικε	*posui.*
	τεθείκατον	τεθείκατον	
τεθείκαμεν	τεθείκατε	τεθείκασι.	

Præteritum plusquamperfectum.

ἐτεθείκειν	ἐτεθείκεις	ἐτεθείκει	*posueram.*
	ἐτεθείκειτον	ἐτεθεικείτην	
ἐτεθείκειμεν	ἐτεθείκειτε	ἐτεθείκεισαν.	

Indefinitum primum.

ἔθηκα

ἔθηκα ἔθηκας ἔθηκε &c.

Indefinitum secundum.

posui.	ἔθην	ἔθης	ἔθη
		ἔθετον	ἐθέτην
	ἔθεμεν	ἔθετε	ἔθεσαν.

Futurum primum.

ponam.	θήσω	θήσεις	θήσει
		θήσετον	θήσετον
	θήσομεν	θήσετε	θήσουσι.

IMPERATIVVS.

Præsens.

pone.	πόθες		πιθέτω
	πόθετον		πιθέτων
	πόθετε		πιθέτωσαν.

Perfectum.

ponito tu.	τέθεικε		τεθεικέτω
	τεθείκετον		τεθεικέτων
	τεθείκετε		τεθεικέτωσαν.

Indefinitum secundum.

ponito tu.	θές vel θὲς		θέτω
	θέτον		θέτων
	θέτο		θέτωσαν.

OPTATIVVS.

Præsens

ponerem.	πιθείην	πιθείης	πιθείη
		πιθείητον	πιθειήτην
	πιθείημεν	πιθείητε	πιθείησαν vel πιθεῖεν.

Perfectum.

posuissem.	τεθείκοιμι	τεθείκοις	τεθείκοι

τεθεί-

τεθείκοιτον τεθεικοίτην
τεθείκοιμεν τεθείκοιτε τεθείκοιεν.

Indefinitum secundum.

θείλω	θείης	θείη	*Idem.*
	θείητον	θειήτην	
θείημεν	θείητε	θείησαν *vel* θεῖεν.	

Futurum primum.

θήσομι	θήσεις	θήσει	*Ponam.*
	θήσειτον	θησείτην	
θήσομεν	θήσειτε	θήσειεν.	

SVBIVNCTIVVS.

Præsens.

ἐὰν πιθῶ	πιθῇς	πιθῇ	*si ponam.*
	πιθῆτον	πιθῆτον	
πιθῶμεν	πιθῆτε	πιθῶσι.	

Præteritum perfectum.

ἐὰν τεθείκω	τεθείκῃς	τεθείκῃ	*si posuerim.*
	τεθείκητον	τεθείκητον	
τεθείκωμεν	τεθείκητε	τεθείκωσι.	

Indefinitum secundum.

ἐὰν θῶ	θῇς	θῇ	*Idem.*
	θῆτον	θῆτον	
θῶμεν	θῆτε	θῶσι.	

INFINITIVVS.

Præsens.

πιθέναι. *ponere.*

Perfectum.

τεθεικέναι. *posuisse.*

Indefinitum secundum.

θεῖναι. *Idem.*

PARTICIPIVM.

Præsens.

qui ponit.	ὁ τιθεὶς		τοῦ τιθέντος
quæ ponit.	ἡ τιθεῖσα		τῆς τιθείσης
quod ponit.	τὸ τιθέν		τοῦ τιθέντος.

Perfectum.

qui posuit.	ὁ τεθεικὼς		τοῦ τεθεικότος
quæ posuit.	ἡ τεθεικυῖα		τῆς τεθεικυίας
quod posuit.	τὸ τεθεικὸς		τοῦ τεθεικότος

Indefinitum secundum.

Idem.	ὁ θεὶς	ἡ θεῖσα	τὸ θέν

Futurum primum.

Deposito augumento, hic positus.	ὁ θήσων	ἡ θήσουσα	τὸ θῆσον.

OBSERVATIONES IN FORMAM activam 1. Conjug. verborum in μι.

Quid de præsenti observandum generatim?

1. In singulis speciebus seu formis verborum in μι consideranda est characteristica propria, quæ in singulari est longa, in duali & plurali brevis, excepta tertia plurali, ut τίθετον in duali, à θέω· ἵστατον à στάω, δίδοτον à δόω &c.

2. Vsurpantur nonnunquam loco verborum in μι Circumflexa reduplicationem habentia, ut τιθεῖ [tanquam à τιθέω ῶ) pro τίθησι, ἱστᾶ pro ἵστησι, ab ἱστάω· διδοῖ pro δίδωσι à διδόω.

3. Tertia pluralis in præsenti & futuro activi similis est dativo plurali sui participi-

ticipii ut πιθεῖσι ἱσᾶσι διδοῦσι: at pro ζώγνυσι in quarta dicitur ζώγνυυσι à ζώγνυω.

Quid de Imperfecto?

In toto singulari & tertia personâ plurali (sicut & in cæteris conjugationibus) usitatiora sunt contracta, ut ἐπίθην, ης, ει: ἐπίθεν, &c facta etiam reduplicatione.

Quid de Perfecto?

Perfectum regulariter πέθηκα debebat habere, sed Bœotico more pro η capit ει.

Quid de Aoristo primo?

Aoristus primus regulariter à futuro θήσω formari debeat ἔθησα: sed sunt nonnulla, quæ propriam characteristicam mutant in characteristicam præteriti, ut πίθημι θήσω ἔθηκα. ἵημι mitto, ἥσω ἧκα, δίδωμι (in tertia conjugat) δώσω ἔδωκα. Quomodo & in Barytonis duobus fieri solet, ἔπω εἶπα, ἐνέγκω, ἤνεγκα.

Quid de Aoristo secundo?

In Aoristo secundo ἦν ab ἵημι, & ἐθλω à πίθημι *anomalos characteristicam in duali & plurali corripuunt. Debebat enim secundum regulam per integram flexionem in Aoristo secundo characteristica longa retineri.*

Quid de Futuro?

Verba in μι mutuantur futurum primum à suis primitivis, πίθημι πίσω, à θέω, ἵστημι, στήσω, à στάω &c.

DE IMPERATIVO.

Vnde formantur tempora Imperativi?

Τίθεπ fit ἀπίθημι μι in θι, & longam vocalem in brevem mutando. Hic verò in ultima est τ propter alterum θ præcedens. Observa verò magis usurpari personas contractas, tùm hîc, tùm in secunda & tertia conjugationibus, ut πίθει, ἵςα, δίδα, à reduplicatis thematibus, πιθέω, ἱςάω, διδόω.

Τέθεικε & δῦνον formatur à cognatis Indicativi, sicut πέπυφε & πύθον in Barytonis.

Perf. Aor. α. Aor. β.

1. Θέπ) Aoristus hic secundus regulariter formatur à secunda persona Aoristi secundi Indicativi, σ verso in θι, & indice vocali manente longâ, abjecto q; augmento, ut à γνόω γνῶμι γνώσω, Aoristus est ἔγνων ἔγνως, inde γνῶθι: Sic ab ἔσης σῆθι. Sed hic characteristica longa corripitur, & aspiratio in fine deponitur, propter aspiratam præcedentem, ut θέπ pro θῆθι: similiter faciunt ἕθι, ab ἵημι, & δόθι à δίδωμι.

2. Item θὲς dicitur pro θέπ, sicut ἕς pro ἕθι: & eadem anomalia, χὲς, πὲς, φὲς, e contractis χῶ, πῶ, φῶ, pleonasmo ς, pro χέ, πὲ, φὲ. Inde composita ἐνίπες dicito ab ἐνίπω, πρόχες intendito, ἀπόχες, contineto.

DE OPTATIVO.

Vnde & quomodo formantur tempora Optativi?

Τιθείω) Præsens Optativi formatur à præsenti

senti Indicativi, μι in λω mutato, & ad penul- Præs.
timam correptam assumpto ιοτα, ut à τίθημι τι-
θείλω, ab ἵημι ἰάλω à δίδωμι διδοίλω.

Τεθείκοιμι & θήκαμι formantur ut in Bary- Perf. &
tonis. A. α.

Θείλω) fit à præsenti τιθείλω, abiecta a redupli- Aor. β.
catione. Futur. α.

Θήσοιμι) formatur ut in Barytonis.

DE SVBIVNCTIVO.

Quomodo formantur tempora Subjunctivi?

Præsens & Aoristus secundus formantur à Præs. &
suis Indicativis ημι, ωμι, λω & ων in ω̃ circumfl. Aorist. β.
conversis, ut τίθημι. ἵημι, δίδωμι, in Subi. Præs.
τιθῶ, ἱῶ, διδῶ. ἐθλω, ἔσην, ἔδων· θῶ, σῶ, δῶ, abjecto
augmento.

Observa in secunda persona in prima coniu-
gatione esse ῃ, in secunda ᾳ, in tertia ῳ̃, ut τιθῇς, ἱ-
σᾷς, διδῷς· quanquam sint, qui & secundam per
ῃ inflectant, ἱῶ ἱῇς, ἱῇ. In aoristo verò in pri-
ma & secunda coniugatione est ῃ in tertia ῳ̃,
&c.

Reliqua tempora formantur more Ba-
rytonorum.

DE INFINITIVO.

Quomodo formantur tempora Infinitivi?

Præsens Infinitivi formatur à præsenti Indi- Præs.
cativi μι in ναι mutando, & vocalem brevem
præmittendo, ut à τίθημι τιθέναι, ab ἵημι ἱέναι,
à δίδωμι δίδοναι.

Perf. Aor. α. Futur. α.

Perfectum, Aoristus primus, & Futurum primum, formantur more Barytonorum.

Aor. β.

Aoristus secundus formatur à præsenti, abiecta reduplicatione, & vocali longa resumpta, ut ab ἱστάνω στῆναι.

Excipe θεῖναι à τίθημι, εἶναι ab εἰμι, δοῦναι à δίδωμι.

DE PARTICIPIIS.

Vnde formantur Participia?

Præs.

Præsens formatur à secunda persona præsentis Indicativi, ης in 1. conjug. in εἰς, in secunda in ὰς, in tertia ως in ὲς oxytonum mutando, ut ἀ τίθης τιθεὶς, ab ἵστης ἱστὰς, à δίδως διδὸς.

Aor. β.

Aoristus secundus fit à præsenti, abiecta reduplicatione.

Reliqua tempora formantur ut in Barytonis.

DE FORMA PASSIVA PRIMÆ conjugationis verborum in μι.

Da exemplum passivæ formæ primæ conjugationis.

INDICATIVVS.

Præsens.

Ponor. τίθεμαι τίθεσαι τίθεται
τιθέμεθον τίθεσθον τίθεσθον
τιθέμεθα τίθεθε τιθένθ vel τιθέσθ

Imperfectum.

ponebar. ἐτιθέμην ἐτίθεσο καὶ ἐτίθου ἐτίθετο
ἐτιθέμεθον ἐτίθεσθον ἐτιθέσθην
ἐτιθέ-

ἐπιθέμεθα ἐτίθεσθε ἐτίθεντο.

Perfectum.

τέθειμαι τέθεισαι τέθειται *positus sum.*
τεθείμεθον τέθεισθον τέθεισθον
τεθείμεθα τέθεισθε τέθειται

Plusquamperfectum.

ἐτεθείμην ἐτέθεισο ἐτέθειτο *positus fueram.*
ἐτεθείμεθον ἐτέθεισθον ἐτεθείσθην
ἐτεθείμεθα ἐτέθεισθε ἐτέθειντο.

Indefinitum primum.

ἐτέθην ἐτέθης ἐτέθη *positus fui.*
ἐτέθητον ἐτεθήτην
ἐτέθημεν ἐτέθητε ἐτέθησαν.

Futurum primum.

τεθήσομαι τεθήσῃ τεθήσεται
τεθησόμεθον τεθήσεσθον τεθήσεσθον
τεθησόμεθα τεθήσεσθε τεθήσονται.

Paulò post futurum

τεθείσομαι τεθείσῃ τεθείσεσθε *mox ponor.*
τεθεισόμεθον τεθείσεσθον τεθείσεσθον
τεθεισόμεθα τεθείσεσθε τεθείσονται.

IMPERATIVVS.

Præsens.

τίθεσο ἢ τίθει τιθέσθω *ponere.*
τίθεσθον τιθέσθων
τίθεσθε τιθέσθωσαν.

Præteritum perfectum.

τέθεισο τεθείσθω *ponitor tu.*
τέθεισθον τεθείσθων

τέθειοθε τεθείσθωσαν.

Indefinitum primum.

Idem. τέθητι τεθήτω
τέθητον τεθήτων
τέθητε τεθήτωσαν.

OPTATIVUS.

Præsens.

ponerer. τιθείμιλιω τιθεῖο τιθεῖτο
τιθείμεθον τιθεῖσθον τιθείσθλιω
τιθείμεθα τιθεῖσθε τιθεῖντο

Perfectum.

positus esse. τεθείμιλιω τεθεῖο τεθεῖτο
τεθείμεθον τεθειοθον τεθείσθλιω
τεθείμεθα τεθεῖοθε τεθεῖντο.

Indefinitum primum.

Idem. τεθείλιω τεθείης τεθείη
τεθείητον τεθειήτλιω
τεθείημλο τεθείητε τεθείησαν.

Futurum primum.

ponar. τεθησοίμιλιω τεθήσοιο τεθήσοιτο
τεθησοίμεθον τεθήσοιθον τεθησοίθλιω
τεθησοίμεθα τεθήσοιθε τεθήσοιντο.

Paulò post futurum.

mox ponar. τεθεισοίμαν τεθείσοιο τεθείσοιτο
τεθεισοίμεθον τεθείσοιθον τεθεισοίθλιω
τεθεισοίμεθα τεθείσοισθε τεθείσοινλο.

SVBJVNCTIVVS.

Præsens.

ponar. ἐὰν τιθῶμαι τιθῇ τιθῆτιμ

τιθώ-

τιθώμεθον	τιθῆσθον	τιθῆσθον	
τιθώμεθα	τιθῆσθε	τιθῶντω.	

Præteritum Perfectum.

ἐὰν τεθῶμαι	τεθῇ	τεθῆτον	*si positus fuerim.*
τεθῶμεθον	τεθῆσθον	τεθῆσθον	
τεθώμεθα	τεθῆσθε	τεθῶντω.	

Indefinitum primum.

ἐὰν τεθῶ	τεθῇς	τεθῇ	*si positus fuero.*
	τεθῆτον	τεθῆτον	
τεθῶμεν	τεθῆτε	τεθῶσι.	

INFINITIVVS.

Præsens.

τίθεσθαι.	*Poni.*

Perfectum.

τεθεῖσθαι.	*positum esse.*

Indefinitum primum.

τεθῆναι.	*Idem.*

Futurum primum.

τεθήσεσθαι.	*positum iri.*

Paulò post Futurum.

τεθείσεσθαι.	*mox positum iri.*

PARTICIPIVM.

Præsens.

ὁ τιθέμενος	ἡ τιθεμένη	τὸ τιθέμενον.	*qui ponitur.*

Perfectum.

ὁ τεθειμένος	ἡ τεθειμένη	τὸ τεθειμένον	*hic positus.*

Indefinitum primum.

ὁ τεθεὶς	ἡ τεθεῖσα	τὸ τεθέν.	*Idem.*

Futurum primum.

hic ponendus. ὁ τεθησόμενος ἡ τεθησομένη τὸ τεθησόμενον.

Paulò post futurum

hic mox ponendus. ὁ τεθεισόμενος ἡ τεθεισομένη τὸ τεθεισόμενον.

OBSERVATIONES IN FORmam Passivam.

Vnde fit præsens Indicativi.

A præsenti activo, μι in μαι, & longam vocalem in brevem suam mutando, ut τίθημι τίθεμαι, ἵημι ἵεμαι, δίδωμι δίδομαι.

Vnde imperfectum?

A præsenti, ω in ων mutato, & augmento præposito. ut τίθεμαι ἐτιθέμην, ἵεμαι ἱέμην, δίδομαι ἐδιδόμην

Vnde perfectum?

A perfecto activo, κα in μαι mutato, & penultima correpta. ut ἕσακα ἕσαμαι, δέδωκα δέδομαι. At τέθειμαι retinet Bœoticam activi perfecti diphthongum

Vnde Aoristus primus?

A tertia perfecti, αι in ην mutando, tenuem vertendo in aspiratam, & augmentum imperfecti retinendo, ut ἀ δέδοται ἐδόθην, ab ἕσαται ἐσάθην. Athîc Bœotica diphthongus etiam in η transit, ἀ τέθαται ἐτέθην.

Reliqua fiunt more Barytonorum.

DE IMPERATIVO.

Vnde formatur præsens?

A præsentis Indicativi, μαι in σο, mutando, ut τίθεμαι, τίθεσο, ἵεμαι, ἵεσο, δίδομαι δίδοσο.

DE

DE OPTATIVO.

Vnde formatur præsens Optativi?

A præsenti Indicativi, ω in ιω mutando, & ad penultimam correptam jota addendo, ut τίθεμαι τιθείμην, ἵεμαι ἱείμην.

Vnde perfectum.

A præsenti, nisi quòd hic ponatur augmentum, illic reduplicatio.

DE SVBIVNCTIVO.

Vnde præsens Subiunctivi?

Simile est suo circumflexo, nisi quòd secundâ singularis tertiæ coniugationis flectatur per ῃ non per οῖ.

In reliquis temporibus & modis nulla est difficultas.

DE FORMA MEDIA PRIMAE CONjugationis verborum in μι.

Da exemplum Mediæ Διαθέσεως verborum in μι primæ coniugationis.

INDICATIVVS.

Præsens.

τίθεμαι	τίθεσαι	τίθεται	*Pono, vel*
τιθέμεθον	τίθεσθον	τίθεσθον	*ponor.*
τιθέμεθα	τίθεσθε	τίθενται	

Imperfectum.

ἐτιθέμην	ἐτίθεσο ἢ ἐτίθου	ἐτίθετο	*ponebam*
ἐτιθέμεθον	ἐτίθεσθον	ἐτιθέσθην	*vel ponebar*
ἐτιθέμεθα	ἐτίθεσθε	ἐτίθεντο.	

Perfectum & pluſquamperfectum deſunt.

Indefi-

Indefinitum primum.

Indefin. α.	ἐθηκάμην	ἐθήκα	ἐθήκατο
	ἐθηκάμεθον	ἐθήκασθον	ἐθηκάσθην
	ἐθηκάμεθα	ἐθήκασθε	ἐθήκαντο.

Indefinitum secundum.

Indefin. β.	ἐθέμην	ἔθεσο ϗ ἔθου	ἔθετο
	ἐθέμεθον	ἔθεσθον	ἐθέσθην
	ἐθέμεθα	ἔθεσθε	ἔθεντο.

Futurum primum.

Futur. α.	θήσομαι	θήσῃ	θήσεται
	θησόμεθον	θήσεσθον	θήσεσθον
	θησόμεθα	θήσεσθε	θήσονται.

IMPERATIVVS.

Præsens.

pone vel penere.	τίθεσο ϗ τίθου	τιθέσθο
	τίθεσθον	τιθέσθον
	τίθεσθε	τιθέσθωσαν.

Indefinitum secundum.

Indefin. β.	θέσο ϗ θοῦ	θέσθω
	θέσθον	θέσθων
	θέσθε	θέσθωσαν.

OPTATIVVS.

Præsens.

ponerem vel ponetur.	τιθείμην	τεθεῖο	τιθεῖτο
	τιθείμεθον	τιθείσθον	τιθείσθην
	τιθείμεθα	τιθεῖσθε	τιθεῖντο.

Indefinitum secundum.

Indefin. β.	θείμεν	θεῖο	θεῖτο

θείμε-

θείμεθον θεῖσθον θείσθων
θείμεθα θεῖσθε θεῖντο.

Futurum primum.

θησίμην θήσεο θήσετο *Futur. α.*
θησίμεθον θήσεσθον θησέσθων
θησίμεθα θήσεσθε θήσεντο.

SVBIVNCTIVVS.

Præsens.

ἐὰν πθῶμαι πθῇ πθῆτον *si ponam vel si ponar.*
πθώμεθον πθῆσθον πθῆσθον
πθώμεθα πθήσθε πθῶντω.

Indefinitum secundum.

ἐὰν θῶμαι θῇ θῆτον *Indefin. β.*
θώμεθον θῆσθον θῆσθον
θώμεθα θῆσθε θῶντω

INFINITIVVS.

Præsens.

πθεῖναι. *ponere vel poni.*

Indefinitum secundum.

θεῖναι.

Futurum primum.

θήσεσθαι.

PARTICIPIVM.

Præsens & imperfectum.

ὁ πιθεμένος ἡ πιθεμένη τὸ πιθέμενον *qui ponit, vel qui ponitur.*

Indefinitum secundum.

ὁ θέμενος ἡ θεμένη τὸ θέμενον. *Indefin. β*

Futurum primum.

ὁ θησόμενος ἡ θησομένη τὸ θησόμενον *Futur. α.*

OBSER-

OBSERVATIONES IN HANC Formam.

Aoristus secundus unde formatur?

Ab Imperfecto ἐτίθεμην, *abjecta reduplicatione.*

Quid præterea observandum?

In Imperativi Aoristo secundo θέσο καὶ θοῦ *annotat Etymologus tria hæc, videlicet* ξ, θξ, χξ, *post præpositiones monosyllabas circumflecti, ut* πρόσ *præmitte,* ἀπόξ *dimitte: At post dissyllabas gravari,* κατάθξ. *Reperitur tamen &* σύνθξ, *&* πρόσθξ, *&* πρόθξ.

In Optativo pro θείμην *reperitur &* θοίμην θοῖο θοῖτο *&c. Vnde compositum* ἐπιθοίτω, *& in plurali* ἐπιθοίντο, *a* θέω: *quomodo &* ἀχοῖντο, *& compositum* ἐπιχοίντο *ab* ἴαχω *seu* ἀχῶ.

In Subiunctivo idem Aoristus secundus in compositione nonnunquam proparoxytonam recipit flexionem, more circumflexorum. Itaq; non solùm dicitur ἐπιθῶμαι ἐπιθῇ ἐπιθῆται, *sed etiam* ἐπιθέωμαι ἐπιθέῃ ἐπιθέηται, *a* θέω. *Sic* ἐπιχώμεθα, πρόσθωμαι.

(*Plato,* μή μοι προσθῇ, *ne mihi apposueris.*)

DE SECVNDA CONIVGATIONE verborum in μι.

Da exempla Activæ, Passivæ, & Mediæ ἀφαιρέσεως *secundæ conjugationis verborum in* μι.

INDICATIVVS.

Præsens

Præsens

ἵστημι	ἵστης	ἵστησι	Statuo.
	ἵστατον	ἵστατον	
ἵσταμεν	ἵστατε	ἱστασι.	

Imperfectum.

ἵστην	ἵστης	ἵστη vel ἵστασκε	Statuebam.
	ἵστατον	ἱστάτην	
ἵσταμεν	ἵστατε	ἵστασαν.	

Perfectum.

ἕστακα	ἕστακας	ἕστακε	Statui.
	ἑστάκατον	ἑστάκατον	
ἑστάκαμεν	ἑστάκατε	ἑστάκασι.	

Præteritum plusquamperfectum

ἑστάκειν	ἑστάκεις	ἑστάκει	Statueram.
	ἑστάκειτον	ἑστακείτην	
ἑστάκειμεν	ἑστάκειτε	ἑστάκεισαν.	

Indefinitum primum.

ἔστησα	ἔστησας	ἔστησε	Statui.
	ἐστήσατον	ἐστησάτην	
ἐστήσαμεν	ἐστήσατε	ἔστησαν.	

Indefinitum secundum.

ἔστην	ἔστης	ἔστη	Idem.
	ἔστητον	ἐστήτην	
ἔστημεν	ἔστητε	ἔστησαν.	

Futurum primum.

στήσω	στήσεις	στήσει	Statuam.
	στήσετον	στήσετον	
στήσομεν	στήσετε	στήσουσι.	

IMPERATIVVS.

Præsens

Præsens.

statue.	ἵσαθι	ἱστάτω
	ἵστατον	ἱστάτων
	ἵστατε	ἱστάτωσαν

Perfectum.

statuito tu.	ἑστακέ	ἑστακέτω
	ἑστάκετον	ἑστακέτων
	ἑστάκετε	ἑστακέτωσαν.

Indefinitum primum.

Idem.	στῆσον	στησάτω
	στῆσατον	στησάτων
	στήσατε	στησάτωσαν.

Indefinitum secundum.

Idem.	στῆθι	στήτω
	στῆτον	στήτων
	στῆτε	στήτωσαν.

OPTATIVVS.

Præsens

statuerem.	ἱσταίην	ἱσταίης	ἱσταίη
		ἱσταίητον	ἱσταιήτην
	ἱσταίημεν	ἱσταίητε	ἱσταίησαν vel ἱσταῖεν

Præteritum perfectum.

statuissem.	ἑστάκοιμι	ἑστάκοις	ἑστάκοι
		ἑστάκοιτον	ἑστακοίτην
	ἑστάκοιμεν	ἑστάκοιτε	ἑστάκοιεν.

Indefinitum primum.

Idem.	σήσαιμι	σήσαις	σήσαι
		σήσαιτον	σησαίτην
	σήσαιμεν	σήσαιτε	σήσαιεν.

Indefini.

Indefinitum secundum.

ϛαίην	ϛαίης	ϛαίη	*Idem.*
	ϛαίητον	ϛαιήτην	
ϛοίημεν	ϛαίητε	ϛαίησαν vel ϛαῖεν.	

Futurum primum.

ϛήσοιμι	ϛήσοις	ϛήσοι	*statuam.*
	ϛήσοιτον	ϛησοίτην	
ϛήσοιμεν	ϛήσοιτε	ϛήσοιεν.	

SVBJVNCTIVVS.

Præsens.

ἐὰν ἱϛῶ	ἱϛᾷς	ἱϛᾷ	*si statuam.*
	ἱϛᾶτον	ἱϛᾶτον	
ἱϛῶμεν	ἱϛᾶτε	ἱϛῶσι.	

Perfectum.

ἐὰν ἑϛάκω	ἑϛάκης	ἑϛάκῃ	*si statuissem.*
	ἑϛάκητον	ἑϛάκητον	
ἑϛάκωμεν	ἑϛάκητε	ἑϛάκωσι.	

Indefinitum primum.

ἐὰν ϛήσω	ϛήσῃς	ϛήσῃ.	*si statuero.*
	ϛήσητον	ϛήσητον	
ϛήσωμεν	ϛήσητε	ϛήσωσι.	

Indefinitum secundum.

ἐὰν ϛῶ	ϛῇς	ϛῇ	*Idem,*
	ϛῆτον	ϛῆτον.	
ϛῶμεν	ϛῆτε	ϛῶσι.	

INFINITIVVS.

Præsens.

ἱϛάναι.	*statuere.*

Perfectum.

statuisse. ἑστακέναι & per Syncop. ἑστάναι.

Indefinitum primum.

Idem. στῆσαι.

Indefinitum secundum.

Idem. στῶναι.

Futurum primum.

statutum ire στήσειν.

PARTICIPIVM.

Præsens.

hic statuens, ὁ ἱστὰς & ἱστάντος ἡ ἱστᾶσα τῆς ἱστάσης τὸ ἱστὰν & ἱστάντος.

Perfectum.

qui statuit. ὁ ἑστακὼς ἡ ἑστακυῖα τὸ ἑστακός.

Inaefinitum primum.

Idem. ὁ στήσας ἡ στήσασα τὸ στῆσαν.

Indefinitum secundum.

Idem. ὁ στὰς ἡ στᾶσα τὸ στὰν.

Futurum primum.

hic staturus ὁ στήσων ἡ στήσουσα τὸ στῆσον.

PASSIVVM.

Indicativus Præsens.

statuor.	ἵσταμαι	ἵστασαι	ἵσταται
	ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἵστασθον
	ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵστανται.

Imperfectum.

statuebar.	ἱστάμην	ἵστασο vel ἵστω	ἵστατο
	ἱστάμεθον	ἵστασθον	ἱστάσθην
	ἱστάμεθα	ἵστασθε	ἵσταντο.

Perfectum.

ἕσταμαι

ἕσαμαι	ἕσασαι	ἕσαται	statutus
ἑσάμεθον	ἑσασθον	ἑσασθον	sum.
ἑσάμεθα	ἕσασθε	ἑσανται.	

Præteritum plusquamperfectum.

ἐσάμην	ἕσασο	ἕσατο	statutus
ἐσάμεθον	ἑσάσθον	ἐσάσθην	fueram.
ἐσάμεθα	ἕσασθε	ἕσαντο	

Indefinitum primum.

ἐσάθην	ἐσάθης	ἐσάθη	statutus fui.
	ἐσάθητον	ἐσαθήτην	
ἐσάθημεν	ἐσάθητε	ἐσάθησαν.	

Futurum primum.

σαθήσομαι	σαθήσῃ	σαθήσεται	statuar.
σαθησόμεθον	σαθήζεσθον	σαθήζεσθον	
σαθησόμεθα	σαθήσεσθε	σαθήσονται.	

Paulò post futurum.

ἑσάσομαι	ἑσάσῃ	ἑσάζεται	mox statuar.
ἑσασόμεθον	ἑσάζεσθον	ἑσάσεσθον	
ἑσασόμεθα	ἑσάζεσθε	ἑσάσονται.	

IMPERATIVVS.

Præsens.

ἵσασον ἧ ἵσω	ἱσάσθω	statuere.
ἵσασθον	ἱσάσθων	
ἵσασθε	ἱσάσθωσαν.	

Præteritum perfectum & plusquamperfectum

ἕσασο	ἑσάσθω	statuiter in
ἕσασθον	ἑσάσθων	
ἕσασθε	ἑσάσθωσαν.	

Indefinitum primum.

Idem.	στάθηθι		στασθήτω
	στάθητον		στασθήτων
	στάθητε		σταθήτωσαν.

OPTATIVUS.

Præsens.

statuerer.	ἱσαίμην	ἱσαῖο	ἱσαῖτο
	ἱσαίμεθον	ἱσαῖσθον	ἱσαίσθην
	ἱσαίμεθα	ἱσαῖσθε	ἱσαῖντο.

Perfectum.

statutus fuissem.	ἑσαίμην	ἑσαῖο	ἑσαῖτο
	ἑσαίμεθον	ἑσαῖσθον	ἑσαίσθην
	ἑσαίμεθα	ἑσαῖσθε	ἑσαῖντο.

Indefinitum primum.

statutus essem.	σαθείην	σαθείης	σαθείη
		σαθείητον	σαθειήτην
	σαθείημεν	σαθείητε	σαθείησαν.

Futurum primum.

statuar.	σαθησοίμην	σαθήσοιο	σαθήσοιτο
	σαθησοίμεθον	σαθήσοισθον	σαθησοίσθην
	σαθησοίμεθα	σαθήσοισθε	σαθήσοιντο.

Paulo post futurum.

mox statuor	ἑσασοίμην	ἑσάσοιο	ἑσάσοιτο
	ἑσασοίμεθον	ἑσάσοισθον	ἑσασοίσθην
	ἑσασοίμεθα	ἑσάσοισθε	ἑστάσοιντο.

SVBIVNCTIVVS.

Præsens.

si statuar.	ἐὰν ἱστῶμαι	ἱστᾷ	ἱστάτω
	ἱστώμεθον	ἱστᾶσθον	ἱστᾶσθον
	ἱστώμεθα	ἱστᾶσθε	ἱστῶντω.

Per-

Perfectum.

ἐὰν ἑστῶμεν	ἑστᾶς	ἑστᾶτον	*si statutus fuissem.*
ἑστῶμεθον	ἑστασθον	ἑστάσθον	
ἑστῶμεθα	ἑστᾶσθε	ἑστῶντων.	

Indefinitum primum.

ἐὰν σταθῶ	σταθῇς	σταθῇ	*si statuero.*
	σταθῆτον	σταθῆτον	
σταθῶμεν	σταθῆτε	σταθῶσι	

INFINITIVVS.

Præsens.

ἱστασθαι. *statui.*

Perfectum.

ἑστᾶσθαι. *statutum esse.*

Indefinitum primum.

σταθῆναι. *Idem.*

Futurum primum.

σταθήσεσθαι. *statutum iri*

Paulò post futurum.

ἑστάσεσθαι. *mox statutum iri.*

PARTICIPIVM.

Præsens.

ὁ ἱστάμενος	ἡ ἱσταμένη	τὸ ἱστάμενον.	*qui statuitur.*

Perfectum.

ὁ ἑσταμένος	ἡ ἑσταμένη	τὸ ἑσταμένον.	*statutus.*

Indefinitum primum.

ὁ σταθεὶς	ἡ σταθεῖσα	τὸ σταθέν.	*hic statutus.*

Futurum primum.

ὁ σταθησόμενος	ἡ σταθησομένη	τὸ σταθησόμενον.	*hic statuendus.*

Paulò post futurum.

mox statuendus. ὁ ἑσασάμενος ἡ ἑσασαμένη τὸ ἑσασάμενον.

MEDIVM.

Indicativus præsens.

Statuo & statuor.	ἵσαμαι	ἵσασαι	ἵσαται
	ἰσάμεθον	ἵσασθον	ἵσασθον
	ἰσάμεθα	ἵσασθε	ἵσανται.

Imperfectum.

statuebam vel statuebar.	ἰσάμην	ἵστασο vel ἵστω	ἵστατο
	ἰστάμεθον	ἵστασθον	ἰστάσθην
	ἰστάμεθα	ἵστασθε	ἵσταντο.

Indefinitum primum

Indefin. a.	ἐσησάμην	ἐστήσω	ἐσήσατο
	ἐσησάμεθον	ἐστήσασθον	ἐσησάσθην
	ἐσησάμεθα	ἐστήσασθε	ἐστήσαντο.

Indefiniti secundi medii nullus est usus.

Futurum primum.

Futur. a.	στήσομαι	στῆσῃ	στήσεται
	στησόμεθον	στήσεσθον	στήσεσθον
	στησόμεθα	στήσεσθε	στήσονται.

IMPERATIVVS.

Præsens.

statue, vel statuere.	ἵστασο ἢ ἵστω	ἰστάσθω.
	ἵστασθον	ἰστάσθων
	ἵστασθε	ἰστάσθωσαν.

Indefinitum primum.

Indefin. a.	στήσαι	στησάσθω.
	στήσασθον	στησάσθων
	στήσασθε	στησάσθωσαν.

OPTATIVVS.

Præ-

Præsens.

ἱσταίμην	ἱσταῖο	ἱσταῖτο	*statuerem*
ἱσταίμεθον	ἱσταῖσθον	ἱσταίσθην	*vel statuer.*
ἱσταίμεθα	ἱσταῖσθε	ἱσταῖντο.	

Indefinitum primum.

στησαίμην	στήσαιο	στήσαιτο	*Indefin. æ.*
στησαίμεθον	στησαίσθον	στησαίσθην	
στησαίμεθα	στήσαισθε	στήσαιντο.	

Futurum primum.

στησοίμην	στήσοιο	στήσοιτο	*Futur. æ.*
στησοίμεθον	στήσοισθον	στησοίσθην	
στησοίμεθα	στήσοισθε	στήσοιντο.	

SVBIVNCTIVVS.

Præsens.

ἐὰν ἱστῶμαι	ἱστᾷ	ἱστᾶται	*si statuam,*
ἱστώμεθον	ἱστᾶσθον	ἱστᾶσθον	*vel si sta-*
ἱστώμεθα	ἱστᾶσθε	ἱστῶνται.	*tuar.*

Indefinitum primum.

ἐὰν στήσωμαι	στήσῃ	στήσηται	*Indefin. æ.*
στησώμεθον	στήσησθον	στήσησθον	
στησώμεθα	στήσησθε	στήσωνται.	

INFINITIVVS.

Præsens.

ἵστασθαι. *statuere, vel statui.*

Indefinitum primum.

στῆσαι. *Indefin. æ.*

Futurum primum.

στήσεσθαι. *Futur. æ.*

PARTICIPIVM.

Præsens.

hic statuens vel qui statuitur. ὁ ἱστάμενος ἡ ἱσταμένη τὸ ἱστάμενον:

Indefinitum primum.

Indefin. α. ὁ στησάμενος ἡ στησαμένη τὸ στησάμενον.

Futurum primum.

Futur. α. ὁ στησόμενος ἡ στησομένη τὸ στησόμενον.

OBSERVATIONES IN SECVNDAM conjugationem verborum in μι.

Quænam in secunda conjugatione fuerint observanda?

Pleraq; suprà ad primam sunt exposita: sed tamen restant adhuc specialia nonnulla.

1. *In præsenti Imperativi activi pro* ἵστα θι *Æolicè & Atticè sæpissimè occurrit* ᾱ *pro* α θι, *ut* ἵσᾱ *pro* ἵστα θι: *& composita* μεθίστᾱ, καθίστᾱ. *Sic* πίμπλᾱ *pro* πίμπλα θι, *Aristophanus Scholiastes & Etymologus.* τίμπρᾱ *pro* πίμπρα θι, *Eurip. in Ione, a* πίμπρημι *incendo. Sic in quarta conjugatione* ὄμνῡ *ult. longa, pro* ὄμνυ θι *jura, ab* ὄμνυμι, *Eurip.*

2. *In Aoristo secundo eiusdem modi composita retrahunt accentum,* κατάβηθι *descende, à* βήθι *vade. Item pro* στῆθι *&* βῆθι *in compositione usurpantur* στα *&* βα *ut* ἀνάστα *surge,* ἀνάβα *ascende, &c.*

3. *Ad normam* ἵστα μαι *flectitur, &* δύνα μαι *possum, Imperf.* ἐδυνάμην *&c. Sic* πέτα μαι *volo, volas, volare, & similia. In Optativo verò (cùm activũ eorũ non sit in usu:) flectũtur pro-*

paroxy-

paroxytonως, ut δυναίμην δύναιο δύναιτο, *&c.*
Et sic in Subjunctivo more Barytonorum, δύνωμαι δύνῃ δύνηται.

DE TERTIA CONIVGATIONE verborum in μι.

Da exempla Activæ, Passivæ, & Mediæ Διαθέσεως *hujus conjugationis.*

INDICATIVVS.

Præsens

δίδωμι	δίδως	δίδωσι	*Do.*
	δίδοτον	δίδοτον	
δίδομεν	δίδοτε	διδοῦσι.	

Imperfectum.

ἐδίδων	ἐδίδως	ἐδίδω *vel* δίδοσκε	*Daham.*
	ἐδίδοτον	ἐδιδότην	*Vsitatus*
ἐδίδομεν	ἐδίδοτε	ἐδίδοσαν.	*contractum* ἐδίδουν ἐδίδους ἐδίδου.

Perfectum.

δέδωκος	δέδωκας	δέδωκε	*Vide p.*
	δεδώκατον	δεδώκατον	*Dedi.*
δεδώκαμεν	δεδώκατε	δεδώκασι.	

Plusquamperfectum

ἐδεδώκειν	ἐδεδώκεις	ἐδεδώκει	*Dedaram.*
	ἐδεδώκειτον	ἐδεδωκείτην	
ἐδεδώκειμεν	ἐδεδώκειτε	ἐδεδώκεισαν.	

Indefinitum primum.

ἔδωκα	ἔδωκας	ἔδωκε	*dedi.*
	ἐδώκατον	ἐδωκάτην	
ἐδώκαμεν	ἐδώκατε	ἔδωκαν.	

Indefinitum secundum.

Idem.	ἔδων	ἔδως	ἔδω
		ἔδοτον	ἔδότων
	ἔδομεν	ἔδοτε	ἔδοσαν.

Futurum primum.

Dabo.	δώσω	δώσεις	δώσει
		δώσετον	δώσετον
	δώσομεν	δώσετε	δώσουσι.

IMPERATIVVS.

Præsens.

Da.	δίδοθι	δεδότω
	δίδοτον	διδότων
	δίδοτε	διδότωσαν.

Perfectum.

Dato tu.	δέδωκε	δεδωκέτω
	δεδώκετον	δεδωκέτων
	δεδώκετε	δεδοκέτωσαν.

Indefinitum secundum.

Idem.	δόθι vel δὸς	δότω
	δότον	δότων
	δότε	δότωσαν.

OPTATIVUS.

Præsens.

Darem.	διδοίην	διδοίης	διδοίη
		διδοίητον	διδοιήτην
	διδοίημεν	διδοίητε	διδοίησαν, &c.

Æolicè διδφίην διδφίης διδφίη, &c.

Perfectum.

Dedissem.	δεδώκοιμι	δεδώκοις	δεδώκοι
		δεδώκοιτον	δεδωκοίτην

δεδώ-

δεδώκειμεν	δεδώκειτε	δεδώκεισαν.	Idem.

Indefinitum secundum.

δοίην	δοίης	δοίη	
	δοίητον	δοιήτην	
δοίημεν	δοίητε	δοίησαν vel δοῖεν.	

Futurum primum.

δώσωμι	δώσεις	δώσει	dem. des.
	δώσετον	δωσείτην	det.
δώσομεν	δώσετε	δώσουσιν.	

SVBIVNCTIVVS.

Præsens.

ἐὰν δίδω	δίδῳς	δίδῳ	si dem.
	διδῶτον	διδῶτον	
διδῶμεν	διδῶτε	διδῶσι, quod ali-	

quantum discrepat à verbo contracto.

Perfectum. si dederim.

ἐὰν δεδώκω	δεδώκῃς	δεδώκῃ	
	δεδώκητον	δεδώκητον	
δεδώκωμεν	δεδώκητε	δεδώκωσι.	

Indefinitum secundum. si dedero.

ἐὰν δῶ	δῷς	δῷ	
	δῶτον	δῶτον	
δῶμεν	δῶτε	δῶσι, vel δώωσι	

poëtice, sicut γνώωσι.

INFINITIVVS.

Præsens. dare.

διδόναι.

Perfectum. dedisse.

δεδωκέναι.

Indefi-

Indefinitum secundum.

Idem. δῦναι.

Futurum primum.

daturum esse. δώσειν.

PARTICIPIVM.

Præsens.

hic dans. ὁ δίδους ἡ διδοῦσα τὸ διδόν.

Perfectum.

qui dedit. ὁ δεδωκὼς ἡ δεδωκυῖα τὸ δεδωκός.

Indefinitum secundum.

Idem. ὁ δοὺς ἡ δοῦσα τὸ δοὺν δόντος.

INDICATIVVS PASSIVUS.

Præsens.

do, daris datur	δίδομαι	δίδοσαι	δίδοται
	διδόμεθον	δίδοσθον	δίδοσθον
	διδόμεθα	δίδοσθε	δίδονται.

Imperfectum.

dabar.	ἐδιδόμην	ἐδίδοσο ἢ ἐδίδου	ἐδίδοτο
	ἐδιδόμεθον	ἐδίδοσθον	ἐδιδόσθην
	ἐδιδόμεθα	ἐδίδοσθε	ἐδίδοντο.

Perfectum.

datus sum.	δέδομαι	δέδοσαι	δέδοται
	δεδόμεθον	δέδοσθον	δέδοσθον
	δεδόμεθα	δέδοσθε	δέδονται.

Præteritum pluſquamperfectum.

datus fueram.	ἐδεδόμην	ἐδέδοσο	ἐδέδοτο
	ἐδεδόμεθον	ἐδέδοσθον	ἐδεδόσθην
	ἐδεδόμεθα	ἐδέδοσθε	ἐδέδοντο.

Indefinitum primum.

ἐδόθην

ἐδόθην	ἐδόθης	ἐδόθη	datus fui.
	ἐδόθητον	ἐδοτήτην	
ἐδόθημεν	ἐδόθητε	ἐδόθησαν	

Futurum primum.

δοθήσομαι	δοθήσῃ	δοθήσεται	dabor.
δοθησόμεθον	δοθήσεσθον	δοθήσεσθον	
δοθησόμεθα	δοθήσεσθε	δοθήσονται	

Paulò post Futurum.

δεδόσομαι	δεδόσῃ	δεδόσεται	mox dabor.
δεδοσόμεθον	δεδόσεσθον	δεδόσεσθον	
δεδοσόμεθα	δεδόσεσθε	δεδόσονται.	

IMPERATIVVS.

Præsens.

δίδοσο καὶ δίδυ	διδόσθω		dare, detur.
δίδοσθον	διδόσθων		
δίδοσθε	διδόσθωσαν.		

Perfectum.

δέδοσο	δεδόσθω		dator tu.
δέδοσθον	δεδόσθων		
δέδοσθε	δεδόσθωσαν.		

Indefinitum primum.

δόθητι	δοθήτω		Idem.
δόθητον	δοθήτων		
δόθητε	δοθήτωσαν.		

OPTATIVVS.

Præsens.

διδοίμην	διδοῖο	διδοῖτο	daret.
διδοίμεθον	διδοῖσθον	διδοίσθην	

διδοίμε-

	διδοίμεθα	διδοῖσθε	διδοῖντο.

Perfectum.

datus fuis sem.	δεδοίμην	δεδοῖο	δεδοῖτο
	δεδοίμεθον	δεδοῖσθον	δεδοίσθην.
	δεδοίμεθα	δεδοῖσθε	δεδοῖντο.

Indefinitum primum.

	δοθείην	δοθείης	δοθείη
Idem.		δοθείητον	δοθειήτην
	δοθείημεν	δοθείητε	δοθείησαν.

Futurum primum.

der, deris, detur.	δοθησοίμην	δοθήσοιο	δοθήσοιτο
	δοθησοίμεθον	δοθήσοισθον	δοθησοίσθην
	δοθησοίμεθα	δοθήσοισθε	δοθήσοιντο.

Paulò post Futurum.

mox der.	δεδοσοίμην	δεδόσοιο	δεδόσοιτο
	δεδοσοίμεθον	δεδόσοισθον	δεδοσοίσθην
	δεδοσοίμεθα	δεδόσοισθε	δεδόσοιντο.

SVBJVNCTIVVS.

Præsens.

si der, deris detur.	ἐὰν διδῶμαι	διδῷ	διδῶται
	διδῶμεθον	διδῶσθον	διδῶσθον
	διδώμεθα	δεδῶσθε	δεδῶνται. *At ἐὰν δύνωμαι antepenacuitur.*

Perfectum.

si datus fuerim.	ἐὰν δεδῶμαι	δεδῷ	δεδῶται
	δεδώμεθον	δεδῶσθον	δεδῶσθον
	δεδώμεθα	δεδῶσθε	δεδῶνται.

Indefinitum secundum.

si datus fuero.	ἐὰν δοθῶ	δοθῇς	δοθῇ

δοθῇ-

δοθῆτον δοθῆτον
δοθῶμεν δοθῆτε δοθῶσι.

INFINITIVVS.

Præsens

δίδοσθαι. *dari.*

Perfectum.

δεδόσθαι. *datum esse.*

Indefinitum primum.

δοθῆναι. *Idem.*

Futurum primum.

δοθήσεσθαι. *datum iri.*

Paulò post futurum.

δεδόσεσθαι. *mox datum iri.*

PARTICIPIVM.

Præsens.

ὁ διδόμενος ἡ διδομένη τὸ διδόμενον. *qui datur.*

Perfectum.

ὁ δεδομένος ἡ δεδομένη τὸ δεδόμενον *hic datus.*

Indefinitum primum.

ὁ δοθεὶς ἡ δοθεῖσα τὸ δοθέν. *Idem.*

Futurum primum.

ὁ δοθησόμενος ἡ δοθησομένη τὸ δοθησόμενον, *hic dandus.*

Paulò post futurum.

ὁ δεδοσόμενος ἡ δεδοσομένη τὸ δεδοσόμενον *hic mox dandus.*

MEDIVM.

Præsens Indicativi.

δίδομαι δίδοσαι δίδοται *do, vel dor.*
διδόμεθον δίδοσθον δίδοσθον
διδόμεθα δίδοσθε δίδονται

Imper.

Imperfectum.

Imperfecti.	ἐδιδόμεν	ἐδίδοσαν ϗ ἐδίδων	ἐδίδοντο
	ἐδιδόμεθον	ἐδίδοσθον	ἐδιδόσθην
	ἐδιδόμεθα	ἐδίδοσθε	ἐδίδοντο.

Indefinitum primum.

Indefin. α.	ἐδωκάμεν	ἐδώκω	ἐδώκατο
	ἐδωκάμεθον	ἐδώκαθον	ἐδωκάσθην
	ἐδωκάμεθα	ἐδώκαθε	ἐδώκαντο.

Indefinitum secundum.

Indefin. β.	ἐδόμεν	ἔδοσαν ϗ ἔδων	ἔδοτο
	ἐδόμεθον	ἔδοσθον	ἐδόσθην
	ἐδόμεθα	ἔδοσθε	ἐδόντο

Futurum primum.

Futur. α.	δώσομαι	δώσῃ	δώσεται
	δωσόμεθον	δώσεσθον	δώσεσθον
	δωσόμεθα	δώσεσθε	δώσονται

IMPERATIVUS.

Præsens.

da vel dare.	δίδοσαι ϗ δίδου		διδόσθω
	δίδοσθον		διδόσθων
	δίδοσθε		διδόσθωσαν.

Indefinitum secundum.

Indefin. β.	δόσαι ϗ δοῦ		δόσθω
	δόσθον		δόσθων
	δόσθε		δόσθωσαν.

OPTATIVUS.

Præsens.

darem vel darer.	διδοίμεν	διδοῖο	διδοῖτο
	διδοίμεθον	διδοῖσθον	διδοίσθην

διδοί-

διδοίμεθα διδοῖσθε διδοῖντο.

Indefinitum secundum.

δοίμην δοῖο δοῖτο
δοίμεθον δοῖσθον δοίσθην *Indefin. β.*
δοίμεθα δοῖσθε δοῖντο.

Futurum primum.

δωσοίμην δώσοιο δώσοιτο *Futur. α.*
δωσοίμεθον δώσοισθον δωσοίσθην
δωσοίμεθα δώσοισθε δώσοιντο.

SVBJVNCTIVVS.

Præsens.

ἐὰν διδῶμαι διδῷ διδῶται *si dem vel*
διδώμεθον διδῶσθον διδῶσθον *der.*
διδώμεθα διδῶσθε διδῶνται.

Indefinitum secundum.

ἐὰν δῶμαι δῷ δῶται *Indefin. β.*
δώμεθον δῶσθον δῶσθον
δώμεθα δῶσθε δῶνται.

INFINITIVVS.

Præsens, δίδοσθαι. *dare, vel dari.*
Indefinitum primum, δόσθαι.
Indefinitum secundum, δόσθαι.
Indefinitum primum, δώσεσθαι.

PARTICIPIVM.

Præsens.

ὁ διδόμενος ἡ διδομένη τὸ διδόμενον. *hic dans vel qui datur.*

Indefinitum primum.

ὁ δοσάμενος ἡ δοσαμένη τὸ δοσάμενον. *Indefin. α.*

Indefinitum secundum.

Indefin. β ἱ δόμενος ἡ δομένη τὸ δόμενον

Futurum primum.

ὁ δωσόμενος ἡ δωσομένη τὸ δωσόμενον.

DE QVARTA CONIVGATIONE verborum in μι.

Da integrum exemplum quartæ conjugatoinis verborum in μι.

INDICATIVVS.

Præsens.

Iungo. ζεύγνυμι ζεύγνυς ζεύγνυσι
ζεύγνυτον ζεύγνυτον
ζεύγνυμεν ζεύγνυτε ζευγνῦσι, vel
ζευγνύασι, usitatius tamen ζευγνύουσι, à ζευγνύω.

Imperfectum.

Iungebam. ἐζεύγνυν ἐζεύγνυς ἐζεύγνυ
ἐζεύγνυτον ἐζευγνύτην
ἐζεύγνυμεν ἐζεύγνυτε ἐζεύγνυσαν.

IMPERATIVVS.

Præsens.

junge. ζεύγνυθι ζευγνύτω
ζεύγνυτον ζευγνύτων
ζεύγνυτε ζευγνύτωσαν.

* *Hic omissum est præsens, optativũ, ut vult Herodianus; ζευγνύμην, assumpto videlicet, ad characteristicam υ, ut in præcedentibus coniugationibus* τιθείην, ἱσταίην, διδοίην. *In Passiva autem diathesi tempus hoc deest; quia terminatio non amplius est pura, ut in activa forma; sed assum-*

assumpto μ fit impura Nam ἡ ἡ δίφθογγος [inquit Herodianus) οὐχ εὑρίσκεται συμφώνου ἐπιφερομένου: eamq; ob caussam Quarta Conjugatio in μι non habet diphthongum in penultima Optativi passivæ diathesæos.

INFINITIVVS.

Præsens.

ζεύγνυναι. — jungere.

PARTICIPIVM.

Præsens.

ὁ ζεύγνυς	τοῦ ζεύγνυντος	hic jungens
ἡ ζεύγνυσα	τῆς ζεύγνυσης	hæc jungens
τὸ ζεύγνυν	τοῦ ζεύγνυντος.	hoc jungens.

PASSIVVM.

Indicativus Præsens.

ζεύγνυμαι	ζεύγνυσαι	ζεύγνυται	Iungor.
ζευγνύμεθον	ζεύγνυσθον	ζεύγνυσθον	
ζευγνύμεθα	ζεύγνυσθε	ζεύγνυνται.	

Imperfectum.

ἐζευγνύμην	ἐζεύγνυσο	ἐζεύγνυτο	jungebar.
ἐζευγνύμεθον	ἐζεύγνυσθον	ἐζευγνύσθην	
ἐζευγνύμεθα	ἐζεύγνυσθε	ἐζεύγνυντο.	

IMPERATIVVS.

Præsens.

ζεύγνυσο	ζευγνύσθω	jungere.
ζεύγνυσθον	ζευγνύσθων	
ζεύγνυσθε	ζευγνύσθωσαν.	

INFINITIVVS.

Præsens. — jungi.

ζεύγνυσθαι.

PARTICIPIVM.

Præsens.

qui jungitur, quæ jungitur, quod jungitur.

ὁ ζευγνύμενον ἡ ζευγνυμένη τὸ ζευγνύμενον

Quid observandum in quarta Conjugatione verborum in μι.

1. *Polysyllaba tantùm habent præsens & Imperfectum. Dissyllaba verò etiam Futurum primum & Aoristum secundum in voce activa, ut* κλύω, κλῦμι, κλύσω, ἔκλυον. *At* ἔζευξα *&* ζεύξω *potius ab inusitato* ζεύγω, *quàm* ζεύγνυμι *descendunt*

2. *Media* Παθήσεις *eadem est cum passiva. Itaque idem de utraq; judicium.*

3. *Deniq; addit & his verbis Herodianus præsens Optativi assumpto iota ad characteristicam υ, ut* ζευγνύω, ζευγνύης, ζευγνύη: ζευγνύητον, ζευγνυήτην: ζευγνύημεν, ζευγνύητε, ζευγνύησαν.

Tantùm quoque de verbis in μι.

CAPVT XXIIX. DE DEFECTIVIS & Anomalis in ω.

Velim primò certas Defectivorum terminationes ostendas secundo anomala & defectiva secundum Alphabeti ordinem adjicias.

Defectivorum terminationes seu fines sunt varii, adeoq; pro asperitate vel concinnitate eorum nunc plura, nunc pauciora ab eodem themate deducuntur tempora. Obstant & syncope, epenthe-

penthesis, characteristicæ atq; significationis ambiguitas, quò minus regulariter thema nonnunquam possit inflecti. Nos primò in barytonis seu impuris, deinde & in puris præcipuas Defectivorum terminationes videamus.

Generatim autem attendendum plerag; vix ultra præsens & præteritum imperfectum coniugare, nisi à primitivis mutuentur tempora nonnulla.

1. Primò in άδω, έθω, ύθω, poëticè ex ω derivata, ut ἀμυνάδω defendo, ab ἀμύνω διωκάδω persequor, à διώκω· νεμέθω pasco· φλεγέθω uro, à νέμω & φλέγω· φθινύθω corrumpo, & μινύθω minuo, à φθίνω & μινύω.

2. In άνω, ut βαίνω gradior, λυσσάνω rabie æstuo, ὀλισθάνω labor, Fut. βήσω λυσήσω, ὀλισθήσω, à βάω, λυσσάω ὀλισθέω: At φαίνω luceo, & χάνω hio (quamvis a φάω & χάω deriventur) nihil ominus tamen sunt analoga: Sic ἐρεθάνω contendo, ab ἐρέθω, & ἐρυθαίνω rubefacio, ab ἐρεύθω. Quædam habent initio reduplicationem, ut πτώνω tendo, à πάω seu τείνω· τετρεμαίνω trepido, à τρέμω. Quædam duplicem habent terminationem, ut ἀλφάνω invenio. Fut. ἀλφήσω, ab ἀλφάω. Apud Hesych. ἀλφαίει invenit. ἄλφαισις inventio.

3. In άνω: frequentissima sunt, ut κλάνω frango, φθάνω prævenio. Futur. κλάσω & φθάσω, à κλάω & φθάω: At αὐξάνω augeo, ἁμαρτάνω

pecco, ἱζάνω fido, ὀφλάνω vel ὀφλισκάνω dibitor sum, βλαστάνω germino, Futurum faciunt in ήσω, αὐξήσω, ἁμαρτήσω, &c. Sic αἰσθώνομαι sentio, αἰσθήσομαι· ἐχθάνομαι odio sum, ἐχθήσομαι. Quædam futurum aliunde mutuantur, ut ἱκάνω venio, ἵξω, ab ἵκω: ὀπτάνω video, ὄψομαι, ab ὄπτομαι· ἁνδάνω placeo, ἥσομαι, ab ἥδω· λανθάνω latco, λήσομαι, à λήθω· λανθάνω disco, μήσομαι, à μήθω. πανθάνω. πείσομαι [pro πῆσομαι à πήθω patior, λεγχάνω sortior, λήξομαι à λήχω. δαγκάνω mordeo, à δήκω. λαμβάνω capio, à λήβω. At χανδάνω capio, χαδήσω, e χαδῶ à χάζω. E diphthongis ει & ευ prior in derivatis abijcitur, ut λιμπάνω linquo, à λείπω; φυγγάνω fugio, à φεύγω. τυγχάνω consequor, à τεύχω, &c. [Vide Clenard. & Antesig. in verbo αἰσθάνομαι, Grammaioris, p. 170.

4. In άζω plurimum frequentativa sunt, ut ἀλάω ἠλάσκω, ἠλασκάζω oberro: ἕρπω, ἑρπύζω, ἑρπυστάζω repto.

5. In αυνω, ut ἐλαύνω pello, ab ἐλάω. ἐλάσω.

6. In βω, ut ῥέμβω circumago, φέρβω pasco, σέβω colo, φέβω terreo.

7. In γρω syncopata. ut ἄγρομαι & ἔγρομαι, pro ἀγείρομαι congregor, & ἐγείρομαι excitor. Vnde compos. ἐξέγρης, pro ἐξηγέρθης Hesych.

8. In είνω poëtica, ut φαείνω, luceo, à φαίνω, ἀλεείνω vito, ab ἀλεύω ἐρεείνω interrogo, ab ἔρομαι

9. In εκω, ut ὀλέκω perdo, pro ὀλέσκω, ab ὀλέω.

10. In

10. In δω, ut πέρδω pedo, μέλδω elixo, ἕλδομαι desidero, πόνδω libo, πύνδω voro, κυλίνδω volvo.
11. In ίνω & ύνω, ut πίνω luo, πίνω bibo, φθίνω tabesco, δύω subeo, ἰθύνω dirigo, ἱδρύω statuo.
12. In κλω & πλω, præcedente jota, ut πίκλω pario, ἐ πέκω· πίπλω cado, ἐ πέτω. ἐνίπτω dico, ab ἐνέπω ut ῥίπτω jacio, ἐ ῥέπω, analogum est.
13. In νω impurum, ut πίφνω occido, cum reduplic. & syncope, ἀ φένω ἀχρήσω. Sic δάκνω mordeo, πίτνω jacio, μίμνω maneo, γίνομαι fio, ἐ δύνω, πέτω, μένω, γένω facta & epenthesi & τροπῇ vocalis penultimæ.
14. In ξω & ψω, ut αὔξω augeo, ἕψω coquo, ἐ puris in έω.
15. In σδω & χθω, ut βιβάσθω gradior, ἀ βάω· ἔσθω edo, ab ἔδω· ἐρέικω ἄχθομαι gravor, ab ἀχθέομαι. Quibus additur πέλδω per methatesin & tropen ἀ θέλγω demulceo.
16. In σκω frequentissima sunt, ut φάσκω dico, ἀρέσκω placeo, βιβάσκω pubesco, ἀλδήσκω augeo, εὑρίσκω invenio, βόσκω pasco, βιώσκω vivisco, μεθύσκω inebrio, ἀ φάω. ἀρέω, ἀλδέω εὑρέω, βάω, βιάω, μεθύω. Quædam cum metathesi & crasi θρώσκω salio, pro θοελόσκω ἀ θορέω, βλώσκω vado, ἀ μολίσκω, ἐ μολέω. Quædam cum reduplicatione, ut διδράσκω fugio, ἀ δρύω μιμνήσκω commonefacio, ἀ μνάω. Quædam modo cũ reduplicatione, modo sine reduplicatione, ut ἐρώσκω & ἐιδρώσκω comedo. ἀ ἔδρω Quædam cum syn-

cope, ut πιριάσκω vendo, πράσω è trisyllabo περάω. Sic κικλήσκω, ἐκαλέω voco, &c. Quædam cum epenthesi πιφαύσκω & πηφράυσκω dico, à φάω.

17. In σσω. ut ἔσσω dico, ex ἔπω· ἕσσω & ἕσσομαι sequor, ex ἕπω & ἕπομαι· ἐνίσσω dico, ex ἐνέπω.

18. In σσω poëtica, ut παιφάσσω circumspecto, ἀηθέσσω insuetus sum, ἀγνώσσω ignarus sum, ἀπινύσσω insipiens sum, πέσσω coquo, ὄσσω (AEol) video, νίσσω lavo, κορύσσω arieto.

19. In σχω, ut ἴσχω habeo, ab ἔχω, interposito σ: & ε in ι verso, ex quo deinde σχῶ σχύσω, &c.

20. In τμω ut τέτμω invenio.

21. In φλω, βλω, κλω, ut ἤφλω debitor sum, μέμβλομαι curæ sum, κέκλομαι iubeo. Quo referri possunt in λλω ut δενδίλλω oculos huc illuc circumago, ἰνδάλλομαι, &c.

Nunc de puris.

22. In αιω ut σκεδαίω dispergo, κεραίω misceo, λιλαίομαι cupio. Sic λαίω uro, κλαίω fleo. At ῥαίω & παίω sunt analoga.

23. In αω frequentissima. Eaq; nunc Desiderativa, ut ὠνητιάω empturio, βασιλειάω regnaturio, μαχάω pugnaturio: nunc Frequentativa, ut πνευστιάω anhelo, μητιάω consulto: nunc Imitativa κελαινιάω nigrico, χιάω niveus sum. Poëtica item ἰσχανάω detineo, ab ἴσχω, & similia.

24. In ειω Desiderativa è futuris orta, ut πολεμη-

λεμησείω bellaturio, ἀ πολεμέω, ησω: ὀψείω videre gestio, ab ὄπομαι. ὄψομαι. Poëtica item ῥείω, cum epenthesi ξ ι, ἐ ῥέω fluo, νεικείω ἐ νεικέω contendo & similia.

(Cleon. & Antesign. in verbo γαμέω.)

* Sylb. Quæ in ειω desinunt, tum demum solent appetentiam actus significare, quum ante ει Futuri characteristicam habent σ, ψ, vel ξ: ut δεῤῥησείω facere cupio, ὀψείω videre cupio, ἀπαλλαξείω liberari cupio. Quæ verò ex præsenti fiunt, habent Poëticam duntaxat τῦ epenthesin, metri causa factam; ideoq; habent etiam eandem cum communibus significationem eademq; tempora, excepto præsenti & Imperfecto: Exempl. Hom. Odyss. ι, ἐγχείη δεπάεσσι infundat poculis. Iliad. α Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ Iovis α, perficiebatur voluntas. Sic ἐινοβαρείω, νεικείω, ῥείω. κρείω, nihil aliud significant quàm ὀινοβαρέω, νεικέω, ῥέω, κρέω. At κείοντες & Compos. κακκείοντες, nonnulli volunt esse desiderativa, dum exponunt, κοιμηπικῶς ἔχοντες cubare cupientes: alij verò Futuri temporis esse asserunt extrito σ.

25. In ιω, ut ἐσθίω ab ἔσθω poëtice, comedo, At ἰδίω sudo, μηνίω irascor, μητίω consulto, δηρίω contendo sunt analoga.

26. In ναω & νεω, quæ ν habent epenthicum, ut πωλιάω vendo, ἀ πωλάω: νηνέω struo, ἐ νηέω: οἰχνέω proficiscor, ex οἴχω. Sic ἰκνέομαι venio, ab ἵκω, &c. Ex puris descendentia etiam termina-

tur in μι, ut κιρνάω & κίρνημι misceo, è κεράω; πιλνάω & πίλνημι appropinquare facio, è πελάω, &c.

27. Deniq; in βω hyperdissyllaba, quæ in υμι quoq; desinunt, ut ὀλλύω & ὄλλυμι perdo ab ὄλλω. ῥηγνύω & ῥήγνυμι à ῥήσσω rumpo: ζωννύω & ζώννυμι à ζώω cingo. Quæ referantur & in ύω, ut ὀπύω in matrimonio habeo, ἀλύω in augustiis versor. Sylb. p. 187. & seq.

Anomala & Defectiva in ω & ομαι cum præcipuis temporibus, secundum ordinem Alphabeti.

A.

Ἀγορεύω dico, loquor. F ἀγορεύσω Aor. α. ἠγόρευσα, & εἶπα, ab ἐπω, unde particip εἴπας. Aor. β. εἶπον unde εἰπὼν part. perf. εἴρηκα, ab εἴρω.

Ἄγω dico. Fut. ἄξω. P. ἦχα. Aor. β. ἤγαγον, quasi ab ἀγάγω Vnde & reliqui modi: ἀγαγε ἀγάγοιμι ἐὰν ἀγάγω, ἀγαγεῖν, ὁ ἀγαγὼν.

Ἅδω placeo. Aor. α. ἕασα exhilaravi, pro ἧσα, Imperfect. & Aori. β. ἕαδον, & Æol. εὕαδον, pro ἧδον. Præt. med. ἧδα & ἕαδα. Part. ἑαδώς. Vide ἀνδάνω.

* A. verbo ἅδω Etymologus derivat præteritum medium ἧδα, & dialysi ἕαδα. Heraclides inde deducit ἀνδάνω, ut λαμβάνω à λᾶβω. Potest tamen & hoc & illud derivari ab inusitatiori themate ἥδω oblecto. Nam ut præteritum medium omittam, sicut ἀλήθω, est λαθεῖν &

λανθά-

λανθάνειν, ita etiam ἀδεῖν & αὐδάνειν ab ἥδω. Præterea ut λήθειν activè inter alia significat celare, λαθεῖν verò & λανθάνειν neutraliter, latere: sic ἥδειν oblectare, ἀδεῖν & αὐδάνειν placere. Eustath. quoq; ἄδε apud Homerum, in isto hemistichio, ἄδε θ' ἑκηβόλῳ μῦθος placuit a Hectoris sermo, scribit esse vel ab ἀδεῖν, ut ἐκτυπεῖν ἀκτυπεῖν, vel Æolico more factum ab ἥδω.

Ἀζω sicco. Aor. α. ἄσθλω & ἀάσθλω.

Αἱρέω capio. F. αἱρήσω. Perf. ἥρημα. Aor. β. εἷλον, unde Inf. ἑλεῖν. Part. ἑλὼν ab ἕλω. Fut. α. pass. αἱρεθήσομαι. Fut. med. αἱρήσομαι. Aor. α. pass. ἠρέθλω. perf. pass. ἥρομαι. Aorist. β. med. εἱλόμλω Aor. ε. med. Imp. ἑλοῦ. Opt. ἑλοίμλω. Subiunct. ἑλωμαι. Inf. ἑλέσθαι, Part. ἑλόμλνος.

Αἰσθάνομαι sentio. Fut. med. αἰσθήσομαι. Perf. pass. ἤσθημαι. Inf. ἠσθῆσθαι ab αἰσθέσομαι. Aor. β. med. ἠσθόμην. Inf. αἰσθέσθαι, part. αἰσθόμενος.

Ἀλέξω propulso F. ἀλεξήσω, ab ἀλεξέω. Vnde ἀλεξεῖν opitulari, apud Xenoph. Aor. α. Inf. ἀλέξαι & in media Διαθέσει, ἀλέξασθαι, vel ab ἀλέξω, servata characteristica præsentis, vel pro ἀλεξήσασθαι, per syncopen.

Ἀλινδέω volvo, Fut. α. ἀλινδήσω & ἀλίσω, ab ἀλίω, unde comp. ἐξήλικας evolvisti & ἐξαλίσας è volutabro excitans.

Ἁλίσκω capio. F. α. ἁλώσω, ab ἁλόω. prat. ἑάλωκα, Att. ἐάλωκα, Aor. β. ἑάλων, Att. ἐάλων, unde

de

de ἀλοίλω. At. ἀλῶλω, ἀλῶνει. ἀλὼς, ab ἄλωμι. Fut. med. ἀλώσομαι, perf. pass. ἐάλωμαι. unde ἅλωσις captivitas, ἁλωτὸς captivus, ab ἁλόω. Omnia significant passivè. Composita augmentum variè admittunt, ut ἀναλίσκω consumo, perf. ἀνάλωκα, consumpsi. ἀνάλωται consumptus est, sine augmento. Et ἀνήλωκα atq; ἠνάλωκα, &c.

Ἁμαρτάνω pecco. Fut. ἁμαρτήσω, perf. ἡμάρτηκα. Aor. α. ἡμάρτησα. Aor. 2. ἥμαρτον, unde ἁμαρτεῖν & ἁμαρτὼν. al. ἀμαρτέω.

Ἀμβλίσκω & ἀμβλισκάνω, item ἀμβλώσκω abortior. Fut. ἀμβλώσω, ab ἀμβλόω.

Ἀμφίσκω induo. Futur. ἀμφέξω, ab ἀμπέχω, sive ἀμπέχω. Et ἀμφιάσω, ab ἀμφιάζω. Et ἀμφιέσω, ab ἀμφιέω.

Ἀναλίσκω consumo. Fut. ἀναλώσω, perf. ἀνήλωκα, & ἠνάλωκα & sine augm. ἀνάλωκα, aor. α. ἀνήλωσα & ἠνάλωσα, & ἀνάλωσα, ab ἀναλόω. Infin. ἀναλῆν impendere, part. ἀναλήμενος qui impenditur.

(Apud Aristoph. ἀνάλεν. pro ἀνήλεν sine augmento.)

Ἀνδάνω placeo. Fut. ἀδήσω, pret. med. ἧδα, & Att. ἔαδα. Vide in ἄδω.

Ἀνοίγω aperio. F. ἀνοίξω, aor. α. Att. ἀνέῳξα, perf. pass. ἀνέωγμαι, part. ἀνεῳγμένος, aor. α. pass. ἀνεώχθην. perf. med. ἀνέῳγα.

Ἀπαυράω furor. privo, Aor. α, ἀπηύρᾱ.

Ἀπεχθάνομαι in odium incurro. F. ἀπεχθήσομαι,

σομαι, præt. ἀπήχθημαι, aorist. 6. med. ἀπηχθόμην, ab ἀπέχθομαι.

Ἀρέσκω placeo. F. ἀρέσω, ab ἀρέω, aor. α. ἤρεσα.

Αὔξω & ἀυξάνω augeo. F. ἀυξήσω, aor. α. ἤυξησα, perf. ἤυξημαι.

Ἄχθομαι gravor, doleo, Fut. ἀχθέσομαι & ἀχθήσομαι (Act. ἀχθήσας onerans apud Hesych.) Aor. α. pass. ἠχθέσθην, tanquam ab ἀχθέομαι.

B.

Βαίνω vado. F. βήσομαι, perf. βέβηκα, à βάω, ἀχήσω. Aor. 2. ἔβην, Inf. βῆναι. part. βὰς βάσα βὰν, à βίβημι. (Compos. κατάβηθι. in Imper. κατάβα & κατάβα, à καταβήμι καταβαίνω descendo.)

Βάλλω jacio, perf. βέβληκα, à βλέω, pass. βέβλημαι. Fut. βληθήσομαι, aor. α ἐβλήθην.

Βιβάω gradior. F. βήσω à βάω vel βίβημι.

Βιβρώσκω comedo. F. βρῶσω perf. βέβρωκα, ab inus. βρόω.

Βιόω vivo Fut. βιώσομαι. aor. 2 ἐβίων. Imp. βίωθι βιώτω. Op βιοίην βιώην Inf βιῶναι. Part. βιοὺς βιόντος. (Tert. perf pass βεβίωται vita peracta est, tanquam impersonale, Fut. poet. βεόμαι, pro βεήσομαι, à βέω. Aor. β. ἐβίων, ut ἔγνων, ἔδων, &c.

Βιώσκω vivisco. F. βιώσω aor. α. ἐβίωσα. P. βεβίωκα.

Βλαστάνω germino. F. βλαστήσω. Aor. ἔβλαστον, unde præt. βλαστὼν à βλαστέω.

Βόλο-

Βέλομαι volo. F. βελήσομαι, perf. βεβέλημαι, aor. α. ἐβελήθην, tanquam a βελέομαι.

Γ.

Γαμέω uxorem duco. F. γαμήσω. Aor. α. ἐγήμα, tanquam a γήμω, Inf. γῆμαι, part. γήμας.

Γηράσκω senesco, Fut. γηράσω a γηράω senex sum. [γηράναι senuisse, & γηρὰς, ανῖς senio confectus, a γήρημι.)

Γίγνομαι & γίνομαι fio. Fut. γενήσομαι. Perf. γεγένημαι, Aor. α. pass. ἐγενήθην a γένομαι, Aorist. α med. ἐγεησάμην & ἐγεινάμην Præt. med. γέγονα. Aorist. β. med. ἐγόμην, a γέγομαι: pro quo poetice dicitur γείνομαι.

Γινώσκω sive γιγνώσκω cognosco. Fut. med. γνώσομαι præt. act. ἔγνωκα, pass. ἐγνώσθην, Futur. pass. γνωσθήσομαι, Aor. 2. ἔγνων. Imper. γνῶθι Infin. γνῶναι, part. γνὰς γνόντος, a γνῶμι. (Sic comp. ἀναγινώσκω, ἀνέγνωκα, ἀνέγνων, &c.

Δ.

Δαγνάω, vel δάκνω mordeo F. δήξω a δήκω. Aor. β. ἔδακον. perf. δέδηχα. pass. δέδηγμαι. Aor. ω, ἐδήχθην, unde δηχθεὶς ντος.

Δαίω partior. F. δαίσω & δαήσω a δαέω, item δάσομαι. Fut. pass. δασθήσομαι Aor. α. ἐδάσθην, perf. δέδασμαι, a δάζω. At δαίω doceo Futur. 2. pass. δαήσομαι. Aor. β. ἐδάην unde δαεὶς & δαὶῶαι perf. δεδάηκα didici, fit ex fut. 2. δαῶ in novum thema translato.

Ex

* Ex perfecto δεδάηκα fit per syncopen δέδαωκα extrito η & κ. vel est perfect. medium.

Δάμνω domo. Aorist. β. ἔδαμον, pass. ἐδάμην, perf. δέδμημαι domitus sum. Reperitur etiam δαμήσω à δαμάω vel δαμέω; interm δαμάσω. δαμάω seu δαμάζω.

Homerus Il. χ ἔγχει ἐμῷ δαμάα hasta mea domabit: Poëtica dialysi dixit pro δαμᾷ, & rursum δαμᾷ Atticè pro δαμάσει. Sic forma media in decem præceptis, ἑξ ἡμέρας ἐργᾶ sex dies operaberis, pro ἐργάσῃ.

Δαρθάνω dormio. F. δαρθήσομαι, perf. δεδάρθηκα. (unde compos. ξ δεδαρθηκὼς) Aor. β. ἔδαρθον & per methathesin ἔδραθον. Infin. δαρθεῖν, à δαρθέω.

Δείδω timeo. F. δείσω perfect. δέδοικα. Med. δέδοικα, euphoniæ causa, pro δέδοιδα, & δέδια. Vnde δεδιέναι & δεδιώς. à δίω fugo, terreo. Imp. δέδιθι & δείδιθι, pro δεδίηθι. à δεδίσσομαι. Fut. δεδίξομαι Aor. β. pass. ἐδεδίγλων.

Δέομαι rogo, indigeo, F. δεήσομαι Perf. δεδέημαι. Aor. α. ἐδεήθλων tanquam à δεέομαι.

Δέω ligo. F. δέσω & δήσω. Perf pass δέδεμαι. Aor. α. ἐδέθλων.

Διδάσκω doceo, F. διδάξω & διδασκήσω. Aor. α. ἐδίδαξα. à διδάχω, Perf. δεδίδαχα.

Διδράσκω fugio, Fut. δράσω & διδράσω. Aor. α. ἔδρασα, & per syncopen ἔδρα. Perfectum δέδρακα, à δράω. Aor. α. δίδραν, pro διέδρλων & διέδρην

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn778717763/phys_0259
DFG

σαν fugi, fugerunt. (Ion. est δρήσω ἔδρησα à δράω. At ἔδρλω vel ἔδραν δρᾶίλω, δρᾶς, & consimilia sunt, à δρᾶμι, vel δίδρημι.)

Διδύσκω induo (unde comp. ἐνεδιδύσκετο induebatur, Luc. 16.) Fut. δύσω. Perf. δέδυκα à δύω.

Δοκέω videor, appareo, Fut. δοκήσω & δόξω. Aor. α. ἔδοξα Perf. Pass. δέδογμαι à δόκω inusitato.

Δύω vel δύω subeo, ingredior. Fut. δύσω, Per. δέδηκα. Aor. β. ἔδυν. Inf. δῦναι. Part. δὺς δύντος ab inusitato δῦμι.

E.

Ἔδω edo, Perf. ἦκα, ἔδηκα, & ἐδήδοκα. Att. Perf. med. ἔδηδα, Fut. β. med. ἔδομαι pro ἐδοῦμαι.

Ἐθέλω volo. F. ἐθελήσω. ab ἐθελέω. Aor. α. ἠθέλησα.

Ἔθω assuesco. Præt. med. εἴωθα solitus sum. Vnde εἰωθὼς ότος.

Εἴδω scio. F. εἴσομαι vel ἔσομαι, item act. εἴσω & εἰδήσω, ab εἰδέω. Per. εἴδηκα. Inf. εἰδέναι. Part. εἰδὼς ότος. Aor. β. εἶδον, & poet. ἴδον, quo modo & ἴδε, ἴδοιμι, ἐὰν ἴδω, ἰδεῖν, ἰδὼν. Opt. εἰδείλω ab εἰδημι, perfect. med. οἶδα. Verbale. ἰστέον scien-dum non εἰστέον, ab εἶσμαι.

Ἐλαυνω impello, agito. F. ἐλάσω, aor. α. ἤλασα aor. med. ἠλασάμην. perf. ἤλακα. pass. ἐλαμαι. aor. α. ἠλάθην.

Ἔπω dico aor. α. εἶπα, Aor. β. εἶπον. Imp. εἶπον εἰπάτω. aor. β. εἰπέ (Syracusio more εἰπόν.) in reliq uis

reliquis modis retinet augmentum similiter. εἴποιμι, ἐὰν εἴπω εἰπεῖν ὁ εἰπών.

Ἔρομαι *interrogo. Fut.* ἐρήσομαι, *ab* ἐρέομαι, *aor. β. med.* ἠρόμην. (εἰρόμην *est ab* εἴρομαι.)

Ἐῤῥω *eo perditum. Fut.* ἐῤῥήσω. *aor. α.* ἤῤῥησα, *tanquam ab* ἐῤῥέῳ.

Ἐρυγγάνω *ructo, F. β* ἐρεύξομα, *aor. α.* ἐρευξάμην, *aor. β.* ἤρυγον *ab* ἐρεύγω.

Ἐρυθαίνω *rubefacio,* ἐρυθήνας, *pro* ἐρυθάνας: Ἔρχομαι *venio. Fut.* ἐλεύσομαι *Perf. act.* ἤλευκα. *Att.* ἐλήλυκα. *Perf. med.* ἤλυθα. *Att.* ἐλήλυθα. *Aorist β. act.* ἦλθον *per Sync, pro* ἤλυθον, *ab* ἐλεύθω. *Inf* ἐλθεῖν. *part.* ἐλθών.

Ἐσθίω *comedo, F. β.* ἔδομαι, *perf. act.* ἐδήδοκα, *pass.* ἐδήδοσμαι *ab* ἔδω.

Εὑρίσκω *invenio. Fut.* εὑρήσω. *aor. β.* εὗρον. *Perfect.* εὕρηκα. *Inf. aorist. β.* εὑρεῖν *part.* εὑρών, *perf. pass.* εὕρημαι. *aor. α.* εὑρέθην *ab* εὑρέω.

Ἔχω *habeo, Impe.* εἶχον. *Fut.* ἕξω *vel* σχήσω, *à* σχέω *vel* ἴσχω *Perf.* ἔσχηκα. *pass.* ἔσχημαι *Aor. β. act.* ἔσχον. *Vnde* σχεῖν & σχών. *Aor. β. me.* ἐσχόμην *unde* σχοῦ, σχέσθαι σχόμενος: *At* σχές, σχεθήσομαι, ἐσχέθην, & *similia possunt referri ad* σχήμι *vel* ἴσχημι.

Ἕω *induo, colloco, sedeo, Aor. α.* εἷσα ἕσσα. *Pa* ἕσας. *Perf. pass.* εἷμαι, εἷσαι, & ἕσσαι, εἷται, εἵσται & ἕσται. *plusquamperf.* εἵμην. *part.* εἱμένος.

H.

Ἡβάσκω pubesco. F. ἡβήσω. aor. α. ἥβησα. per. ἥβηκα à primitivo ἡβάω.

Ἥκω, venio, F. ἥξω. Cætera tempora mutuatur ab ἵκομαι.

Θ.

Θάττω sepelio, F. θάψω. aor. α. ἔθαψα. Aor. β. pass. ἐτάφην, à τάφω.

Θέλω vel ἐθέλω (διττολογούμενον) volo, F. θελήσω, à θελέω inusitato.

Θηγάνω acuo, F. θήξω. aorist. ἔθηξα, unde θῆξαι, à θήγω.

Θιγγάνω tango, Futur θίξομαι, Aorist. β. ἔθιγω, à θίγω.

Θνήσκω morior. F. med. α θνήξομαι, & cum reduplicatione τεθνήξομαι (quod & paulò post Futurum esse potest, à θνήκω) Fut. β. med θανοῦμαι, unde θανεῖσθαι, θανούμενος, Perf. τέθνηκα, velut à θνάω, Aorist. β ἔθανον Infin. θανεῖν. part. θανών, tanquam à θείνω ferio. Per. med. τέθναα. Dptat. τεθναίην Inf. τεθνάναι. Part. ὁ τεθνεώς, item τεθνάς άντος.

(Cum κατὰ κατάθανεν, & Poët. κάτθανεν mortuus est, obiit Præt Bœoticum τέθνεικα, Ion. τέθνεια, unde θεθνειώς, & ablato, τεθνεώς. Poët. τεθνηώς, & τέθναα, τεθναώς. De obliquis verò, quomodo nunc in ότος, nunc in ῶτος formentur, vide in Dialecto Ionica ad participia verborum in μι.)

Θρύττω, frango, Perf. τέτρυφα pro τέθρυφα.

I.

Ἱδρύνω

Ἱδρύνω statuo. F. ἱδρύσω, aor. ἁ. ἵδρυσα. Per. ἵδρυκα, pass. ἵδρυμαι, à poëtico ἱδρύω. Aoriſt. α. pass. ἱδρύθλω & ἱδρυνθλω, ſicut ἐκλίθλω, & ἐκλιννθλω.

Ἱζάνω ſido, F. ἱζήσω, tanquam abi ἵζω. Item, ἵσω ab ἵζω. Aor. α. ἵζησα & ἵσα.

Ἱκνέομαι ἱκνοῦμαι venio, pervenio, F. ἵξομαι. Aor. β. med. ἱκόμην, ὅτου ξ ἵκομαι ἀχρήσε. Sic ἀφικνέομαι & ἐφικνέομαι, ἀφικόμην, &c. Perf. pass. ἷγμαι, comp. ἀφῖγμαι deveni.

Ἱλάσκω placo. Fut. ἱλάσομαι, & ἱλάξομαι. Aor. ἁ. ἱλασάμην, ab ἱλάω ſive ἱλάομαι.

Ἱστάνω ſiſto, F. στήσω, Aor. ἁ. ἔστησα, à primit. ἵστημι, reliqua tempora habent neutralem ſignificationem.

Ἴσχω teneo. F. σχήσω. Perf. ἔσχηκα. Aor. β. ἔσχον, ἀσχῶ, per Aphæreſin pro ἴσχω.

K.

Καθέζομαι ſedeo. F. β. med. καθεδοῦμαι.

Καίω vel κάω uro. F. καύσω. Aor. α. ἔκηα, Aor. β act. ἔκαον, Aor. ε. pass. ἐκάην, tanquam à καύω.

Καλέω voco. F. καλέσω & καλήσω. Aor. α. ἐκάλεσα, Aor. ε. ἔκαλον. perf. κέκληκα, pro κεκάληκα. Paſſ. κέκλημαι, Aor. ἁ ἐκλήθλω. Vnde κλητὸς. (In imper. pro κάλε. Aor. ε. κάλον Syracuſio more. Vnde ἀνάκαλον, & poët ἄγκαλον revoca.)

Κάμνω laboro. Fut. 1 & 2. καμῶ. Aor. β: ἔκαμον,

καμον. In med. καμοῦμαι, ἐκαμόμην. perfect. κέκμηκα, pro κεκάμηκα.

Κερδαίνω lucror. F. κερδανῶ. Aor. α. ἐκέρδανα. Vnde Inf κερδᾶναι regulariter, Perfect. κεκέρδακα, sine ν. Item Fut. κερδήσω. Aor. α. ἐκέρδησα. perf. κεκέρδηκα. tanquam à κερδέω.

Κιρνάω & κικράω mutuantur tempora sua à κεράω, & κίρνημι, à κεράννυμι, de quibus infra.

Κιχράω utendum do. F. χρήσω. Aor. α. ἔχρησα Perf. κέχρηκα à χράω.

Κλάζω clango. F. κλάγξω à κλάγγω perf. κέκλαγχα. Aor. α. ἔκλαγξα Aor. β. ἔκλαγον. Præter med. κέκληγα, pro κέκλαγα, unde participium κεκληγὼς, ότος. (Homerus tamen canit κεκλήγοντες, tanquam à κεκλήγω. quod novum sit thema è κέκληγα.)

Κλαίω fleo. Fut. κλαύσω, & κλαιήσω, tanquam à κλαιέω.

Κραίω perficio, F. κρανῶ. Med κρανοῦμαι Aor. α. ἔκρανα, & ἔκρηνα. Att. Imp. κρῆνον, & κρήηνον, tanquam à κραιαίνα, pro κραίηνον Dicitur & κράανον ex utraq; diphthongo, reiecto ι.

Κρύπτω abscondo, Futur. κρύψω. Aor. β. ἐκρύβην, à κρύβω.

Κυίσκω concipio, Fut. κυήσω, à primit. κυέω. Aor. α ἐκύησα.

Κυλίνδω volvo. Fut. κυλινδήσω, è κυλινδέω, & κυλίσω è κυλίω.

Λ.

Λαγ-

Λαγχάνω *sortior*. *Fut.* λήξω, λήξομαι, λάξομαι, & κληρώσομαι, ἀ κληρόω. *Perf.* εἴληχα. *Att. pro* λέληχα *Vnde passivum* εἰληγμένος. *Perfectum medium* λέλογχα. *Aor. β.* ἔλαχον. *Infin.* λαχεῖν, *Particip.* λαχών, ἀ λήχω.

Λαμβάνω *capio*. *F.* λήψομαι, *perf.* εἴληφα. *Att. pro* λέληφα *pass.* εἴλημμαι. *aorist. β.* ἔλαφον. *Infin.* λαβεῖν. *part.* λαβών. *Med. forma* ἐλαβόμην, λαβέσθαι, λαβόμενος, ἀ λήβω.

Λανθάνω *lateo*. *F.* λήσομαι. *aor. β* ἔλαθον, *Inf.* λαθεῖν. *par.* λαθών. *Med. forma* ἐλαθόμην, λαθέσθαι, λαθόμενος. *perfect.* λέληθα *pass.* λέλησμαι *poëtice* λέλασμαι *oblitus sum*, ἀ λήθω.

Λιμπάνω *linquo*, *F.* λείψω, ἀ λείπω, *unde & cætera tempora desumit.*

M.

Μαίνομαι *insanio*, *Fut.* μανοῦμαι. *prat. med.* μέμηνα. *aor. β.* ἐμάνην.

Μανθάνω *disco*, *F.* μαθήσομαι *perf.* μεμάθηκα, ἀ μαθέω: *aor. β* ἔμαθον, ἀπὸ δ μήθω ἐχρήσω.

Μαρτύρομαι *testor Futur.* μαρτυροῦμαι, *unde* ἐμαρτυρόμην. & μαρτυρήσω. *Med.* μαρτυρήσομαι, ἀ μαρτυρέω.

Μάχομαι *pugno*, *Fu.* μαχοῦμαι, μαχέσομαι, & μαχήσομαι *Aor. α.* ἐμαχεσάμην & ἐμαχησάμην. *perfect. pass* μεμάχημαι.

Μείρω *divido*. *perf. med.* μέμορα, & ἔμμορα, *perf. pass.* εἵμαρμαι.

Μέλομαι *curæ habeo*. *F.* μελήσω. μελήσομαι,

Aor. α. pass. ἐμελήθην, unde par. μεληθείς, tanquam a μελέομαι, perf. med. μέμηλα.

Μένω maneo, prat. μεμένηκα, in reliquis est analogum.

Μιμνήσκω commonefacio, F. μνήσω. Aor. α. ἔμνησα, à μνάω, perfect. pass. μέμνημαι. Fut. pass. μνησθήσομαι. aor. α. ἐμνήσθην cum σ. Sicut & μνέομαι memini, eadem habet tempora.

Μίμνω maneo. F. μενῶ, à μένω.

N.

Νέω neo, F. νεύσω.

Νέμω distribuo, F νεμῶ prat. νενέμηκα. velut ἀνεμέω, aor. α. ἔνεμα.

O.

Ὀδάξω mordico. F. ὀδαξήσω, ab ὀδαξέω. Unde & ἐδαξησθῶσι. Futuri σ. retento anomalως mordicata fuerint.

Ὄζω oleo, F. ὀσω Item ὀζήσω sive ὀζέσω. aor. α ὤζεσα, velut ex ὀζέω, prat. med. ὄδα. Attice ὀδωδα.

Οἰδαίνω sive οἰδάνω tumeo, & οἰδίσκω tumesco F. οἰδήσω perf. ᾴδηκα, tanquam ab οἰδέω.

Οἴομαι & per syncopen οἶμαι puto. Imperf. ᾠόμην. per sync. ᾤμην. F. οἰήσομαι : aor. β. pass. ᾠήθην velut ex οἴομαι.

Οἴχομαι abeo, pereo, F οἰχήσομαι : velut ab οἰχέομαι, aor. β. med. ᾠχόμην.

Ὀλισθαίω laboro. Fut. ὀλισθήσω, aor. α. ὠλίσθησα, aor. β. ὤλισθον, ab ὀλισθέω.

Ὀλολύζω

Ὀλολύζω ululo. F. ὀλολύξω

Ὀπτάνω video, Fut. ὄψομαι. Futur. pass. ὀφθήσομαι aor. α pass. ὤφθην, à primitivo ὄπτω vel ὄπτομαι.

Ὁράω video. F. ὁράσω pass. ὁραθήσομαι, per. ἑώρακα, Att. pro ὥρακα, & pass. ἑώραμαι, pro ὥραμαι. part, ἰδὼν à synonymo εἴδω, præt. med. εἶδα, Att. οἶδα vidi, scio.

Ὄρω moveo, elevo, F. ὄρσω aor. α. ὦρσα, Æol. Præt. ὦρα, Att. ὄρωρα.

Ὀσφραίνομαι odoror. F. ὀσφρήσομαι aor. β. ὠσφρόμην, Infin. ὀσφρέσθαι, particip. ὀσφρόμενος ab ὀσφράομαι,

Ὀφείλω debeo, Fut. ὀφειλήσω, ab ὀφειλέω, per sync. ὄφλω, pro quo & ὀφλάνω atq. ὀφλισκάνω dicitur, Perf. ὀφείληκα, aor. β. ὤφελον & ὦφλον, unde part. ὀφλὼν; at ὀφλήσω & ὤφληκα tanquam ab ὀφλοέω.

Π.

Πάσχω (quod & πανθάνω) patior. F. πείσομαι, pro πήσομαι, à πήθω. Aor. β. ἔπαθον. Inf. παθεῖν. Par. παθὼν. Perf. πεπάθηκα, è παθῶ. Fut. β. in novum thema translato, unde Ion. πεπάθεα. part. πεπαθεὼς, & crasi πεπαθὼς pass. præt. med. πέπονθα è πανθάνω, ut λέλογχα è λαγχάνω (Epicharmus πέποσχε, pro πέπασχε. Hom. in pass. πέποσθαι pro πέπησθαι passis estis.

Πέρδω pedo, a ἔπαρδον. Inf. παρδεῖν. par. παρ-

δών. prat. med. πέπρεδα. At παρδήσομαι ἐ Fut. β παρεδῶ. in novum thema translato

Πέασω, vel πέτω coquo. F. πέψω. pass. πεφθήσομαι aor α ἔπεψα pass. ἐπέφθην. perf. pass. πέπεμμαι à πέπω.

Πίνω bibo, Fut. πώσω. perf. πέπωκα. tanquam à πόω aor. β ἔπον à πίω. Imp. πῖθι pro πίε bibe, perf. pass. πέπομαι: aor. α ἐπόθην. Fut. πθήσομαι. Fut. β med πίομαι, & πιοῦμαι, unde πιοῦσθαι.

* Πῖθι] Vsurpantur & πῶε πῶ & cum paragoge πῶθι. Exemp. Etymol. habet χαῖρε ἢ πῶ lætare & bibe. Vnde & σύμπωθι compota.

Πιπίσκω potum offero, F. πίσω, aor. α. ἔπισα, unde πίσαι, part. πίσας ab inusit. πίω.

Πίπτω cado. Fut. med πεσοῦμαι, pro πέσομαι, à πέτω prat. πέπτωκα, aor β: ἔπεσον, à quo reperitur etiam πεσέω: aor. α. ἐπέσησα.

Πιπράσκω vel πρήθω, vendo, Fut. πρήσω: pass. πρηθήσομαι: aor. α. ἐπρησα. pass. ἐπρήθην perf. πέπρηκα: pass. πέπρημαι.

Πυνθάνομαι sciscitor, audio, Fut. πεύσομαι, aor. β. ἐπυθόμην, à πυθέσθαι, præter. pass. πέπυσμαι. pro πέπεσμαι.

P.

Ῥέω fluo, Fut. ῥεύσω: aor. α. ἔῤῥευσα, unde par. ῥεύσας: at Futurum ῥυήσω, perfectum ἐῤῥύηκα, tanquam à ῥυέω: aoriſt. β. pass. ἐῤῥύην, unde ῥυῆναι. & ῥυείς; Fut. β. pass. ῥυήσομαι, quod etiam futur. medium cenſeri poteſt.

(Ἐῤῥύην

(Ἐῤῥύλω nunc potest esse Imperfectum, ἀ ῥέω μι, & significat fluebam, nunc Aorist. β. act. ab eodem ῥύημι fluxi, nunc Aorist. 6. pass. a ῥεύω vel ῥυέω: Idem judicandum de ῥυῶ: ῥυῆναι, ῥυείς

Σ.

Σεύω concito; aor. α. ἔσσα per α purum. Aor. β. ἐσυον (ut ἔφυγον) aor. α. pass. ἐσύθην pro ἐσεύθην: aor. β. med. ἐσυόμην, prater. ἔσυμαι.

Σήπομαι putresco. F. σήψομαι, aor. β. ἐσάπην.

Σπένδω libo. F. σπείσω, ἀ σπείδω. pass. σπεισθήσομαι, aor. α. ἔσπεισα: pass. ἐσπείσθην, perf. ἐσπεικα, pass. ἐσπεισμαι.

Στάζω. F. σάξω, σταλάζω, σταλάξω stillo.

Στερίσκω privo. F. στερήσω, pass. στερηθήσομαι, aor. α. ἐστέρησα. pass. ἐστερήθην, perf. ἐστέρηκα, pass. ἐστέρημαι, a στερέω.

Σχέω vide in ἔχω.

Τ.

Τέμνω seco, Fut. τμήξω aor. β. ἔτμαγον, pass. ἐτμάγην, part. τμαχείς, ἀ τμήγω: at aor. β. ἔτεμον & ἔταμον. Infin. τεμεῖν & ταμεῖν. part. τεμὼν. & ταμὼν ex seipso. Perfectum τέτμηκα, passivum τέτμημαι, a τμάω.

Τίκτω pario. F. τέξω, τέξομαι, aor. β ἔτεκον, prat. med. τέτοκα, ab inusitato.

Τίνω solvo, luo, F. τίσω, perf. τέτικα. pass. τέτιμαι a τίω.

Τιτρώω perforo, Fu τρήσω perf. pass. τέτρημαι,

aorist. α. ἐτρήθην ab inusit. τράω · τετραίνω verò ejusdem significat est analogum. [τέτρηνε. Att. pro τέτρανε, sive ἐτέτρανε.)

Τιτρώσκω vulnero, F. τρώσω, pass. τρωθήσομαι aor α. ἔτρωσα, pass. ἐτρώθην, perf. τέτρωκα, pass. τέτρωμαι, ab inusit. τρόω.

* Observa, perfect. & Aorist. sæpius sine σ proferri in pass. diathesi. Quomodo ap. Xenoph. sunt τετρωμένοι vulnerati, & ἐτρώθησαν vulnerati sunt, ap. Herodian: τρωθῇ vulneratus sit ap. Hippocr. Et verbalia, τρῶμα vulnus, τρωτὸς vulneratus.

Τρέχω curro, Fut. θρέξω, θρέξομαι per θ. aorist. α ἔθρεξα Part. θρέξαις, præter. δεδράμηκα, tanquam, ἀδραμέω, aor. β. ἔδραμον, Infin. δραμεῖν, part. δραμών Fut. β. δραμοῦμαι ἀδρέμω inusit.

Τρώγω edo, rodo, aor β ἔφαγον. F. 2. med. φάγομαι, pro φαγοῦμαι, ἀφήγω.

Τυγχάνω adipiscor, Fut. τεύξομαι, aor. β. ἔτυχον præt. τετύχηκα, ἀτεύχω & τυχέω. Quando substantive significat, pro τεύξομαι habet ἔσομαι, ab εἰμὶ vel γενήσομαι, ἀγίνομαι: pro τετύχηνα, autem sæpe usurpat medium præteritum γέγονα.

Υ.

Ὑπισχνέομαι, οῦμαι polliceor, Fut. ὑποσχήσομαι, ab ὑποσχέομαι item ὑποστήσομαι, aorist. β. act. ὑπέστην, ab ὑφίσταμαι, præt. ὑπέσχημαι, aor. α. ὑπε-

α. ὑπεσχέθην, aor. β. med. ὑπεσχόμην, Infin. ὑποσχέσθαι. Part. ὑποσχόμενος.

Φ.

Φάσκω dico, Fut. φήσω, à φάω, aor. β. ἔφην, à φημὶ.

Φέρω ferò, mutuatur tempora primùm à φερέω, (quod est vel à φέρω per metathesin, vel à φορέω per syncopen) Fut. φοήσω, aor. α. ἤνεγκα. Imp. φρές. (Observa tamen composita magis esse usitata, ut εἰσφέρω infero, εἰσήνεγκον, εἰσοίσω, &c.) Deinde ab ἐνέχω. F. pass. ἐνεχθήσομαι. aoriſt. α. ἠνέχθην, perfect. ἐνήνεγμαι, perf. med. ἐνήνεγκα. Att. ἐνήνεγμαι & ἐνήνοχα. Tum ab ἐνέγκω aor. β. ἤνεγκον Inf. ἐνεγκεῖν part. ἐνεγκὼν, Aor. α. ἤνεγκα, Infi. ἐνεῖκαι. part. ἐνείκας. Denique ab οἴω. F. οἴσω, med. οἴσομαι. pass. εἰσθήσομαι. Infin. εἰσθῆναι. part. εἰσθείς. Verbale εἰστέον ferendum, &c.

Φεύγω fugio. F. φεύξομαι, & φεύξουμαι, pret. med. πέφευγα, aor β. ἔφυγον.

Φθάνω anteverto, F. φθήσω. aor. α. ἔφθησα. perfect ἔφθακα à φθάω aor. β. ἔφθην à φθημι inusit.

Φθίνω corrumpo, tabesco. F. φθίσω aor. α. ἔφθισα. perf. pass. ἔφθιμαι à φθίω.

Φρίττω horreo. F. φρίξω, perf. πέφρικα, tanquam à φρίκω.

Φύω produco, nascor. F. φύσω. perf. πέφυκα, aor. β. ἔφυν, à φῦμι.

X.

Χαίρω

Χαίρω gaudeo. F. χαρῶ. & χαιρήσω, tanquam à χαιρέω. Aor β. ἐχάρην. Infin. χαρῆναι. par. χαρεὶς perf. κεχάρηκα Fut. β. pass. & 1. med. χαρήσομαι.

Χάσκω hiasco, aperio, Fut. χανοῦμαι, aorist. ἔχανον, præter. med. κέχηνα, seu κέχηνα, à χαίνω.

Χέω fundo. F. χεύσω, aor α ἔχευα, & ἔχεα. Vnde comp. ἐκχέαι, part ἐκχέας, aor. β. ἔχεον. Fut. β. χεῶ, Fut. pass. χυθήσομαι, aor. α. ἐχήθην. perfect. κέχυμαι, à χύνω.

Ω.

Ὠθέω pello. F. ὤσω. pass. ὠσθήσομαι, aor α ἔωσα pass ἐώσθην. perf. pass. ἔωσμαι. Att. p o ὦσα ὤσθην, ὦσμαι, ab impuro ὤθω Reperitur & ὠθήσω regulare.

CAPVT XXIX. DE DEFECTIVIS. & anomalis verborum in μι.

Recense & Defectiva, atq; anomala verborum in μι.

E prima Coniugatione recensentur,

Ἀήμι (poëticum) spiro, quod ubiq; longam characteristicam servat. ἀήτω spirato, ἀῆναι spirare, ἀήτο spirabat, ἀήμεν spirantes. At ἀεισι in præs. spirant, habet ει diphth. verùm accentum contra regulam reiicit in antepenult.

Δίδημι ligo, F. δήσω, aor. α. ἔδησα à δέω, Fut. pass. δεδήσομαι, aor. α ἐδέθην, perf. δέδεμαι.

Εἴδημι scio. F. εἰδήσω, Infin. εἰδέναι. Opt. εἰδείην, εἴης, εἴη, &c.

Ἧμαι

Ἧμαι sedeo (per crasin ex ἕεμαι factum: quod ipsum descendit ex ἕω) η retinet in tota flexione, ut ἧμαι, ἧσαι, ἧται D. ἥμεθον, ἧσθον, ἧσθον P. ἥμεθα ἧσθε, ἧνται. Imperf. ἥμην, ἧσο, ἧτο. D ἥμεθον, ἧσθον. ἥσθην P. ἥμεθα, ἧσθε, ἧντο. Imperat. ἧσο, ἥσθω, D ἧσθον ἥσθων. P. ἧσθε, ἥσθωσαν. Infin. ἧσθαι sedere. Particip ἥμενος In compositis retrahit accentum, ut κάθημαι consideo, πάρημαι assideo, κάθησο, πάρησο, καθήμενος, παρήμενος. Excipe Infin. καθῆσθαι, παρῆσθαι Item in Imperfecto reperitur ἐκαθήμην, ἐκάθησο ἐκάθητο, &c. accentu in antepenultima: Et rursum καθήμην, καθῆσο, καθῆτο, &c. sine augmento.

(Observa pro κάθησαι etiam reperiri κάθῃ: item pro κάθησο, κάθῃ: pro καθῆτο καθῆσο) Futurum mutuatur à καθέζομαι καθεδοῦμαι: aor. α. ἐκάθισα, à καθίζω, unde & perf. κεκάθικα.

* Καθῆτο & καθῆσο) Hæ voces non videntur carere augmento, in medio ut vult Antesignanus. Nam ab ἕζω perfect. pass. est ἕσμαι, ἧσμαι: unde Plusquamperfect. ἥσμην, ἧτο, ἧσο, & in compositione καθῆσο, inquit Etymologus. Eadē ratio est in καθῆτο, à quo apud Dem. est καθήντο ἐν μακεδονίᾳ desidebant in Macedonia: quia ab ἕω (ut vult idem) perf. passiv est ἧμαι, plusquamperf. ἥμην, ἧσο, ἧτο atq; inde Compositum καθῆτο.

Ἴημι eo (formatum ex ἕω) pauca habet in usu, ἴησι it, ἰείη eat, ἴεσαν ibant, ἰέναι ire, ἰέντες euntes, venientes, &c. In med. for. ἰέῃ proficiscitur.

ἰέῃ

ἵεν) proficiscuntur, ἵεσο, ἵεσθω, &c. Par. ὁ ἱέρενος ἡ ἱεμένη, τὸ ἱέμενον.

Ἵημι mitto (ἀφ' ἕω) fere est anal. & sic conjugatur: Ind. præs. ἵημι, ἵης, ἵησι. D. ἵετον, ἵεσον. P. ἵεμεν, ἵετε, ἱεῖσι [Ion. ἱᾶσι, Att. ἱᾶσι, unde ἀφιᾶσι dimittunt, &c.

Imperf. ἵην, ἵεις, ἵη, ἵετον, ἱέτην, ἵεμεν, ἵετε, ἵεσαν.

(Item à contracto ἰῶ, ἵεν, ἵεις, ἵη. in plural. ἵεν. unde ἀφίη dimittebat.)

Perf. εἷκα, εἷκας, εἷκε, εἵκατον, εἵκατον, εἵκαμεν εἵκατε, εἵκασι. Perf. & Pluſq. Imp. Opt. atq; Subjunctivi ſunt analoga.

Aoriſt. α. ἧκα ἧκας, ἧκε, ἧκατον, ἡκάτην, ἧκαμεν, ἧκατε ἧκαν (pro ἀφῆκαν legitur & ἀφῆσαν atq; ἀφεῖσαν.]

Aor β. ἷν ἧς, ἧ, ἕτον, ἑτὴν, ἕμεν, ἕτε, ἕσαν.

Imper. præſ. ἵεθι, ἱέτω, ἵετον, ἱέτων, ἵετε, ἱέτωσαν.

Aoriſt. β. ἔθι & ἒς ἔτω ἔτον, ἔτων, ἔτε, ἔτωσαν.

Opt. Præſ. ἱείην, ἱείης, ἱείη, ἱείητον, ἱειήτην, ἱείμεν, ἱείητε, ἱείησαν, & per ſync. ἱεῖμεν, ἱεῖτε, ἱεῖεν.

Aoriſt. β. εἵην, εἵης, εἵη, εἵητον, εἰήτην, εἵημεν, εἵητε εἵησαν, & per ſync. εἶμεν, εἶτε, εἶεν.

Subjunct. præſ. ἐὰν ἱῶ ἱῇς, ἱῇ, ἱῆτον, ἱῆτον, ἱῶμεν ἱῆτε, ἱῶσι.

Aor. β. ἐὰν ὦ, ἧς, ἧ, ἦτον, ἦτον, ὦμεν, ἦτε, ὦσι.

[Inter-

(Interdum ἑω, ἕῃς, ἕῃ, vel ἕιω, ἕιῃς, ἕιῃ, &c.

Infin. præs. ἱέναι Perf. εἱκέναι, Futu. ἥσειν. Aorist. β. εἶναι.

Part. præs. ἱεὶς, ἱέντος, ἱεῖσα. ης, ἱὲν, ἐντὸς

Præt. εἱκὼς, εἱκῆα, εἱκὸς. Futur. ἥσων, ἥσουσα ἧσον.

Aorist. β. εἷς, εἷσα, ἕν. Sic ἀφεὶς, ἐντος.

Passivum. Ind, Præs. ἵεμαι, ἵεσαι, ἵεται; ἱέμεθον, ἵεσθον, ἵεσθον, ἱέμεθα, ἱεσθε, ἵενται.

Imp ἱέμην, ἵεσο, ἵετο, ἱέμεθον, ἵεσθον, ἱέσθην, ἱέμεθα, ἵεσθε, ἵεντο.

Perf. εἷμαι, εἷσαι, εἷται, &c. Tertia pluralis εἷνται, pro qua Attice ἕωνται, Vnde ἀφέωνται, ἀνέωνται.

Plusquamp. εἵμην εἷσο, εἷτο, &c.

Aor α ἑθὴν, & εἵθην, ἑθῆς, & εἱθῆς. &c. Vnde αφέθην & ἀφείθην.

Futur. α ἑθήσομαι, ἑθήσῃ ἑθήσεται, &c.

Imperat. Perf. εἷσο, εἵθω, &c.

Aor. α ἑθητι, ἑθήτω, quanquam minus usitatum.

Opt. præs. ἱείμην, ἱεῖο, ἱεῖτο, &c.

Perfect. εἱμένος εἵην, &c.

Aor. α. ἑθείην, ἑθείης, ἑθείη, &c

Fut. α. ἑθησοίμην ἑθήσοιο, ἑθήσοιτο. &c.

Subjunct. præs. ἐὰν ἱῶμαι ἱῇ ἱῆται, &c.

Perf. ἐὰν εἱμένος ὦ &c.

Aor. α. ἑθῶ, ἑθῇς, ἑθῇ, &c.

Infin.

Infin. Præs. ἱέσθαι.
Perf. εἷσθαι.
Aor. α. ἑθῆναι.
Fut. α ἑθήσεσθαι.
Particip. præs. ἱέμενος, ἱεμένη, ἱέμενον.
Perf. εἱμένος, εἱμένη, εἱμένον.
Aor. α ἑθεὶς, ἑθεῖσα, ἑθόν,
Fut. α ἑθησόμενος, ἑθησομένη, ἑθησόμενον.
Medium Indic.
Aor. α. ἡκάμην, ἥκω, ἥκατο, &c.
Aor. β. ἕμην, ἕσο, & ἕετο, &c.
Fut. α. ἥσομαι, ἥσῃ, ἥσεται, &c.
Imper. Aor. β. ἕσο, & ἕεσθω. &c.
Optat. Aor. β εἵμην, εἷο. εἷτο. Item οἵμην, οἷο, οἷτο, more verborum in ω, ex ἕω Vnde πρόιντο profuderint πρόσοιντο admiserint.
Fut. α. ἡσοίμην, ἥσοιο, ἥσοιτο &c.
Subjunct. aor. β. ἐὰν ὦμαι, ᾖ, ἧται, &c. Vnde πρόωμαι, & προῶμαι, ἀπόθωμαι & ἀποθῶμαι.
Infin. præs. ἵεσθαι.
Aor. α. ἥκασθαι, sed rarius.
Aor. β. ἕσθαι, unde ἀφέσθαι.
Fut. α. ἥσεσθαι.
Particip. præs. ἱέμενος.
Aor. α ἡκάμενος.
Aor. β. ἕμενος.
Fut. α. ἡσόμενος.

Ἵεμαι cupio, cum comp. ἐφίεμαι appeto, non facile ultra præsens & imperfectum coniugatur.

De

[De composito σωίημι (intelligo) observandum, illud magna ex parte sequi flexionem τῦ σωιῶ. Nam in tertia singulari præs. facit σωίησι & σωιεῖ: in tertia plurali σωιᾶσι & σωιῶσι. In Imper. σωίεθι & σωίει intellige. In Subjunctivo præsens est σωιῶ, σωιῇς, σωιῇ, ἀ συνέημι. At Aor. β συνίω, συνίῃς, συνίῃ, ἀ συνιῶ. In par. συνιεὶς συνιέντ☉, & συνιεῖντ☉. In Dativo plurali συνιεῖσι, & συνιῶσι. In Aor. συνεὶς, συνέντ☉, & συνίοντ☉. Apud Homer. ξυνίων, vel est imperfectum ἀ συνίω, ἀ quo & συνίσσι, vel Aor. β. ab eodem Anacreon ἐξυνῆκα dixit, duplici augmento, pro συνῆκα.)

Γ' χημι unde χὲς sicut ἐὲς & ϑὲς, ex ἵημι, & τίθημι. Fut. pass χεθήσομαι, Aor. α. ἐχέθην.

Κεῖμαι jaceo, ἀ κέω κείω, κέημι: κέεμαι κεῖμαι, ut vult Etymologus, proximè accedit ad formam ἧμαι, quod factum est, ex ἕεμαι. Præs. κεῖμαι, κεῖσαι, κεῖται, &c. Imperf. ἐκείμην, ἔκεισο, ἔκειτο, &c. Fut. κείσομαι, κείσῃ, κείσεται. &c. Imp. κεῖσο κείϑω κεῖϑι, κείϑων κεῖϑε κείσϑωσαν. Opt. præs. κεοίμην, κέοιο, κέοιτο. &c. ἀ κέομαι, ex quo apud Homer. est κέονται. Subjunctivus præsens κέωμαι, κέῃ κέηται, &c. Infinit. κεῖϑαι. Part. κείμενος.

(Observa in compositis accentum in præsenti Indicativi rejici in antepenultimam, ut σύγκειμαι ἔγκειμαι, ἀνάκειμαι, in Infinitivo autem retineri, ϖερικεῖϑαι, ἀ ϖερίκειμαι, circumjaceo.

Quid discriminis est inter εἰμι & εἶμι.

Εἰμι oxiton ως, verbum est Substantivum, & significat, Sum: εἶμι properispomenως, significat eo, vado, proficiscor. Utrumque ex ἔω diversæ significationis descendit.

Coniuga verbum εἰμὶ sum.

INDICATIVVS.

Præsens.

S. Εἰμὶ εἶ vel εἶς, ἐσὶ. D. ἐσὸν, ἐσόν. P. ἐσμὲν, ἐσὲ, εἰσί. (*Sic πάρειμι, πάρ ει, πάρεσι, πάρεσμεν, πάρεστε, πάρεισι.*

Imperf. ἦν ἦς, ἦ, vel ἢν, D. ἦτον, ἤτην P. ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. [*Composita servant accentum simplicis, παρῆν, παρῆς, παρῆ. παρῆμεν, παρῆτε, παρῆσαν.*

Imperfectum mediæ formæ ἤμην, ἦσο, ἦτο, ἤμεθον, ἦσθον, ἤσθην, ἤμεθα, ἦσθε, ἧντο. (*Sic παρήμην, adsram, &c.*

Futurum mediæ formæ ἔσομαι, ἔσῃ, ἔσεται, per Syncopen ἐσαι, ἐσόμεθον, ἐσεσθον, ἐσεσθον, ἐσόμεθα, ἔσεσθε, ἔσονται. (*Sic παρέσομαι παρέσῃ, ἀπέσται.*)

Imperativus præsens ἴσθι καὶ ἔσο mediæ for. ἔσω. ἔσον, ἔσων. ἔστε. ἔσωσαν, & syncop. ἔσσο. *In compos. retrahitur accentus πάρισθι, παρέσω, πάρεσον, παρέσων πάρεστε. παρέσωσαν. Reperitur, & εἶ, pro ἴσθι, unde πῶς εἶ ades. & ἤτω pro ἔστω. Psalm 103.*)

Optativus præsens, εἴην. εἴης, εἴη, εἴητον, εἰήτην,

εἰήτην, εἴημεν, εἴητε, εἴησαν, & per syncop. εἶμεν, εἶτε, εἶεν.

Fut. med. form. ἐσοίμην ἔσοιο, ἔσοιτο, ἐσοίμεθον ἔσοισθον, ἐσοίσθην, ἐσοίμεθα, ἔσοισθε, ἔσοιντο. (*Sic* παρεσοίμην *afforem*, ἀπεσοίμην *abforem.*)

Subjunct. præs. ἐὰν ὦ ᾖς ᾖ ἦτον, ἦτον, ὦμεν ἦτε, ὦσι. *Sic compos.* παρῶ παρῇς, παρῇ, &c.

Inf. præs. εἶναι. (*Compos.* παρεῖναι, & *similia.*)

Fut. ἔσεσθαι. [*Compos.* παρέσεσθαι, &c.

Particip: ὢν, ὄντος, οὖσα, οὔσης, ὄν, ὄντος. [*Sic Compos.* παρὼν, παροῦσα, παρόν.)

Fut. ἐσόμενος, ἐσομένη, ἐσόμενον. (*Sic* παρεσόμενος.)

Reliqua tempora mutuatur à γίγνομαι ut γέγονα *fui*, ἐγεγόνειν fueram, γεγονέναι fuisse, γεγονὼς qui fuit. Item ἐγενόμην, γενοίμην, γένωμαι γενέσθαι γενόμενος.

Coniuga & verbum εἶμι *eo.*

Indicat. præs. εἶμι, εἶς, εἶσι: ἴτον, ἴτον: ἴμεν ἴτε, ἴσι. *Ion.* ἴασι.

(*Sic compos.* πρόσειμι *adeo*, πρόσεις, πρόσεισι: *In plurali* ἄπιμεν *abimus*, ἀπίασι *abeunt.*)

Imperf. εἶν, εἶς, εἶ: ἴτον, ἴτην: ἴμεν, ἴτι, ἴσαν: [*Inde* ξυνίσαν & συνίτην.

perf. εἶκα non est usitatum.

Perf. med. formæ εἶα & ᾖα, ᾖας, ᾖε: & soluta diphthongo ᾔα, ᾔας, ᾔε, &c. In plurali ᾖαμεν. Syncop. ᾖμεν.

Plusquamp. med. form. ἤειν, ἤεις, ἤει: ἤειτον. ἠείτην. ἤειμεν, ἤειτε, ἤεισαν.

(*Habet significationem cùm plusquamperfecti, tùm Imperfecti, ut* ἀνήειν *ascendebam, &c. In pluralis etiam syncope est,* ἦμεν, ἦτε, ἦσαν, *pro* ἤειμεν, ἤειτε, ἤεισαν. *Reperitur &* εἰσῆα *pro* εἰσήειν *incedebam.*

Aor. α. εἶσα: *unde* εἶσαν ἦσαν, & ἧσαν. Med. formæ εἴσατο: unde μετεισάμενος insecutus Homer.

Aor. β. ἴον, ἴες, ἴε, ἴετον. ἰέτην: ἴομεν, ἴετε, ἴον, ab εἶω poetico: unde εἶε ibat.

Futur. α. εἴσομαι [mediæ formæ ab εἶω] ibo. εἴσεται ibit.

(*Frequenter autem apud Poëtas præsens pro futuro usurpatur.*)

Imperat. præs. ἴθι, vel εἶ (unde ἄπει abi, & ἔξε, exi) ἴτω: ἴτον. ἴτων: ἴτε, ἰόντων. Composita. ἄπιθι, ἔξιθι.

Optat. aor. β, ἴοιμι ἴοις, ἴοι, ἴοιτον, ἰοίτην: ἴοιμεν, ἴοιτε. ἴοιεν, iverim & irem.

[εἰ ἰπανίοι, *si rediret Ioseph.*)

Subjunct. Aor. β. ἐὰν ἴω ἴῃς ἴῃ: ἴητον ἴητον. ἴωμεν, ἴητε, ἴωσι, ivero & eam ἀπίωμεν, abeamus.

Infin. præs. ἴναι, pro quo potius usus est ἶσναι ab ἶμι. Sic διεξιέναι, ἐξιέναι.

Particip. Aor. β. ἰὼν ἰοῦσα ἰόν Composit. ἀνιών

ἰὼν ascendens, oriens. Verbale ἰτέον & ἰτητέον.

Reliqua tempora mutuatur à πορεύομαι *vel* ἔρχομαι *prout usus postulat.*

Σβῆμι extinguo, ἔσβιν, σβιῶ, σβιῶμαι, σβήσομαι à σβέω, &c.

DE SECVNDA CONIVGATIONE verborum in μι.

Ἄγαμαι *miror (sicut* ἵσταμαι*]F.* ἀγάσομαι. *Aor. a. med.* ἠγασάμην. *Pass.* ἠγάσθην. *Part.* ἀγασθεὶς, *ab* ἀγάομαι *musitato.*

Βίβημι *gradior (à* βάω, *sicut &* βιβάω*) poëticum magis. Aor. β.* ἔβιν, *ut* ἔστην. *Aor. β. Opt.* βαίην. *Infin.* βιῶναι, *Part.* βὰς βᾶσα, βάν. *Aor. β. Subiun* βῶ βῇς βῇ. *Imper.* βᾶ *pro* βῆθι. *Item* βιβὰς *ut* ἱστὰς. *Reliqua mutuatur à* βάω. βήσω. ἔβησα, βέβηκα, βεβήσομαι, ἐβάθην, βέβαμαι *&c.*

Γήρημι *seneo:* γηρᾶναι, *& Part.* γηρὰς, ἀντος.

Δίδρημι *fugio (à* δράω, *&* διδράσκω*) Comp. magis sunt in usu* ὑποδραίην, ἀφδραίην, ὑποδρᾶναι, διαδρᾶναι, ὑποδρὰς, διαδρὰς. Ἀπέδραν, *pro* ἀπέδρων.

Δυώαμαι possum (ut ἵσταμαι) Imperf ἐδυωάμην & ἠδυωάμην. Opt. δυωαίμην δυωαιο, δυώαιτο. Subj. δυώωμαι. δυώῃ δυώηται. Inf. δύ-

νασθαι. Part. δυνάμενος. Reliqua mutuatur à δυνάομαι. Fut. δυνήσομαι.

Aorist. 1. pass. ἐδυνήθην. Att. ἠδυνήθην. Perf. δεδύνημαι.

Ἔραμαι amo. *Imperf.* ἠράμην (*ut* ἱστάμην) *cætera mutuatur ab* ἐράω.

Ἵστημι sto. *Opt.* ἑσταίην, *com.* ἀφεσταίην *absistat. Inf.* ἑστάναι *stare, penult. brevi.*

Ἵπταμαι volo, as. *Imperf.* ἱπτάμην. *Aor. β. act.* ἔπτην. *Infi.* πτῆναι *Part.* πτὰς, *tanquam ab* ἵπτημι, *act. vio. aor. β. med.* ἐπτάμην. *Infi.* πτάσθαι *Par.* πτάμενος *Fut. med.* πτήσομαι *Perf. pass.* πέπταμαι. *A.* πτέσθαι, πτόμενος, ἐπτόμην, ἀπέτομαι.

Ἴσημι scio, cognosco, (ut ἵστημι] ἴσης, ἴσησι. D. ἴσατον ἴσατον, & per Syncop ἴστον. P. ἴσαμεν, & per Sync. ἴσμεν, ἴσατε, per sync. ἴστε, ἴσασι accentu in antepenult. Imperf. ἴσην, ἴσης, ἴση, in tertia plurali ἴσασαν, & per Syncop. ἴσαν.

* *Etymologus huc refert* τὸ ἠίσαν *hoc modo: Imperf. ab* ἴσαμαι *est* ἴσαν, *pluraliter* ἴσαμεν, ἴσατε, ἴσαν, *& pleonasmo* τοῦ η ἠίσαν: *quanquam & pro prima singulari,* ἠίσαν ἐγὼ, *pro* ἠπιστάμην ἐγὼ *sciebam ego. Vide Sylb. in Notis pag.* 463. *l.* 25.

Imperat ἴσαθι, ἰσάτω, ἴσατον, ἰσάτων, ἴσατε, ἰσάτωσαν per Syncop. ἴσθι, ἴσω, ἴσον, ἴσων, ἴστε, ἴσωσαν & ἴσων. Vnde composit. κάτιστε pro κατίσατε scitis: σύνισθι. pro, συνίσαθι conscitus esto. Particip. ἴσας sciens, ἴσασι scien-

ſcientibus: Paſſivum ἴσαμαι und epleonaſmo literæ τ ἐπίσταμαι compoſitum in imperfect ἐπιστάμην (& ἠπιστάμην) ἐπίστασο, ἐπίστατο, &c. Subjunctivus ἐπίστωμαι, ἐπίστῃ, ἐπίσταται Infinit. ἐπίστασθαι. Particip. ἐπιστάμενος. Futur. med. ἐπιστήσομαι.

(*Obſerva, pro* ἐπίστασαι *ſecunda ſingular. præſentis contractum eſſe* ἐπίστῃ: *& pro* ἐπίστασο *ſecunda Imperf.* ἐπίστω, *vel* ἠπίστω, *&c.*

Κίρνημι *miſceo. Imperf.* ἐκίρνην. *Inf* κιρνάναι, *Part.* κιρνὰς. *Reliqua mutuatur à* κεράω *ſeu* κικράω. *Fut.* κεράσω. Aor. α. ἐκέρασα. *Perf.* κέκρακα *Sync. paſſ.* κέκραμμαι. *Aor.* α ἐκράθην. *F.* κρασθήσομαι *& ſimilia* (κρῆσαι, *Ion. pro* κρᾶσαι *quod ipſum pro* κεράσαι.)

Κίχρημι *utendum do Part.* κιχρὰς *Reliqua à* χράω *&* χρήζω. *Futu.* χρήσω Aor. α. ἔχρησα. *Perf.* κέχρηκα *Paſſ* κίχραμαι. *Particip. habet,* κιχράμενος: κεχρήμενος *qui utendum petiit* χρησθεὶς *commodatus.*

Κρέμνημι *&* κρήμνημι *ſuſpendo. Imper.* κρήμναθι Attic κρήμνη *ſicut* ἵστη *pro* ἵσταθι. *Paſſivum* κρήμναμαι *pendeo,* κρημνάμενος *pendens Cætera ſunt à* κρεμάω, κρεμάσω κρεμασθήσομαι, ἐκρέμασα, ἐκρεμάσθην. *Eſt &* κρέμαμαι *deponens uſitatiſſimum apud Pindarum, pendeo, &c.*

Ὀνίνημι *iuvo, Infin.* ὀνινάναι *F.* ὀνήσω. Aor. α. ὤνησα, *ab inuſit,* ὀνάω, *Paſſivum,* ὀνίναμαι. *Infin.* ὀνίνασθαι. *Part.* ὀνινάμενος. *Pro eodem ſine redu-*

plicatione ὄναμαι, ὀναίμην, ὄνασθαι, ὀνήσομαι, &c

Πέρνημι vendo, περνάναι περνὰς. Passivũ. πέρναμαι περνασθαι περνάμενος. Cætera à περάω seu πιπρήσκω.

Πέταμαι volo. Imp. ἐπετάμην. Inf. πέτασθαι. Part. πετάμενος. Cætera à πετάω.

Πίμπλημι seu πίμπλημι impleo. Imperfect. ἐπίμπλην. Inf. πιμπλάναι. Part. πιμπλὰς. Pass. πίμπλαμαι Imperf. ἐπιμπλάμην. Infin. πίμπλασθαι. Particip. πιμπλάμενος. (ἐμπίπλη Att. pro ἐμπίπλασι, vel ἐμπίπλησι. Homerus Iliad. Φ.) Cætera mutuatur à πλάω. Perf. Pass. πέπλημαι. Aor. α. ἐπλήσθην. Futur. πλήσω ἔπλησα. πλησθήσομαι, quæ & ad πλήθω possunt referri.

Πίμπρημι seu πίμπρημι incendo. Imperfect. ἐπίμπρην Infi. πιμπράναι. Part. πιμπρὰς. Pass. πίμπραμαι. Imperfect. ἐπιμπράμην. Infin. πίμπρασθαι. Part. πιμπράμενος. Reliqua à πρήθω πρήσω ἔπρησα, πέπρησμαι. ἐπρήσθην. πρησθήσομαι.

Πελάμαι emo. Imperf. ἐπελάμην ἐπρίασο (Attice ἐπρίω) ἐπρίατο. &c. Imperat. πρίασο, Att. πρίω. Optativus πελάμην πρίαιο πρίαιτο, Subiunctivus πρίωμαι πρίῃ πρίηται. Infin. πρίασθαι Particip. πελάμενος.

Σκίδνημι spargo. Pass. σκίδναμαι. Imperf. ἐσκιδνάμην. Infin σκίδνασθαι. Part. σκιδνάμενος. Reliqua à σκεδάω. Fut. σκεδάσω. ἐσκέδασα. Perf. pass.

pass. ἐσκέδασμαι. *Aor.* α. ἐσκεδάσθην. *F.* σκεδασθήσομαι.

Σκλῆμι *aresco. Aor.* β, ἔσκλην *exarui.* σκλαίην *exaruerim. Et sic compos.* ἀπέσκλην. ἀποσκλαίην, *&c.* σκλῆναι *exaruisse. Perf.* ἔσκληκα *exarui,* ἀσκλάω.

Τέθνημι *morior. Imper.* τέθναθι *morere.* τεθνάτω *Opt.* τεθναίην. *Infin.* τεθνάναι. *Reliqua à* θνήσκω, *de quo suprà.*

Τέτλημι *sustineo* (*à* τλάω.) *Fut.* τλήσομαι. *Perf.* τέτλακα *Aor.* β ἔτλην. *Imper.* τέτλαθι: & τέτλα *Aor.* τλῆθι *Opt.* τετλαίην. *Aor.* τλαίην. *Infi.* τετλάναι τλῆναι *Part.* τλὰς

Τίτρημι *perforo. Fut.* τρήσω, *Aor.* α. ἔτρησα. *Perf.* τέτρημαι *à* τράω *seu* τιτράω.

Coniug. verbum φημί.

Indic. Præs. φημὶ, φῆς, φησὶ, φατὸν, φατὸν, φαμὲν, φατὲ, φασὶ,

In compositione accentus est in antepenultima, ut, κατάφησι *affirmat* ἀπόφησι *negat.*

Imperf ἔφην, ἔφης, ἔφη. ἔφατον, ἐφάτην, ἔφαμεν ἔφατε, ἔφασαν & ἔφαν.

(*Sine augmento* φῆν, φῆς, φῆ: *dempta prima thematis litera, per aphæresin* ῆν, ῆς ῆ, *cùm Imperf. tùm in Aoristo secundo. Plato.* ῆν δ' ἐγω *inquiebam ego* ῆδ' ὅς, *inquiebat ille. Hom. sæpiss* ῆ *dixit, &c. Sic quoq; in præsenti* ἠμὶ, ἤς, ἠσὶ & ἠτὶ]

Perfect, pass. formæ πέφαται dictum est.

Aorist. α. ἔφησα, ἔφησας &c. à φάω unde & φάσκω.

Aorist. β. ἔφην, ἔφης, ἔφη, ἔφητον, ἐφήτην, ἐφήτω, ἔφημεν, ἔφητε, ἔφησαν, & ἔφαν, & augmento rejecto, φάν.

Aor. 2 med ἐφάμην, ἔφασο, ἔφατο. ἐφάμεθον, ἔφασθον ἐφάσθην. ἐφάμεθα ἔφασθε, ἔφαντο

Fut. φήσω à φάω.

Imperat pass for. πεφάσθω dictum esto.

Opt. φαίην, φαίης, φαίη, φαίητον, φαιήτην, φαίημεν, φαίητε, φαίησαν, per Syncopen φαῖμεν, φαῖτε, φαῖεν, cum in præsenti tum in Aoristo secundo

Aor α φήσαιμι, φήσαις, φήσαι, &c. eÆol. & Att. φήσειαν, φήσειας, φήσειε.

Subjunct. ἐὰν φῶ, φῇς, φῇ. φῆτον, φῆτον, φῶμεν, φῆτε, φῶσι, cum in præsenti, tum Aoristo secundo,

Infin. φάναι Aor. α φῆσαι Aor 2. med φάσθαι (φᾶσθ apud Homer. contractum est ex φάεσθαι) F. φῆσειν.

(φᾶναι cum circumflexo est Aoristus, à φάω pro quo & φῆναι Attice.)

Particip. φὰς φάντος. τοῖς φᾶσι. per ᾶ circumfl. Aor. α. φήσας, φήσαντος, &c. Aor. 2. med φάμενος. F. φήσων.

Φθάνω. prævenio. Aor. β. ἔφθην, φθαίην, & sic in cæteris temporibus inde formam

mandis, servat analogiam. Futur. φήσω. Perf. ἔφηκα. à φημί, vel φήμω.

E TERTIA CONIVGATIONE verborum in μι.

Ἅλωμι, Att. ἁλῶ, ἁλῶναι, ἁλὼς, ἁλοῦσα, ἁλόν, ἁλῶ, ἁλῷς, ἁλῷ, ἁλῶμεν ἁλῶτε, ἁλῶσι *capti fuerint. Reliqua ex ἁλόω.*

Γνῶμι. Aor. β. ἔγνων cognovi, tertia plur. ἔγνωσαν cognoverunt. Opt. γνοίην, Atticè γνοῖμι. Inf. γνῶναι. Part. γνοὺς γνόντος. Subjunct. ἐὰν γνῶ, γνῷς, γνῷ, γνῶμεν, γνῶτε, γνῶσι, Imperat. γνῶθι *nosce*, γνώτω. Cætera à γνόω. Γνῶμι.

(*De* βλῶμι, βρῶμι, τρῶμι, πλῶμι, *& inde manantibus*, ἔβλων *ivit*, ἔβρω, *voravit*. ἐξέτρω *elisit*, ἔξέπλως *adnavigasti*, *vide Sylburg.*)

E QVARTA CONIVGATIONE verborum in μι.

Ἄγνυμι & ἀγνύω *frango*. F. ἄξω. Aor. α. ἔαξα Aor. β. *pass.* ἐάγην Perf. *med.* ἔαγα.

Δείκνυμι & δεικνύω *monstro*, Fut. δείξω. Pass. δειχθήσομαι Aor. α. ἔδειξα. Pass. ἐδείχθην. Perf. δέδειχα. Pass. δέδειγμαι, à δείκω *inusit.*

Δῆμι *ligo*. Aor. β. ἔδην. Inf. δῦναι Part. δὺς δύντος. Imper. δῦθι, Compos. ὑπέδυν, ὑπδῦναι, ὑποδὺς ὑπόδυθι, &c. Reliqua à δύω. Fut. δύσομαι. Perfect. δέδυκα, &c.

Εἴργνυμι & εἰργνύω *claudo*. F. εἴρξω. Pass. εἴρχθην

χθήσομαι, Aor. α. εἶρξα. Pass. εἴρχθην. Perf. εἶργμαι Pass εἴργμαι, ab εἴργω.

Ἕννυμι & ἐννύω vestio. F. ἕσω. Pass. ἐσθήσομαι, Perfect. εἷμαι. Part. εἱμένος. Aor. α. act. εἵσα. med. εἱσάμην, ab ἕω. Compos. ἀμφιέννυμι circum vestio, ἀμφιέσω, Att ἀμφιῶ. &c. Att ἠμφίεσα, ἠμφίεσμαι, ab ἀμφιάζω. &c. vide supra ἀμφίσω.

Ζέννυμι & ζεννύω ferveo, F. ζέσω. Perf. ἔζεκα. à ζέω.

Ζώννυμι, & ζωννύω cingo. F. ζώσω. Pass. ζωσθήσομαι. Aor. α. act. ἔζωσα pass. ἐζώσθην. Perf. ἔζωκα. Pass. ἔζωσμαι, à ζώω.

Κεράννυμι & κεραννύω misceo, Fut. κεράσω. Pass κερασθήσομαι. Perf. κεκέρακα. Pass. κεκέρασμαι, & per syncopen κέκρακα & κέκραμαι, sine σ. Aor. ἐκέρασα. Pass ἐκερασθην, & per Syncop. ἐκράθην sine σ. unde F κραθήσομαι.

Κλύω audio. Imper. κλῦθι audi, κλῦτε audire.

Κορέννυμι & κορεννύω saturo. F. κορέσω. Pass. κορεσθήσομαι. Aor. α. ἐκόρεσα. Pass. ἐκορέσθην. Perf. κεκόρεσμαι, à κορέω.

Κρεμάννυμι & κρεμαννύω pendo. F. κρέμαζω. pass. κρεμασθήσομαι. Aorist. ἐκρέμασα. Pass. ἐκρεμάσθην à κρεμάω.

Κτίννυμι & κτιννύω occido. F. κτενῶ. Aor. ἔκτεινα. Perf. ἔκτακα, à κτείνω. Pass ἔκταμαι, ἐκτάθην κταθήσομαι.

*Ἀ κτῆμι fit τὸ κτάω occido, & κτᾶν occi-

deruni

derunt pro ἔκλαν, quod ipsum pro ἔκλειναν ponitur,

Μίγνυμι, & μιγνύω misceo. Fut. μίξω, Pass. μιχθήσομαι Aor. α. ἔμιξα. Pass. ἐμίχθην, Perf. μέμιγμαι. Aor. β. ἐμίγην à μίσγω seu μίγω insit.

Μόργνυμι seu μοργνύω (& ὀμόργνυμι) abstergo. F. μόρξομαι, Aor. α. med. ἐμορξάμην à μόργω inusit.

Οἴγνυμι & οἰγνύω aperio. Fut. οἴξω. Pass. οἰχθήσομαι. Fut β. οἰγήσομαι. Aor. α. ἔωξα. Pass. ἐώχθην. Perf. pass. ἔωγμαι. Att. pro ὦξα, ὤχθην, ὦγμαι. Perf. medium ἔωγα pro ὦγα, ab οἴγω.

Ὄλλυμι & ὀλλύω perdo. P. ὀλέσω. perf. ὤλεκα Attice ὀλώλεκα, ab ὀλέω. At ὀλλῶμαι peribo, ὄλωλα perit. Att. pro ὦλα, ὠλόμην, ὀλέσθαι possunt cùm ad ὀλέω, tùm ad ὄλλω referri.

Ὄμνυμι & ὀμνύω iuro. Futur. ὀμόσω Aor. ὤμοσα. Perf. ὄμοκα Fut β. ὀμοῦμαι, ὀμῆ, ὀμεῖται, ab ὀμύω inusitato.

Ὀμόργνυμι abstergo, planè ut μόργνυμι.

Πετάννυμι, & πετανύω pando. F. πετάσω. pass. πετασθήσομαι. Aor. ἐπέτασα. Pass. ἐπετάσθην. perf. πέπταμαι, per syncop. pro πεπέτασμαι à πετάω.

Πήγνυμι & πηγνύω pango. F. πήξω. Perf pass. πέπηγμαι. Aor. β pass. ἐπάγην. Perf. med. πέπηγα compactus sum, à πήσσω.

Πλήγνυμι ferio. F. πλήξω, perf. pass. πέπληγμαι

μαι. Aor. β, ἐπλήγλω, unde πλαγλῶμι, πλαγείς ἀ πλήσσω.

Πτάρνυμι sternuto, Aor. β. ἔπταρον. ἀ πταίρω. (πτάρσοιντο in probl, Aoriſt. tanquam ἀ πτάρνομαι.

Ῥήγνυμι & ῥυγνύω rumpo, F. ῥήξω. Aor. β. paſſ. ἐρράγλω, ῥαγλῶμι, ῥαγείς. Perf. med, ἔρρωγα ἀ ῥήσσω.

Ῥώννυμι, & ῥωννύω roboro, F. ῥώσω. Paſſ. ῥωσθήσομαι. Aor. α ἔρρωσα, ἐρρώσθλω, Perf. ἔρρωμαι ἀ ῥόω inuſ.

Σβέννυμι & σβεννύω extinguo, F. σβέσω. paſſ. σβεσθήσομαι. Aor. α. ἔσβεσα paſſ. ἐσβέσθλω. perf. ἔσβεκα & ἔσβηκα paſſ. ἔσβεσμαι. Aor. β. paſſ, ἐσβλω ἀ σβέω.

Σκεδάννυμι, & σκεδαννύω abſtergo, F. σκεδάσω. Paſſ σκεδασθήσομαι. Aor. α. ἐσκεδάσα paſſ. ἐσκεδάσθλω perf. ἐσκέδασμαι, ἀ σκεδάω.

Στορέννυμι, & στορεννύω ſterno. Fut. στορέσω, ἀ στορέω. Reliqua tempora mutuatur ἀ στρώννυμι. Idem eſt στόρνυμι.

Στρώννυμι & στρωννύω ſterno, F. στρώσω. Paſſ. στρωθήσομαι. Aor. α, ἐστρωσα. Paſſ. ἐστρώθλω. Perf. ἔστρωμαι ἀ στρόω inuſit.

Τίννυμι & τιννύω luo, F. τίσω: Perf. τέτικα, ἀ τίω.

Φεῤῥγνύμι, & φεῤῥγνύω ſepio Fut. φεῤῥξω. Perf. πέφεῤῥαχα. Paſſ. πέφεῤῥγμαι, ἀ φεῤῥάσω. Sic etiam tranſpoſitis literis φάργνυμι.

Φῦμι naſcor. Aor. β. ἔφυν, ἔφυς, ἔφυ, Inf. φυῆναι

Par.

Par. φὺς, φῦσα, φιὼ, φιώτω. Cætera sunt à φύω. F. φύσομαι, Perf. πέφυκα.

Χρώννυμι, χρωννύω coloro F. χρώσω Perf. pass. κέχρωσμαι, à χρόω.

Χωννυμι & χωννίω aggero. Fut. χώσω, Perf. pass. κέχωσμαι, à χόω.

CAPVT XXX. DE VERBIS Impersonalibus.

Recensentur verba Impersonalia.

Ex activis & neutris descendunt:

Ἀκμάζει, tempus est. | Xenoph. ἀκμάζει τὰ πράγματα, res sunt in ipso articulo, res sunt in cardine.

Ἀνήκει & προσήκει convenit. Imper. ἀνῆκε, προσῆκε conveniebat, ἀνήκειν, προσήκειν convenire.

Ἀπέχει sufficit Marc. 14. ἀπέχει· ἦλθεν ἡ ὥρα, sufficit, venit hora.

Ἀρήγει conducit, juvat, prodest. Dioscor. ἀρήγει πρὸς ἀγρίους.

Ἄρει decretum est, statutum est, fixum est Præt. med ab ἄρω, per | reduplicationem Atticam. Dicitur & ἦρται, atque ἄρται: Homer. Ulyss. ε Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε καὶ ἦρτο θυμὸν ἐδωδῇ, ubi exponi potest per ἀρέσκειν.

Ἀρέσκει placet. ἤρεσκε placebat: ἀρέσει placebit, ἤρεσε placuit. Compos ἀπαρέσκει displicet.

Ἀρκε-

Ἀρκεῖ sufficit, ἤρκει sufficiebat, ἀρκέσει sufficiet, ἤρκεσε suffecit.

Δεῖ oportet, ἐδεῖ oportebat. δεήσει oportebit ἐδέησε oportuit. Infin. δεῖν oportere. Part. δέον quod oportet.

Διαφέρει interest, differt. διέφερε intererat. διοίσει intererit.

Δοκεῖ videtur, ἐδόκει videbatur, δόξει videbitur, ἐδοξε visum est.

Ἐγχωρεῖ licet, locus est, possibile est, facultas est ἐγχωρεῖ ἔστι ποιεῖν, locus est hoc faciendi, ἐνεχώρει licebat, ἐγχωρήσῃ Paticip. ἐγχῶ, ῇν possibile, ἐγχωρᾖ licuerit. Item ἐγχωρεῖ vacat, ocium est.

(*Galen.* γράψαι νῦν περὶ παύτων οὐκ ἐγχωρεῖ, *scribere de omnibus, nunc non vacat.*)

Ἐκπείθει persuasum habet, ἐξέπειθε persuasum habuit Eurip.

Ἐκπέλει, Hesych. exponit. ἔξεστι *licet.*

Ἔξεστι licet, item ἔνεστι & ἔνι: Ἔξέσω liceat ἐξεῖναι licere, τὸ ἐξὸν & τὸ ἐνὸν quum liceat vel liceret. Ac τὰ ἐνόντα quæ sunt nostrarum virium, in nostra potestate, ἐκ τῶν ἐνόντων totis viribus quantum fieri potest.

Εὐημερεῖ bene convenit.

Ἔχει, ut ἔχει ἕτως ita se res habet, sic res est, ἔχει μοι καλῶς πρὸς δέχεσθαι pulcrum & conveniens mihi est, id est, decet me ex-

pecta

pectare. τὰ εὖ ἔχοντα, quæ decent vel expediunt, &c.

Ἠβᾷ id est, ἀκμάζει vigor est, cupiditas est, adolescit, invalescit.

Καταλαμβάνει accidit, contingit, evenit, κατέλαβε accidit. Part. τὸ καταλαβὸν quod accidit. Idem judicium de ἐπέλαβε contigit.

Κατεπείγει necesse est, res adurget. Isocr. ἰὼ κατεπείγῃ si res urgeat, τὸ κατεπεῖγον negotium urgens τὰ μάλιστα κατεπείγοντα primo quoque tempore agenda.

Μέτεστι particeps est, communis est, negotii est. Isocr. ἀρετῆς οὐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστι, virtutis nulla est cum improbis communicatio: Part. τὸ μετὸν, Herod. μέτα pro μέτεστι.

Μένει curæ est, μίνει manet, μένει σε δίκη te pœna manet.

Μέλει curæ est. μέλησι curæ sunt, ἔμελε curæ erat, μελήσει curæ erit Perf. μεμέληκε, & per Syncop. μέμηλε curæ fuit, μελέτω σοι curæ sit tibi, μεμήλει curæ erat, unde μεμηκὼς qui curæ est, item qui curam gerit. Passivum μέλεται. Perfect. μεμέληται, & per Syncop. cum pleonasmo β. μέμβληται: Sic μέμβλητο pro μεμέλητο.

Μεταμέλει pœnitet, μετέμελε pœnitebit

pœnituit, μεταμελήσει pœnitebit, μεταμελήσεις pœnituerit, μεταμέλειν pœnitere.

Οφείλει debet, oportet, ὤφελε oportebat.

Πάρεστι licet, πάρεστι τότε πεῖραν λαμβάνειν, licet hujus periculum facere.

Παρέχει licet, licitum est.

Πρέπει decet, ἔπρεπε decebat, πρέπειν decére, πρέπον decens, decorum.

Συμβαίνει convenit, consentaneum est, contingit, συνέβαινε contingebat, συνέβη ἢ ξυνέβη contigit, συμβέβηκε idem: συνεβεβήκει ἢ ξυνεβεβήκει contigerat, usuvenerat, συμβήσεται & συμβήσεται continget, συμβαίνῃ contingat, συμβαίη acciderit, εἰ τι συμβαίη si quid secus acciderit, συμβῆναι contigisse, τὸ συμβαῖνον quod contingit, τὸ συμβὰν seu συμβεβηκὸς quod contigit, quod accidit, eventus.

Σημαίνει signum datur, ἐσήμηνε τὸ ἀνακλητικὸν signum receptui datum est, receptui cecinerunt, ὅτε πρῶτον σημήνῃ, ad primum classicum.

Συμφέρει confert, utile est, συνέφερε conferebat, συνοίσει conferet, Part. τὸ συμφέρον ἢ ξυμφέρον quod confert, seu utile est: Et apte redditur commodum utilitas: τὸ ἴδιον συμφέρον proprium commodum & emolumentum: τὰ συμφέροντα commo-

da

da, utilitates; συμφερόντως commodè, utiliter.

Τ' πάρχει contingit, licet, obtingit, necesse est. ὑπῆρχε & ὑπῆξε licuit, ὑπάρξει licebit, necesse erit, τὸ ὑπάρχον quod licet, ἐκ τῶν ὑπαρχόντων pro ἐκ τῶν δυνατῶν.

Φιλᾶ amat, solet, ἐφίλει solebat, Φιλεῖν amare, solere.

Χρὴ oportet, decet, par est. ἔχρῃ vel χρῆν oportebat. χρήσει oportebit. χρῆναι oportere. Compos. ἀπόχρη (quod & à χράω ἀποχρᾶ) sufficit, satis est. ἀπέχρη sufficiebat. ἀποχρήσει sufficiet. ἀπέχρησε sufficit, ἀποχρῆν sufficere, per apocopen, pro ἀποχρῆναι secundum Eustath. ἀποχρῶν sufficiens, in masculino & neutro genere. ἀποχρῶσα fœm. ἀποχρώντως sufficienter, satis abundè. Consimili ratione ἐκχρᾷ sufficit. ἐξέχρησε, suffecit, ἐκχρήσει sufficiet. καταχρᾷ satis est. καταχρήσει satis erit, &c.

Epassivis & mediis. ἀμελεῖται cura nulla est. ἠμέλητο cura nulla fuit, ἠμεληκὼς neglectus. ἠμεληκόως negligenter, act & pass.

Ἔγνωσται cognitum & decretum est.

Εἴρηται dictum est. εἰρήσεται dicetur. εἰρήσθω dictum esto. Sic προείρηται prædictum est, διείρηται discussum est. ἀπείρηται & ἀπέρρηται vetitum seu interdictum est, &c.

Εἵμαρται sive εἵμαρτο fato destinatum

est, fatali forte datum est, idem quod πέπρωται, à περάω. Pluſquamp. πέπρωτο in fatis erat, fatale erat. Unde εἱμαρμένος & πεπρωμένος fato decretus, fatalis: Et εἱμαρμένη ſeu πεπρωμένη fatum, ſors fatalis.

Ἤκουσται auditum est.

Λέγεται dicitur, ἐλέγετο dicebatur.

Λείπεται relinquitur, supereſt, & ſimilia

MED. ἐνδέχεται accidit.

Ἐπέρχεται ſuccurrit, ἐπελθόσεται ſuccurret, & ita deinceps plura alia licebit hoc modo deducere.

CAPVT XXXI. DE NOMINIBUS VERBALIBUS

Vnde formantur nomina, quæ dicuntur verbalia?

Plurima quidem à tribus ſingularibus perſonis præteriti perfecti paſſivi & à prima ſingulari præteriti perfecti medii deſcendunt: ſed tamen non pauca etiam â præſenti & Aoriſto ſecundo ſolent deformari.

Dic primò de perfecto paſsivo, et ſingulis quidem ordine perſonis.

In perfecto paſsivo ſicut & in præterito medio & Aoriſtis, augmentum initio abijciendum eſt, & ultima ſyllaba in certam aliquam terminationem mutanda.

PRIMA perfecti paſsivi A prima itaque perfecti paſſivi ſingulari deſcendunt terminata in μα, ut πτυμμα,

μαι τύμμα ictus, plaga, πέπραγμαι πρᾶγμα actio, negotium, γέγραμμαι, γράμμα litera μέμνημαι μνῆμα monumentum. Hic verò accurate observandum, quod ea, quæ præsentis in præterito mutârant in α, repetant præsentis literam, ut τρέφω, verto, ἔτραμμαι, τρέμμα panis tortilis: τέθραμμαι, θρέμμα pecus altile: σπείρω semino, ἔσπαρμαι, σπέρμα semen. Huc refer terminata in μιος, ut ἄκεσμα sanatio, ἀκέσμιος sanabilis.

(*In quinta conjugatione, ubi μ est duplex, & prius Atticè mutatur in σ, nomen verbale ex Attico præterito formatur, ut* φαίνω *ostendo,* πέφασμαι. *Att.* πέφασμαι, Φάσμα *visum, ostentum:* μιαίνω *inquino,* μεμίαμμαι, *Att.* μεμίασμαι, μίασμα *inquinamentum.* ἔμα *etiam retinet augmentum contra regulam.*)

Secundo in μη, ut γέγραμμαι, γραμμὴ linea: ὄζω oleo, ὦσμαι, ὀσμὴ odor· μνάω, μέμνημαι, μνήμη memoria. Ab ἔγνωσμαι, γνώμη sententia, abjecto σ. Μη.

Tertio in μος, ut ἔψαλμαι, ψαλμὸς Psalmus, τρίβω tero, τέτριμμαι, τριμμὸς semitâ trita, μολύνω inquino, μεμόλυσμαι Atticè, μολυσμὸς inquinatio, Μος.

Hic frequens est epenthesis, ut δέδεμαι δεσμὸς vinculum, ὤρχημαι, ὄρχησμὸς & ὀρχηθμὸς saltatio,

μων. Quarto, in μων ut νενόημα, νοήμων prudens ἐλεέω miseror. ἠλέημαι. ἐλεήμων miserico's Hic substantiva in μοσύνη terminata, ut ἐλεημοσύνη misericordia, πολυπράγμων multis negotiis se implicans, πολυπραγμοσύνη curiositas. ἀπράγμων, ἀπραγμοσύνη, μεγαλοπράγμων, μεγαλοπραγμοσύνη.

SECVNda perf. pass. is. A secunda Persona descendunt terminata in ις ut πέπρᾶχα, πρᾶξις actio, λέλεγμαι λέξις dictio, σήπω putrefacio, σέσηψαι, σῆψις putrefactio. γνόω cognosco. ἔγνωσαι γνῶσις cognitio. Quæ terminatio frequentissime cum particulis α, δυ, & δυς in alteram ια quoque mutatur, ut ἀπραξία, cessatio, εὐπραξία & εὐπραγία fors prospera, δυσπραξία & δυσπραγία fors aspera.

ιος. Secundo in α, ut ἀγοράζω emo, ἠγόρασαι, ἀγορασία emptio, ὀνομάζω nomino, ὠνόμασαι ὄνομασία nominatio δοκιμάζω exploro, δοκιμασία exploratio.

Hic vero nonnulla ex verbis in αίνω descendentia, terminata in ις, activam, in ια, passivam vel neutralem habent significationem, ut ὑγραίνω humecto, ὕγρανσις humectatio, ὑγρασία humor, humiditas, deperdita litera ν, ξηραίνω ficco, ξήρανσις ficcatio, ξυρασία siccitas.

Tertio,

Tertio, Adjectiva in σιμος, & σιος, ut ὁράω video, ὥρασαι, ὁράσιμος visibilis: θαυμάζω miror, τεθαύμαται, θαυμάσιος admirabilis. σιμος, & σιος.

A tertia singulari descendnnt terminata in της, τηρ, & τωρ, quæ active significant, & in τος, quæ plurimum significant passivè. TERTIA perf. pass.

Primo in της, ut à πεποίηται, ποιητῆς Poëta. της.

(*Vbi observandum, polysyllaba accentum habere in ultima, disyllaba in penultima, ut* θεάομαι *specto,* τεθέαται, θεατὴς *spectator:* δώτης *dator, à* δόω. *Sed tamen utrinque hîc nonnulla exciptenda, ut* βαβάκτης *nugator,* κεκράκτης *vociferator,* κριτὴς *judex.*)

Ad hanc terminationem referenda etiam sunt in τικὸς exeuntia, ut βουλευτὴς senator, βουλευτικὸς consultus, senatorius, ἑρμηνευτὴς interpretator, ἑρμηνευτικὸς interpretatorius. Poetica sunt, quæ formantur in τὺς, ut κεθαρίζω cithara ludo, κεκιθάρισται, κιθαριστὺς, ύος ars cithara ludendi. τικὸς.

2. In τηρ, ut à σέσωται, σωτὴρ servator, κεχάρακται, χαρακτὴρ nota impressa seu insculpta. Huc referenda sunt desinentia in τήριος, τηρία, τήριον, & per Syncopen τρος, τρα, τρον, ut σωτὴρ σωτήριος salutaris, σωτηρία salus: κεκοίμηται, κοιμιτήριον dormitorium τὴρ τήριος, τηρία τήριον τρος, τρα, τρον.

um Sic ἰατρὸς medicus, ab ἰάομαι, ἀκέστρω acus, ab ἀκέομαι, δίδακτρον merces, quæ præceptori solvitur, à διδάσκω.

(*Observa aliquando reperiri θ pro τ ut κολυμβήθρα piscina, à κολυμβάω, & id genus alia.*

τωρ. 3. *In* τωρ ut ἔῤῥηται ῥήτωρ Rhetor. Quo pertinent finita in τορία & τόριον, ut ἀκέστωρ medicus, ἀκεστορία medicina: ἵστωρ sciens, peritus, ἱστορία studium cognoscendi, ἵστοριον argumentum, fides seu probatio rei alicujus.

De fœmininis præditorum verbalium. Fœminina verbalium prædictorum terminantur in τις, τρις, τρια, & τειρα Nominatim vero, quæ in τις exeunt per jota, descendunt à masculinis in της per η, ut ἀλήτης vagus, erro, ἀλῆτις, ιδος, vaga, errabunda. Sic porro αὐλητὴρ tibicen, αὐλητρὶς tibicina, ἀκέστης sartor, ἀκέστρια sartrix, σωτὴρ servator, σώτειρα servatrix, ἀμητήρ messor, ἀμήτειρα mulier quæ metit.

τος. 4. In τὸς ut γενιτὸς qui gignitur, aut genitus est, à γεγένται. νοητὸς intelligibilis, à νενόηται Hic vero magna significationis est varietas. Quandoq; enim hæc nomina passivé significant, quandoq; patiendi potentiam designant. Iuterdum pro præterito passivo usurpantur: interdum significationem habent activam. Nonnunquam passionē, actionem & tempus simul designant.

Quan-

Quanquam hic accentu Grammatici videantur destinguere. Sic enim ἄμητος proparoxytónως secundum Tzezem, Ammonium, & Hesychium significant messem, ἀμητὸς vero messis tempus Eustathius vero & Suidas in contraria sunt opinione. Vide Henr. Steph. in thes. t. 1. p. 383. Deinde in compositis observandum, accentum esse in antepenultima, nisi simpliciter ex ipsis compositis verbis hæc nomina descendant, ut ἀόρατος invisibilis, ἐκλεκτὸς electus, ab ἐκλέγω. *Tzez. p. 130. & rurs. pag. 165. in He.*

5. In τεον, quæ adverbia θέσεως seu θετικὰ, id est, positiva à Grammaticis appellantur, & habent vim Gerundiorum Latinorum in Dum, ut γέγραπται, γραπτέον scribendum, λέλεκται, λεκτέον legendum. Moventur autem per tres terminationes more Adjectivorum: ut γραπτέος, γραπτέα, γραπτέον, scribendus, a, um. Quin & ab inusitatis thematibus nonnunquam solent descendere, ut οἰστέον ferendum, ῥητέον dicendum, &c. τεον.

Quænam à prima persona perfecti medii descendunt?

Terminata, ι in η, ut πέπυσμαι, πύσμη ictus verber, πέφυγα, φυγὴ fuga, ἤκουα, ἀκοὴ auditus. η.

ρ. 2 In ρ, præcedente ρ, ut ἔφθορα, φθορὰ corruptio, ἔσπορα, σπορὰ satio.

ος. 3. In ος gravitonum, ut λέλογα, λόγος sermo, oratio, τέτυπα, τύπος vestigium, seu nota quam impressit τὸ τύπτω. In his plurimum destituuntur propriis verbalibus Latini Item in ὸς oxytonum, ut λέλοιπα, λοιπὸς reliquus: quanquam & hic accentus in compositis retrahatur, ut ἀπόλοιπος, ὑπόλοιπος, κατάλοιπος, περίλοιπος reliquus, restans.

ιμος. 4. In ιμος, ut ἔσπορα, σπόριμος qui conseri solet.

ης. 5. In ης, ut τέτυπα τύπης percussor.

ις. 6. In ις, ut τυπὶς σίδηρος, Crus. ex Diodoro.

ας & ανον. 7. In ας & ανον, ut τέτυπα, τυπὰς ἀδος, malleus, τύπανον & pleonasmo literæ μ, τύμπανον baculus fustis.

ευς. 8. In εὺς, ut ἔφθορα, φθορεὺς corruptor, νένομα, νομεὺς pastor à νέμω.

9 Denique in ξ, ut πέφλεγα, φλὸξ flamma, à φλέγω uro.

Dicet terminationes eorum, quæ à præsenti atq; Aoristo secundo descendunt.

ω. A præsenti: I. in η, ut à νικάω vinco, νίκη victoria.

ια. 2. In εια, ut à βασιλεύω regno, βασιλεία regnum.

ος. 3. In ος, ut εἶδον video, εἶδος species.

4. In

4. In ης, ut συνέχω contineo, συνεχής continuus. ης.

5. In ις, ut δύναμαι possum, δύναμις potentia ις.

Et sic à fœminino participiali præsentis οὖσα ἡ οὐσία essentia, cum compos. ἀπουσία absentia, παρουσία præsentia. Vnde Adjectiva, ἐπιούσιος, περιούσιος, &c.

Ab Aoristo secundo, 1. in ος, ut à παθεῖν, πάθος passio. ος.

2. In ης, ut ab ἐλλιπεῖν, ἐλλιπὴς defectus. ης.

3. Ab ἰδεῖν, ἰδέα species. έα.

CAPUT XXXII DE ADVERBIIS.

Dic ordine significationes Adverbiorum apud Græcos.

Primo occurrunt Adverbia Loci, τόπου ut ἐνταῦθα hic, αὐτόθι isthic, ἐκεῖ illic, ἐκεῖθεν illinc, ἐκεῖσε illò χαμαὶ humi, ἐγγὺς propè, δεῦρο huc, ἄνω suprà, κάτω infra, ἔξω extra, ἔσω intra, ἐπέκεινα ultra, μακρὰν longè, ἑκὰς procul, οἴκοι domi. *Loci.*

Quotuplicia sunt Adverbia loci?

Quadruplicia: *in loco*, quorum pleraque fiunt vel adjectione syllabæ θι, vel similia sunt Dativis pluralibus in σι, exeuntibus, vel orta sunt ex præpositionibus, ut μεγαρόθι in urbe Megarensi, οὐρανόθι in cœlo, ἀθήνησι Athenis. πόθι ubi? interrogativum. & ποῦ & ποῖ idem. Relat. οὗ ἔπου. *In loco.* θη, σι.

ὅπυ, οἷ, ὅπυι. ἔνδον intus, ἄνω supra. &c. Anom, Quandoque hic π quasi eliditur, & terminatio fit in οἱ, ut μεγαροῖ pro μεγαρόθι, vel in οι. ut οἴκοι pro οἴκοθι: immo & in υ, ut αὐτοῦ pro αὐτόθι ibi, ἐδαμοῦ pro ἐδαμόθι nullibi, ἀλλαχοῦ pro ἀλλαχόθι alibi.

De loco, quorum finis est θεν, ut μεγαρόθεν ex urbe Megarensi. οὐρανόθεν cœlitus, ἀθηνῶθεν Athenis. πόθεν unde? Interrogat. τόθεν & ὁπόθεν Relative.

Ad locum, quorum fines sunt δε, σε, ζε, ut οἴκαδε domum. μεγάραδε in urbem Megarensem. οὐρανόσε in cœlum, ἀθηνάζε Athenas πόσε interrog. quo?

Per locum, quorum fines coincidunt cum Dativis singularibus fœminini generis, ut πῇ quà? interrogat. ἧ & ὅπῃ quà, relative. Deinde ταύτῃ & τῇδε hac, ἐτέρῃ illac, ἑτέρᾳ altera via, ἄλλῃ alia via, ἐδαμῇ nulla ex parte, &c.

2. *Temporis*, χρόνου: Interrogat. πότε & πηνίκα quando? redditiva, τότε & τηνίκα tunc: Relativa, ὅτε & ὁπότε ἡνίκα & ἡνίκα quum. Infinitum ποτὲ aliquando. Item νῦν nunc. ἤδη jam, αὐτίκα statim, ἄρτι & ἀρτίως modo, πρώην nuper, πρωὶ mane, πάλαι olim jamdudum, παλαιὸν jamolim, ἐκπάλαι ex priscis usque temporibus, χθὲς heri, πρόχθες nudius tertius, σήμερον

μέρον hodie, αὔριον cras, μεταύριον perendie, ἀεὶ semper, absoletè ἀὲ, εἰσκεὶ in sempiternum, προὔ antehac, οὔπω, μήπω, οὐδέπω, μηδέπω nondum, οὐδέποτε nunquam, τέως ἕως tantisper, dum, εἰσόκε donec.

Poetica sunt, ἦμος, τῆμος quando, tunc, ὄφρα, τόφρα. πάρος prius, τὸ πάρος antea. τὰ πάρος anteacta, μέσφα dum, donec, usquedum, &c.

3. *Quantitatis* ποσότητος. Interrogat. πόσον quantum? Redditivum τόσον & τοσοῦτον tantum. Relativum ὅσον & ὁπόσον quantum. Sic ἄγαν, λίαν, σφόδρα valdè, πολὺ multum, ἐπιπολὺ, & ἐπιτοπολὺ, παραπολὺ, καταπολὺ multum, multò, ut plurimum, ἐπιμικρὸν parum, μονονουχὶ tautùmnon. σχολῇ γε lenté aut vix, πάνυ & πάνυ γε omnino, κομιδῇ valde, admodum, prorsus, omnino, σχεδὸν fermè.

Huc referenda sunt Adverbia numerorum, ut πρῶτον primùm, δεύτερον secundo, τρίτον tertio, τέταρτον quarto, &c. Item in ακις. Inrerrogat. ποσάκις quoties? Redditiv. τοσάκις & τοσαυτάκις toties. Relativum ὁσάκις & ὁπισάκις quoties, πολλάκις multoties. πολλάκι poet. πλεονάκις pluries, πλειστάκις sæpissime, συχνάκις frequenter, ἐνιάκις aliquoties, σπανιάκις rarò ὀλιγάκις paucies, Item ἅπαξ semel, δὶς bis, τρὶς ter,

τετράο

τετρᾶκις quater, πεντάκις quinquies, & ita deinceps. Item, πολλαχῇ quotuplici ratione, διχῇ duplici ratione, τριχῇ triplici ratione, πολλαχῇ multiplici ratione. &c. Item πολλαχῶς quot modis? τοσαχῶς tot modis, μοναχῶς uno modo, διχῶς duobus modis, τριχῶς tribus modis, ἰσαχῶς totidem modis, πολλαχῶς multis modis, πλεοναχῶς pluribus modis. Relat. ὁσαχῶς quot modis.

4. *Qualitatis ποιότητος.* Interr. πῶς quomodo? Redd. οὕτω hoc modo, ἄλλως alio modo, οὐδαμῶς nullo modo. Relat. ὡς, ὥσπερ ὡσπερεὶ ὡσπερανεὶ, καθὼς ἅπως velut, sicut, quemadmodum Item ποτέρως utro modo Interrogat. ἑτέρως, θατέρως altero modo, ἀμφοτέρως utroque modo, οὐδετέρως, μηδετέρως neutro modo. Relative ὁποτέρως utro modo. Plurima vero descendunt ex Genitivis pluralibus, syllaba ων mutata in ως, ut καλῶς bene, pulchrè, κακῶς malè, πρᾴως leniter, βαρέως graviter, σωφρόνως modestè, temperanter, πρεπόντως decenter, εἰωθότως more solito, ἁπλόως, ἁπλῶς simpliciter, &c. Item in α & η, ut βίᾳ vi, παῤῥησίᾳ ore libero, δημοσίᾳ publicè, ἰδίᾳ privatim, σπουδῇ festinanter, κοινῇ communiter. At sine jota subscripto, εἰκῇ temerè, ἡσυχῇ quietè, κρυφῇ occultè.

Adde,

* *Adde D.* ἀλλαχῆ, διχῆ, τριχῆ, τετραχῆ, παγγενῆ, *nec non Dorica ista* πᾶ, παντᾶ, *&c.*

Item in ὶ, ἀκλητὶ invocato, sine vocatione, aut invitatione, παντρατὶ cum toto exercitu, αὐτοχειρὶ manu propria, αναιμωτὶ sine sanguis effusione, ἀμυστὶ absque labiorum compressu, ore patente, ἀπνευστὶ sine respiratione uno spiritu facile, (ἀπνευστὶ πιεῖν ductim bibere, Priscian.) ἀνιδρὶ sine sudore ἀδακρυτὶ, ἀκλαυστὶ sine lacrymis, ἀκονιτὶ, citra pulveris jactum ἀβοητὶ tacite, ἀβοηθητὶ citra auxilium, ἀμογητὶ ἀπονητὶ, ἀμοχθὶ citra laborem. Quomodo & illa ἑλληνιστὶ Græce; ῥωμαῖστι Latine, πελοποννυσιστὶ Peloponnesiace, ἑβραϊστὶ Hebraice σκυθιστὶ more Scythaeum, θρακιστὶ more Thracum. Item in δον, ut καναχηδὸν & καναχηδὰ cum strepitu, ὁμοθυμαδὸν unanimiter, κυνηδὸν more canum, βοτρυδὸν racematim, ἀγεληδὸν gregatim, ἡβηδὸν more puberum, seu per totam pubem. Item in δὴν, ut βάδην pedetentim, χύδην suse κρύβδην occultè, συλλήβδην comprehensim ἁρπάγδην raptim. Denique in ξ, ut λὰξ calce seu calcibus, πύξ, pugno, ὀδὰξ mordicus, ἀπρὶξ firmiter, εἰρὰξ ex obliquo, μυνὰξ seorsim singulatim. Comprobationis est εὖγε probe, sane, recte, utique.

ἀκλητὶ κωμάζουσι εἰς φίλους φίλοι, *Proverbium:*

πύξ μάχεσθαι *pugillatu certare, H. St.*

5. *Comparationis* συγκρίσεως: ut εὖ, βέλτιον

βέλτι-

βέλτιτα benè, melius, optime: μάλα, μᾶλλον, μάλιστα valde, magis, maxime. ταχὺ, ταχύτερον, ταχύτατα, vel ταχὺ, τάχιον. ἢ θᾶσσον καὶ θᾶττον, τάχιστα vel ταχέως, ταχυτέρως, ταχυτάτως celeriter, celerius, celerrimè. πλέον, ἧττον plus, minus, & in plurali, πλείω μείζω, χείρω, plus, magis, peius. Item ἐγγὺς ἐγγυτέρω, ἐγγυτάτω: prope, propius, proxime. ἑκὰς, ἑκαστέρω, ἑκαστάτω procul, longius longissime. Et ita plura alia.

6. *Congregandi* ἀθροίσεως ut ἅμει, ὁμοῦ simul, συλλήβδην comprehensim, ἀριστίνδην optimos quosq; deligendo, πλουτίνδην ditissimos quosq; deligendo. Isocr. Αριστίνδην καὶ πλουτίνδην δεῖ αἱρεῖσθαι τοὺς ἄρχοντας.

7. *Sperandi, distribuendi*, διαιρέσεως, διαμερισμοῦ, ut ἄνευ sine, χωρὶς & δίχα seorsim, χωρὶς loco separato.

8. *Concedendi*, συγχωρήσεως, ut εἶεν esto.

9. *Prohibendi*, ἀπαγορεύσεως, ut μὴ ne, μηδαμῶς nequaquam

10. *Eventus*, τύχης, ut κατὰ συγκυρίαν fortè fortuna:

11. *Affirmandi* βεβαιώσεως, ut ναὶ ita, δηλαδὴ utiq; ue, ἀληθῶς verè, ὄντως, τῷ ὄντι revera, πάντως omnino, ἦ μὴν certè, ἦ profecto, κομιδῇ oppido.

12. *Negandi*, ἀρνήσεως, ut οὐ οὐκ, οὐχ, οὐχὶ non. οὐδαμῶς nequaquam, ἥκιστα minime, πώμαλα

οὐδῆτα

οὐδῆτα haudquaquam, στριβιλικίγξ. ne tantillum quidem, ne nauci quidem. Aristop. in Acharnens.

Differ. { οὐ / οὐκ sequente / οὐχ } { Conson. / Vocali cum tenui spir. / Vocal. cum asper. }

13. *Vocandi* κλήσεως ut ὦ ὁ ἰὼ ἰὼ heus heus ὠὴ ohe, βᾶ vox eorum, qui se mutuo inclamant. H. St.

14. *Demonstrandi*, δείξεως, ἰδὺ ecce, ἐνθάδε hic. Poet. ἰὼ ἰώδε ecce. Et coniunctim ἠνιδὺ & ἠνίδε.

15. *Optandi*, εὐχῆς, ut εἰ, εἴθε, ὤφελον, ὤφελες, ὤφελε, ô si, utinam ἄβαλ & ἄβαλε utinam H St. in thes.

16. *Hortandi*, παρακελεύσεως ut ἄγε, φέρε, ἄγετε, age, agite, ἔα, ἀμέλησον, mitte sine, εὖγε macte.

17. *Interrogandi*, ἐρωτήσεως, ut μῶν num, ἆρα, ἦ num, διὰ τί cur? Poet. τίπτε pro τίποτε cur nam?

18. *Dubitandi*, ἀπορήσεως, ut ἴσως fortasse, τάχα forsan, τυχὸν fieri potest, forsitan.

19. *Iurandi*, κατωμόσεως, νὴ per, μὰ non per.

20. *Declarandi*, διασαφήσεως, ut δηλαδή scilicet, ἤγουν videlicet, τουτέσι, hoc est, ἀμέλει, εἰ τύχοι 1. Corinth. 15. exempli gratia, δήπου, δήπουθεν, videlicet, sanè.

21. *Ordinis*, τάξεως, *ut* ἑξῆς, ἐφεξῆς deinceps, εἶτα, ἔπειτα deinde, postea.

22. *Caussæ*, αἰτίου, ut ἕνεκα caussâ, χάριν gratia cum Genitivo.

23. *Celandi*, κρύψεως, ut λάθρα clam.

De Adverbiorum comparationibus suprà, cap. 18.

DE INTERIECTIONIBVS.

Plerique ad Adverbia etiam Interiectiones referunt, ut sunt, *Admirandi* ὦ φεῦ, βαβαὶ, παπαὶ papæ.

Exclamandi, ἆ, ὦ, ἰοὺ, ἰοὺ, ô weh/ ò weh/ ἡράκλεις, ἄπολλον.

Dolendi, οἴμοι, φεῦ, ἰὼ, βαβαὶ, βαβαιὰξ, Arist. παπαὶ, παπαιὰξ, Lucian.

Comminandi, οὐαὶ, væ.

Metus, ἆ ἆ atat, ἔα ἔα, ὦ ὦ ehem.

Lætitiæ, ἐνοῖ evax, ἰοὺ.

Risus, ἆ, ἆ ἆ, ha, ha, he

CAPVT XXXIII. DE CONjunctionibus.

Da significationes Coniunctionum.

Coniunctionum aliæ sunt, *Copulativæ* συμπλεπικαὶ, ut καὶ &, τε q, μὲν quidem, δὲ autem, καὶ, ἀλλὰ &, sed.

Disiunctivæ διαζευκτικαὶ, ut ἢ, ἠὲ aut, ἤτος sive οὔτι, οὐδὲ.

Dubitativæ ἀπορηματικαὶ, ut εἰ εἰ ἄρα an, μῶν, μὴ, num. Poet. αἰκε & αἴκεν.

Adver-

Adversativæ, ἐναντιωματικαὶ, ut ἀλλὰ sed, καίπερ etsi, εἰ καὶ si etiam, ὅμως tamen, καὶ μὴν atqui, οὐμὴν ἀλλὰ veruntamen. Poet. αὐτὰρ, ἀτὰρ, ἔμπης, ἄλλως,

Caussales, αἰτιολογικαὶ, ut γὰρ enim, καὶ γὰρ etenim, ὅτι quia ἐπειδὴ postquam, ἐπειδήπερ quandoquidem, ἵνα, ὅπως, ὥστε, ὡ, ut quòd μὴ ne, ἀνθ' ὧν, ἐξ ὧν, ἀφ' ὧν eo quod Poet. ὄφρα.

Rationales, συλλογιστικαὶ, ut ἄρα vel, ἄρα ergo, οὖν igitur, τοίνυν igitur, διὰ τοῦτο quapropter, τοιγαροῦν, τοιγάρτοι idcirco.

Conditionales, ὑποθετικαὶ, ut ᾗ quatenus, εἰ, ἄν, ἐάν, ἦν si, εἰ μὴ nisi. Poetica, αἴκε & αἴκεν.

Expletivæ, παραπληρωματικαὶ, ut δὴ, μὴν, περ, νὺ, ῥὰ, τοὶ, γε, *sanè, quidem*, πω *dum*.

Potentiales, δυνητικαὶ, ut ἄν, κε, κεν, utiq;.

CAPVT XXXIV. DE PRÆpositionibus.

Quod habent Græci Præpositiones?

Octodecim: Sex monosyllabas, & dissyllabas duodecim.

Monosyllabæ sunt ἐν, εἰς vel ἐς, ἐκ vel ἐξ, πρὸ, πρὸς, σὺν.

Dyssyllabæ sunt ἀμφὶ, ἀνὰ, ἀντὶ, ἀπὸ, διὰ ἐπὶ, κατὰ, μετὰ παρὰ, περὶ, ὑπὲρ, ὑπὸ.

De quarum constructione infrà in Syntaxi dicetur.

Súntne etiam inseparabiles nonnullæ Præpositiones?

Hæ particulæ & voces sunt Græcis loco inseparabilium præpositionum, ἀε, ἐε, ζα, λα, λι, βύς, ἵπω, quæ nunc augent & intendunt, nunc privant, nunc difficultatem & vitium important, nunc alias significationum varietates adferunt, de quibus plenius in authorum lectione & Lexicis probatis.

Finis libri primi de Etymologia.

LIBER

LIBER SECUNDUS DE SYNTAXI cum simplici, tùm figurata.

CAPUT I. DE CONSTRUCTIONE Articulorum.

Dic usum Articulorum præpositivorum, & certis deinceps regulis Syntaxin eorum ostende.

ARTICULIS præpositivis utimur in exponendis, distinguendis, dividendis, repetendis, demonstrandis, contrahendis, aliisque modis variandis sententiis. Quam ob causam Syntaxis eorum probè cognita, orationem & facilem, & cum venustate brevem efficit. Qua de re sequentes observentur regulæ

1. Articuli præpositivi adhibentur, quando rem certam denotare, aut excellentiam rei significare volumus, ut Matt. 2. οἱ μάγοι ἰδόντες τὸν ἀστέρα, καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν, εὗρον τὸ παιδίον, Videntes stellam Magi, & ingressi domum, invenerunt puellum. Hic certa stella, domus. puellus

lus significantur, sic ut è latiori significatione vocabula hæc restringantur ad angustiorem.

Græci, τὸ ἄρθρον, inquiunt, λαμβάνεται εἰς δεικτέρων γνῶσιν, id est, articulus servit secundæ cognitione, hoc est, è generaliori atque incertiori cognitione, in specialiorem ac certiorem deducit, ut ναῦς ἦλθε navis venit, est γνῶσις προτέρα, quia nondum exprimo, quænam illa sit navis: at ἡ ναῦς ἦλθε navis venit, est γνῶσις δεικτέρα, quia articulus subindicat navem certam & nobis notam.

2. Cum excellentiam rei aut eximium quid emphasi quadam denotat articulus. Latini eum plerunque per Pronomen ILLE solent exponere, ut ibidem, ποῦ ἐστιν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, ubi est ILLE, qui natus est rex Iudæorum.

Ioan. 1. ὁ προφήτης εἶ σύ; Es tu Propheta ILLE? id est, magnus ille, Deut. 18. promissus, Ioan. 10. ἐγώ εἰμὶ ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς ego sum pastor ILLE bonus, non de quovis pastore, sed κατ' ἐξοχὴν de illo nominatim est accipiendum, de quo scriptura sacra Ezech. 34. loquitur. ὁ ποιητὴς, Poëta ILLE, sc. Homerus.

Sic Articuli exponunt rē, & distinguunt modò sine ellipsi, modò cū ellipsi, maximè verò duplicati, ut μαρία ἡ μαγδαληνὴ Maria Magdalena, seu Maria Magdalēsis. Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς

Ioan-

Iohannes Baptista, Ιωάννης ὁ εὐαγγελιστής Iohannes Evangelista.

Cum ellipsi, δεινότης ἡ ἐν τοῖς λόγοις, facultas dicendi seu eloquentia. Ἰάκωβος ὁ Ζεβεδαίε Iacobus Zebedæi, sc. υἱὸς filius. καλλικράτης ὁ καλλίε, Callicrates Callie F. Sic τὰ τῶν φίλων κοινὰ subintell. πράγματα, amicorum bona communia. τὰ τῆς πόλεως negotia civitatis, τὰ τῶν ἀνθρωπίνων res humanæ Matt. 16. ὕπαγε ὀπίσω μου σατανᾶ, σκάνδαλόν μου εἶ ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων. Abi post me Satana, obstaculo mihi es: quia non sapis ea, quæ sunt Dei, sed quæ sunt hominum, Christus ad Petrum. χρόνια μὲν τοῦ θεοῦ, ἐς τέλος δ' οὖν ἀσθενῆ, lenta quidem sunt opera divina, sed tandem non sunt irrita, Eurip. Interdum aliquid specialibus subaudiendum, τὰ Ἡροδότου sc. συγγράμματα Herodoti scripta. τὸ τοῦ Σόλωνος sc. ἀπόφθεγμα, Solonis dictum. Quin & cum articulis substantivum periphrastice describitur, ut τὰ τῆς πομφόλυγος, vel, τὸ τῆς πομφόλυγος, id est, ἡ πομφόλυξ, pœna, τὸ, vel τὰ τῆς εὐθυμίας lætitia animi: & sic cum reliquis articulorum casibus Demosth. τὰ μὲν τῆς τύχης, ὀξείας ἔχει τὰς μεταβολὰς, id est, ἡ τύχη, fortuna crebras & veloces habet mutationes. τὰ τῶν βαρβάρων, id est, οἱ βάρβαροι. Et frequenter quidem hoc fit cũ Adiectivo neutro, ut τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως, pro, ἡ ἀκριβεστάτη ἐξετάσεως, examinationis accuratio, id est, ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις accurata examinatio DV-

PLICATI; τὰς ἡδονὰς θήρευε τὰς μετὰ δόξης, voluptates consectare, eas videlicet, quae sunt cum honestate coniuncta. ὁ Σόλων ὁ τῶν νομοθετῶν ἐνδοξότατος Solon ille legumlator celeberrimus. Et hic commodum aliquod verbum interdum est subintellegendum. Matth. 16. σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι, ἀλλ' ὁ πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς sc. ὤν. Caro & sanguis non revelavit tibi, sed Pater meus, qui est in coelis.

Observa, articulum interdum omitti, ut Φάλιος ἐρατοκλείδου Phalius Eratoclidae F. Potissimum vero, si sententia sit manifesta, ut Isocr. ad Demon. καλὸς θησαυρὸς ἀνδρὶ ἀγαθῷ χάρις ὀφειλομένη praeclarus thesaurus est apud virum bonum, debita gratia, pro ἡ χάρις ὀφειλομένη.

3. Articulis utimur in originis, possessionis, partis, totius, generis atque speciei significatione ut Αἴας ὁ τοῦ Τελαμῶνος Aiax filius ille Telamonis. τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου. honora patrem tuum & matrem tuam. Ephes. 6. τὰ ἐκπορευόμενα ἐκ τοῦ στόματος, ἐκ τῆς καρδίας ἐξέρχεται. Quae proficiscuntur ex ore, ex ipse corde egrediuntur, Matth. 15. ἐγίνωσκε τί ἦν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ, norat, quid esset in homine, non in uno atque altero, sed in toto genere hominum.

4. Substantivum subiecti loco positum habet articulum, ut Ioan. 1. Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος

λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεὸν, καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος, In principio erat sermo ille, & sermo ille erat apud Deum, eratque ille sermo, Deus.

Subiectum est ὁ λόγος, *de quo prædicatur, quod fuerat in principio, hoc est, cum nihil adhuc factum esset rerum creatarum, quod fuerit apud Deum, adeoq; quod sit Deus.* λόγος ἀϊδιος, *id est, filius Dei coæternus & coessentialis patri.* Ioan. 4 πνεῦμα ὁ θεὸς, *id est, Deus est spiritus: pro,* ὁ θεὸς ἐστι πνεῦμα. *Longus interdum eiusmodi substantivum trajicitur, ut Arist. de anima,* ἄδηλον ἢ καὶ ἐν κύκλῳ φέρεσθαι τὸν οὐρανὸν ἡ αἰτία, *sed & causa cur cœlum orbiculari motu feratur, obscurum est. Quin & articulus nonnunquam à casu suo separatus, post intervallum aliquod sequitur, ut Isocr. epist. 6.* ἐμοὶ μὲν ἀσφαλέστερος βίος εἶναι δοκεῖ ἢ βελτίων τῶν ἰδιωτευόντων ἢ τῶν πραττόντων *mihi securior & melior videtur esse privatorum hominum vita, quàm regum & principum. Quandoq; & prædicatum ad rem demonstrandam capit articulum, ut* τοῦτο τὸ κρανίον ἡ ἑλένη ἐστίν, *hæc calvaria est illa Helena, Lucian.*

(*Ordo igitur constructionis hic observandus est, qui aliâs est rectus & naturalis, aliâs artificiosus & inversus.*)

5. Duobus substantivis subiecti loco positis, utrique additur articulus, ut ὁ πάν-

πάνθεια ἡ γυνὴ ἀβραδάτου. Panthéa vxor Abradatæ, Xenoph. Sic in appositione, ἐς τὸν ὄλυμπον τὸ ὄρος in Olympum montem, Herod.

In nominibus propriis tamen, & inscriptionibus articulus sæpè omittitur, ut Ισοκράτης Αλέξανδρῳ χαίρειν *Isocrates Alexandro Salutem.* Πλάτων Διμοσθένει φιλοσόφῳ εὖ πράττειν. *Plato Demostheni Philosopho bene agere; sub intellige,* προσάττει, *vel simile aliquod verbum. Dialogi Platonis* περὶ δικαίου *de iusto,* περὶ νόμου *de lege,* περὶ ἀνδρείας *de fortitudine. Non tamen perpetuum, hoc est, ut* ἦν ὁ φίλιππος ἐν φόβῳ, *erat Philippus in metu. Plato* περὶ τοῦ ὄντος, *de ente,* περὶ τοῦ ψεύδους, *de falso.*

6. *Adiectivis præponitur articulus, substantivis modò præcedentibus, modò subsequentibus. Præcedentibus cum alium à fronte habent articulum, ut Isocr. ad Demon.* πρέπει γὰρ τοὺς παίδας, ὥσπερ τῆς οὐσίας οὕτω καὶ τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κληρονομεῖν, *ut enim rei familiaris, sic & amicitiæ paternæ liberis capienda est hæreditas. Sequentibus, cum nihil à fronte adijcitur, ut* οἱ γνήσιοι φίλοι, *vel partitivè,* οἱ γνήσιοι τῶν φίλων, *gemini & veri amici.*

7. Vtimur articulis in partitionibus, cum particulis μὲν & δὲ & si plura adsint membra, semper posterior repetitur particula, ut τῶν ἀνθρώπων οἱ μὲν χριστιανοὶ οἱ δὲ ἐθνικοὶ hominum quidam Christiani, quidam

damEthnici. Τὰ μὲν ἀΐδια, τὰ δὲ φθαρτὰ quædam æterna, quædam corruptioni obnoxia sunt. Plutarch. ἡ παιδεία τοῖς μὲν νέοις σωφροσύνη, τοῖς δὲ πρεσβυτέροις παραμυθία τοῖς δὲ πένησι πλοῦτος τοῖς δὲ πλουσίοις κόσμος ἐστὶ, doctrina juvenibus sobrietas, senioribus solatium, pauperibus divitiæ, divitibus ornamentum est.

(*Sæpe tamen & aliæ voces adhibentur ut* οἱ μὲν ἕτεροι δὲ οὐκίοις μὲν, τοῖς δὲ, ἕτεροι δὲ, οἱ δὲ, τινὲς μὲν τινὲς δὲ, οἱ μὲν, οἱ δὲ τινες, ὁ μέν τις, ὁ δέ τις *vel* ἕτερος δέ τις. *Item Adverbialiter*, τὸ μὲν, τὸ δὲ, τὸ μέν τι, τὸ δέ τι, τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ, *partim, partim.*)

8. Duo articuli aut etiam plures orationem incidentes, eleganter simul præponuntur, ut οἱ τὴν φροντίδα ἔχοντες, οἱ τὴν τῶν ἁπάντων ἔχοντες φροντίδα, qui omnium curam gerunt.

9. Articulus neutrius generis proponitur nominibus absolutè positis, item τεχνικῶς & materialiter acceptis, ut σαφὴς ἔλεγχος τῆς ἀπιστίας, τὸ πῶς περὶ θεοῦ λέγειν, certum argumentum incredulitatis est (illud) de Deo dicere. *Quomodo?* Iust. de Trin. τὸ βίβλος hæc dictio βίβλος. μὴ προσθεὶς τὸ πᾶσαν nisi adiecerit vocabulum, *omnem.*

(*Et hîc aliquando geminatur articulus, sicut prior ad totum referatur attributum, ut Arist. de cœ-*

de cœlo, ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτο ἄτοπον τὸ, τὸ ἄπειρον, ἄτακτον ἔχειν κίνησιν, quin & hoc quoq; absurdum est (nempe) quòd infinitum motum habeat inordinatum.)

10. Eleganter inter substantivum & Adiectiva sequentia πᾶς, ὅλος, ὅδε, οὗτος, ἐκεῖνος: αὐτὸς, τοιοῦτος, τοσοῦτος interjicitur articulus, ut παντὶ τῷ ἀνθρώπῳ omni homini: τοιαύτην τὴν δόξαν. talem opinionem.

(Sæpe tamen hic ordo negligitur.)

11. Numeralibus non præponitur articulus, nisi referat antecedens, aut certi quid denotet, ut οὐκ εἰσὶν ἡμῖν πλεῖον ἢ πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες, non sunt nobis plures, quàm quinq; panes, & duo pisces, Luc. 9. Ibidem, λαβὼν δὲ τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, acceptis autem quinq; istis panibus & duobus piscibus.

12. Articulus interdum redundat, interdum deficit, interdum usurpatur pro demonstrativis οὗτος καὶ ἐκεῖνος, item relativo ὅς & interrogativo τὶς quis, & infinito τὶς aliquis.

Pleonas. Pausan, πῆς δὲ ἀθηνᾶς τὸ ἄγαλμα τῆς ἀλέας τὸ ἀρχαῖον. Sophocl. in Aiace, ἐχθρῶν ἄωρα δῶρα, hostium dona non dona. Demosth. εἰ τὸ καὶ ἐποίησεν ἄνθρωπος οὗτος οὐκ ἀτέθανε, si hoc & hoc fecisset homo, hic non esset mortuus, τὸ δὲ μέγιστον, quod verò maximum est, pro, ὃ δὲ μέγιστόν ἐστι.

Defect.

Demosth.

Relat.

13. Articulus cum Nominativo sæpe pro Vocativo ponitur, ut Ps. 60. ἐξάκουσον ὁ θεὸς exaudi Deus. Luc. 8, ἡ παῖς ἐγείρου, puella excitare.

14. Infinitivis præponitur articulus Substantivorum loco positis, ut ἐκ τοῦ ἐρᾶν γίγνεται τὸ ἐρᾶν, ex aspectu nascitur amor. τὸ λίαν φιλεῖν, καὶ μὴ φιλεῖν ἄπιστον ἐστι. nimio amor odij caussa esse solet, Plutarch. ἅπαντα γὰρ τὰ πλουτεῖν ἐστὶ ὑπήκοα, omnia namque pecuniæ obediunt, Arist. in Pluto.

(*Interdum tamen in hac Syntaxi articulus omittitur, ut* αἱροῦ καλῶς τεθνάναι μᾶλλον ἢ ζῆν αἰσχρῶς, *elige potius honestam mortem, quam turpem vitam, Isocrat. ad Nicocl.*

15. Articulus Genitivi casus cum verbo Infinitivo exprimit Latinorum Gerundium in DI, ut Luc. ult. καὶ εἰσῆλθε τοῦ μεῖναι σὺν αὐτοῖς, & ingressus est manendi gratia cum illis; sive ut maneret cum illis.

Dativus verò cum præpositione ἐν exprimit Gerundium in DO, ut ἐν τῷ παιδάζειν προκόπτομεν, studendo proficimus. Et si addatur præterea Accusativus Nominis, ponitur pro Genitivo absoluto, ἐν τῷ βασιλεύειν Τραϊανὸν, pro βασιλεύοντος Τραϊανοῦ regnante Traiano Imperatore.

Accusativus cum præpositione πρὸς exprimit Gerundium in DVM, vel Supinum primum, ut ἔρχομαι πρὸς τὸ προσκαλεῖν, vado oratum, vel ad orandum.

16 *Articulus præpositus aliis orationis partibus* Particip.

bus mutat eas in Nomina, ut οἱ φρονοῦντες, pro, οἱ φρόνιμοι sapientes: ὁ πέλας ἢ ὁ πλησίον sc. ὤν, qui prope est, proximus. Nazianz. τοιοῦτος ἴσθι τοῖς φίλοις καὶ τοῖς πέλας, οἵῳς σεαυτῷ τύς. δὲ τυγχάνειν θέλεις, talis esto erga amicos & proximos, quales erga te illos esse vis. Sic οἱ νῦν sc. ὄντες, qui nunc sunt, moderni: ἡχθές sc. χρόνος ὢν quæ heri fuit, hesterna: ἢ αὔριον sc. ἐσομένη quæ cras erit, crastina. Item οἱ πρὸ ἡμῶν, qui ante nos fuerunt, id est, maiores nostri, οἱ μετ' ἡμᾶς scil. ἐσόμενοι, qui pòst nos erunt, posteri nostri, οἱ μετ' ἀχιλλέως scil. ὄντες qui cum Achille sunt, Achillis socij. οἱ ἐν τῷ ἀγρῷ sc. διάγοντες, qui in agro versantur, rustici.

Adverb.

Præpos.

Huc refer periphrasin usitatam priorum nominum cum præpositionibus πρὸ vel ἀμφὶ, ut οἱ πρὸ vel ἀμφὶ πλάτωνα sc. ὄντες, id est, ὁ πλάτων, ipse Plato, Ioh. 11. ἦλθον πολλοὶ ἐκ τῶν ἰουδαίων ἐληλύθεισαν πρὸς τὰς πρὸ μαρθαν καὶ μαρίαν, ἵνα παραμυθήσωνται αὐτὰς περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν, multiq; ex Iudæis venerant ad Martham & Mariam, ut consolarenter eas de fratre suo. Quæ locutiones tamen sæpissime comitatum seu sodalitium significant, ut, οἱ περὶ τὸν παῦλον, socij Pauli, Act. 13.

Sæpè etiam contra datam regulam, nomina degenerant in Adverbia, potissimum verò neutra pluralia, ut τὸ ἀρχὸ ab initio, τὸ ταχὺ celerrime, τὸ πρῶτον primum, τὰ εὐτυχέστατα felicissimè.

DE

DE ARTICVLO SVBIVNCTIVO.

Recense & usum Articulorum Subiunctivorum, ὅς, ἥ, ὅ, cum compositis.

1. *Articulus Subiunctivus naturæ quidem ordine sequitur; & genere ac numero antecedenti, casu verò sequenti voci respondet: sed tamen non rarò nec inelegantèr aliquando præmittitur, ut Isocrat.* ἃ ποιεῖν αἰσχρὸν τοῦτα νόμιζε μήτε λέγειν εἶναι καλὸν, *quæ facere turpe est, ea puta ne dicere quidem honestum esse.*

2. *Articulus hic, omisso antecedente, casum eiusdem recipit, ut* μάχεσθαι περὶ ὧν ἂν τέκνα *pugnare pro iis, quæ peperit, subintell.* τέκνων ἃ, *Plato.*

3. *Interdum antecedens subiungitur articulo, & in eodem casu cum ipso ponitur, ut* ἀπ' ἀνθῶν ἢ ἐν οἷς ἄλλοις ἐστὶ γλυκύτης, *à floribus & aliis, in quibus inest dulcedo, pro* ἀπ' ἀνθῶν ἢ ἀπὸ ἀνθῶν ἐν οἷς, *&c. Contrà sæpe fit, ut casus articuli non verbi sequenti, sed voci antecedentium respondeat, Luc 5.* ἐπὶ τῇ ἄγρᾳ ἣν συνέλαβεν, *ob prædam, quam ceperant, pro* ἣν συνέλαβεν. *Terent. Rusticum in que me accepisti locum.*

4. *In periphrasticis formulis crebro adhibetur hîc articulus ut* οὐκ εἰσίν οἵτινες, *id est,* οὐδέτινες, *nulli.* εἰσὶ δ' οἱ καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐστερίσκοντο, *pro* εἰσὶ δέ τινες οἳ, *id est quidem etiam oculis privabantur.*

5. *Quandoq; genus antecedentis non attenditur, sed articulus ad intellectum seu sensum rei conformatur, ut,* τέκνα ἃς ἔνεστι νῆς *filias quibus inest mens.*

6. In-

6. *Interdum genere, non antecedenti, sed subsequenti substantivo respondet, qui Græcismus habetur elegantissimus, ut* λόγοι μὲν ἐν ἑκάστοις ἡμῶν εἰσι, ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν, *rationes in singulis nostrûm sunt, quas spes appellamus: ἃς refertur ad* ἐλπίδας, *cùm deberet referri ad vocem* λόγοι.

7. *Numeri etiam anomalia hic occurrit, ut* τὼ χεῖρε ἃς θεὸς ἐποίησε. *manus quas fecit Deus. Anteced. in Duali, Articul. in plurali.*

8. *Enallage huius articuli frequens est. Ponitur enim loco præpositivi, item demonstrativorum pronominum interrogativi* τίς *quis, & infiniti* τὶς *aliquis, ut Rom. 14.* ὃς μὲν πιστεύει, φαγεῖν πάντα, ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει. *Præposit.* | *Alius quidem credit vescendum esse quibuslibet, alius autem, qui infirmus est, oleribus vescitur. Plato* ἦ δ' ὃς *aiebat ille. Sophocl.* εἰμὶ γὰρ ὃς εἰμί, *fatus quis sim, Demost.* ἃς μὲν κατεῖλήφει, τὰς δὲ πορθεῖ, *quasdam cepit, quasdam vastat. Idem de compositis iudicandum.*

CAPVT II. DE SYNTAXI Nominum.

Ostendi rationem Synæxeos in Nominibus cum Adiectivis, tum Substantivis, & certis cum regulis comprehende.

1. Apud Græcos haud secus atque apud Latinos Nomen Adjectivum, Pronomen Participium, atque articulus cum Sub-

Substantivo in eodem genere, numero & casu conveniunt, ut 1. Corinth. 15. φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαὶ, corrumpunt mores bonos colloquia prava. Menand. τὰ μικρὰ κέρδη μείζονας βλάβας φέρει, maiora parvis damna iuncta sunt lucris. Idem ἔστος κράτιστός ἐστι ἀνὴρ, ὅστις ἀδικεῖσθαι πλεῖς ἐπίσταται βροτῶν. Vir est optimus, iniurias qui ferre novit plurimas.

2. Duobus Adiectivis concurrentibus alterum fit substantivum, ut χρηστὸς ἀνὴρ ἐστὶ κοινὸν ἀγαθὸν, bonus vir est commune bonum, Menand.

Contrà nonnunquam Substantivum pro Adiectivo ponitur, ut τὴν ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον, Græcam linguam didici, pro τὴν ἑλληνικὴν

3. *Sæpe Adiectivum in neutro genere positum, cum Substantivo non convenit: & tunc commodum aliquod verbũ per ellipsin erit subaudiendum, ut* βδελυρὸν, λήθη καρίτων, καὶ εὐεργεσιῶν ἀμνημοσύνη, *detestabile (sc. quippiam* βδελυρόντι ἢ βδελυρὸν χρῆμά ἐστι *detestabilis res est,) oblivio gratiæ, & beneficiorum reticentia. Theodor.* οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, *non bonum, sc. quid, seu bona res est, multorum dominatus, Homer.* σπάνιον καὶ δυσεύρετόν ἐστι φίλος βέβαιος, *rarus est & inventu difficilis, firmis & constans amicus. Plutarch.*

Lat. Triste lupis stabulis. Varium & mutabile semper Fœminina.

4. Nonnunquam ponitur Adiectivum, & Substantivum intelligitur, ut πρὸς ὀρθὴν sc. γραμμὴν ἢ γωνίαν ad rectam lineam seu rectum angulum.

Τὴν ἀρετὴν ἐκ νέας ἄσκει, *virtutem à pueritia exerce*, ἐκ νέας sc ὥρας, *Synes.* οἱ μαλακὰ φοροῦντες *qui mollia gestant*, sc. ἐνδύματα ἡ ἱμάτια *indumenta aut vestimenta*, *Matt.* 11. ποτήριον ψυχροῦ, sc. ὕδατος, *poculum aquæ frigidæ*, *Matt.* 10. τῇ ἐπιούσῃ, sc. ἡμέρᾳ *postridie*, τῇ δεξιᾷ, τῇ ἀριστερᾷ, *scil.* χειρὶ, *dextra*, *sinistra manu*. Sic γραμματικὴν, ῥητορικὴν, διαλεκτικὴν *scil.* τέχνην ἢ δύναμιν *solemus appellare*.

5. *Quando pluribus substantivis unum Adiectivum iungitur, respondit id in rebus animatis aliquando Substantivo propiori, aliquando digniori, in rebus verò inanimatis, pluribus Substantivis tribuitur plurale neutrum, ut Hom. Iliad.* 6. παρθενικαί τε καὶ ἠΐθεοι ἁπαλὰ φρονέοντες. *ubi addit brev. Schol. author.* κατ' ἐπικράτησιν δὲ τοῦ ἄρρενος εἴρηκε φρονέοντες καὶ οὐ φρονέουσαι, *Iac.* 2. ἐὰν ἀδελφὸς ἢ ἀδελφὴ γυμνοὸ ὑπάρχωσι, *si frater aut soror nudi sint. Phocylid:* λαός τοι καὶ ὕδωρ, καὶ πῦρ ἀκατάσχετα πάντα, *vulgus, aqua, & ignis, omnia sunt intractabilia.*

9 *Substantivum sæpe mutato casu, partitivè ponitur, ut* τοὺς πονηροὺς τῶν λογισμῶν, λογισμοῖς ἑτέροις ἀναμόχλευε, *pravas cogitationes aliis cogitationibus meliorib. abige, Nilus episc. pro* τοὺς πονη-

πονηρὸς λογισμὸς εἰς τοῦθ' ἧκεν ἀναιδείας, sc. μέτρον pro εἰς ταύτην ἀναίδειαν εἰς τοῦθ' ὕβρεος ἐλήλυθεν, eò contumeliæ venit. Demost. Quandoq; etiam Adiectiva hoc modo partitivè ponuntur, ut τὰ μέτρια τῶν κακῶν ἐνίοτε μεγάλων εὐτυχημάτων βελτίω ἐστὶ mediocria mala interdum magnis successibus sunt meliora.

Latin. Nigræ locorum, eo insolentia.

Quandoq; adiectivus usurpatur pro Substantivo, quandoq; pro Adverbio, ut δουλείη κεφαλὴ, servile caput, pro, δούλου κεφαλὴ. Theogn. εὗδον παννύχιοι dormiebant noctem perpetem. Homer. φορτικώτερον ἢ φιλοσοφώτερον διαλέγεσθαι fastus e magis, quam philosophicè disserere.

GENITIVVS CVM NOMINE.

1. Substantivum Substantivo in casu Genitivo iungitur, ut ἀρχὴ σωτηρίας ἡ ἑαυτοῦ κατάγωσις, Initium salutis est sui ipsius accusatio, Nilus.

Πατρὸς σωφροσύνη, μέγιστον τέκνοις παράγγελμα, patris temperantia, liberis optimum honeste vivendi præceptum est, Domocr. Sic Adiectiva quoq; interdum Substantivè capiuntur, præsertim verò neutra cum articulo: ut μισεῖ τὸ ἀνώμαλον τοῦ βίου, ἐπ' αὐτὸ δὲ θεὸν μὴ διάβαλλε, Inæqualitate vitæ odio prosequere, propter eam verò Deum ne criminator. Nilus. τὰ κοίνα τῆς πόλεως. Quæ substantiva dicuntur κατὰ συμπάθειαν, & cum aliis etiam casibus interdum construi possunt, ut τὰ κοινὰ τῇ πόλει.

Sæpe hîc occurrunt formulæ periphrasticæ cum præpositionibus, ἐν, πρὸς, περὶ, ὑπὲρ, κατὰ & similibus, ut κοινωνία ἡ ἐν τοῖς κινδύνοις, communio quæ est in periculis, id est, communitas periculorum, ἡ ὑπὲρ τοῖς πλείοσις ἄγνοια μεμιγμένη κακίᾳ, pro ἡ τῶν πλείσων ἄγνοια plerorumq; inscitia cum malitia est coniuncta, ὁ περὶ τὸ σῶμα κόσμος, pro ὁ τοῦ σώματος κόσμος, corporis ornatus.

Eleganter per Senecdochen efferuntur, quibus duo iungi debebant Genitivi, ut ἀνὴρ μεγάλης βελῆς: elegantius, ἀνὴρ μέγας βουλῇ.

Adiectiva quæ copiam aut inopiam, notitiam, aut ignorantiam, curam, desiderium, propensionem & studium, aut contrà, incuriam, alienationem, & contemptum, pretium item, dignitatem, ordinem, & partitionem significant, Genitivum admittunt, ut Hesiodus lib. 1. ἔργ. καὶ ἡμερ. πλείη μὲν γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα nã plena quidem terra est malis, plenúq; mare. ἐνδεὴς τῶν καθ' ἡμέραν, quotidiani victus indigus, Isocrat. ἔμπειρος πολέμων, gnarus rei militaris, Thucid. ἄπειρος λόγων, imperitus dicendi, Isocrat. φιλομαθὴς τῶν ἐλληνικῶν μαθημάτων, studiosus disciplinarum Græcarum, Lucian. πολλῶν ἀνατάξιος ἄλλων: multis aliis præstantior, Homer οὐδενὸς ὕστερος ἀρετῆ nulli virtute secundus, Thucid. ἕκαστον αὐτῶν unumquodq; ipsorum.

(Parti-

(*Partitiva periphrastice per particulas* ἐξ & ἐν *solent exponi, ut* τὶς ἐξ ὑμῶν *quis ex vobis, pro* τὶς ὑμῶν, *quis vestrûm? Item in casum partitium mutant Genitivum, ut* οἱ ἄνθρωποι· οἱ μὲν ἀγαθοὶ, οἱ δὲ πονηροὶ, *pro* τῶν ἀνθρώπων.)

3. *Adiectiva quæ potentiam & facultatem, dominatum & servitium, discrepantiã & contrarium significant, Genitivum adsciscunt, ut Arist.* ἀρετὴ δ' ἐστὶ μὲν δυνάμις ποριστικὴ ἀγαθῶν καὶ φυλακτικὴ, *virtus est facultas quæ parare novit, & parta tueri.* ἐγκρατὴς ὕπνου, γάστρος. οἴνου καὶ σωφρονίας *somno, ventri, vino, veneri non imperans, id est, somno, ventri, vino, veneri non deditus.* κακίας ἀλλότριος, *alienus à malitia.*

4. Genitivum item assumunt, quæ significant accusationem, damnationem, absolutionem, emptionem, venditionem & participationem, ut ἔνοχος δεσμῷ reus vinculi. ἔνοχος θανάτου reus mortis, Matth. 26 καθαρὸς τῶν ἐγκλημάτων purus à criminibus ἀγνὸς φόνου, purus à cæde, φαίνεται πάντα ὤνια εἶναι πλούτου, videntur omnia divitijs emi posse, Arist.

Aliquando cum Dativo, & periphrastice cum Accusativo. Matthæi. 5.

5. Adiectiva facta per α privativam participium. Item verbalia in τος adsciscunt Genitivum, ut ἄκληρος τῶν πατρῴων exhæres patrimonii. Basil. ἀγαθὸς ὁ θεὸς καὶ ἀγαθῶν τοῖς ἀξίοις παρεκτικὸς, *Deus bonus est, & dignis bona præbens. Interdum tamen secus sit.*

6. Comparativus cum Genitivo utriusque numeri Superlativus cum eodem in plurali construitur, ut Isocr. ad Demon. πολλῶν χρημάτων κρείττων ὁ παρὰ τοῦ πλήθους ἔπαινος, Gloria & laus rectè factorum magnis operibus est præferenda.

Idem, ἀρετῆς οὐδὲν κτῆμα σεμνότερον οὐδὲ βεβαιότερον, *virtute nulla possessio splendidior est, neq; constantior. Hesiod.* πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη, *maior quidem plurium cura, at maior etiam accessio. sc. bonorum, fortunante Deo, Phocylid.* πάντων μέτρον ἄριστον, *omnium rerum modus est optimus. Plato lib. 1. de legib.* τὸ νικᾶν αὐτὸν, πασῶν νικῶν πρώτητε καὶ ἀρίστη, *seipsum vincere est omnium victoriarum prima atq; optima.*

(Exponitur comparat. & periphrasticè describitur per particulas, ἢ, ἤπερ, ἢ ἕπερ, πρὸς, ὑπὲρ, παρὰ *& similes, ut Luc. 16.* οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου φρονιμώτεροί εἰσιν ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτὸς, *&c. Superlativus verò per particulas* ἐν, ἐξ, κατὰ. *& similes, exponitur, ut Lucian: de Galatea,* ἐγὼ ἐξ ἁπάσων, ἡ καλλίστη ἔδοξα *ego ex omnibus pulcerrima visa sum. Observandum præterea, varias reperiri enallagas graduum, positivi videlicet, cum comparativo, tum pro superlativo, & contrà. Item comparativi pro superlativo, & contrà, Quæ res ad Atticam magis videtur spectare dialectum.)*

Ad hanc regulam referendæ sunt positiva superla-

perlationis significationem habentia, ut τόσον ἀφωρότερος μιῶας, ὅσον ἐξοχος ἄστρων, tanto luna exilior, quanto reliquis sideribus excellentior; Bion de Hespero.

Genitivus sæpe ponitur ἐλλειπτικῶς sic ut sub audiantur ἕνεκα, ὑπὸ ἐξ & aliæ præpositiones nonnullæ, ut μακάριος τῆς πίστεως, id est, ἕνεκα τῆς πίστεως· ἄθλιος τῆ τύχης, id est, ἕνεκα τῆς τύχης, miser propter fortunam, ἀλλ' θεάων divina mulierum, σοφία μόνη τῶν κτημάτων ἀθάνατον, ex omnibus possessionibus sola sapientia immortalis est.

DATIVVS CVM NOMINE.

Dativum regunt, quæ caussam, instrumentum, materiam, aut modum actionis significant, ut οἴνῳ καὶ θυμῷ κάτοχος, vino & ira percitus, Heliodor. ἕτοιμος ξίφει paratus gladio, μεγάλαις ἀρούραις, amplis dives arvis, φίλος καὶ τῇ ὄψει καὶ τῷ λόγῳ ἐὰν ᾖ ἀπλοῦς, amicus & vultu & sermone consolationem adfert, si sincerus est, & bonus, Arist.

Sic & substantiva μήτηρ ὀνόματι ἔργῳ δὲ μητρυιὰ *nomine mater, sed revera noverca.*

Aliquando Dativo eiusmodi additur præpositio: aliquando & propter eandem in alium transmutatur casum.

2. Cum Dativo construuntur, quæ con-

commodum, facilitatem, amicitiam, consuetudinem, proprietatem & communionem similitudinem aut affinitatem aliquam & contrà significant, ut σώφρονος ἀπιστίας οὐκ ἔστιν οὐδὲν χρησιμώτερον βροτοῖς, *prudente diffidentia nil melius aut utilius est mortalibus. Sophocl. in Antig.* ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι λακίστη *malum consilium consultori pessimum. Hes.* ῥάδια πάντα θεῷ τελέσαι καὶ ἀνήνυτον οὐδὲν, *omnia Deo effectu facilia sunt, & impossibile nihil. Linus:* ἀήθει πάντα χαλεπὰ, *insueto omnia sunt difficilia.* ἐπεὶ πολλοῖσιν ὀδυσσεὺς ἔσκε φίλος *quoniã multis charꝰ erat Vlysses, Ho.* ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλησιν. ὃς γ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν. ἄλλο δὲ βάζει. *inimicus ille mihi æquè atq; inferni portæ, qui aliud quidem occultat mente, aliud verò loquitur. Idem* πάτριον γὰρ ἡμῖν ἐκ τῶν πόνων τὰς ἀρετὰς κτᾶσθαι *solenne enim nobis est & patrium, è laboribus virtutem acquisitam possidere.* ἴδιον τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις, *hoc proprium est hominibus, Arist.* τὶ κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ *quid cani commune cum balneo? Lucian.* τὸ ὅμοιον ὁμοίῳ φίλον, *Simile simili gaudet. Aristot.* ἀνώμοιός σοι, *dissimilis tibi.*

Notio de utroque casu.

Omnia penè, quorum in hac regula facta est mentio, casum utrumq;, hoc est, Genitivum & Dativũ diverso respectu adsciscunt, ut ἴδιον τοῦ-

τοῦ τοῖς ἀνθρώποις. Et: φίλων οὐδὲν ἴδιον, atq; sic deinceps.

3. Habent & Dativum, composita cum particulis σὺν & ὁμοῦ, item Adiectiva passivè accepta, ut ἦλθον σύμμαχος αὐτῷ πρὸς τὸν τύραννον. Plato. πιστεύομεν εἰς χρῖσιν ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, Symbol. Nicen: ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς, ignotum multis.

4. Ponitur item ἐλλειπτικῶς, ut. τί ἐμοὶ καὶ σοὶ γύναι; Quid mihi tecum est mulier? Ioan. 2. Subintelligitur enim, κοινὸν ἐστι πρᾶγμα, vel simile quid. Sic Demosth. οὐδέν ἐστιν ἐμοὶ καὶ σοὶ πρᾶγμα, nihil mihi tecum negotii est.

(*Observa eleganter usurpari ad exprimendam Præpositionem CVM, interveniente particula καὶ, at Matt. 27.* μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ. *Nihil tibi sit rei cum iusto illo. Vxor Pilati ad maritum pro tribunali sedentem.*)

ACCVSATIVVS CVM NOMINE.

1. *Accusativum admittunt, quæ efferuntur per ellipsin præpositionum,* ἐν, εἰς, κατὰ, πρὸς, *& similium, ut Sophocles,* τυφλὸς τάτ' ὦτα, τόντε νῶν, τάτ' ὄμματ' ἔτι, *cæcus es & auribus, & mente, & oculis,* ὑγιὴς τὸ σῶμα, *sano corpore,* θαυμάσιος τὴν τέχνην *admirabilis arte,* τὰ πολέμια ἄλκιμος καὶ γενναῖος, δεινός, *in bellicis & fortis, generosus præstans,* ἀνὴρ μέγας ἀρετὴν, *vir magni consilij,*

seu magnus consilio, γυνὴ ἀχάλινον στόμα, *mulier oris effrænis.*

Interdum usurpatur & Dativus: interdum etiam præpositio adiectivum cum suo casu comitatur, ut ἀγαθὸς τῷ πολέμῳ, *vel* ἐν πολέμῳ. *Sic pulcrum illud epigramma.*

ὃς κατὰ σῶμα καλὸς, κατὰ νοῦν δ' αὖ ἐστιν ἄμορφος
αἰσχρὸς δὴ πλεῖόν μοι δοκεῖ ἢ ἐ καλὸς.

Deformis cui mens in pulchro corpore durat,
Hic non tam pulcer, quàm vitiosus erit.

Crebrò usurpamus hanc regulam, quando vel patriam, vel gentem, vel habitum, vel partē in homine significamus, ut πατρίδα ῥωμαῖος. *patria Romanus,* Σύρος τοὔνομω, *Syrus nomine, &c.*

2. *Mensuræ & spacij nomina ferè efferuntur Accusativo, sed tamen frequenter in reliquis quoq; ponuntur casibus, ut* λίθον ἔτεμε, τὸ μὲν μῆκος ποδῶν ἑκατὸν καὶ τριάκοντα, τὸ πλάτος δὲ καὶ πάχος εἰκοσιπέντε *saxum excidit longum pedes centum & triginta, latum & crassum viginti quinq;. Diod. de Semiram.* ἀπέχει τοῦ στόματος περὶ ὀκτακισχιλίους σταδίους *distat ab ostio circiter octo millia stadiorum. Vbi* περὶ *pro* ὡς, *Polyb. In Genitivo* ἐλληπτικῶς ἀπέχουσαν δὲ πλειόνων ἡμερῶν, *sc.* ὁδὸν, *distantem plurium dierum itinere: In Dativo* μακρῷ διέστηκε, *longo intervallo distat.* τοῦ μαιάνδρου τὸ εὖρος (ἐστὶ) δύο πλέθρα, *Meandri (fluvij) lætitudo est duo plethra, vel* τοῦ μαιάνδρου τὸ εὖρος δύω πλέθρων, *vel* ὁ μαίανδρος δίπλεθρος κατὰ τὸ εὖρος, *&c.*

3. Ver-

3. Verbalia in τεον pustulant casum sui verbi, ut γραπτέον ἐμοὶ ἐπιστολὴν scribenda est mihi epistola.

DE NOMINIBVS TEMPORVM & locorum.

1. *Tempus ut mensura, effertur in Accusativo, cum ad quæstionem* πόσον χρόνον *durationem aliquam seu quantitatem continuatam significamus ut* κρεῖσσον εἰσάπαξ θανεῖν ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς, *præstat semel mori, quã universos dies affligi, Aesch.* καθῆν τὸ ἐν μακεδονίᾳ τρεῖς ὅλους μῆνας, *sedebant in Macedonia tres totas menses, Demost.*

2. *Cùm verò ad quæstionem* πότε, *significamus certum temporis terminum, nunc in Genitivo, nunc in Dativo poni, ut* μέτεισιν οὐ μακροῦ χρόνου, *veniet non longo post tempore, Sophocl.* περιπατεῖν τῆς νυκτὸς, *obambulare noctu,* ἄκρας νυκτὸς *prima nocte,* μέσων νυκτῶν *media nocte,* τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκε, *tertio iam mense parum absolvit, Lucian,* νυκτὶ πλεῖν *noctu navigare, Homer.*

(*Observandum tamen, in quantitate continuata tempus aliquãdo efferri, accedẽte præpositione, imò cum eadẽ in Genitivo & Dativo nõ nunquã significari, Quin & præpositionis ellipsis uspiam occurrit, ut* πολλοῦ αὐτοὺς οὐχ ἑώρακα χρόνου *multo tempore ipsos nõ vidi, pro* ἐκ πολλοῦ χρόνου. *Interdũ casibus mutatis, Dativo exprimitur Quamdiu, Accusativo vero quando. Itẽ in Nomina-*

minatiuo aliquando notatur tempus, ut ὅσην νύκτες, singulis noctibus, ὅσοι μῆνες singulis mensibus, sc. εἰσὶ Deniq; & in eodem membro, & deest & adest præpositio, ut νυκτὸς δὲ καὶ μεθ' ἡμέρην, nocte & interdiu.)

Locorum,

1. Vrbium nominibus proprijs, haud secus atque Regionibus & Insulis fuæ tribuuntur præpositiones ut ἀφικνοῦμαι εἰς Ῥώμην pervenio Romam, εἰμὶ ἐν Ῥώμῃ sum Romæ, διέτριψεν ὀλίγον χρόνον ἐν τῇ Ῥώμῃ commoratus est breve tempus Romæ γλαῦκας εἰς Ἀθήνας, noctuas Athenas.

2. Poëtæ verò non solùm in urbium nominibus, verùm etiam in reliquis, præpositiones nonnunquã omittunt, ut ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον, ἵκοντο, subintell: ἐπὶ, id est postea quam ad naves & Hellespontum venerunt, Homer. ἀέρι ποτᾶται volat aëre pro ἐν ἀέρι.

Cæterum de Adverbiis locorum, ut ἀμφικνοῦμαι ἀθήναζε pervenio Athenas: εἰμὶ ἀθήνησι, sum Athenis· εἰμὶ Φθίηνδε, ibo Phthiam, &c. suprà est indicatum.

CAPVT III. DE SYNTAXI Pronominum.

1. Primitivis & compositis pronominibus Græci utuntur loco possessivorum, ut πατήρ μου pater meus, pro πατὴς ἐμός,

μὸς. πάτερ ἡμῶν, pro ἡμέτερε pater noster, τὴν σαυτῆς φρόνησιν παράδειγμα τοῖς ἄλλοις ἀνθίστη tuam sapientiam aliis hominibus exemplum proponas, Isocrat. ad Nicocl. τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, tuas res administra Hector ad Andromachen, Iliad. 6.

2. *In primæ personæ pronomine*, μὲ potissimùm usurpatur, non ἐμέ, nisi rarissimè. Item quando composita dissolvuntur, emphasis importatur, ut σὶ αὐτῷ κεχρισμένα ποιεῖς, tibiipsi grata facis: σὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία, tuam ipsius animam pertransibit gladius, Luc. 2. ἐμὲ αὐτὸν ἀκούω, meipsum audio. *In tertia verò persona*, ἐκεῖνος αὐτὸς ille ipse.

Porrò cùm utrumq; compositum primæ & secundæ personæ duali & plurali numero careat, ponuntur simplicia cum relativis αὐτῶν, αὐτοῖς αὐτοῦ. ut μεθ' ἡμῶν αὐτῶν nobiscum, ἡμῶν αὐτῶν φρονπίζομεν, nostri rationem habemus, ὑμῖν αὐτοῖς χαρίζεσθε, vobis gratificamini, &c.

Quin & possessivis prominibus ἡμέτερος & ὑμέτερος *Genitivus pluralis* αὐτῶν *subjungitur*, ut τὰ ἡμέτερα αὐτῶν πράττωμεν, ἀλλοτρίων ἀμελοῦντες, nostrum agamus negotium, aliena omittentes, Demosth.

3. *Pronomen* ἑαυτοῦ *cum suis casibus in omni persona usurpatur, sic ut de eo ex persona verbi sit indicandum*, ut ἑαυτοὺς ἀγαπῶμεν nos ipsos diligimus,

gimus, ἑαυτοῦ ἀγαπάτε *vos ipsos diligitis*, ἑαυτοῦ ἀγαπῶσι *seipsos diligunt*.

Vsurpatur item ἑαυτοῦ *pro Pronomine* σὸς & ἑαυτῶν *pro* ὑμέτερος,

4. Reciproca pronomina, Suus, sua, suum, Græci singulari efferunt per vocem ἑαυτοῦ vel αὑτοῦ, in plurali ἑαυτῶν vel αὑτῶν *ut* οὗτος ἠγάπησεν ὁ θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὑτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν. *Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum dederit*, Ioan. 3. παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὁμολογεῖται, δίκαιον εἶναι ἑκάστους τὰ ἑαυτὸν ἔχειν, *totius generis humani consensu iustum & æquum est, quemq; suũ tenere*. ὁ εὑρὼν τὴν ψυχὴν αὑτοῦ ἀπολέσει αὐτήν. *qui invenerit animã suã, perdet eã*, Mat. 10

Ponitur etiã aliquando pro ἑαυτῶν *vel* αὑτῶν *Pronomen* σφέτερος *cum relativo* αὐτῶν, *vel etiam* ἴδιος αὐτῶν, *ut* πολλοὶ οὐ δυνάμενοι τὰ σφέτερ' αὐτῶν διοικήσαι βούλονται τοῖς ἄλλοις συμβουλεύειν *multi propria sua recte administrare non possunt, volunt alijs consilium dare*. τοῖς ἰδίοις αὐτῶν ἀγαθοῖς *propriis suis bonis*.

5, *Similiter pronomen Sui cum cæteris casibus, sæpissime eodem composito* ἑαυτοῦ *exponitur, ut* ψυχῆς μὴ κινούσης ἑαυτὴν εἰς προσευχὴν νεκρά ἐστι καὶ ἀθλία καὶ δυσώδης, *anima non excitans se ad precationem, mortua misera & fœtida est*, Chrys. τοῖς μὲν μωροῖς ἔθος ἐστὶ σφᾶς αὐτοῦ ἐγκωμιάζειν, *Fatuis usitatum est, seipsos laudare*.

Sæpe pronomen αὐτὸς *eleganter præcedit composi-*

positum, ut μάλιστα ἕκαστος αὐτὸς αὑτῷ φίλος, unusquisq; sibi potissimùm amicus est.

5. Interdum Reciproca pro Relativis, & contrà usurpantur. Potissimùm verò, quando duarum personarum fit mentio, & oratio refertur ad primam, Relativum αὐτὸς solet usurpari, ut θέλει διδάσκαλός με ἔρχεσθαι πρὸς αὐτὸν, vult præceptor ut ad se veniam, non ἑαυτὸν. Quin & Reciprocatio in compositis primæ & secundæ personæ attendenda est. Non enim dico, φιλῶ ἐμὲ, sed φιλὼ ἐμαυτὸν, amo me. Nec φιλεῖς σὲ amas te, sed φιλεῖς σαυτόν. At in commutatione seu μεταβάσει personarum rectè, φιλεῖς ἐμὲ, φιλῶ σὲ, &c. δεῖ μὲ βαδίζειν, oportet me ire. q.d. ἀνάγκη κεκεύει.

7. In demonstrativis pronomibus, οὗτος refertur ad propius ἐκεῖνος ad remotius membrum, ad Isocr. ad Demon. ἔθιζε σαυτὸν εἶναι μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύννουν, δι ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐθάδης, διὰ δὲ τοῦτο φρόνιμος εἶναι δόξεις, assuefacite, ut sis vultu non torvo, sed severo Nam illud insolentiæ, hoc prudentiæ tribuitur. Sæpissimè verò in hac Syntaxi, demonstrativorum loco articulis utimur, ut περὶ πλείονος ποιοῦ τὴν δόξαν καλὴν, ἢ πλοῦτον μέγαν τοῖς παισὶ καταλιπεῖν· ἡ μὲν γὰρ θνητὸς, ἡ δὲ ἀθάνατος, præstare puta, liberis honestam famam, quam magnas opes relinquere. Nam hæ mortales sunt, illa immortalis.

8. Relativum αὐτὸς cum Dativo iunctũ similitu-

litudinem indicat, ut εἰς ταυτὸ τάττουσιν ἔνιοι τὴν εὐτυχίαν τῇ εὐδαιμονίᾳ, *quidam felicitatem idem esse putant, quod fortunam secundam.*

CAPVT IV. DE SYNTAXI Verborum.

Recense Syntaxin Verborum.

I. Verbum personale & finitum convenit cum nomine in eodem numero & persona, ut ῥώννυσι μὲν οἶνος τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν λόγος θεοῦ, vinum roborat corpus, animam autem verbum Dei, Nilus. παῖδε μοι ἐστὸν δύο καλὼ, pueri mihi sunt duo pulchri.

Observa plerunq; pronomen primæ & secundæ personæ omitti, nisi emphaseos aut distinctionis gratia adijciatur, ut ἐγώ εἰμι ἡ θύρα· ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς, *Ego sum ostium: ego sum pastor ille bonus, Ioan. 10.* καθὼς γινώσκει με ὁ πατήρ, κἀγὼ γινώσκω τὸν πατέρα, *sicut novit me pater, ita & ego novi patrem.*

Interdum omittitur nomen, ut φασὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων, *aiunt, matres maiore amore liberos primo partu editos complecti.* φασὶ *scil.* ἄνθρωποι. *Sic.* μυθολογοῦσι *fabulantur, scil.* οἱ ποιηταὶ ὕει *pluit,* νίφει *ningit,* βροντᾷ *tonat,* ἀστράπτει *fulgurat, sc.* ὁ θεὸς.

Aliquando desideratur verbum, ut ἑβραῖοι εἰσὶ; κἀγώ *Hebræi sunt? & ego, sc. Hebræus sum, 2. Corinth. 11.*

Fre-

Frequentissima autẽ verbi Substantivi ellipsis est, ut ὠτῶν καὶ γλώσσης μέγας ὁ κίνδυνος, Aurium & linguæ magnum est periculum, Nilus. φιλόπονος ἐκεῖνος, ᾧ χρόνος οὐ περισσεύει, ille laboris est amans, cui non abundat tempus, Idem. Aliquando tota oratio, aliquando Infinitivus cum articulo, loco nominativi est, ut τὸ μὴ μηδὲν συνόλως ἁμαρτάνειν ἴδιον θεοῦ, in nulla prorsus re peccare, solius Dei est, Philo. ἀρχὴ σοφίας, φοβεῖσθαι τὸν κύριον initium sapientiæ, timor est Domini.

Cæterũ in numero quoq; occurrit anomalia. Nonnunquã enim nomini singulari multitudinem aut speciem significanti, tribuitur verbũ plurale, quæ Synthesis etiam Latinis est usitata, ut ὡς φάσαν ἡ πολυθὺς sic dixerunt multitudo. Hom. σωθήσεται δὲ γυνὴ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ, Salua fiet mulier per generationem liberorum, si manserint (sc. sexus muliebris) in fide & dilectione, 1. Tim. 2.

Vsitatissimum autem est, neutris pluralibus tribuere Verbum singulare, ut ζῷα τρέχει, pro τρέχουσι, animalia currunt. πολλά σε πράγματα εἰς μανίαν περιτρέπει, nimium studium te ad insaniam redigit, Act. 16. Hanc q; Syntaxin proprie Atticorum esse volunt.

Quin & dualibus interdum tribuuntur pluralia, sicut & pluribus singularibus unum plurale, quod tamen interdum etiam ad ultimam vocem relatum in singulari ponitur.

Vtriusque anomalia est, ἀκούετε λεῶς, *audite populus.*

2. Verba substantiva, vocativa, & nuncupativa, utrumque Nominativum admittunt, ut, εἷς θεός ἐστι σοφὸς, δυνατὸς δ' ἅμα καὶ πολύολβος, unus Deus est sapiens, potens simul & perfectè beatus, Phocyl. τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος, sapientiæ verò divinitus inspiratæ sermo est optimus.

Sæpè posteriori loco est participium, ut ἐγὼ εἰμι γράφων *ego scribo,* χάρις χάριν ἐστὶν ἡ πίστου ἀεὶ, *Gratia semper parit gratiam, Sophoc.*

Ad verba Nuncupativa referatur & ἀκούω *interdum, ut* σαμαρείτης ἀκούει ὢ δαιμονῶν, *Samaritanus vocatur & dæmoniacus. Greg. de Christo.*

GENITIVVS CVM VERBO.

1. Verba quæ animi affectionem aut studium designant, Genitivum exigunt, ut πάντα ἀγαθοῦ πνὶ ἐφίεσθαι δοκεῖ, omnia videntur bonum aliquod appetere. μάλιστα δ' ἂν ὀξυθείης ὀρεχθῆναι τῶν καλῶν, maximè verò incitaberis, ut concupiscas studia honesta, Isocr. ad Demonst.

Plenius autem hæc regula ex sequente specialiori intelligetur.

2. Construuntur cum Genitivo casu ver-

verba *ABERRANDI & FRVSTRANDI*, *Isocr.* οἱ μὲν ἄριστα φρονοῦντες, ἐνίοτε διαμαρτάνουσι τοῦ διαφέροντος, *qui optimè sapiunt, aliquando ab utili aberrant.* ψευσθεὶς ἐλπίδος *spe falsus seu frustratus.*

ABSTINENDI, *Phocyl.* ἀρκεῖσθαι παρεοῦσι, καὶ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι, *sis contentus præsentibus, & ab alienis abstine.*

ACCVSANDI & ABSOLVENI. Quæ Accusativum personæ, sed Genitivum criminis aut pœnæ adsciscunt, Demost. οὐδεὶς αὐτὸς αὐτοῦ ἐκατηγόρησε πώποτε, *nemo seipsum unquam accusavit.* αἰτιῶμαι σε τούτου, *accuso de huius, vel de hac re. Interdum verò ordo hic invertitur,* καθ' ὑπαλλαγὴν, *ut* κατηγορῶ πολλὴν ἄνοιαν αὐτοῦ, *accuso multam imprudentiam eius. Interdum & crimen & persona in Genitivo ponuntur, ut* κατηγορῶ σου ἁπάντων, *accuso te de omnibus. Quandoq; utrunq; ponitur in Accusativo, ut* διώκω σε ταύτην τὴν δίκην ἡ γραφὴν, *reum te huius criminis facio. Quin & in Dativo uspiam personæ aut res effertur. In passivo autem dicitur,* τοῦτο κατηγορεῖται σου, *de hoc accusaris, &c. ABSOL. Demost.* ἀφίημί σε τῶν ἐγκλημάτων, *absolvo te à criminibus.*

ADMIRANDI, θαυμάζω σου *admiror te. Interdum tamen etiã cũ Accusativo vel solo, vel cum Genitivo, ut* τοῦτο πάνυ θαυμάζω καὶ ἀπιστῶ, *hoc omnino miror, minimeq; credo, Luc.* θαυ-

μάζω σε τῆς παῤῥησίας, ἢ ἐπὶ τῇ παῤῥησίᾳ, admiror tuam in dicendo libertatem.

APPETENDI, DESIDERII, & negligendi, Isocr. ἐρέγομαι τῆς δόξης, appetens sum gloriæ. Interdum tamen habet Accusativum, ut ἃ μὲν ἐπιθυμεῖ ψυχὴ καὶ πιστεύειν φιλεῖ, quæ enim concupiscit animus, etiam credere solet, Heliodor.

Desider. Arist. πάντες ἄνθρωποι τοῦ εἰδέναι ὀρέγονται φύσει, omnes homines naturâ scire desiderant, seu omnibus naturâ cognitionis insitus est amor.

Neglig. τῶν φίλων ὀλιγωρεῖν, amicos non curare, sed neglectui habere, Xenoph. ἐγὼ ὠλιγώρουν τῶν κοινῶν· ἐδόκουν μὲν ὠφελεῖν τὰ ἴδια, ἠμέλουν δὲ ὡς ἀλλοτρίων, ἀλλ' ἐσπένδοντο μὲν ὡς οἰκείων, ἀπείχοντο δὲ ὥσπερ ἀρχῆς τῶν μηδὲν προσηκόντων. Neq; enim illi nullam prorsus Reipub. curam habebant, neq; publicis opibus fruebantur in privatis, aut alienas negligebant, sed eas administrabant ut privatas, ita eis abstinebant, ut abstinere debet prorsus alienis, Isocr. in Paneg.

APPREHENDENDI, Pind. in Nem. ὄψον δὲ λόγοι φθονεροῖς· ἅπτεται δ' ἐσθλῶν αἰεὶ χειρόνεσσι δ' οὐκ ἐρίζει, obsonium autem invidis sunt sermones: attingit verò seu arripit probos semper invidia, & cum deterioribus non contendit.

ARCENDI seu prohibendi, Plutarch. εἴργω σε πυρὸς καὶ ὕδατος, interdico tibi aqua & igni

Sæpis-

sæpissimè tamen cum Accusativo construuntur.

ASSEQVENDI, Demost. οὐκ ἀσφαλὲς ἐπιλαμβάνεσθαι μεγάλης ἐξουσίας, *non tutum est, magnam potestatem consequi. Crebrò etiam Accusativũ admittunt, ut Pind.* ὁ δὲ καλὸν τι νέον λαχὼν ἀβρότατος ἐπὶ μεγάλας ἐξ ἐλπίδος πέταται ὑποπτέροις ἀνορέαις, ἔχων κρέσσονα πλούτου μέριμναν. ἐν δὲ ὀλίγῳ βροτῶν τὸ τερπνὸν αὔξεται, οὕτω δὲ καὶ πιτνεῖ χαμαὶ, ἀποτρόπῳ γνώμᾳ σεσεισμένον, *id est, qui bonum aliquod recens nactus est, secundum spem suam volat super magno splendore, velocibus strenuitatibus habens præstantiorem divitiis curam. Sed brevi mortalium oblectatio crescit, itidem verò & cadit in terram, in fausto consilio concussa.*

COMMVNICANDI, Thucyd. χρὴ τοῦ βάρους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, *oportet onus seu oneris partem amicis communicare. Herodotus verò in Dativo:* μεταδιδοῖ ἐυριβιάδῃ πέντε τάλαντα, *Euribiadi quinq; talenta impertit.*

CONANDI, Aristot. σοχάζομαι τοῦ ἡδὺς εἶναι *scopus mihi propositus est, ut placeam, conor placere. Sæpe cum Accusativo, Lucian.* πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες, *quum omne conatus genus conati essent, id est, quum omni ope conati essent.*

CONTEMNENDI, Isoc. καταφρόνει τῶν περὶ τὸν πλοῦτον σπουδαζόντων, χρῆσθαι δὲ τοῖς ὑπάρχουσι μὴ δυναμένων, *contemne illos, qui divitiis*

coacervandis occupati sunt, uti autem partis bonis non possunt. Nonnunquam cum Accusativo, ut πάντα τἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συμβουλίαν omnia contemnebat præ consilio divino. Xenoph.

COPIÆ & INOPIÆ, Hesiod. σοὶ δ' ἔργα φιλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν ὥσκέ τοι ὡραίου βίοτου πλήθωσι καλιαὶ, tibi verò opera mediocria obire gratum esto, ut tibi tempestivo victu impleantur horrea. Chrysostomus, οἱ φίλων εὐποροῦσι, οὐκ ἂν ἐνθλίψει γένοιντο, qui amicis abundant, in afflictionibus esse non possunt: Laert. θεῶν μὲν ἴδιόν ἐστι μηδενὸς δεῖσθαι· τῶν δὲ θεοῖς ὁμοίων, τὸ ὀλίγων χρῄζειν, Deorum proprium est, nulla re indigere eorum, qui diis sunt similes, pauca desiderare.

CVRANDI, Arist. τὸν θεὸν τῶν φαύλων οὐκ εἰκὸς ἐπιμελεῖσθαι non verisimile est, Deo homines malos curæ esse. Nonnunquam cum Accusativo.

DAMNANDI, Basil. ὁ μὲν κακὸς τάχιστα ἂν καταγοίη καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ὁ ἀγαθὸς δὲ οὐδὲ τοῦ κακοῦ ῥᾳδίως, improbus facillimè condemnat bonum, bonus autem non tam facillime improbum, καταγινώσκω σε φόνου, & καταγινώσκω σου φόνον.

DIFFERENDI atq; DISTANDI, Xenoch. οὐδὲν διαφέρει ἄρχων ἀγαθὸς ἀγαθοῦ πατρὸς, bonus princeps nihil differt à bono patre, οἱ κόλακες οὐδὲν τῶν κοράκων διαφέρουσι, adulatores nihil à corvis differunt, Lucian. Nonnũquã cũ Dativo,

νο, ut ὅσον πλεονάζεις τῷ πλούτῳ, τοσοῦτον ἐλλείπεις τῇ ἀγάπῃ, quanto superior es divitiis, tantò charitates inferior, Basil.

DIMITTENDI, Sophocl. τέκνων ἀφοῦ liberos dimitte. Item cum Accusativo, ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὄπισθεν ἡμῶν, dimitte eam, nam clamat post nos, Matth. 15.

DOLENDI, Eurip. ἑλλάδος τῆς ταλαιπώρου στένω, Græciam miseram deploro, Cum Accusativo, μετέστενον ἄτην, id est, μετεμελόμην, pœnitebat me erroris, Hom. στενάζω τὸν τεθνεῶτα, deploro mortuum, & cum gemitu defleo.

DOMINANDI & IMPERANDI, Herodot, αἱ συμφοραὶ τῶν ἀνθρώπων ἄρχουσι, καὶ οὐχ οἱ ἄνθρωποι τῶν συμφορῶν, calamitates imperant hominibus, & non homines calamitatibus. Sæpè cum Dativo, Homer. πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει πάνθεσσι δ' ἀνάσσειν, omnes vult metu continere, omnibus imperare.

EMENDI & VENDENDI, Precium rei ponitur in Genitivo rariùs in Dativo, Matth. 10. οὐχ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται, nónne duo passerculi assario væneunt? Basil. τῷ πολιτιμήτῳ αἵματι τοῦ θεοῦ ἠγοράσθης, μὴ γίνου δοῦλος τῆς ἁμαρτίας precioso sanguine Dei redemptus es, ne fias peccati servus. τιμῆς ἠγοράσθητε, μὴ γίνεσθε δοῦλοι ἀνθρώπων, preto empti estis, ne estote servi hominum, 1. Cor. 7. Interdum offertur precium cũ præpositionibus πρὸς, ἀντὶ & similibus. Attendendæ

dendæ etiam particulæ πόσε, πολλοῦ, ὀλίγε. ut πόσε ἠγόρασας τὸ βιβλιον; quanti emisti librum? πολλοῦ ἐπριάμην magno pretio emi. Refer huc & verba permutativa, ut ὃς πρὸς τυδείδην διομήδεα τεύχε' ἄμειβε, χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι ἐννεαβοίων, qui cum Tydei F. Diomide arma permutabat, aurea, aneis, centum boves valentia, centum boves valentibus.

EXCELLENDI, ut ὅσον τὰ θεῖα τῶν ἀνθρωπίνων κρείττονα ἐστί, quanto præstantiora sunt divina humanis, ἐν παντὶ πλεονεκτεῖν τῶν πολεμίων. in omni re superiorem esse hostibus, Xenophon. Contrar. μειονεκτῶ, ἐλαττοῦμαι.

FRVENDI, ut ἀπέλαυσαν καὶ τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ οἱ πολέμοι, hostes etiam eius ambitione commodum percepere, Plutarchus. Sæpe in malam partem: ut ἀπολαύει τὸ σῶμα κακῶ τῆς ψυχῆς. Et sic Hesiodus, πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἔταρος, Sæpenumero propter unum virum malum tota civitas pœnas luit.

Nonnunquam Genitivo additur Accusativus. Interdum cum solo Accusativo reperiuntur.

IMPLENDI & VACVANDI, Plato, ἡμεῖς δὲ παντὸς τοῦ βίου ἀεὶ γέμομεν ἐλπίδων ματαίων, non per omnem vitam vana spe referti sumus, Aristo. κενωθεὶς τοῦ πάθους, malo levatus.

INCIPIENDI & DESINENDI, Plato, ἀπὸ τῶν πρώτων ἄρξεται τὸ νήπιον κλαίειν καὶ ζῆν ἀπὸ λύπης

λύπης ἄρχεται, *in ortu primo infans plorat, & à dolore vitam auspicatur. Hesiod.* πληϊάδων ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων, ἄρχεσθ' ἀμήτου, ἀρότοιο τε δυσσομενάων, *Pleiadibus Atlante natis exorientibus (heliacè, circa 5. Maij) incipe messem, arationem verò occidentibus, Isocrat.* λῆγε τῶν πόνων ἔτι πονεῖν δυνάμενος, *desiste à labore, dum adhuc laborare potes, Sæpe cum præpositione, ut,* τὸ μοῦ ἀπ' ἐμοῦ ἐμὸν γένος ἄρχεται, τὸ δὲ σὸν ἐν σοὶ παύεται, *meum genus à me incipit, tuum in te desinit.*

LIBERANDI, Isocrat. in Paneg. ἅπαντα γὰρ τὸν χρόνον διετέλεσαν, κοινὴν τὴν πόλιν παρέχοντες· καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν ἑλλήνων ἀπομύνουσαν, *Nunquam enim ab omni memoria destiterunt urbem suam præbere cummunem, & Græcos ab iniuriis quovis tempore vindicare. Idē* ὑπομένομεν τομὰς τῶν ἰατρῶν ἵν' ἀπαλλαγῶμεν πλειόνων ἀλγηδόνων, *sustinemus sectiones medicorū, ut liberemur à maioribus doloribus.*

MEMORIÆ & OBLIVIONIS, Isocr. in Paneg. ὧν ἐχρῆν ἐκείνους μεμνημένους, μηδέποτ' εἰς τὴν χώραν ταύτην ἐμβαλεῖν, *decuisset igitur illos, horum memores, nunquam in eam regionem impressionem fecisse, Stob.* ἄνθρωπος ὤν, μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης, *Homo cùm sis, memento comunis fortunæ. OBLIV. Sopho.* ὡς τοῖς κακῶς πράσσουσιν ἡδὺ καὶ βραχὺν χρόνον λαθέσθαι τῶν παρεστότων κακῶν, *quam dulcis est miseris malorum oblivio. Interdū cum Accusativo,* ἐὰν πα-

μελλυθότα μνημονεύης, ἄμεινον καὶ περὶ τῶν μελλόντων βέλεύση, si præterita memineris, melius etiam de futuris statues, Isocr.

PARCENDI, Prov. 13. ὁς φείδεται τῆς βακτηρίας μισεῖ τὸν υἱὸν αὐτοῦ, qui parcit virgæ, odit filium suum. Phoc. πλούτει μὴ φείδε· μέμνησο ὅτι θνητὸς ὑπάρχεις, opibus ne parce, memento verò, quòd mortalis sis.

PARTICIPANDI, Pind. in Nem. παῦροι δ' ἐν πόνῳ πεφυὶ βροτῶν καμάτῳ μεταλαμβάνειν, pauci mortalium in ærumna sunt fideles, ita ut sint participes laboris. Isocr. καὶ μᾶλλον ἐλεήσας καλεῖσθω τῆς παιδεύσεως τῆς ἡμετέρας, ἢ σὺν καινῆς φύσεως μεταλάχοντας, Græciq; hi patrius vocentur, qui eruditionem nostram perceperunt quam qui in eadem Græcia nati sunt. Præter genitivum rei aliquando Dativus personæ adiicitur κοινωνῶ ἢ μετέχω ξοὶ τῶν ἀγαθῶν, bonorum tecum sunt participes.

Privandi Hesiod.

Ἄφρων δ' ὃς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν
Νίκησε τέρεθ', πρὸς τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει,
Imprudens est, quisquis voluerit cum potentioribus contendere.
Victoria enim privatur, & cum pudore dolores patitur.

Chrysostomus. ἀποστερεῖν ἑαυτὸν τῆς σωτηρίας, privare se salute.

SEDANDI Isocr. Αθηναῖοι τοῦ πολεμίους τῆς ὕβρεως ἔπαυσαν, *Athenienses ab iniuria hostes cessare fecerunt. Sæpe tamen cum Accusativo.*

SENTIENDI, Aristoph. αἰσθάνομαι ψόφου, audio strepitum, Plutarch. ἀεὶ σύμφερόν ἐστι ἀκούειν τῶν κρατούντων. τοῦ θεοῦ τοίνυν ἀκουστέον τοῦ ἀεὶ κρατοῦντος, semper expedit illos audire, qui rerum potiuntur, Deus igitur audiendus est meritò, quippe qui perpetuo dominatur. Et sic reliqua verba sensuum, ἅπτομαι tango λαλὸν ἀνθρώπῳ γυναικὸν μὴ ἅπτεσθαι bonum fuerit viro, mulierem non attingere, 1. Corinth. 7. γεύομαι gusto, οὐκ εἴωθε γεύεσθαι κακῶν, non assuevit gustare mala. Eurip. ὀσφραίνομαι odoror, olfacio, ὀσφρᾶται τοῦ χρυσίου, adoratur aurum, Lucian.

Exceptio. Videndi autem verba Accusativum exigunt, Pindar. χρὴ δὲ καθ' αὑτὸν αἰεὶ παντὸς ὁρᾶν μέτρον, oportet autem unumquemque secundum se semper cuiuslibet rei considerare modulum Matt. 7. τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος τῷ ἐν ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου; quid autem aspicis festucam, quæ est in oculo fratris tui? Verb. κλύω cum Dativo, Theogn. εὐχομένω μοι κλῦθι, precantem me audi, &c.

TENTANDI, Thucid. πειράσαντες τοῦ χωρίου

cum

cùm tentassent locũ. Item, cum Accusativo, Arist. πείρᾳ μὴ ἴσως σε, *fortassis tentat te, &c.*

3. Quæ materiam aut partem significant, cum verbis in Genitivo efferuntur, ut, τεῖχος πεποιημένον μυλίτου λίθου, mœnia facta ex molari lapide, Herod. *Sæpe additur præpositio* ἐκ *vel* ἐξ. ἕλκει σε ῥινὸς *trahit te naso, Lucian.* πίνω ὕδατος, *bibo de aqua, id est, partem aquæ, At* πίνω τὸ ὕδωρ *bibo aquam significat, bibo aquam omnem, vel bibo frequenter aut quotidie de aqua.*

4. *Adsciscunt & Genitivum, quæ laudem & vituperium, proprietatem, pertinentiam, & officium significãt, ut* ψυχῆς εἰμι ἐῤῥωμένης *sum animi fortis, Herod. Alias & Dativo efferuntur, ut* σώματος ὥρᾳ καὶ ἀκμῇ διαπρέπουσαι, *corporis forma & flore ætatis decoræ, Theoc. Item cum Accusativo, Luc. 16.* καὶ ἐπῄνεσεν ὁ κύριος τὸν οἰκονόμον τῆς ἀδικίας, ὅτι φρονίμως ἐποίησεν, *& laudavit Dominus iniquũ dispensatorem, quòd prudenter fecisset. Soph.* εἰ φρενῶν ἐτύγχαν' αὐτὴ μὴ κακῶν, *si non esset hæc stolidæ mentis. Alias cum Accusat. Marc. 16.* καὶ ὠνείδισε τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν, καὶ σκληροκαρδίαν, *& exprobravit illis incredulitatem suam, & cordis duritiem. Hel.* μὴ τῆς ὀργῆς γίνου ὅλος, *ne prorsus iræ succumbe. Arist.* πλούτου δὲ ἐστὶν ὑβρίζειν, *divitiarum est insolescere. Isocr.* ἔστι καλλωπιστοῦ, τὸ περίεργον, *est elegantuli nimia diligẽtia, Arist.* τὰς τῶν μαθη-

Laudis.

Vituper.

Possess. pertinent.

Officii.

ματικῶν

ματικῶν ἀρχὰς θεωρῆσαι, τῆς πρώτης ἐστὶ φιλοσοφίας, *Mathematicorum principia contemplari, primæ est philosophiæ.*

5. Sæpe verbis adiungitur Genitivus ἐλλειπτικῶς, ut subaudiantur, ut, ἕνεκα, ἀπὸ ὑπὸ, ἐν, ἐξ, ὑπὲρ, vel aliæ præpositiones nonnullæ, ut, εὐδαιμονίζω σε τῆς τύχης, sc. ἕνεκα beatum te prædico ob felicitatem. λύω σε δεσμάτων sc. ἀπὸ solvo te vinculis. διώκω σε τῆς οἰκίας sc. ἐκ τῆς οἰκίας, expello te domo.

DATIVVS CVM VERBO.

1. Dativo enunciantur, quæ caussam, instrumentum, modum agendi, aut similem circumstantiam significant, ut. τέθνηκεν ἀποπληξίᾳ, mortuus est apoplexia Herodot. ἀκακίαν ἄσκει τῇ καρδίᾳ. καὶ ἁγνείαν τῷ σώματι, ταῦτα γὰρ ἄμφω σε θεοῦ ναὸν ἀπεργάζεται: exerce puritatem in corde, & castitatem in corpore. Vtraque enim ea te templum Dei efficiunt, Nilus. λόγῳ μὲν τὴν ἀρετὴν δίδασκε, ἔργῳ δ' αὐτὴν κήρυττε verbo virtutem doceto, opere autem eandem declarato, Idem.

2. *Cum Dativo construuntur, verba ADORANDI seu supplicandi, ut Theogn.* θεοῖς εὔχου οἷς ἐστι μέγα κράτος, οὔτι ἄτερ θεῶν, γίγνεται ἀνθρώποις οὔτ' ἀγαθ' οὔτε κακά, *Diis supplica, quibus est magna potentia: neq; sine Diis eveniunt hominibus, seu bona seu mala. Aliquando cũ Accusati-*

cusativo, ut Matt. 4. ὕπαγε σατανᾶ, γέγραπται γὰρ κύριον θεόν σου προσκυνήσεις abi Satana, scriptum est enim, Dominum Deum tuum adorabis.

ADMONENDI seu hortandi. Plut. Αἰσιπποις παρεκελεύετο τοῖς νέοις, τοιαῦτα ἐφόδια κτᾶσθαι, ἅπινα αἰ τοῖς ναυαγήσασι συγκολυμβήσαι quæ sic Vitr: Tum Arist. ita mandavit dicere, eiusmodi possessiones & viatica liberis oportere parari, quæ etiã è naufragio unà possent enatare.

AMICITIÆ & familiaritatis, Lucian. μηδὲν κοινωνήσῃς τῇ Νηρηίδι, ne habeas rem cum Nereide.

APPROPINQVANDI. Dion. Halic. ἐγγίσας τῇ πόλει, cum appropinquasset urbi. Sæpe cum præpositione, Matt. 21. ὡς ὅτε ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα, & cum appropinquasset Hierosolymis.

CERTANDI, Pittacus, μὴ ἔριζε γονεῦσι κἂν δίκαια λέγῃς, ne contendas cum parentibus tuis, etiamsi iustam habeas causam.

COLLOQVENDI. Chrysost. πᾶς ὁ προσευχόμενος, τῷ θεῷ διαλέγεται, omnis qui orat, cum Deo colloquitur.

COMITANDI & sequendi. Mosch. ἕπεται τοῖς τερπνοῖς εἰώθασι τὰ λυπηρὰ voluptatem sequi solet tristitia.

COMMODI & Incõmodi. Pind. in Pyth. ἀλλὰ κέρδει ἡ σοφία δέδεται, verùm lucro etiã prudentia irretitur. Hes. αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι σὺν αἰεί semper autem dilator operis cum damnis luctatur. Idẽ, οἳ αὖτ' κακὸν τεύχει ἀνὴρ, ἄλλῳ

ἄλλω κακὰ τεύχων, ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη, *sibiipsi mala fabricatur vir, alij mala fabricans, malum verò consilium consulenti pessimum.*

CONCEDENDI *seu permittendi. Matt. 19.* ὁ μωσῆς πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ἡμῶν ἐπετρέψεν ὑμῖν ἀπολαῦσαι τὰς γυναῖκας ὑμῶν, ἀπ' ἀρχῆς δὲ οὐ γέγονεν οὕτω, *Moses ad duritiem cordis vestri permisit vobis repudiare uxores vestras, cæterum ab initio non fuit sic.*

CONFIDENDI, *Theod.* δεῖ τῷ θεῷ θαῤῥεῖν καὶ τοῖς ἐκείνου πηδαλίοις πιστεύειν, *Deo confidere oportet, & eius gubernaculis niti, Hesiod.* ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε πέποιθ' ὅγε φιλίτῃσι, *qui verò mulieri confidit, confidit is quidem furibus.*

CONVENIENDI *& congruẽdi, Pind.* συμποσίῳ τρέπει ἡσυχία *tranquillitas convenit convivio*

CONVERSANDI, *Men.* σοφοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβήσῃ σοφὸς κακοῖς ὁμιλῶν καὐτὸς ἐκβήσῃ κακὸς, *si cum sapientibus versaris etiam ipse eris sapiens, si cum malis versaris etiam ipse eris malus. Æsop.* δεῖ ὁμιλεῖν τοῖς βασιλεύσιν ἢ ὡς ἥκιστα ἢ ὡ ἥδιστα, *cum regibus aut quam minime, aut quàm iucundissime loqui oportet.*

CREDENDI *& diffidendi, Arist.* οὔτε πᾶσι πιστεύοντες, οὔτε πᾶσι ἀπιστοῦντες, *neq; omnib. credentes, neq; omnibꝰ diffidentes. Quandoq; cũ Accusativo, ut* πιστεύομεν γὰρ πάντα ἢ διὰ συλλογισμοῦ οὐ διὰ ἐπαγωγῆς, *probamus omnia, aut ꝑ Syllogismũ, aut per inductionem, Idem.* Dan-

DANDI & ADIMENDI, *Miles. apud Laert.* οἵους ἂν ἐράνους ἐνέγκῃς τοῖς γονεῦσι, τοιούτους αὐτὸς ἐν τῷ γήρᾳ παρὰ τῶν τέκνων προσδέχου *qualia parentibus præstiteris beneficia, talia vicissim in senectute à liberis tuis expecta. Phoc.* πτωχῷ δ' εὐθὺ δίδου, μήτ' αὔριον ἐλθέμεν εἴπῃ, *mendico da statim, neq; cras redi, dicas.*

EXPROBRANDI, μὴ ὀνειδίσεις τῷ φίλῳ σου χάριτας, ἔσῃ γὰρ ὡς οὐ δεδωκώς, *ne exprobres amico tuo beneficia, alioquin eris, tanquam non dederis.*

GAVDENDI, *Xenoph.* οὐδενὶ οὕτω χαίρεις ὡς φίλοις ἀγαθοῖς, *nonnulla ex re tantam capis lætitiam ac voluptatem, quantam ex bonis amicis. Sæpe additur præpositio,* πῶς ἂν εἴην δῆλος χαίρων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς; *quibus signis declarabo lætitiam, quam ex rebus tuis prosperis percepi?*

IGNOSCENDI, *Matth. 5.* πρῶτον διαλλὰ γηθὴ τῷ ἀδελφῷ σου καὶ τότε ἐλθὼν πρόσφερε τὸ δῶρόν σου· ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχὺ ἕως ὅτου εἶ ἐκ τῇ ὁδῷ μετ' αὐτοῦ, *primùm reconcilieris fratri tuo, & tunc veniens offer munus tuum. Habeto benevolentiam cum Adversario tuo citò, dum es in via cum illo. Aristiph.* σύγγνωθί μοι *ignosce mihi,* συγγινώσκω σοι οὗτο, *vel* συγγινώσκω σοι τούτου, *ignosco tibi hoc.*

INCREPANDI *seu obiurgandi, Isocr.* θυμουμένοις μὲν φίλοις εἴκειν δεῖ, πεπαυμένοις δὲ τῆς

ὀργῆς

ὀργῆς ἐπιπλήττειν, *iratis amicis cedendum est, ubi verò deferbuit ira, reprehendendi sunt.*

IRASCENDI, Hesiod. καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων, καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει, καὶ ἀοιδὸν, ἀοιδῷ, *& singulus singulo succenset, & fabro faber, & mendicus mendico invidet, cantorq; cantori.*

IVBENDI, seu mandandi, Hom. σοὶ δ' αὐτῷ τὸ δ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω, *tibiipsi hoc ego impero & impono.*

MINANDI, Hom. ἄλλο δὲ τοι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω τό γε θυμῷ, *aliud verò tibi dicam, & animo etiam minitabor. Quandoq; Dativus personæ subintelligitur,* ἀπειλέω θάνατον, *mortem minitor, Herod.*

NVNCIANDI, Luc. 2. εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ἥτος ἔσται παντὶ τῷ λαῷ, *annuncio vobis gaudium magnum, quod futurum est toti populo. Accus. rei, Actor. 5.* εὐαγγελιζόμενοι Ιησοῦν τὸν χριστὸν.

OBSEQVENDI & repugnandi, Actor. 5. πειθαρχεῖν δεῖ θεῷ μᾶλλον, ἢ ἀνθρώποις, *obedire oportet Deo magis, quàm hominibus, Iaco. 4.* ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ καὶ φεύξεται ἀφ' ὑμῶν, *resistite Diabolo, & fugiet à vobis.*

OCCVRRENDI, seu incidendi, Soph. μή σοι γέ πω δύστηνος ἀντήσας θάνοι, *ne tibi miser obviam factus moriatur, Hom. in Genit.* ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦ δ' ἀνέρος.

PLACENDI & displicendi, Galatas 1. ἀρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω ἢ τὸν θεόν; ἢ ζητῶ ἀνθρώποις ἀρέσκειν? εἰ γὰρ ἔτι ἀνθρώποις ἤρεσκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἂν ἤμην, *nunc enim utrum hominibus suadeo an Deo? aut quæro hominibus placere? si enim hactenus hominibus placuissem, Christi servus haud quaquam essem.*

PROMITTENDI, Plutarch. ὑπισχνούμενος αὐτῷ ποιήσειν, *promittens illi se facturum.*

SERVIENDI seu ministrandi, Mat. & Luc 4. κύριον τὸν θεόν σου προσκυνήσεις, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, *Dominum Deum tuum adorabis & illi soli servies.*

SIMILITVDINIS, Isocr. τοῦ τῆς πόλεως ἤθους ὁμοιοῦται τοῖς ἄρχουσι, *civitatis mores ad exemplum regentum conformantur.* Hesio. τίκτουσι δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν, *pariunt vero mulieres similes parentibus liberos.*

STVDENDI, Herod. σχολάζειν τρυφαῖς καὶ κραιπάλαις, *vacare delitiis & crapula.*

SVFFICIENDI Syne. ὡς ἀρκέσω μεριμναις ἐχούσαις συνέχειαν, *quomodo par esse potero sollicitudinibus continuis.* ἀρκεῖ μοι ταῦτα, *sufficiunt ista mihi.*

VTENDI, Isocr. μηδένα φίλον ποιοῦ πρὶν ἂν ἐξετάσῃς, ὡς χρηστέον τοῖς προτέροις φίλοις, *neminem tibi adiungas amicum, priusquam exploraveris quomodo prioribus amicis sit usus.*

ACCVSATIVVS CVM VERBO.

1. Activa

1. Activa verba, & quæ actionem significant, qualia sunt communia, deponentia & neutra, Accusativum regunt, ut Pind. in Pyth ῥάδιον μὲν γὰρ πόλιν σεῖσαι καὶ φαυροτέροις ἀλλ' ἐπὶ χώρας ἄνθις ἔσσαι, δυσπαλὲς, *facile enim (est) urbem concutere, etiam imbecillioribus, sed in sedem suam rursum collocare, difficile.* βιάζεσθαι παῖδα ἐλευθέραν, *puellam ingenuam violare.* κατασοφίζομαί σε οὗτο, *dicipio te in hoc.* κατασοφίζομαι ὑπόσου οὗτο, *decipior à te in hoc.* θεὸν σέβου, γονεῖς αἰδοῦ *Deum cole, parentes reverere,* δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, *cœnabit sumptuosè.*

(Sæpe tamen hæc absolutè ponuntur, aut cum Adverbio, vel præpositione. Quin & passivorum naturam haud rarò induunt. Sicut & activa quandoq; in neutra degenerant.

2. *Cum Accusativo construuntur, verba* BLANDIENDI, *Nilus,* πλούσιον μήτε κολάκευε, μήτε παρόξυνε, *diviti neq; adulare, neq; eundem irrita.*

CELANDI, *Nil.* τὰς ἀρετὰς κρύπτε, μάρτυρας καὶ οὗ βίου πολλοὺς κέκτησαι, *virtutes tuas celato: testes verò vitæ tuæ multos acquirere stude.*

COMMONEFACIENDI, *Thucyd.* νουθέτει τὸν ἁμαρτάνοντα, μὴ κατηγόρει τὸν πταίοντα· λοιδόρουμεν γὰρ τὸ δεύτερον, τὸ δὲ πρότερον διορθοῦντος, *admoneto peccantem, ne verò accusa errantem? alterum enim conviciatoris est proprium, alterum verò castigantis.*

DOCENDI, Hesiod. παρθενικὴν ἢ γαμεῖν ὥσκ' ἤθεα κεδνὰ διδάσκης, virginem vero ducito, ut mores castos doceas.

FACIENDI, Phocyl. μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους, πολλοὶ γὰρ πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι, neq; facies amicos adulatores mensipetas, multi enim potus cibiq; sunt amici.

FLAGITANDI seu exigendi, Chrysost. ὁ πάντας ἐντεῦθεν ἀπαιτεῖ δίκην ὁ θεὸς, Deus in hac vita non ab omnibus sumit pœnas.

INTERROGANDI, Ioan. c. 18. τί με ἐπερωτᾷς; ἐπερώτησον τοὺς ἀκηκοότας, τί ἐλάλησα αὐτοῖς, quid me interrogas? interroga eos? qui audierunt, quid locutus sim ipsis. Christus ad Pontificem.

MISERENDI, Nilus, εὐσεβὴς ὃν χρὴ πολλῶν ἐλεῶν, ἀλλ' ὃ μηδένα ἀδικῶν, pius est, non qui multorum misereatur, sed qui neminem iniuria afficit. At παραγγέλλομαι Genitivum regit, vel Accusativum cum præpositione.

PVDENDI, Rom. 1. οὐ γὰρ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ δύναμις γὰρ θεοῦ ἐστιν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι, non enim pudet me Evangelij Christi, potentia siquidem est Dei, ad salutem omni credenti.

ROGANDI seu orandi, Nil. μὴ ζήτει παρὰ θεοῦ τὰ ἡδέα μόνα ἀλλὰ τὰ συμφέροντα, ne petas a Deo dulcia, sed sola tibi salutaria. At δέομαι habet Genitivum.

VESTI-

VESTIENDI. Hesiod. καὶ τότε ἔασαθαι ἕρυμα χροὸς ὡς σε κελεύω, χλαινάντε μαλακὴν καὶ περμήεντα χιτῶνα. *Et tunc induere munimentum corporis, ut te iubero, chlenamq; mollem & talarem tunicam.*

3. Sæpè Accusativus cum verbo ponitur ἐλλειπτικῶς, deficiente præpositione κατὰ vel περὶ, vel simili, ut ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, doleo capite, seu, caput mihi dolet, Galen. ἀλγῶ τὸν δάκτυλον, mihi dolet digitus, Theocrit. πονεῖν τὰ σκέλη, laborare ex cruribus. Sic quoq; causalis ἀφὸ, Sophoc. πρᾶξιν ἣν ἤλγησ' ἐγὼ rem quam ego dolui, id est, ob quam. Et finalis, οὐδὲν διοίσει ἕτερον ἑτέρου, nihil alterum ab altero differt, id est κατ' οὐδὲν, &c.

(*1. Observa eidem verbo pro diversa ratione & respectu diversos etiam casus tribui posse. 2. Eadem persæpe duplicem asciscere casum, quorum alter sit rei, alter verò personæ. 3. Haud rarò utrumq; casum personæ, vel etiam utrumq; rei assumere. 4. Quin & geminari interdum casibus eosdem vel personæ, vel rei, vel alterutrius. Sylb. in syntaxi Clen. minor. p. 458. & aliquot sequentibus.*)

VOCATIVUS CVM VERBO.

Vocativus iungitur verbis secundæ personæ aut Imperativi modi, & similibus, ut Hesiod.

De Atticismo Nominativi infra in Dialecto Attic.

σῃ, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεο θυμῷ, ô Persa, tu verò hæc duo repone in animo.

(*Aliquando Vocativus omittitur, aliquando verbum Vocativo respondens.*)

DE VERBIS PASSIVIS, & passivè positis.

1. Passivorum proprius casus est Genitivus cum Præpositionibus ὑπὸ, παρὰ, πρὸς, & similibus, 1. Corinth. 11. κρινόμενοι δὲ ὑπὸ κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μὴ σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν, sed cum punimur, à Domino erudimur, ne cum mundo condemnemur. ἠγωνίσθη λαμπρῶς παρ' ἀμφοτέρων, ab utrisque fortissimè pugnatum est. Plutarch πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ εἰκότα τετίμηται, à Deo & hominibus debito honore affectus est. Lucian.

Huc referenda sunt etiam media & neutra, quando passivè usurpantur, ut ἀπώλοντο ὑπὸ τῶν ὄφεων, extincti sunt à serpentibus, 1. Cor. 10. πολλοὶ μισοῦσιν ἐκείνους, ὑφ' ὧν οὐδὲν κακὸν τεπόνθασι, multi eos oderunt, à quibus nulla iniuria affecti sunt.

Latini, audita mihi, visa mihi, &c.

2. *Sæpè verò præpositio omittitur, & Genitivus in Dativum mutatur, ut πεποίηται μοι τοῦτο, pro ὑπό μου, hoc factum est à me.*

Quæ in activa διαθέσει duplicem accusativũ, alterũ personæ, altrum rei admittunt, in forma passiva

passiva Accusativum rei retinent, ut διδάσκονται τὴν ἄλωσιν τῆς πάτρης, Spartæ capiendæ rationem edocentur.

Et sic, ubi in Activa voce Dativus personæ est, ut διδάσκομαί σοι γραμματικὴν, doceor à te Grammaticam.

DE INFINITIVI CONSTRUctione.

1. Duorum verborum alterum ponitur in Infinitivo, ut δοκοῖς παλιθὲς ἔμεν, videris aliquid veri dicturus.

Resolvitur autem Infinitivus per ἵνα, quando caussam aut finem rei donotat: vel per ὅτι, quando certam designat speciem, ut ἐκάθισεν ὁ λαὸς φαγεῖν καὶ πεῖν, καὶ ἀνέστησεν παίξειν, sedit populus edere & bibere, & surrexit ludere, id est, ut ederet, biberet, luderet, Exod. 32. λέγω Σωκράτεα γενέσθαι σοφὸν, dico Socratem fuisse sapientem, id est, quod fuerit.

2. *Proprius casus est Infinitivorum Accusativus ut* αὐτὸν ἐφεσθαι τὸν θεὸν πίστευε, ἐν οἷς πράττεις ἑκάστοτε, *Deum ipsum semper præsentem adesse existima, in omnibus quæ agis, Nilus.*

3. *Verùm cùm verbum seu participium, Infinitivum præcedens, refertur ad eandem personam, Accusativus non adhibetur, ut* ἔφη ποιήσειν, *dixit se facturum, non adhibetur* ἐαυτὸν.

4. *Pro Accusativo sæpissimè ponitur Nominativus, ut* λέγω εἶναι φίλος, *dico me amicum esse,* φησὶν αὐτὸς ἄπιος γεγωνῆσθαι, *dicit se authorem fuisse. Et tunc potissimùm resolvitur oratio particulis* ὅτι, ὡς, ὅπως *aut aliis consimilibus.*

5. Infinitivi casus à tergo, convenit cum eo, qui est à fronte, ut, Φρύνιχος ἔδοξεν ἑς ταῦτα σὺν ἀξιώσει εἶναι, Phrynichus visus est ad hæc non imprudens. πάμπολλοι ἵνα μὴ τῶν δοκούντων εἶναι περιπνῶν ἐν τῷ βίῳ τούτῳ ἐκπέσωσι, καταφρονοῦσι τῆς μελλούσης ζωῆς, *permulti, ne bonis huius vitæ, sicuti videntur, excidant, futuram vitam contemnunt, Suid.* πρέπουσαν ἡμῖν βελτίστοις ἁπάντων ἀνθρώπων εἶναι, *decet nos, ut omnium hominum optimi simus, Isocrat.* τὸ ἓν καὶ τὸ σημεῖον ἀρχαὶ τισι δοκεῖ εἶναι, *videtur quibusdam unum & punctum esse principia, Aristot.*

Sæpè tamen Accusativus Infinitivo iungitur, non habita ratione casus præcedentis.

6. Verbum μέλλω frequenter Infinitivo iungitur, cum in tempore præsenti, tum quoque in Aoristo & Futuro, ut ὃ μέλλεις ποιεῖν μὴ λέγε, ἐὰν τυχὸν δὲ καταγελασθήσῃ, quod facturus es, ne dixeris: Si enim non succedit, irrideberis.

7. *In narrationibus sæpe compleres Infinitivi à verbis* ἔφη, λέγουσι, *& similibus dependent, in quibus deinceps schematismus orationis mutatur,*

tur, & indicativa fit oratio, Exemp. ponit Cruſ. p. 537.

8. Infinitivus aut tota oratio infinitiva, loco nominis in omni caſu ponitur, ut Plutarch. τὸ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν τοῖς σοφοῖς ἀπαρέσκειν ἐστὶ, vulgo placere, ſapientibus diſplicere eſt, Philip. 2. ὁ θεὸς ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν, Deus eſt qui efficit in vobis, ut & velitis & perficiatis.

9. *Infinitivus ſæpè per Indicativum aut coniunctivum exponendus eſt, accedentibus particulis* ὡς, ὥστε, πρὶν, τρὶν ἢ, ἐπειδὴ, ἐφ', ᾧ, ὅσον οἷος, *& ſimilibus, in quibus tamen ſemper per ellipſin aliquid videtur ſubaudiendum, ut* συνέθεντο συμμαχίαν ὡς κοινῇ πολεμεῖν τῷ δυνάστῃ, *ſocietatem inierunt, ut communibus opibus bellum cum principe gererent, Diodor.* οὐδ' ὀβολὸν ἔχει ὥστε πρίασθαι βρόχον, *ne obulum habet, ut laqueum emat, Lucian. Et ſic in reliquis quoque.*

(Nonnunquam tamen particula omittitur, vel etiam cum alio modo conſtruitur: nonnunquam & Infinitivus deſideratur. Cruſ. pag. 533 & ſequent.)

DE GERVNDIIS ET SVPINIS.

1. Gerundiorum & Supinorum loco Græci nunc Infinitivis nunc Participiis utuntur: & quidem perſæpe cum Articulis præpoſitivis.

2. GERVNDIA in DI efferuntur Infinitivo,

finitivo & Abjectivo nomine, ut ἀκοντίζειν ἄριστος, jaculandi peritissimus, Herod. τὸ ψεύδεσθαι δουλοπρεπὲς καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις μισεῖσθαι ἄξιον, mentiri servile est, & dignum quod ab omnibus hominibus odio habeatur, Plutarch.

3. *Item cum Substantivo aut Participio, Substant. cum articulo, Eccl. c. 3.* καιρὸς τοῦ τεκεῖν, καὶ καιρὸς τοῦ ἀποθανεῖν, *est tempus pariendi, est tempus moriendi. Sine articulo,* ἔστι πολλάκις ἀκηκοέναι καὶ βεβουλεῦσθαι καιρὸς, ὅθ' ἡμεῖς οὐκ ἐθέλοσμεν, *audiendi & deliberandi sæpè occasio est, cum nos haud volumus, Demost. Particip.* ἐπιστάμενος πολεμίζειν, *bellandi peritus, Homer.*

4. *Aliquando solo particip. ut,* συγχωρεῖ θεὸς ἢ παιδεύων, ἢ δίκην ἀπαιτῶν, ἢ δοκιμωτέρους ποιῶν, ὡς τὸν Ἰὼβ *permittit Deus, (sc. ut grassetur Diabolus) vel erudiendi, vel puniendi, vel exercendi caussa, ut ostendit historia Iobi, Chrysost.*

5. *De Infinitivo cum articulo Genitivi casus suprà est expositum. p. 265. cui particula* ἕνεκα *nonnunquam expressè additur, Lucian.* οὐδὲν ἄπιστον πρακτέον τοῦ νικᾶν ἕνεκα, *nihil perfidè agendum est, vincendi caussa.*

1. GERVNDIA in DO exprimuntur per Infinitivum cum præpositionibus ἐκ, περὶ vel ἐν, regentibus articulum præpositivum, ut ἐκ τοῦ μηδὲν ἤδη ποιῆσαι, λήσομεν πάντα ταῦθ' ὑπομείναντες, ex nihil agendo impru-

imprudentes in ista omnia incidimus περὶ τοῦ τιμωρήσασθαι τοὺς κακοὺς βουλεύεσθαι δεῖ, de puniendo malos deliberandum est, Demosthenes. τὸ πλουτεῖν ἐστιν ἐν τῷ χρῆσθαι μᾶλλον ἢ ἐν τῷ κεκτῆσθαι, Divitem esse in utendo magis, quàm in possidendo consistit, Aristot.

2. *Interdum per participium efferuntur, ut,* πάντα φέρει φιλία καὶ πάσχουσα καὶ ἀκούουσα, *amicitia cùm patiendo tùm audiendo omnia tolerat, Nazianz.*

(*Interdum articulus solus ponitur sine præpositione, vel etiam prorsus omittitur,* ἀφεκτέον τοῦ συμβουλεύειν, *abstinendum à consulendo,*)

1. GERVNDIA in DVM efferuntur Infinitivo & Adjectivo nomine, ut Θεμιστοκλῆς κράτιστος αὐτοσχεδιάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο Themistocles ad administrandum ex tempore res necessarias præstantissimus fuit.

2. *Item Infinitivo cum altero verbo, aut participio, ut* πορεύομαι ἑτοιμάσαι ὑμῖν τόπον, *vado ad parandum vobis locum. seu, ut parem,* αὐτὸν πρηνέα δὸς πεσέειν *ipsum da prona cadere, id est, pronum da occidendum. Homer.*

3. *Similiter per verbum finitum, & articulũ cum præpositionibus* πρὸς, εἰς, ἐπὶ, διὰ, *aliisq; consimilibus, ut* ἔξειμι πρὸς τὸ μάχεσθαι, *exeo ad pugnandum,* εἰς τὸ πειθομένους ἑκόντας ἔχειν τοὺς

ἀνθρώ-

ἀνθρώπους, *ad habendum homines ultrò dicto obedientes*, ἐπὶ τὸ θαρσεῖν, *ad fortiter sperandum, &c.*

4. *Nonnunquam per Adverbium* μεταξὺ *& participium Genitivi, vel alius etiam casus, ut* μεταξὺ λέγοντες ἢ λέγοντα, *inter dicendum.* μεταξὺ λουόμενος, *inter lavandum. Xenophon Persis* ἐπιχώριον *fuisse dicit,* τὸ μεταξὺ πορευομένους μήτε ἐσθίειν μήτε πίνειν.

5. *Gerundia in* τέον *necessitatem aut officium designant, & cum Dativo vel Accusativo personæ, verbi sui casum postulant. ut* θάνατον ἡμῖν αἱρετέον ἐστὶ, *mors nobis eligenda est,* οὐ δουλευτέον τοὺς νοῦν ἔχοντας τοῖς οὕτω κακῶς φρονοῦσι, *non oportet prudentes servire tam perversè sentientibus.*

(*Interdum hic Accusativus pro Dativo ponitur,* ἐπισκεπτέον οὖν τὰ μὲν αὐτὸν, τὰ δὲ τὴν γυναῖκα *pro* τὰ μὲν αὐτῷ τάδε γυναικὶ.)

SVPINVM utrumq; nunc per Infinitivum, nunc per Participium exprimimus, ut Matth. 11. τί ἐξήλθετε εἰς τὴν ἔρημον θεάσασθαι, quid existis visum in solitudine? Isoc ἃ ποιεῖν αἰσχρὸν, ταῦτα νόμιζε μηδὲ λέγειν εἶναι καλὸν, quæ turpia sunt factu, ea ne dictu quidem honesta existimes.

CAPVT V. DE SYNTAXI Verborum Impersonalium.

1. Verba

1. Verba Impersonalia, personalium & finitorum constructionem imitantur, ut δεῖ χρημάτων opus est pecuniis, χρὴ φίλων opus est amicis, ἐλλείπει βιβλίων destituitur libris.

2. *Multa ponuntur absolutè, & casus sequentes à suis reguntur verbis, ut* οὐκ ἐγχωρεῖ ἔτι ποιεῖν, *non locus est hoc faciendi. Quomodo &* ἀκμάζει, ἐκπέδει, ἐνημερεῖ, ἡδᾷ, *&c.*

3. *Cum Genitivo rei & Dativo personæ construuntur* ἐλλείπω, μέτεσι, διαφέρει, μέλει, μεταμέλει, *ut Demosth.* ὧν ἡ ἐλλείπει τῇ πόλει ταῦτα προσθεῖναι, *quæ verò Reipub. deficiunt, ea adiungere,* διαφέρει μοι τόδε, *hoc interest mea.* οὐδὲν ἔτι διαφέρει ἐκείνου, *nihil differt hoc ab illo,* οὐ μέλει αὐτῷ τῶν προβάτων, *non est ei cura ovium, id est, oves non sunt curæ ei. Isoc.* πολλάκις τοῖς ἀνθρώποις τῶν πεπραγμένων μεταμέλει, *sæpe homines illorum, quæ facta sunt, pœnitet. Et sic in reliquis.*

(*Observa tamen sæpe etiam alios reperire casus, ut* τί σοι τοῦτο διαφέρει, *quid hoc tua interest* ἐλλείπει με τοῦτο *deficit me hoc.* οἴομαι δέ σοι ταῦτα μεταμελήσειν, *puto fore, ut te horum pœniteat, Aristoph.*)

4. *Dativum potissimùm habent* χρήγει, ἀρήγει, ἀρέσκει, ἀρκεῖ, δοκεῖ, ἐγχωρεῖ, ἐκπέλει, ἔξεστι, ἔχει, παρέχει, πάρεστι, συμβαίνει, σημαίνει, συμφέρει, ὑπάρχει, *ut Dioscorid.* ἀρήγει ποδαγρικῆς, *conducit podagricis. Hom.* εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ὃ οἱ πλά-

οἱ παλάμῃφιν ἀρήσει, *prehendit autem hastam qua eius manus quadrabat.* ἀρκεῖ μοι ταῦτα *sufficiunt mihi ista Quædam etiam aliter construuntur, ut* εἰ οὖν τι σε τούτων ἀρέσκει. *si quid horum tibi placet, Thu.*

5. *Accusativum amant* ἀνήκει, δεῖ, καταλαμβάνει, κατεπείγει, μέλει, ὀφείλει, πρέπει, προσήκει, φιλεῖ, χρὴ, *ut* ἀνήκεισε *decet te. Menan.* δεῖ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας φέρειν, ὅ, τι ἂν ὁ θεὸς διδῷ, γενναίως, *decet viros bonos quicqud Deus dederit, eleganter ferre. Eurip.* τοὺς φίλους ἐν τοῖς κακοῖς, χρὴ τοῖς φίλοις ὠφελεῖν, *decet amicos in calamitatibus opem ferre. Sæpe autem* δεῖ, πρέπει & προσήκει *cum Dativo construuntur, ut* πολλῶν σοι δεήσει. *Item cum Genitivo* πολλοῦ δεῖ *multum abest. Pindar.* θνατὰ θνατοῖσι τρέπει *mortalia mortales decent, Demost.* προσήκει μοι οὗτο *hoc mihi convenit.*

(*Quædam Impersonalia personalibus retexuntur, ut* μεταμέλει μοι τούτου, *pœnitet me huius, &* ἐπιμέλομαι ἐπὶ τούτῳ *pœnitentia ob hoc ducor, Sylb. in Gram. p. 364.*)

6. *Passiva Impersonalia aut nullum omnino casum habent, aut eum, quem habent personalia, ut* αἰτεῖτε καὶ δωθήσεται ὑμῖν, *petite & dabitur vobis.*

(*Quandoq; hîc additur Accusativus contra Latinorũ morem, ut* ἀναγνώσεται δὲ πρῶτον ὑμῖν τὰς μαρτυρίας, *legentur autem vobis prius attestationes. Nonnunquam periphrasis hic est cum parti-*

particula τις, *ut* ὅταν τις σημήνῃ, *pro* ὅταν σημαίνηται.)

CAPUT VI. DE SYNTAXI Participiorum.

Da regulas Syntaxi Participiorum.

1. Participia imitantur verborum suorum structuram, ut τίπτουσι δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν, pariunt autem mulieres similes parentibus liberos. Hesiod. οὐκ ἔστι πένης, ὁ μηδὲν ἔχων. ἀλλ' ὁ πολλῶν ἐπιθυμῶν non pauper est, qui nihil habet, sed qui multa desiderat.

(*Observa autem, Participia nonnunquam degenerare in Nomina, & tunc cum Genitivis iungi ut* μάχης οὗ εἰδότε, *pro* εἰδήμονε, *seu* εἴδησιν καὶ τέχνην ἔχοντε, *Eustath. apud Homer. Iliad* 6.)

2. Absolutæ structuræ, consequentiam designanti, inserviunt participia in Genitivo casu, ut Nazianz. θεοῦ διδόντος οὐδὲν ἰσχύει φθόνος, καὶ μὴ διδόντος οὐδὲν ἰσχύει πόνος, Deo dante, nihil valet invidia, & Deo non dante, nihil valet labor, ἐμοῦ παρόντος me præsente.

Estque hic aliquando ellipsis Nominis, aliquando ellipsis participii, ut χειμῶνος ἤδη ἀνεχώρησαν scil. παρόντος, hyeme jam appetente regressi sunt. ἐλθόντων δὲ cum autem venissent, sc. αὐτῶν ἐκείνων, aut simile quid.

Non-

Nonnunquam & reliqui casus adhibentur,
NOMINAT. ut, ἀνοίξαντες δὲ σώματος πόρες πάλιν γίνε ὃ τὸ πῦρ, *ubi meatus corporis aperuerunt, iterum fit ignis, Aristot. Talia etiã sunt,* ἐξὸν, *quum liceat,* δέον *cum oporteat,* δεῆσον *quum oportuerit,* ἐνδεχόμενον *cùm contingat,* ἀκουσθὲν *cùm auditum esset,* προστεταγμένον *cũ imperatum esset,* γεγραμμένον *cum scriptum esset, & similia participia cuiusvis temporis cum casu verbi sui in genere neutro.*

DATIV. ut καταβάντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοὶ, *cum autem descendisset de monte, secutæ sunt eum turbæ multæ.*

ACCVSAT. præsertim verò cum particulis ὡς & ὥσπερ. *ut* ὡς τὸν ἄνδρα τοῦτο ποιήσαντα, *perinde ac si vir iste hoc fecisset.* δόξαν ἡμῖν ταῦτα ἐπορευόμεθα, *cùm hæc nobis visa essent, id est, his visis nobis, proficiscebamur.* ὥσπερ οὐκ αὐτῷ χώραν τινὰ οὖσαν, *quasi ei non esset aliqua regio, seu aliquis locus.*

Referuntur ad hanc regulam, μικρὸν δεῖν, ὀλίγου δεῖν, *& aliquando simpliciter* μικροῦ, *ut* ἄτοπα διηγῇ, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπιστα, *absurda narras, & fere incredibilia, pro* δέοντος *vel* δεήσαντος, *Lucian.* μικροῦ ἔφυγε, *parum abfuit, quin effugeret,* ὀλίγου διῆλθε, *ferè evasit.*

Adhibentur & periphrasticæ formulæ loco Genitivorum absolutorum, quæ fiunt per Infinitivum

vum cum articulo & Præpositione, sequente Accusativo, ut ἐγένετο δ' ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐκεῖ, factum autẽ est in ipso esse eos ibi, id est, quum ipsi essent ibi, Luc. 2.

Eadem etiam per Aoristos efferuntur, ut ὁ δὲ Ἰωάννης ἀκούσας ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ, πέμψας δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶπεν αὐτῷ, Ioannes autem cum audisset in carcere facta Christi, missis duobus discipulis suis, dixit ei, Matth. 11.

3. Participia serviunt brevitati, ut ἐγὼ προσελθὼν στῆθι πλησίον πατρὸς, atque nunc adiens, sta prope patrem, pro, accede ac sta.

Reddi autem non semper possunt participia Græca, participiis Latinis, sed horum loco usurpantur nomina, verba infinitiva, Supina, vel Gerundia, Adverbia, verba finita, præmissis particulis cum, si, etsi, quòd, ut, causâ seu gratia, & similibus.

Pro Nomine, ut τόξων εὖ εἰδὼς, pro ἔμπειρος τόξου, peritus sagittarum, aut per ellipsin subintelligendo τέχνῃ.

Pro Infinitivo, οἱ Πέρσαι λέγονται ἐσθίοντες κάρδαμον, καὶ πίνοντες ὕδωρ, Persæ dicuntur edere Nasturtium, & bibere aquam, Xenoph.

Potissimùm verò verba cognitionis, perseverãdi, desistendi, & alia quædam, animi affectionẽ significantia, loco infinitivorũ participiis inn-

guntur, ut αἰσθάνομαι ἁμαρτάνων, sentio me errare, δείξω πεποιηκὼς, ostendam me feciſse. σύνοιδα ἐμαυτῷ μὴ προσποιούμενῳ, conſcius ſum mihi, me nõ ſimulare ſeu fingere λέληθας δηλεύων, latuit te, te ſervire. λανθάνει πείθων, latet alios eum hoc facere, οἶδα ἰδὼν ſcio me vidiſſe, οἶδα ἀκούων ὅτι, ſcio me audiviſſe quòd, ſeu ſciout qui audiverim, μνημονεύω κελεύων σε memini me inſsiſſe tibi; μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον recordor, tale quid me feciſſe, εὐχαριστοῦντες οὐ διαλιμπάνουσι, gratias agere non ceſſant, &c. Sic etiam nominibus adjectivis notitiæ participium loco Infinitivi adiungitur, ut, δῆλος εἶ συκοφαντῶν, manifeſtum eſt, te calumniatorem agere, pro δῆλόν ἐστι σὲ συκοφαντεῖν. Et mutatis caſibus, φανερῶ γιγνομένῳ αὐτὸ καταβάντος, cum patefactum eſſet, eum deſcendere.

Pro Supino & Gerundio. ἦλθον ἀμυνοῦντες, veniebant opitulatum, ſeu opitulandi cauſsa, ὁ ἡττηθεὶς μαχόμενος, qui victus eſt pugnando, ἀλεκτρυὼν χρήσιμός ἐστι τοῖς ἀνθρώποις, ἐπεγείρων αὐτοὺς ὄρθρου τὰ ἔργα νυκτὸς gallus hominibus utilis eſt ad excitandum eos noctu ad labores, Æſop.

Pro Adverbio. πλοῦτῶντες ἐπείθησαν τοὺς ὑπὲρ αὐτῶν λέγοντας ἐκβαλεῖν, ad extremum (ſeu tandem) perſuaſi ſunt ſuos patronos ejicere. Potiſsimùm verò ſi præmittatur verbũ φθάνω aut λήγω τελῶ, ut ἔφθησαν ἀναλώσαντες αὐτοὺς ἢ τυχόντες ὧν ἤλπισαν, prius eos aſſumpſerunt, quàm aſſecu-

φθάνω ἢ λήγω τελῶ.

assecuti sunt, quæ sperabant, Plu. ἄφθαρτος ὢν διατελεῖ, perpetuo est incorruptus. Et sic verbum λανθάνω quoq; nonnunquam exponitur, ut ἔλαθεν ὑπεξελθών σε, clam te egressus est, vel ἀντίστρ. hoc modo, ὑπεξῆλθε λαθῶν, Lucian.

Cum particulis, Etsi, Cum, Si, Quòd, Vt τελικῶς: ut ἀνὴρ εὐεργέτης καὶ ἀγαθὸς ἐν ἀχαρίστοις ὑπάρχων, ὅμως οὐ διαστρέφεται vir bonus & beneficus etiamsi versatur inter ingratos, tamen nõ mutatur. ὁ μὴ διδοὺς δεομένῳ οὐδὲ αὐτὸς λήψεται δεόμενος, qui nõ dat indigenti, nec ipse accipiet cùm indigebit, Democr. κἂν μὴ σφόδρα ἧς ἄξιος μὴ ἀπογίγνωσκε, ἔχων μέγαν συνήγορον τοῦ δικάζοντος, ne sis abiecto animo propter indignitatẽ tuam, cùm habeas magnum patronum ipsius iudicis authorem, Chrysost. εἶπέ μοι, πῶς ὄψει τὸν ἥλιον μὴ προσκυνήσας τὸν πέμποντα τοῖς σοῖς ὀφθαλμοῖς γλυκύτατον φῶς, πῶς ἀπολαύσεις τραπέζης, μὴ προσκυνήσας τὸν τοσοῦτων ἀγαθῶν δοτῆρα; Dic mihi, qua fronte aspicies Solem, si non adorasti illum, cui oculis tuis dulcissimã lucem indidit? qua fronte capies cibum, si non adorasti tantum bonorũ datorem, Idem. ὁ νεώτερος διονύσιος ἔλεγε, πολλοὺς τρέφειν σοφιστὰς, οὐ θαυμάζων ἐκείνους, ἀλλὰ δι' ἐκείνων θαυμάζεσθαι βουλόμενος. Dionysius iunior dicebat, se multos alere liberaliũ artium doctores, non quòd illos admiretur, sed quia per illos aliis admirationi esse vellet, Plutarch. ὅρκον ἔπακτον προσδέχου διὰ δύο

Quòd.

Vt, τελικῶς.

προφάσεις· ἢ σαυτὸν αἰτίας αἰσχρὰς, ἀπολύων, ἢ φίλους ἐκ κινδύνων διασώζων, *cum iurare cogeris, ob duas caussas id facere debes: aut ut te crimine turpi liberes, aut ut amicos à periculis conserves, Isoc. Possel. p. 171.*

4. *Eadem participia orationi etiam dilatandæ inserviunt. ut* τυγχάνω ἐρωτῶν σε, *pro* ἐρωτῶ σε, *interrogo te, &c. Vide Dialect. Atticam.*

5. *Sæpè casus nominis aut pronominis casum participii trahit, ut* οὐδενὶ πώποτ' οὐδ' αἰσχρῶς οὐδ' ἀκλεῶς ἀπέβη, τοὺς ἱκέτας ἐλεήσαν τι, *nemini unquam vitio datum est, supplicum misereri.*

Eleganter participia quædam redundant, potissimùm verò ὤν, ἔχων, φέρων, *& similia, ut* οἴχεται ἀπιὼν *abit.* λῃρεῖς ἔχων *nugaris,* ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρων θηβαίοις *summisit se Thebanis. Contra ellipsis est,* τὴν μηδὲν *sc.* οὖσαν *quæ nihil sum.*

CAPVT VII. DE SYNTAXI ADVERbiorum & Interiectionum.

1. Adverbia derivata suorum primitivorum structuram imitantur, ut οὐχ ὁμοίως οἱ ὁ πλλοὶ τοῖς σοφοῖς κρίνουσι, vulgus & sapientes non eodem modo judicant, Aristot. ἀξίως ἀνδρὸς ἀγαθοῦ, ita ut viro bono dignum est, Plat. ἔξοχα πάντων, supra omnes, præstantius quam omnes.

2. Adjectiva neutrius generis, tàm in singu-

ſingulari, quam plurali pro Adverbiis ponuntur, ut προχειρότερον μᾶλλον ἢ φρονιμώτερον, promtius quam prudentiùs. Dionyſius. πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας, primùm Deum cole, deinde vero tuos parentes.

3. Sic & fœminina in Dativo ſingulari, ut χρὴ τοὺς φίλους παῤῥησίᾳ λαλεῖν, decet amicos liberè & apertè loqui.

ADVERBIA CVM NOMINIBVS.

4. *Genitivum regunt, Adverbia loci, temporis, numeri, ordinis, ſeparationis, & exceptionis, quantitatis, cauſſæ, celandi, admirandi, ſimilitudinis & comparationis, aut alia motus alicuius vehementioris, item præpoſitionum naturam habentia, ut,* ἐγγὺς τῆς πόλεως, *prope urbem,* πόῤῥω ἡμῶν, *procul à nobis.* ἐνώπιον τοῦ θεοῦ, *coram Deo.* πάροιτε ποδῶν, *ante pedes.* ἕως τοῦ λόφου, *uſq; ad collem,* ἐκτὸς σώματος, *extra corpus.* ποῦ γῆς, *ubi terrarum.* μεταξὺ ἡμῶν, *inter nos,* κύκλοθεν τοῦ θρόνου, *circum thronum. Interdum poſtponuntur,* οὗ ἔξω *extra quod,* οὗ ἔσω, *intra quod, &c.*

Loci. Præpoſ. Sim habent. Interdum alij caſus.

Κατόπιν ἑορτῆς ἥκειν, *poſt feſtum venire,* ἅπαξ τῆς ἡμέρας, *ſemel in die,* δὶς τοῦ μηνὸς, *dis in menſe,* τρὶς τοῦ ἐνιαυτοῦ, *ter in anno.* εὐθὺς τοῦ δείπνου, *ſtatim à cœna.* ὁπότε τοῦ ἔτους, *quo anni tempore,* ἕως τοῦ νῦν, *uſque ad præſens tempus,* μέχρι τῆς ἑσπέρας *uſq; ad veſperam,* πρωΐ τῆς ἡμέρας, *matutino diei tempore.* ὀψὲ τῆς ἡμέρας, *veſpertina diei parte.*

ἰλιὼν εἴσω, ἐγγὺς τῇ κοιλίᾳ.

Temp. & Numeri.

Ordinis. Ἐξω τῆς τάξεως, extra ordinem. ἐφεξῆς τῷ ἑνὸς, deinceps post unum.

Separ. & Except. Ἀνὺ καμάτου, sine labore. δίχα ἐκείνων, sine illis. ἐκτὸς ὠδίνων, sine doloribus. ἰδία τῶν ἄλλων, separatim ab aliis. Procop. ἔτι συμπόσιον ἀνευ ὁμονοίας, ὅτε πλοῦτος χωρὶς ἀρετῆς ἡδονὴν ἔχει, neq; convivium sine concordia, neq; divitiæ sine virtute delectant. πλὴν ἄλλων, præter alios. χωρὶς τῶν εἰρημένων, præterea qua dicta sunt, πάντες πάρεξ τῶν ἐν Βεθσύρᾳ, omnes, exceptis Bethsuræis. Interdum postponuntur, πόνου χωρὶς, sine labore.

Quantit. Ἄλυς τῆς εὐδαιμονίας, satis felicitatis. πέρα τοῦ μετρίου, ultra quàm satis sit.

Caussa. Τοῦ ἀγαθοῦ ἕνεκα, boni caussa. τῆς ἀληθείας χάριν, veritatis gratia, τοῦ κέρδους ἕναπι, propter lucrum. Interdum præponuntur ἕνεκα τῶν θηρίων, propter bestias. Quandoq; ponuntur in medio, τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔχθρας, privatæ simultatis caussa. Interdum reticentur, ὦ μακάριε τῆς τύχης, ô beate ob istam fortunam sc. ἕνεκα.

Celandi. Κρύφα τῶν ἄλλων, clam aliis, λάθρα πατρὸς clam patre, κρύβδα διὸς, clam Iove.

Similit. & Comparat. Ὄμβρος δίκην, ad instar imbris, ποταμοῦ δίκην ἢ πυρὸς, fluvii instar aut ignis, ἑρπητώδους νοσήματος τρόπον, more serpentis ulceris, Philo. μᾶλλον τῆς φύσεως magis quàm natura postulat. ἄριστα πάντων, omniũ optime. πλέον τοῦ δέοντος

magis

magis quam oportet. μάλιστα πάντων, *omnium maxime,* ἥκιστα πάντων, *omnium minime.*

Βαβαὶ τῆς ἀκτήτου ψυχῆς, *ô invictum animum.* ὦ τῆς ἀναισχυντίας, *ô impudentiam, &c.* ὦ *Admirando.*

5. *Dativum* regunt Adverbia congregativa, ut ὁμοῦ τοῖς συμμάχοις, unà cum sociis. θεοῖς ὁμοῦ, cum diis, diis juvantibus, Soph. ἅμα τοῖς ἄλλοις, simul cum aliis, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, unà cum prima luce.

6. *Accusativum* requirunt Adverbia jurandi, ut νὴ τὸν δία, ita per Jovem. μὰ τὸν ἀπόλλω, non per Apollinem.

APPENDIX.

(*Copulantur interdum Adverbia Synonyma aut propinqua, ut* νόσφιν ἄτερτε κακεῖν, *seorsim sine malis, Hesiod.* ἕως ὅτε *donec,* ἕως ἄρτι, *usq; ad hoc tempus.* 2. *Sine casu aliquando absolute ponuntur,* ἔτεϊ ἐγγὺς τριακόσια, *anni prope trecenti.* 3. *Quædam præpositionē adsciscunt, & ob eam casum mutāt,* μέχρι πρὸς τὸν ἥλιον, *usis ad Solē.* 4. *Præmisso articulo subauditur participiū,* τὰ πορρωτέρω *sc.* ὄντα, *quæ longiùs absunt.* τοῖς νῦν *sc.* οὖσι, καὶ τοῖς πρότερον *sc.* γεγονόσι, *iis qui nunc sunt, & iis qui prius fuerunt,* ἡ κύκλῳ (*sc.* γινομένη,) κίνησις *motus qui fit in orbē. Aliquando autē articulis planè redūdat,* τὸ πρὶν *prius,* τὰ νῦν *nunc,* τὰ μάλιστα *maximè.* 5. *Adver.* μᾶλλον *sæpe comparativis additur, aut per pleonasmū, aut emphaseos caussa,* μᾶλλον εὐτυχέστερος *felicior. Interdum*

terdum deficit, ut βέλομ' ἐγὼ λαὸν σὸν ἐμμεναι ἢ ὀπολέσθαι, Homer. scil. μᾶλλον ἢ ὀπολέσθαι. 6. Negandi Adverbia iterantur nonnunquam, aut per Synonyma duplicantur, ad negationis vim magis intendendam. Vt enim apud Latinos duæ negationes simul iunctæ affirmant, sic apud Græcos fortiùs negant. 7. Superlativis frequenter præmittuntur particulæ ὡς & ὅτι, ὡς ὁσιώτατα quàm sanctissimè, ὡς ὅτι μαλακώτατα quàm mollissimè. ὡς ὅτι μάλιστα quàm maximè. Observa obiter ὡς quando pro ὅτως accipitur, habet acutum, (ὥς) ὡδί, ὧς ne sic quidem. Item quando sententiam claudit, πέλεκυς ὥς velut securis.)

ADVERBIA CUM VERBIS.

1. Adverbia loci, temporis, & similitudinis, modò cum Indicativo, modò cum Optativo aut Subiunctivo construuntur. ut ὅπου ἐστὶν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν, ubi est thesaurus vester, ibi erit & cor vestrum. ὅποι ἴδοιμι ubicunq; viderem. ὅπου ἐὰν ᾖ τὸ πτῶμα, ubicunq; fuerit cadaver (ἐὰν pro ἂν ἀοριστολογικῶς)

Græci tamen frequenter utuntur Indicativo, ubi Latinis est Subiunctivus.

2. ἕως quandiu, donec, cum omnibus modis potest construi.

4. πρὶν construitur cum Indicativo & Infinitivo sæpè accedentibus particulis, ἤ, ἄν, μή, ut πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτὰς, antequam convenirent ipsi.

4. Her-

3. Hortandi Adverbia regunt Imperativum; quandoq; etiam cum prima persona Subiunctivi iunguntur, ut ἄγε φίλησόν με, age osculare me, Lucian. ἀλλὰ φέρε ἴδω, age videam.

5. Optandi Adverbia de repræterita cum Indicativo, de præsenti aut futura cum Optativo construuntur, ut αὖθε ἔγραψα utinã scripsissem. αὖθε γράφοιμι utinam scriberẽ. ὤφελον ἢ ὄφελον sæpè cum Infinitivo, ὤφελον ἀγαμός τε μένειν, ἀγονός τε γλυκέος, utinam aut cœlebs essem aut prole carerem. Item Indicat. ὄφελον ἀποκόψονται οἱ ἀναστατοῦντες ὑμᾶς, utinam amputentur, qui turbant vos. Galat. 5.

6. Adverbium μὴ prohibitivum potissimum cum præsenti Imperativi, & Aoristo Subiunctivi iungitur, ut μὴ ἐνόχλει, ne sis molestus, μὴ μείνῃς ἄγαμος, ne manseris cœlebs, Phocyl. Sæpè & cum aliis aliorũ modorũ temporib⁹. μὴ ὑποδειλιῶμεν, ne timeamus. μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ' ἐξ ὁσίων βιοτεύειν, ne diteſce per nefas, ſed ex honeſtè quæſitis vive. Cum verbis metuendi ſignificationem habet affirmativam, ut δείδω μὴ δίηται, metuo ne perſequatur, ἐπὶ μὴ ponitur cum futuro, δείδω μὴ φονεύσῃς non occides. (Interdum affirmative, Sylburg. p. 320.)

7. Qualitatis Adverbia nonnulla eleganter cũ verbis ἔχω. μάχεμαι, πείθω, ποιέω, πάσχω, μανθάνω, et ſimilibus conſtruuntur, ut εὖ ποιεῖν, beneficia conferre, εὖ πάσχειν, beneficia acci-

pere. δυσκόλως ἔχειν πρός τινα, *male affectum esse erga aliquem*, ἀδυνάτως ἔχω *non possum, &c.*

DE JNTERIECTIONIBVS.

Exclamatio ὦ *cum Nominativo:* ὦ λόγος, ὦ φρένες, *ô sermo, ô mens! Sæpius cum Vocativo,* ὦ ζεῦ βασιλεῦ, *ô Iupiter rex! Item cum Genitivo,* ὦ τοῦ ἀδικήματος, *ô insignem iniuriam!*

Sic cum Nominativo, οἴ ἐγὼ μελέα, *hei ego misera!*

Cum Genitivo, αἰ αἰ τῶν κενῶν ἐλπίδων, *heu heu vanas spes!* φεῦ τοῦ θανόντος, *heu mortuum! Sic* ἰὼ & βαβαί.

Cum Dativo incommodi, ἰώ μοι, *hei mihi* οἴ μοι, *hei mihi!*

Cum Accusativo, αἰ τὸν Ἀδώνιν, *ah Adonin!*

Quædam absolutè, φεῦ, ὦ ἀγαθὴ ψυχὴ *heu ô præstans anima! Xenoph.*

CAPVT VIII. DE SYNTAXI Conjunctionum.

1. Conjunctiones copulativæ & disiunctivæ non semper similes casus aut modos in antecedente & consequente requirunt, sed nonnunquam in utroque variant, ut περὶ δὲ ἔχτρας καὶ τοῦ μισεῖν *pro* τοῦ μίσους, Aristo. ἐὰν δὲ μὴ δυνατὸν ᾖ τοῦτο ποιεῖν, ἀλλὰ νομίζεις δεῖξαι τὸν ἐναντίον, idem.

Interdum in priori commate disiunctiva omittitur, ἐν τῇ δεξιᾷ μάχαιραν ἢ κοπίδα, *in dextra ensem vel gladium falcatum.*

Item

Item in posteriori: ὅμως, *id est, tamen, ut* εἰ καὶ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἄκουσον, *etiamsi rex natus sis,* tamen *audito, ut mortalis.*

1. In numerabilibus, καὶ, à viginti ad centum, majorem numerum minori attexit. δύο καὶ τριάκοντα duo & triginta. βασιλεύσας ἔτη τρισκαίδεκα, cum regnasset annos tredecim.

Ἐννεακαιεικοσικαιεπτακοσιοπλασιάκις, *novies & vicies supra septingenties, Plato. Post centum verò postponitur minor,* ἑκατὸν καὶ εἴκοσι, *centum & viginti.*

3. *Interdum ellipsis hic est copulæ,* μίαν ἐξήκοντα, *Demosth. Et disiunctivæ,* οὐ πλέον τῆς πόλεως σταδίους ἀπέχοντα ἑπτὰ *subintell.* ἢ ἑπτὰ, *Paus.*

4. *Coniunctiones,* εἰ, ἐὰν, ἂν, ἢν, *cum Indicativo & Optativo, sæpius verò cum Subiunctivo construuntur, ut,* εἴ τις μὴ τρέφει γονεῖς, ἄτιμος ἔσω, *si quis non alit parentes, infamis esto* ἐὰν εἰς ἔργα τὴν χεῖρα κινῇς, ἡ γλῶττα ψαλλέτω, καὶ ὁ νοῦς προσευχέσθω, *cùm ad labores manum admoveris, lingua psallat & mens oret.*

Particula εἰ *habet vim conditionis, dubitationis, interrogationis, caussæ, & in iurando negationis, Psal. 94,* ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς κατάπαυσίν μου, *iuravi in ira mea, si introibunt in requiem meam, id est, non introibunt.*

Sæpe etiam εἰ *in priori membro ponitur, &* ἂν *in posteriori respondet.*

Parti-

Particula ἂν *habet vim potentialem seu fictionis incertæ notationis seu* ἀοριστολογίας, *& expletivam, seu* παραπληρωματικὴν. *De qua re fusissimè Crus. p. 822. & sequentibus.*

5. Καίπερ & καίτοι *crebrò iunguntur participiis,* ἢ ὑμεῖς οἰμώζεσθε ἤδη, καίτοι θεὸν ὄντες, ὡς φάτε, *& vos plorabitis iam, etsi Dii sitis, ut dicitis, Lucian.*

6. Κἂν *etsi, licet, cum Subiunctivo construitur,* ὁ διαβαλὼν φίλον μὴ εὐδοκιμείτῳ κἂν ἀληθῆ λέγῃ, *qui criminatur amicum, non laudetur, etiamsi vera dicat.*

7. *Caussales,* ὅτι, ἐπεὶ, ἐπειδὴ, ἐπειδήπερ, *& similes, plerunq; cum Indicativo construuntur, nisi oratio sit obliqua, ut Matth. 5.* μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται, *beati misericordes, quia & ipsi misericordiam consequentur.*

Finales ἵνα, ὡς, ὅπως, *& similes, sicut &* ὅταν, ἐπειδὰν, *plerunq; regunt Subiunctivum,* ἵνα γνῶτε, *ut cognoscatis,* ὅπως μὴ δοκείη, *ut ne videretur. Aliquando tamen & cum aliis etiam modis construuntur,* ὡς & ὥστε *sæpè cum Infinitivo,* ὡς ἂν ᾖ ῥᾷόν δύνασθαι νεῖν, *ut facilius posset natare, Lucian.*

Aliquando caussalis omittitur, Luc. 6. ἄφες ἐκβάλω τὸ κάρφος, *sine VT eiiciam festucam. Matth. 8.* ὅρα μηδενὶ εἴπῃς, *vide VT nemini dicas.*

Pleonasmus coniunctionum est frequens, ἀείτε

ἢ δὴ

ἢ δὴ ἢ δότε, & semper & tunc. Plato. ἢ γὰρ ἄνθρωπον ὑγιάζει ὁ ἰατρεύων, οὐκ ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός, non enim hominem sanat medicus, nisi per accidens.

Sic γὰρ in Interrogat. redundat, ἢ ζῇ γὰρ ἀνὴρ vivitne vir ille.

10. De ordine Coniunctionum sicut & de mutuo earundem connexu, utemq; compositione, vide Sylbur. in minori Clenardi Gramm. pag. 517. & seqq.

CAPVT IX. DE SYNTAXI Præpositionum.

Præpositionum ut varia est significatio, ita etiam varia constructio. Itaq; de singulis casibus ordine fuerit videndum. Construuntur enim nonnullæ cum solo Genitivo, nonnullæ cum solo Dativo, nonnullæ cum solo Accusativo. Et rursum aliæ cum Genitivo & Accusativo, aliæ cum Genitivo, Dativo, & Accusativo.

CVM GENITIVO SOLO.

Construuntur duæ monosyllabæ ἐξ & πρό: duæ dissyllabæ ἀντὶ & ἀπό.

Ex sequente consonante, vel ἐξ sequente vocali. EK vel

1. Significat, E, EX, ut ἐξ αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου, ex Ægypto vocavi filium meum, Matth. 2. ἐξ οὗ χρόνου, ex quo tempore.

2. A, Ab, ἐκ διὸς ἀρχώμεσθα, à Iove ordiamur, Aratus.

3. PRÆ.

3. PRÆ. ἐξ ἄλλων ὁδὸν ταύτην ἴσασιν, præ aliis hanc viam sciunt, Plat.

4 Exprimuntur Ablativo. ἐκ παντὸς τρόπου, omni modo, quacunq; ratione.

5. Assumit articulum à fronte, & Nominis vicem gerit, οἱ ἐκ τῆς στοᾶς, Stoici. οἱ ἐκ τοῦ περιπάτου, Peripatetici.

6. Similiter in verbis, ἔδοξεν ἐκείνῳ ἐκ τοῦ ζῆν μεταστῆσαι, hunc decrevit de medio tollere.

7. Exponitur Adverbio, ἤδη ἐκ πολλοῦ, iamdiu, iam pridem. ἐκ παλαιοῦ iam olim. ἐκ προαιρέσεως, ἐκ προνοίας, consulto, de industria. ἐξ ἀπροσδοκήτου, improviso, ex improviso, ἐξ ἑτοίμου, prompte. ἐκ δευτέρου, iterũ. ἐκ τοῦ φανεροῦ, aperte. ἐκ θεοῦ, divinitus. ἐκ ῥιζῶν, radicitus ἐκ ποδῶν procul. ἐκ περιουσίας abundanter. ἐκ τοῦ παραχρῆμα ex tempore statim, &c.

8. Item Gerundio, ἐκ τοῦ προσέχειν τοῖς πράγμασι τὸν νοῦν, adhibendo curam & laborem in rebus gerendis.

ΠΡΟ.

ΠΡΟ.

1. ANTE: ἀμήχανον τὰ μεγάλα πρὸ τῶν μικρῶν παιδευθῆναι, non potest fieri, ut magna discantur ante parva. πρὸ τῶν Τρωϊκῶν, ante Troiani belli tempora.

2. PRO: πρὸ παίδων καὶ γυναικῶν μάχεσθαι, dimicare pro liberis & uxoribus.

3. RRÆ: πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρεῖσθαι, bellum præ pace eligit. πρὸ θυρῶν, præ foribus.

4. Peri-

4. Periphrasi servit, οἱ περὶ ἡμῶν sc. γεγονότες, qui ante nos fuerunt, Maiores nostri.

ANTI. ANTI.

1. PRO, seu, vice, loco: οἱ ἀγαθοὶ ἀντὶ μικρῶν οἴδασι χάειν, boni pro parvis etiam sunt grati.
2. PROPTER, οὐκ οἶδα ἀντ' ὅτου, nescio quam ob rem.
3. CONTRA, ἀντί σου, contra te. Potiss. in compositis.

ΑΠΟ.

1. A, AB, ἀφ' ἵππων ἐπ' ὄνους, ab equis ad asinos
2. A, id est, post. ἀπὸ δείπνου ἡ cœna.
3. DE, ἀπὸ τῶν ἐμῶν δειπνήσεται, de meo cœnabitis.
4. PER, κατελύθη πόλεμος ἀπὸ προσευχῆς, per preces diremptum est bellum.
5. Exponitur Ablativo, ἀπὸ στόματος λέγειν, ore seu verbis referre.
6. Adverbio, ἀπὸ τότε, ex illo tempore. ἀφ' οὗ, ab eo tempore, quo. ἀπὸ τύχης, forte fortuna. ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, memoriter dicere.
7. Inservit periphrasi, οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. Stoici. οἱ ἀφ' Ἡρακλέους, Heraclidæ, Herculis nepotes.

CVM SOLO DATIVO.

ἐν & σὺν.

EN.

1. IN, κέδρος ἐν κακοῖς ἀγνωσία, ignorantia in malis, lucrum est, Eurip. ὦ ξύλον μακάριστον, ἐν ᾧ θεὸς ἐξετανύσθη, ὁ lignum felix, in quo Deus ipse

ipse pependit, oraculum Sibillæ, referente Nicephoro.

2. INTER, εὐλογημένη ἐν γυναιξὶ, benedicta inter mulieres, Luc. 1.

3. APVD: ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα, apud fortunatos fortunata omnia, Theocr. ἀχαλεπὸν ἀθλιωμένους ἐν ἀθλιωμένοις ἐπαινεῖν, Socr.

4. PROPTER: οἱ ἐθνικοὶ δοκοῦσιν, ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται Ethnici putant, propter multitudinem verborum se exauditum iri, Matth. 5.

5. Exponitur Ablativo: ἐν δακτύλῳ θεοῦ ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια, digito Dei Christus eiiciebat Dæmonia, Luc. 11.

6. Item per Participium, Nomen, aut Adverbium, ἐν ἐργῷ εἶναι, invisum esse, ἐν ἡδονῇ εἶναι, gratum esse, ἐν δέοντι opportunè, ἐν μέρει, vicissim, ἐν ἀκαρεῖ, subito, ἐν κύκλῳ, circulariter.

7. Ellipsis est: ἐν ᾅδῃ, ἐν διδασκάλου σε, οἴκῳ, in Orci, in præceptoris ædibus.

8. Item pro εἰς: ἐν ὅλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ, in universam Judæam, Luc. 7.

ΣΥΝ.

ΣΥΝ.

1. CVM: σὺν θεῷ, cum Deo, id est, volente Deo.

2. Adverbialiter: σὺν νόμῳ, legitimè.

3. Comitatum significat: οἱ σὺν Ἀντωνίῳ, Antoniani.

CVM SOLO ACCUSATIVO.

εἰς & ἀνά.

ΕΙΣ vel ΕΣ.

1. In:

ΕΙΣ.

1. IN: εἰς τὸν οὐρανὸν βλέπειν, oculos in cœlum attollere.

2. ERGA, adversus: τῇ ἡμῶν εἰς ἐμὲ εὐνοίᾳ, vestra erga me benevolentia. τὰ εἰς ὑμᾶς ἁμαρτανόμενα, peccata quæ adversum nos committuntur.

3. AD: τὸ ξίφος ἀμφιζωννύειν, μὴ πρὸς φόνον ἀλλ' εἰς ἄμυναν, ensem accingere non ad cædem, sed ad defensionem.

4. APVD: εἰς ἅπαντας γνώριμον, apud omnes notum.

5. PROPTER: εἰς τὸ κάλλος, propter pulchritudinem. ἤκουεν εὖ εἰς δικαιοσύνην τε καὶ φιλοξενίαν, bene audiebat propter justitiam & hospitalitatem.

6. Cum ellipsi: εἰς διδασκάλου sc. οἰκίαν, in præceptoris ædes.

ΑΝΑ. ANA.

1. PER: ἀνὰ στρατὸν, per exercitum.

2. In: ἀνὰ στόμα ἔχειν, in ore habere, conviciari.

3 Exponitur Ablativo, ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν. singulis diebus. ἀνὰ πᾶν ἔτος, singulis annis.

4. Adverbialiter, ἀνὰ χρόνον, post, progressu temporis, ἀνὰ μέρος, vicissim.

5. Absolute positum, usurpatur pro numerali distributivo: ὑδρίαι χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς. hydriæ capientes singulæ circiter metretas seu amphoras binas aut ternas, Io. 2. ἀνὰ δηνάριον ἔλαβον, singuli denarium acceperunt, Mat. 20.

CVM GENITIVO ET ACCVSATIVO,

κατὰ, ἀμφὶ, μετὰ ὑπὲρ.

KATA.

1. *Cum* GENITIVO, CONTRA, εἰ ὁ θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν, *Si Deus pro nobis, quis contra nos? Rom. 8.*

2. DE, κατὰ τῶν πετρῶν πίπτειν, *de saxis deiicere.*

3 IN, εἰς: κατὰ γῆς πίπτειν, *in terram cadere.* καὶ πετρῶν σπείρειν, *in petras, vel supra petris semen spargere.*

4. PER: κατὰ τῶν παίδων ὀμνύειν, *iurare per caput liberorum, Demosth.*

5. POST: ἀ, καὶ νώτα, *a tergo.*

1. *Cum* ACCVSATIVO, IVXTA, *secundũ*, τοῖς μὴ καὶ σάρκα περιπατοῦσιν, *iis qui non secundum carnem ambulant, Rom. 8.*

2. PRO, κατ' ἀξίαν, *pro dignitate,* καὶ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, *pro modo facultatum.*

3. IN, καὶ τὴν ἀγορὰν, *in foro,* κατὰ μάχην, *in prælio.*

4. PER: καθ' αὑτὸ, *per se,* κατ' ὄρος, *per montem.* κατὰ πόλεις, *per urbes oppidatim,* καὶ κώμας, *vicatim.* κατ' ἄνδρα ἕκαστον, *viritim.*

5. Periphrasi *inservit,* οἱ καθ' ἡμᾶς, *nostræ memoriæ homines.* οἱ καθ' ἀγορὰν *causidici.*

6. *Ablativo exponitur,* καὶ ταυτὸ, *eodem modo.*

8. *Frequentissimè autem omittitur,* ἱδρῶσι τὸ μέτωπον, *in fronte sudant.* τὸν αὐτὸν τρόπον, *eodem modo.*

ΔΙΑ

ΔΙΑ.

1. *Cum* GENITIVO, PER, Διὰ βίου παντὸς, *per omnem vitam.*

2. IN, Διὰ χειρὸς ἔχειν, *in manu habere.*

3. *Ablativo exponitur,* Διὰ μέλανος γράφειν, *atramento scribere.*

4. EX, δι' ἀλφίτου πεπιημένος, *è farina confectus.*

5. *Adverbialiter,* Διὰ τάχους ἢ ταχέων, *celeriter.*

1. *Cum* ACCVSATIVO *propter,* Διὰ τί *quamobrem.*

2. PER, Διὰ θεὸς ἐσώθην, *per Deos, seu Deorum beneficio servatus sum.* Διὰ ἐμὲ γε, *quantum in me est.*

ΜΕΤΑ.

1. *Cum* GENITIVO: CVM: ἔστι δὲ πολισμὸς μέγας, ἡ εὐσέβεια μετ' αὐταρκείας; *est autem quaestus magnus, pietas cũ animo sua sorte cõtento.*

2. *Periphrasticè:* οἱ μετ' αὐτοῦ, *socij eius.*

1. *Cum* ACCVSATIVO, POST: μετὰ τὰ δεινὰ φρονιμώτερος, *post mala prudentior.* μετὰ τὴν ἑορτὴν, *post festum.* μετὰ τὰ λουτρὰ, δίψα, *post balneum sitis.*

2. In, INTER: βάκτρον αὐτῷ ἦν μετὰ χεῖρας, *baculum habebat in manibus.*

3. *Absolutè:* μετὰ δὲ ἡμέρα τρίτη, *tertiò autem die post.*

ΥΠΕΡ.

1. *Cum* GENITIVO SVPER, *supra:* ὑπὲρ

γῆς χάλαζα συνίσταται, supra terram grando concrescit, Plato.

2. DE, super: ὑπὲρ σαυτοῦ μὴ φέρε σὺ ἐγκώμιον, de teipso ne dixeris encomium.

3. PRO, propter: λόγος ὑπὲρ κτησιφῶντος, oratio pro Ctesiphonte, ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τοῦ ἰδίου, propter commodum privatum. Et sic sæpè cum articulo & verbo, ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν καλῆς δόξης, ut gloriam consequerentur.

1. Cum ACCVSATIVO, SVPRA, ultra: ὑπὲρ τὸ πρέον φρονεῖν, ultra peram sapere, proverb.

2. Periphr. τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς, ὁδὸν πρὸς ἡμᾶς, quæ supra nos sunt, seu captum nostrum superant, nihil ad nos.

GENITIVO, DATIVO ET ACCVSATIVO.

πρός, πρόσ, πρεί, ἀμφί, ὑπό, ὑπέρ.

ΠΡΟΣ. ΠΡΟΣ.

1. Cum GENITIVO: à, ab, de, ex, πρὸς θεοῦ τἀγαθά, à Deo bona πρὸς οὐρανοῦ, à cœlo.

2. CORAM, contra, per, cum, πρὸς θεοῦ καὶ πρὸς ἀνθρώπων ἀναίτιος, coram Deo & hominibus innocens, πρὸς ἐχθροῦ, contra inimicum, πρὸς Διὸς φέρειν, quasi per Iovem dic, πρὸς ἀγαθοῦ εἶναι, cum utilitate esse.

Periphrastice, οἱ πρὸς αἵματος, sanguine iuncti.

Cum

Cum DATIVO: AD, prope, apud, in, præter, ultra. πρὸς τούτοις, ad hæc, πρὸς τοῖς ποσὶν, prope pedes. πρός ταις ἀγκάλαις κομίζειν, in ulnis gestare. πρὸς τοῖς εἰρημένοις. præter ea, quæ dicta sunt.

1. Cum ACCVSATIVO: AD, contra, erga, cum, apud, præ, pro, circa, propter, inter: οὐδὲν πρὸς ἐμὲ, nihil ad me attinet. πρὸς κέντρον λακτίζειν, contra stimulum calcitrare. φιλία πρὸς θεὸν amor erga Deum. διελύσατο πρὸς αὐτὸν, transegit cum eo. πρὸς θεὸν ἦν ὁ λόγος, verbum erat apud Deum. σμικρὰ ἂν εἴη πρὸς ταῦτα, parva fuerint præ hisce, πρὸς ἀξίωμα, pro dignitate. πρὸς τὴν γένησιν, circa generationem. τεκμήριον πρὸς ἡμᾶς φιλίας, piguus amicitiæ quæ inter nos est.

2. Adverbial. & periphrasticè: πρὸς βίαν, vita, πρὸς τοὺς θεοὺς, res divinæ.

ΠΑΡΑ.

Cum GENITIVO: à, ab, de, ex, præ, supra, παρὰ τοῦ πατρὸς, à patre, παρ' ἐμαυτοῦ, de meo, παρὰ πάντων. præ omnibus.

Cum DATIVO: APVD, prope, παρὰ τῷ θεῷ πάντα δυνατά ἐστι, apud Deum omnia sunt possibilia. Matth. 19. παρ' ἐμοὶ, apud me, id est, meo arbitrio, mea sententia.

Cum ACCVSATIVO: AD, per, inter, præter, propter, contra. παρά σὲ ἔρχομαι, ad te venio, παρ' ὅλον τὸν βίον, per omnem vitam. παρὰ

τὸν πλοῦν, *inter navigandum*. παρὰ γνώμην, *præter sententiam*. παρὰ τὸ; *quamobrem, propter quid?* τὰ παρὰ φύσιν, *quæ contra naturam sunt.*

ΠΕΡΙ & ΑΜΦΙ.

Eandem & structuram & significationẽ habent. περὶ *autem est usitatior præpositio:* ἀμφὶ *cum Dativo & Genitivo magis est Ionica.*

Cum GENITIVO. de, pro, propter, præ, circum: ἔστι δ' ἀνδρὶ φάμεν ἐοικὸς ἀμφὶ δαιμόνων καλὰ, *est autem conveniens hominem de Diis honeste loqui, Pind.* πρὸ ψυχῆς μάχεσθαι, *pro anima pugnare.* τῆς δ' ἀμφὶ, *propter hanc.* περὶ πάντων, *præ omnibus,* ἀμφὶ ταύτης τῆς πόλιος. *circum hanc urbem.*

Cum DATIVO: circum, apud, de, propter: ἀμφ' ὤμοισι *circum humeros, Hesiod.* ἀμφί σοι λείψα φύλακα, *apud te relinquam custodem.* ἀμφὶ τῷ θανάτῳ αὐτῆς, *de morte eius.* κτεῖνεν ἀμφ' ἐμοὶ, *occidit propter me.*

Cum ACCVSATIVO. circa, circiter, in, erga: περὶ τὰ φοβερὰ ἡ ἀνδρεία *circa formidulosa versatur fortitudo.* ἐλέγοντο περὶ τριακοσίους ἀποθανεῖν, *dicebantur occubuisse circiter trecenti.* τοιοῦτος γίνου περὶ τοὺς γονεῖς, *talis esto IN, seu Erga parentes.*

Periphrasis hic est frequentissima: οἱ περὶ τὰ ἱερὰ, *qui sacra tractant. Sæpeq; significatur comitatus, seu soli asseculæ interdum sola persona princeps; interdum persona princeps cum suis.*

ΥΠΟ

ΥΠΟ.

Cum GENITIVO, *sub, ab, ex, præ, per:* ὑπὸ γῆς *sub terra,* ὑπὸ δ' πυρὸς καταναλίσκεται, *ab igne consumitur.* νοσεῖ ὑπὸ πόνου, *ægrotat ex labore.* δακρύει ὑφ' ἡδονῆς, *lacrymatur præ voluptate* ὑπὸ σκότους, *per tenebras.*

Cum DATIVO, *Sub, cum, ex:* πόπον ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, *locum sub terra profundum.* ὑπὸ ῥάβδοις ἢ πελέκεσι, *cum fascibus & securibus,* ἐπαλαιπώρει ὑπὸ τραύματι ἐξαισίῳ, *languebat ex vulnere immani.*

Cum ACCVS, *sub, ad,* ὑπὸ γῆν *sub terram.* ὑπὸ νύκτα *sub noctem.* ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, *ad Ilium venit.*

ΕΠΙ.

Cum GENITIVO, *super, in, per, coram, penes, versus, erga, ad, cum, de:* θεοῦ θέλοντος, καὶ ἐπὶ ῥιπὸς πλεύσῃς, *Deo volente, naviges etiam super vimine.* prover. ἐπὶ ξένης εἶναι, *in peregrino solo esse.* ἐπὶ σεαυτοῦ, *per teipsum, tuo Marte.* ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, *coram tot testibus.* ἐπὶ σοὶ δήμου ἔσω ἡ κρίσις, *penes populum esto iudicium.* ἐπ' οἶκον, *domum versus.* ἐπὶ τῶν δεομένων χρηστὸς, *erga petentes benignus,* ἐπὶ τὴν ὁδὸν, *ad, vel prope viam.* ἐπὶ πόλεων λέγεται, *de urbibus dicitur. Huc refer formulas illas.* οἱ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, *ab epistolis* οἱ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, *a secretis, &c.*

Cum DATIVO, *super, ad, iuxta, propter, penes, contra, post, in:* ἐφ' ἵππῳ, *super equo,*

ἐπὶ βασιλεῖ, penes regem. ἐπὶ τοῖς πένησι, contra pauperes, ἐπὶ πρώτῳ, post primum, τὸ ἐπ' ἐμοὶ, quantum in me est, &c.

Cum ACCVSATIVO. *in, vel ad, versus, super, adversus:* ἐπὶ γλῶσσαν ἐλθεῖν, *in buccam venire.* ἐπὶ τὰ χείρω λαμβάνειν, *in deteriorem partem accipere,* ἐπὶ τί; *ad quid? quamobrem?* ἐπὶ δεξιὰν, *versus dexteram.* ἐπ' ἀριστερὰ, *ad dextram,* ἐπ' ἀσπίδα, *ad sinistram (dextra enim manu tenetur hasta, sinistrâ clypeus,* (καθίζεσθαι ἐπὶ τὸ πῦρ ἑστίαν, *considere super focum,* ἐπὶ βασιλέα, *adversus regem, Demosth.*

Plura qui requirit, cùm de significatione, tùm de cõpositione præpositionũ cognoscere, legat Sylburgium in minori Clenardo. pag. 485. & seqq. Crusium in Syntaxi, Henr. Steph. in Thesauro.

CAPVT X. DE SYNTAXI Figurata.

Quænam est ratio Syntaxeos figuratæ apud Græcos?

Eadem quæ apud Latinos. Habent enim & Græci Syllepsin, Evocationẽ, Zeugma, Prolepsin Synthesin, Synecdochen, Enallagen, Antiptosin, Eclipsin, Pleonasmũ, Anacoluthon, Tmesin, Anastrophẽ, Hyperbaton, Synchysin, Hypallagẽ. Quorum omnium exempla cum Latinis magnam partẽ congruentia in Syntaxi ponit Crusius: & deinceps in tertio libro nonnulla etiam suo loco attingentur.

Finis libri secundi.

LIBEL-

LIBELLUS

DE VARIETATE DIALECTORVM RRÆCIPVARVM: ITEMQVE DE proprietate poetica: & retexendis Græcorum metris.

OTHONI GVALTPERIO S. TH. D. M. Georgius Meisnerus Collega.

VT rosa suave rubens fragrantem spargit odorem,
Cum matura, nova luce, colorat humum:
Naiades q; Deas Tyrio sat murice picta
Allicit & capiti nectere serta monet:
Vt nemora ac rupes testudine mollit Orpheus:
Decolor ut magnes dura metalla trahit:
Sic trahis & dictis animos & pectora mulces,
Gualtperi, Charitum Castalidumq; decus.
Seu Latios docte fundas numerosq; modosq;:
Seu Graia libeat voce sonare melos.
Seu sacra depromas Hebræa mistica linguæ:
Seu quæcunq; sagax lemmata mente notes.
Vnũ hoc ex multis probat hic bello aureus arte
Et methodi fulgens dexteritate liber.

Sic rapit hic omnes, ut nec rosa verna puellas
Nec magnes ferrum, nec nemora Ismarius.
Quisquis Cecropias ardes attendere Athenas
Hunc versa & docili mente reconde librum.
Si te Mæonidis dialectus Ionica tangit,
Hunc versa & docili mente reconde librum.
Si forte arridet Siculi vox Dorica vatis.
Hunc versa & docili mente reconde librum.
Si iuvat Æolicæ dialectum addiscere linguæ,
Hunc versa & docili mente reconde librũ.
Aut si nativam satagis vim nosse poësis,
Hunc versa & docili mente reconde librum.
Volve, revolve librum grates q; exolve labore
Dignas si Charitum nomina salva cupis.
Perge, age, Gualtperi, labor omnibus iste probatur
Nec Momi livor, quod reprehendat, habet.
Perge, age, Gualtperi: sic ipsæ Heliconis alumnæ
Te redament, sic te basiet alma Charis.

DE DIA-

DE DIALECTO ATTICA.

CAPUT I. DE GENERALI Atticorum contractione.

Quinam ex Classicis scriptoribus Dialectum hanc potissimùm excoluêre?

DEmosthenes, Isocrates, Plato, Thucydides, Xenophon, pluresq; alij, inter quos tamen omnes Aristophanes ferme ἀττικώτατος solet videri.

Quid generatius de Dialecto Attica notandum.

Malle Athenienses contractionibus uti, sicut Iones dissolutionibus.

1. Oritur autem contractio seu crasis illa, primò, E DVABVS VOCALIBVS BREVIBVS: ut οὑμὸς, pro ὁ ἐμὸς, meus. οὑλύμπιος, pro, ὁ ὀλύμπιος, olympius. οὖνος, pro ὁ ὄνος, asinus, τοῦπος, τοὖργον. τοὔλαιον, pro τὸ ἔπος verbum, τὸ ἔργον opus, τὸ ἔλαιον oleum. οὑπὶ & τοὐξ pro ὁ ἐπὶ & τὸ ἐξ. προὔργου, προὐλίγου pro, πρὸ ἔργου ex re, seu operæ pretium, πρὸ ὀλίγου, paulò ante: Itẽ ὠνὴρ, ὤνθρωπος, ὤνεμος, pro ὁ ἀνὴρ vir, ὁ ἄνθρωπος homo, ὁ ἄνεμος ventus. Sic ὤδωνις & ὤστοργος, pro ὁ Ἄδωνις Adonis, ὁ ἄστοργος immitis. Sic

tis. Sic τὠνόλβιον, pro τὸ ἀνόλβιον infortunatum, τ' ἐρχαῖον, pro τὸ ἀρχαῖον antiquum. τὤγαλμα & τ' ὠμπέχονον, pro τὸ ἄγαλμα simulacrum, τὸ ἀμπέχονον indumentum. Non tamen semper in neutris, crasis hæc ex ο & α fit in ω, sed sæpe in ᾳ, τἄλλο & τἄρθρον, pro τὸ ἄλλο alterum, τὸ ἄρθρον articulus. Item Syncopen habes, τἀνάφορον, pro τὸ ἀνάφορον vectis humerarius, τἀργύριον, pro τὸ ἀργύριον argentum. In neutro plurali sequenti α vel ε crasis fit in α. ut τἄλφιτα pro τὰ ἄλφιτα, farinæ, τἀρχαῖα pro τὰ ἀρχαῖα antiqua, τἄλεα pro τὰ ἔλεα lanæ, τἀναντία pro τὰ ἐναντία contraria. τἀν, τἀκ, τἀπὶ pro τὰ ἐν, τὰ ἐκ, τὰ ἐπὶ. Sequenti ο, crasis fit in ω, ut τὠστέα, pro τὰ ὀστέα ossa. Item, litera propter spiritum mutatur, θοιμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, vestis. ϑαμάξιον pro τὸ ἁμάξιον curriculus.

2 E BREVI & LONGA VOCALI, ut ϑώμισυ, pro τὸ ἥμισυ dimidium: apud Eustath. τὠμισυ per τ.

3. E LONGA & BREVI VOCALI, ut μὤν, pro μὴ ἐν, non in. μὴνδικα pro μὴ ἐνδικα, non iusta. ἠτέρα pro ἑτέρα, Eustath. quæ syncope magis est, quam crasis.

4. E BREVI VOCALI & diphthongo, ut ὠκέτελψ pro ὁ οἰκέτελψ domesticus.

5. E DIPHTHONGO & brevi vocali, ubi Attica crasis dominatur. ut κἄδικα pro ἡ ἄδικα & iniqua, κἀγω, κἀμοὶ, κἀκεῖ, &, καἰκεῖ, pro ἐγὼ

ἐγὼ & ego, ἢ ἐμοὶ & mihi, ἢ ἐκεῖνος & ille ἢ ἐκεῖ & illic. Sic κἀκ', κἀς, κἀν κἀπὶ pro ἢ ἐκ ἢ ἐς, καὶ ἐν, ἢ ἐπὶ. At κἂν pro ἢ ἂν etsi. Item κὴν pro ἢ ἐν Theocrit. Idyll 15. Aristo, κἄπειτ' ἔλφα μεκάσπόδει, κἄπνιγε κἀπέτριβε, pro καὶ ἔπειτα ἢ ἐσπόδει. ἢ ἔπνιγε, ἢ ἐπέτριβε, & deinde tõdebat me & fodicabat, & suffocabat, & atterebat. Sic καλοκἀγαθὸς probus, & καλοκἀγαθία probitas. Item χὠκύων, pro καὶ ὁ κύων, & canis. χὤτι, χὤπως, pro ἢ ὅτι, & quod, καὶ ὅπως & ut. At χὠξυμπόται, pro καὶ οἱ ξυμπόται, & compotores. In plurali ᾧλλοι & ᾧρνες, pro οἱ ἄλλοι cæteri, οἱ ἄρνες agni. Sequente ε, in ου, ut οὑμοὶ, pro οἱ ἐμοὶ, mei. οὑπιχώριοι pro οἱ ἐπιχώριοι, incolæ.

Porro in Obliquis, τὠπόλλωνος, pro τοῦ Ἀπόλλωνος Apollinis. τὠγάλματος pro τοῦ ἀγάλματος. simulacri. In Dativo, τῷπόλλωνι pro τῷ ἀπόλλωνι. Sequenti ε in Genitivo, crasis abolet ε, ut τοὐμοῦ τοὐλατῆρος, pro τοῦ ἐμοῦ, mei, τοῦ ἐλατῆρος, agitatoris, τοὖν pro τοῦ ἐν. τοὔνεκα, pro τοῦ ἕνεκα. manente τ. οὕνεκα pro οὗ ἕνεκα.

Item syncope pro crasi. τἀνδρὸς τἀνδρὶ τἀνθρώπῳ, pro τοῦ ἀνδρὸς, τῷ ἀνδρὶ, τῷ ἀνθρώπῳ. Sic ἐκ τἀγαθοῦ, ἐν τἀγαθῷ, εἰς τἀγαθὸν, ebono, in bono, in bonum: Dionys. Areop. In fœmininis rarissimè. τῇλεφαντίνῃ, pro τῇ ἐλεφαντίνῃ elephantinæ, eburneæ.

6. E LONGA VOCALI & Diphthongo: ut μηὕρω, pro μὴ εὕρω, non invenero.

7. E DI-

7. E DIPHTHONGO & longa vocali: καὶ θημετέρου pro οὗ ἡμετέρου nostri. τῇδε θημέρᾳ pro τῇδε τῇ ἡμέρᾳ, hoc die ὁσημέραι pro ὅσαι ἡμέραι.

8. E DVABVS DIPHTHONGIS, ut ἐγῶμαι & ἐγῶδα, pro ἐγὼ οἶμα, ego puto, ἐγὼ οἶδα, ego novi. κᾆτα, pro καὶ εἶτα & deinde, κῷνων, pro καὶ οἶνον & vinum. At κῶνων sine Iota subscripto, pro καὶ ὄνον, & asinum, κοὐκ pro καὶ, σοὐκ κοὐ, pro καὶ οὐ &c. Sylburg.

CAPVT II. DE LITERARVM & Diphthongorum mutatione.

Quænam sunt literarum & diphthongorum mutationes apud Atticos?

IN LITERIS VOCALIBVS, pro ε ponunt η ut ἠδυνάμην pro ἐδυνάμην poteram. Item υ pro ε, ut docet Ioan. Gramm. & exempla contractionum ostendunt, ut τοὔνδυμα & τοὔγκλημα, pro τὸ ἔνδυμα & τὸ ἔγκλημα crimen indumentum.

In fine addunt iota certis nimirum nominibus, pronominibus & adverbiis, ut οὑτοσὶ, τουτονὶ, νυνὶ pro οὗτος, οὗτον, νῦν.

Item ο quandoq; per ectasin quandam vertunt in ω, ut εὐρώεντα δόμον, vastam domum, Hesiod. vers. 152. pro εὐρόεντα, Tzez. 5.

EX CONSONANTIBVS.

Primò γ substituunt pro λ, ut μόγις pro μόλις, vix ægre. Corinth.

Deinde

Deinde γ pro κ, secundum Atticos recentiores ut γναφεῖον pro κναφεῖον fullonis officina. Posterior enim scriptura per κ, priscis Atticis erat usitata, παρὰ τὸ κνᾶν quod est ξύειν, Aristoph. Scholiastes.

Item β pro γ, ut βλήχων pro γλήχων, dictamnus seu pulegium sylvestre.

Pro ζ ponunt ττ, ut pro συρίζειν dicunt συρίττειν, fistula canere, vel Syrum agere, hoc est, molliculum esse. Corinth.

Pro θ ponunt τ, ut pro κολοκύνθην dicunt κολοκύντην, cucurbitam. Athen. κολοκύντης ἡγιέστερος, proverbium.

Item pro θ ponunt φ, sicut Æoles, ut φλᾶν pro θλᾶν collidere. Eustath. Iliad α.

Pro ν ponunt λ, ut πλεύμονα pro πνεύμονα, pulmonem. Henr. Steph. in thes. Alc. apud Plutarchum, τέγγε πλεύμονας οἴνῳ. τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται, irriga pulmones vino, astrum enim exoritur.

Literam τ Attici & Cyprii nominibus & verbis per pleonasmum inserunt ut πτόλιν pro πόλιν, urbem, πτόλεμον pro πόλεμον bellum, ἀνύτω pro ἀνύω perficio. ἀρύτω pro ἀρύω haurio, Eustath. Iliad. α.

Pro σ ponunt ρ, ut θαῤῥαλέως pro θαρσαλέως confidenter ἄῤῥενα pro ἄρσενα masculum. Cor. & Ioann. Grammat.

Item pro λ ponunt ρ, ut, κρίβανος pro κλίβανος

βάνος Clibanus. Quanquam Etymologus κλίβανον Doricum esse dicat. H. Steph. t. 1.

Et iterum σ immutant modo in τ, ut θάλαττα pro θάλασσα mare; modò in ξ, videlicet in præpositione σὺν & eius compositis, ut ξύμπας pro σύμπας universus. ξυμφορὰ pro συμφορὰ calamitas. ξυνέηκε pro συνέηκε commisit, Iliad. α. ver. 8. ubi addit Eustat. σὺν ἄδηλον δὲ ἴτι ἀττικῶν ὄδιον, τὸ τὴν σὺν πρόθεσιν, ξὺν λέγειν. Ξὺν τῷ θεῷ πᾶς καὶ γελᾷ κωδύρει, omnes Deo volente vel rident vel lugent, Soph. in Aiace. Neq; in præpositione σὺν solùm, σ mutatur in ξ, sed in aliis quoq; vocibus, ut ἀναξυρὶς ἐκ τοῦ ἀνασύρεσθαι Eustath. ibid.

Item χ mutant in ξ, ut διξὰ dupliciter, τριξὰ tripliciter, πενταξὰ quinquefariam, pro δίχα τρίχα, πέντα χα Eustath. ibidem. Quanquam Ioanni Grammatico & Corintho Ionicum hoc potius videatur.

Deniq; τ ponunt pro σ, ut τεῦτλον pro σεῦτλον Beta. Hom. in βατραχομ. ὐ τεύτλοις χλυροῖς ἐπιβόσκομαι. τήμερον pro σήμερον hodie.

Ex DIPHTHONGIS, αι οι, & υ sæpe posteriorem abiiciunt, ut, pro κλαίειν, flere, ποιεῖν, facere μῦαν muscam, dicunt κλάειν, ποεῖν, μῦαν. Ita ἕταρος pro ἑταῖρος socius: quamvis simile quippiam apud Æolios & Dores quoque reperiatur, ut testis est Corinthus.

CAPVT III. DE DICTIONIS Affectionibus, id est, de Spiritu, Accentu, & Apostropho.

Quid

Quid habet peculiare dialectus Attica in dictionis affectionibus.

Hoc in primis notandum videtur, quod monet Eustath. Iliad. α. Atticos gaudere aspiratione in vocabulis ἀθροισμοῖς sive coacervativis, ut ἅλα mare, ἅπας omnis, ἅλις satis: quibus & addit vocem ἁδὴς è poetico ἄϊδυς. Sed reiicit hanc sententiam de voce ἁδὴς Henr. Steph. in thes. t. 1. pag. 12.

Excipitur ἀθρόες, densi, conferti, in quo magis ἀθροισμὸν potest videri. H. Steph. ibidem.

Accentus *Atticè in penultimam transfertur, qui natura sua erat in ultima, ut μνέλεως Menelai, πόλεως urbis.*

Item Attica vetustior à recentiore uspiam recedit, ut τροπαῖον priscè, τρόπαιον more recentiorum, id est trophæum.

Apostrophum *Attici & Poëta etiam in initio vocis amant, quum videlicet vocalis brevis à præcedente longa obliteratur, ut μέλλω ξεμεῖν, pro μέλλω ἐξεμεῖν, evomiturus sum. Aristoph. Sic ὦ γαθὲ pro ὦ ἀγαθὲ, ô bone, ἢ γαθὴ pro ἡ ἀγαθὴ bona illa. Sic πᾶ ϛι. pro πᾶ ἐϛι, ubi est, & μὴ ϛι, pro μή ἐϛι non est. Æschil. μὴ πλακτίσῃς, pro μὴ ἀποπλακτίσῃς, ne calcitraveris: μὴ δύρεσθε, pro μὴ ὀδύρεσθε, ne plorate. Item τῇ γορᾷ pro τῇ ἀγορᾷ foro: τῇ κλησίᾳ. pro τῇ ἐκκλησίᾳ concioni. Sic. τῷ χλῳ pro τῷ ὄχλῳ turbæ & τῷ κ, pro τῷ ἐκ.*

Nonnunquam verò scribuntur coniunctæ, ut, ὦναξ, ὦνερ, ὠνθρωπε, *pro* ὦ ἄναξ *ô rex,* ὦ ἄνερ *ô vir,* ὦ ἄνθρωπε, *ô homo.*

CAPVT IV. DE ARTICVLIS.

Quid habendum de Articulis?

Articulos ὅδε, ἥδε, τόδε. *Attici pronunciant,* ὁδὶ, ἡδὶ, τόδι: *& sic in reliquis casibus* τηςδὶ τηνδὶ, *Item* τηδὶ, *pro* τῇδε: *&* ὡδὶ *pro* ὧδε, *Hen. Steph. t.2.*

Qui & pro ὅτινος *ab* ὅςις *dicunt* ὅτου, *poetic.* ὅου *Homer. Odyss.α. pro* ὅτινι, ὅτῳ, *Sophocl. in Aiace.* ἐννέπειν δ' ὅτου χάριν σπουδὴν ἔθου τήνδε, *dicere cuius gratia operam hanc susceperis.*

Item annectuntur particulæ, δὴ οὖν, ποτὲ, *ut* ὁτουδὴ *cuiusvis, cuiuslibet.* ὁτῳδὴ *cuivis.* ὁτῳδήποτε ἕνεκα, *cuiuscunq; rei gratia,* ὁτῳδήποτε συνῴκισε τὴν ἑτέραν, *cuicunq; elocarit alteram. Æsch.2.* ὁτουσοῦν, *cuiuscunq;. Plato.* ἄλλω ὁτῳοῦν *alii cuicunq;. Idem* ὁτοῦν *quodcunq;.*

Item ἅττα *pro* ἅσσα, *seu* ἄτινα. *Est enim illud compositũ ex* ἄ *&* σα, *Megarẽ sium lingua significante* τινα. *Quemadmodum &* ἄττα *vel* ἅσσα, *id est,* τινὰ, *aliqua, quædam, H. Steph. t.2. p.1505.*

Nec non ἅπερ, *pro* καθάπερ *per ellipsin præpositionis* κατὰ. *Aristoph. in Ranis.*

CAPVT V. DE NOMINIBVS.

Ostende dialectum hanc in Nominibus?

Vocativus *singularis in omnibus declinationibus Atticè similis est Nominativo Chal. p.107*

Quod

Quod verò in duali ac plurali quoq; Nominativus & Vocativus sunt similes, hac fit generaliter, Gaza lib. Grammat. 2.

In tertia declinatione *quadam neutrius generis, Attica quædam consuetudine instar pronominum quorundam ν ultimum abiiciunt, ut* ἄλλο, τοῖτο, τοσσῦτο, πηλικοῦτο, *pro* ἄλλον, τοῖτον, τοσσῦτον, τηλικοῦτον: *quanquam & hac posteriore forma usquam reperiantur.*

Quarta simplicium *prorsus Attica est ex tertia videlicet magnam partem descendens. Omnia enim in αϛ desinentia in tertia, efferuntur per εως in Quarta. Cùm verò de hac apud plerosq; Grammaticos integre tradatur, supervacaneum fuerit, copiosius hic eam attingere. Notandum tamen quinq; voces in Accusativo singulari more antiquissimorum Atticorum ν abijcere, quemadmodum alioqui in omnibus Accusativis huius declinationis abijcere solebant, videlicet* ἄϑω, ἕω, κέω, κῶ. λαγώς *pro* ἄϑων, ἕων, κέων, κῶν, λαγών, *Addunt nonnulli &* πέω. *Teon. Gaza lib. 2, Gramm. Chalc. pag 106.*

Gaza quoq; ad hanc declinationem ea refert vocabula, quæ Dorico more declinantur, ablato σ, *ut,* λάϑ, λάα *lapis,* παδῆς, παδῆ. *Item ex quarta contractorum quædam huc refert, ut* ἥρως, ἥρωϑ, ἥρω, μίνως, μίνωος, μίνω *Attic. Gaza lib. 2. Gramm.*

In quinta simplicium, πέλεκυς, *bipennis,* πῆ-

χυς ulna, πρέσβυς legatus, Genitivum Atticè faciunt πελέκεως, πήχεως, πρέσβεως.

Item composita à ποῦς ex quinta simplicium transferuntur ad primam, ut ἑπτάπους, ἑπτάποδος. Atticè in prima dicitur ὁ ἑπταπόδης, οὗτ ἑπταπόδου. Item pro δίπους, δίποδος, isosyllabè dicunt δίπου, δίπουν. Sic οἱ δίπουν.

Accusativum singularem per Atticam apocopen abbreviant, ut pro ἀπόλλωνα, ποσειδῶνα, dicunt ἀπόλλω, ποσειδῶ, pro οὐδὲν, seu οὐδὲ ἕν, Aristoph. in Pluto habet οὐδεὲν.

DE DECLINATIONIBVS contractis.

Jn prima Contractorum, Homerus & Hesiodus Atticè δενδρέω canunt, pro δένδρεϊ, à δένδρος εος.

In Accusativo singulari, Atticè quandoq; η vertitur in α, ut pro ὑγιῆ dicitur ὑγιᾶ. Observandum tamen, hoc fieri in iis vocibus, ubi η est purum. Chalcond. pag. 106.

Item propria quædam nomina in ης, ex hac prima contractorũ ad primam simpicium reducuntur, ut ὁ ἀριστοφάνης, τὸν ἀριστοφάνην. Itẽ ἡρακλέην, pro ἡρακλέη. At vero Chalcondylas nominatim de Accusativo tantum monet, cùm inquit: τῶν εἰς ης διὰ οὗτ εος κλινομένων, τὴν συναιρουμένην αἰτιατικὴν οἱ ἀττικοὶ ἐπὶ τῶν κυρίων μετ οὗτ προφέρουσι, τὸν Δημοσθένην λέγοντες, καὶ τὸν ἀριστοφάνην.

In se-

In secunda Contractorum, *Dativus singularis Atticè contrahitur,* ὄφει *pro* ὄφεϊ.

In Genitivo secundæ huius, Atticè τῆς πόλεως *in singulari,* τοῖν πόλεων, *in duali, &* τῶν πόλεων, *in plurali dicimus, à Genitivis videlicet communibus* πόλεος, πολέοιν, πολέων.

In tertia Contractorum, *in Genitivo singulari Atticè pro* ο *substituitur* ω, *ut* βασιλέος *communiter, Atticè* βασιλέως.

Accusativum singularem à Nominibus in ις *purum desinentibus, contrahunt in* α, *ut* πειρασέα πειρασᾶ. *Isoc. in Areopag.* εἰς τ' πειρασᾶ φεύγειν πλείονας ἢ πεντακισχιλίους ἠνάγκασεν. *Et rursum in Genitivo,* πειρασέως πειρασῶς, *Atticismo duplici.* Vide de hac voce Ciceronem lib. 7. Epist ad Atticum, epist. 3.

Thucydides consimili ratione in Accusativo plurali δωριᾶς *dicit, pro* δωριέας, *Dorienses. Et Lycophron in Accusativo singulari* ε *impurum contrahit,* Φονῆ, *pro* Φονέα, *percussorẽ: quanquã & Apocope quædam videri possit, pro* Φονῆα.

In plurali quoq; pro βασιλέες, βασιλεῖς, *veteres Attici dicunt* βασιλῆς, *seu per monophthongum, seu, ut quibusdam placet, per iota subscriptum sub* η. *Eustath. pag. 38.* ἱερῆς, ἱππῆς, βασιλῆς.

In quarta Contractorum *communem servant consuetudinem, nisi quòd quædam ad quartam simplicium Atticorum inflectantur, de quibus supra.*

In quinta, omnes casus Ionicos contrahunt, ut pro κέραος, Ion. Attice κέρως. In Dativo κέραι κέρα, In duali pro κέραε, κέρα: κεράοιν, κερῶν. In plurali, pro κέραα, κέρα: κεράων, κερῶν.

DE MOTIONE ET COMPARATIONE Adjectivorum.

Derivata quædam sub genere masculino usurpant suo genere communi, ut ὁ ἡ κόσμιος, ἡ τὸ κόσμιον, à κόσμος.

Pro comparativo neutrius generis, τὸ ἄλπιον, ab ἀγαθὸς, Cretenses dicunt βέλτιον. Et iterum: pro λώϊον in neutro genere, λῷον.

Pro ἐλάσσων & ἧσσων, à μικρὸς: & ἧσσων à ταχὺς Attice dicitur, ἐλάττων, ἧττων. ἥττων. Æschilus etiam Tragicus, Pindarus, & Xenophon pro μείζων enunciant μάσσων, & in neutro μᾶσσον, apud Hippocratem.

Pro πλέον, plus, Attice dicitur πλεῖν. Aristoph. πλεῖν ἢ δώδεκα, πλεῖν ἢ μύριοι.

Inter comparandum Attice sæpe contra regulam communem, ultimam positivi mutant in Comparativo in αιτερος in Supertativo in αιτατος ut pro φίλος, Φιλώτερος & per Syncopen φίλτερος, Attice dicimus, φιλαίτερος, φιλαίτατος, ἴδιος, ἰδιαίτερος, ἰδιαίτατος, μοιχὸς, in Superlativo μοιχαίτατος & μοιχοίτατος. Item μυχὸς, μυχαίτατος, μυχοίτατος.

Eandem Comparativi rationẽ habent in quibus-

busdam, ut in positivo ante ος ponebatur αιος, ut περαῖος, περαίτερος, περαίτατος, pro περαιότερος, περαιότατος, Sic πελαιὸς, σχολαῖος, &c.

Rursum ultimam positivi in quibusdam formant in Comparativo in ιτερος, in Superlativo in ιτατος, ut λαλὸς, ἴτερος, ἴτατος: λαγὼς, ἴτερος, ἴτατος: κλέπτης quoq; κλεπτίτατος facit.

Observandum verò: Iones, contrà, ut in dialecto Ionica dicetur formare in ετερος & ετατος, quibus tamen & Attici uti solent.

DE RELIQVIS ATTICISMIS in Nominibus.

Attico more frequenter (præsertim in carmine) derivata usurpantur pro primitivis, ut Hesiod. lib. 2. ἔργων καὶ ἡμερῶν: παρθενικὴν ἢ γαμέτην, ὥστε ἤθεα νεδνὰ διδάξῃς, pro παρθένον.

In numeralibus pro δύο Att. dicitur δύω, per ω.

Similiter peculiares mensium appellationes habent, de quibus sigillatim in Lexicis: quamvis hodierno tempore Græci Italicis ut plurimùm, hoc est, Latinis mensium appellationibus utantur.

In patronymicis descendentibus à Genitivo 3. Contractorum et Atticè contrahitur, ut à πηλεὺς, πηλέος, πηλείδης, πηλείδης.

CAPVT VI. DE PRONOMINIBVS.

Quid observandum de Pronominibus?

Attici ad pronomen primæ personæ in Nomi-

nativo & Dativo singulari particulam γε *adiiciunt, & transferunt accentum in antepenultimam pro* ἐγὼ *&* ἐμοὶ, *pronunciantes* ἔγωγε, ἔμοιγε *Iliad. α. vers. 173. 174. At in Genitivo & Accusativo* ἐμοῦγε *&* ἐμέγε.

Pro ἐμοῦ, σοῦ: *dicunt* ἐμέοθεν, σέοθεν, ἔοθεν, *& per Syncopen* ἐμέθεν, σέθεν, ἔθεν, *Iliad. α. vers. 180. 114.*

* *Vrbanus legit proparoxytónως: At Lascaris paroxytónως,* ἐμεόθεν, σεόθεν *&c.*

Po ἡμῖν *nobis, in Dativo plurali dicunt* ἧμιν, προπερισπωμένως.

Demonstrativis οὗτος *&* ἐκεῖνος, *emphaseως caussa iota acutum in fine addunt, videlicet in casibus, qui in consonantem, longam vocalem aut diphthongum exeunt:* οὑτοσὶ, τουτονὶ, τουτωὶ: *brevem autem vocalem in Iota acutum immutant, ut* τουτὶ, ταυτὶ, *pro* οὗτο, ταῦτο. *Idem fit in compositis cum* οὗτος, *ut* τοσοῦτος, τοιοῦτος, τηλικοῦτος.

Atq; hanc formã imitantur etiam in quibusdam nominibus: ut τοιοσδὶ, τοιονδὶ, τοιαδὶ, τοσονδὶς, *&c. pro* τοιόσδε, τοιόνδε, τοιάδε, τοσόνδε.

Pro αὐτοὺς *reperitur* νιν *apud Sophoclem.*

Item αὐτὸ *dicunt, pro* αὐτὸν *ipsum:* ἐκεῖνο, οὗτο, *& alia similia sine* ν *litera. H. Steph. in thesauro.*

CAPVT VII. DE VERBIS.

Ostende usum Dialecti Atticæ etiam in verbis?

Primò

Primò in quarta Coniugatione Barytonorũ duplex σσ *mutant in* ττ, *(ut suprà quoq; monuimus) dicentes* πράττω *pro* πράσσω.

Deinde generatim, quando in verbis ultima desinit in ι *vel* ε, *adiicitur Atticè & poëticè* ν ἐφελκυστικὸν, *etiam sequente consonante, ut* ἔτυπτεν ἔστον. *Moschopulus in Syntaxi. Poëtæ tamen metri caussa, si necesse sit, eiiciunt.*

Proprium est Atticorum, augmentis alia inducere augmenta: ideoq; frequens est apud ipsos augmentum syllabicum vertere in temporale, vel duplex etiam habere augmentum, ut pro ἔμελλον: ἤμελλον *pro* ἐβουλόμην, ἠβουλόμην. *Sic* ἠνειχόμην, *pro* ἀνειχόμην, *vel* ἠνεχόμην: ἠνώχλουν *pro* ἠνόχλουν, *ab* ἐνοχλῶ. *Chalc, pag. 122.*

Ita diphthongus ευ, *quæ alioquin augmentum non admitteret, mutatur Atticè in* ηυ, *augmenti loco, ut* εὔυχομαι ἠυχόμην.

Item ει *in* η, *ut ab* εἰκάζω ἤκαζον, *ab* εἴω τὸ πορεύομαι ἤειν, *Eustath. pag. 38.*

Quædam composita augent Attici initio, quorum simplicia non sunt in usu, ut ἀμφισβητῶ, ἠμφισβήτουν.

IMPERFECTVM.

In Imperfecto, *sicut & in Aoristo secundo, pro ultima* ον *sæpe reperitur* οσαν *in plurali, ut* ἐτύπτοσαν, *pro* ἔτυπτον.

PERFECTVM.

In præterito perfecto *verba primæ & se-*

cundæ coniugationis dissyllaba, quæ unam habent è sex istis characteristicis, γ, κ, χ, β, π, φ, mutant ε penultimæ in ο, ut ἀπέμπω communiter fit πέπεμφα, Atticè πέπομφα βρέχω, βέβρεχα, Atticè βέβροχα, κλέπω, κλέψω, κέκλοφα· λέγω, λέξω, λέλοχα Chalcond. pag. 127.

Solenne ipsis est præsentis literas duas priores in perfecto iterare, si verbum videlicet incboetur ab ε, ο, & α, brevi, ut ἐρίζω contendo, ἤρικα. Atticè ἐρήρικα, Et in passivo, ἐρήρισμαι. ὄλλω perdo, ὤλα, ὄλωλα Atticè præteri. med. Quamvis & nonnunquam fiat in præsenti, potissimùm vero verborum in μι.

Observandum præterea, in præterito hoc modo Atticè formato, tertiam syllabam (si ultra hanc plures sint in eadem voce) semper brevem esse oportere, ideoq; si occurrat η verti in ε, ω in ο, & & ει abijcere priorem, οι & ε posteriorem, ut ἐρωτῶ interrogo, ἠρώτηκα communiter, ἐρηρότηκα Att. ἀλήθω molo, ἤληκα· ἀκέω, ἤκεκα, ἀκήκοα Att. ἀλήλεκα. ἐλεύθω venio, ἦλθα præterit. med. communiter, Atticè ἐλήλυθα & sic in reliquis.

Excipe, si tertia hæc sit positione longa, tunc enim integra relinquetur, ut ἀγείρω congrego, ἤγερκα, Attice ἀγήγερκα, & in passivo ἀγήγερμαι.

Similiter fit in verbo ἐρείδω, id est firmo. Perfect. com. ἤρεικα, Atticè ἐρήρεικα, ad differentiam verbi ἐρίζω quod facit Attice ἐρήρικα.

Accedit præterea, quandoq; in iis verbis, quæ ter na-

ternarium syllabarum numerum in præteritis non excedunt, similem quendam cum superiore Atticismum locum habere, ut ἔδω, ἦκα communiter, Atticè ἔδηκα & rursum Atticismo secundario per epenthes. ἐδήδοκα. Sic ἄγω duco, ἦχα, ἤγηκα, & ἀγήοχα. Et in aoristo ἦγον, ἄγαγον, & per Metathesin ἤγαγον.

Si præteritum inchoëtur ab ο vel ω, Atticè ulterius præfigitur ε. eodem videlicet spiritu manente, qui ponitur in præsenti, quod tamen alioqui fit contra regulam communem, qua docetur, ε augmentum syllabicum spiritu tenui debere insigniri: ut ὀφείλω, præterit. ὤφειλκα, Atticè ἐὠφείλκα, εἴκω, οἶκα, ἔοικα. Nota, idipsum nonnunquam & in imperfecto, aoristo item primo & secundo fieri: sed potissimum à poëtis, ut ab οἰνοχόω, vinum fundo, pro ὠνοχόει, Homerus canit ἐωνοχόει. εἶπα aorist. α ἔειπα, εἶπον aorist. β ἔειπον. ὠνέομαι, ὠνέμην ἢ ἐωνέμην ὤνημαι, ἐώνημαι. ὦσμαι, ἐώσμαι, ὠσάμην, ἐωσάμην. Chalcond. pag. 128.

Sic ἐωνήθην, ἐώθθην, ἀνεώχθην, ab ἀνοίγω. Item in quibusdam ab α incipientibus, neglecto augmento temporali præponunt syllabicum ε, vel η resolvunt in εα, ut ab ἁλόω capio, ἐάλωκα, pro ἥλωκα: ab ἄσσω frango, ἔαξα, pro ἦξα.

Rursum in præterito verbis à λ & μ incipientibus augmentum substituunt ει, ut λήβω sumo (pro quo in usu est λαμβάνω) communiter facit εἴληφα, Atticè ἐίληφα. λήχω, λήξω, λέληχα,

Atticè

Atticè εἶληχα. λέγω, λέξω, λέλοχα καὶ εἴλοχα. *Atticè* μείρομαι, μερῶμαι, μέμαρμαι, καὶ εἵμαρμαι *Atticè*, *unde* εἱμαρμένη. *Chalcon. pag.* 127.

Innonnullis reduplicationem cum Ionibus planè negligunt, ut κρύπτω, κρύψω, κέκρυφα, *Atticè* ἔκρυφα. βλάπτω, βλάψω, βέβλαφα, *Atticè*. ἐβλάβηκα.

In tertia plurali præteriti, σι *mutatur in literam* ν, *Chalcidice, ut pro* τετύφασι, τέτυφαν.

PLVSQVAMPERFECTVM.

In pluſquamperfecto *rurſum Attici temporale augmentum amant: ut, ab* ἀκήκοα *formant* ἠκηκόειν, *ab* ἀγήγερκα, ἠγηγέρκειν. *Et iterũ excipiunt præteritum activum & medium ab* ἐλούθω *videlicet* ἐλήλυκα *&* ἐλελύθμαι, *quæ pluſquamperfectum formant* ἐληλύκειν *&* ἐλελύθειν. *Secundò præterita ab* ἔλπω, ἔργω, εἶκω *videlicet* ἔολπα, ἔοργα, ἔοικα, *quæ pluſquamperfectũ augent in medio,* ἐώλπειν, ἐώργειν, ἐώκειν.

In pluſquamperfecto item activo & medio, prima & tertia ſingularis Atticè deſinunt in η, *tertia verò pluralis in* εσαν *ut* ᾔδη *pro* ᾔδει. *Iliad.* α. *verſ.* 60. ἐτετύφθεσαν *pro* ἐτετύφεισαν.

Item uſurpant primam ſingularem pro tertia eiuſdem numeri.

Nonnunquam etiam ε *à principio in perſona tertia ſingularis & pluralis numeri Atticè abiicitur: ut,* συγγεγόνει, *pro* ἐσυγγεγόνει, *à* συγγίνομαι: πεποιήκεισαν *pro* ἐπεποιήκεισαν, *Atticiſmo duplici.*

Aori-

Aoristus α.

In quinta Conjugatione *pro α capiunt η, ut pro* ἔψαλα, ἐμίανα, ἐπίανα, *& similibus, ponunt* ἔψηλα ἐμίηνα, ἐπίηνα *à* ψάλλω *cano*, μιαίνω *polluo*, πιαίνω *pinguefacio, Quibus additur et* ἔγημα *è contracto* γαμῶ *uxorem duco. Et propter rudiores iota nonnunquam subscribitur in iis quæ ab* αινω *descendunt, ut* σημῆναι *pro* σημᾶναι. *Deinde & hic ad augmentum temporale assumunt syllabicum* ε, *ut* οἴγω *aperio*, οἴξω, ὦξα, ἔωξα. ὠθῶ *pello*, ὦσα, ἔωσα.

FUTVRA.

Porrò Futura quædam *apud Atticos invenias, è coniugationibus circumflexis ad Barytonas regressa, quorum tamen præsens in circumflexis non amplius sit in usu, ut* θελήσω *à* θέλω, *pro quo priscè dicebatur* θελέω.

Et contra reperias ex Barytonis facta circumflexa, ut ἀλέξω, *Baryt. facit Futurum* ἀλεξήσω, *perinde ac si descenderet ab* ἀλεξέω, ἀλεξῶ. βούλομαι, βουλήσομαι, *ac si deduceretur à* βουλοῦμαι, αὔξω, αὐξήσω. ἕψω, ἑψήσω, *quasi ab* αὐξέω *&* ἑψέω. *Chalcond. pag. 124.*

E Futuro item polysyllabo quartæ Barytonorũ in ίσω, *Attici* σ *tollunt, & ultimam circumflectunt ut* νομίζω, νομίσω, *Atticè* νομιῶ *Isocr. ad Nicocl* ἀκριβεῖς ποιοῦ τὰς δοκιμασίας τῶν συνόντων εἰδὼς ὅτι πάντες οἱ μή σοι πλησιάζοντες, ὅμοιόν σε τοῖς χρωμένοις νομιοῦσι βαδίζω, βαδίσω, *Atticè*

βαδιῶ

βαδιῶ, βαδίσομαι, Attice βαδιοῦμαι ἀγωνίζομαι, ἀγωνίσομαι, ἀγωνιοῦμαι. Chalcond. pag. 124.

* Quemadmodum Attici è futuris Barytonis per ecthlipsin & Crasin faciunt circumflexa, sic Poëtæ rursum è circumflexis Barytona, ut in Epigram: ἀναδράμεται, pro ἀναδραμεῖται, ἅλεται pro ἁλεῖται saliet, Antesign.

Iidem in Futuris in έσω terminatis ο exterunt, & ε cum ω contrahunt, ut προσαμφιῶ pro προσαμφιέσω à προσαμφιέω insuper induo, Arist. Et ἀπαμφιεῖ, pro ἀπαμφιέσει, Hesych. Item in άσω a polysyllabis in άζω vel άω. ut ἐξελῶ, pro ἐξελάσω, ab ἐξελάω, seu ἐξελαύνω expello, Aristoph. Διαβιβῶ, pro Διαβιβάσω. à Διαβιβάζω transmitto, Plato. προπηλακιεῖ & ἐλᾷ, Demosth. pro com. προπηλακίσει καὶ ἐλάσει, à προπηλακίζω probro afficio, & ἐλάω seu ἐλαύνω pulso.

DE MODIS RELIQVIS.

In Imperativo præsenti, Aoristo α & β pro tertia plurali utuntur Genitivis pluralibus participiorum, ut, pro τυπτέτωσαν, Atticè τυπτόντων: pro τυψάτωσαν, τυψάντων: pro τυπέτωσαν, τυπόντων, subaudientes videlicet ἔςωσαν, ac si diceres, ἔςωσαν τῶν τυπτόντων, id est, sint ex numero verberantium, hoc est, verberent. Eustath. lib. β. Iliad, Tricliv. in Sophoclis Aiace.

Pro tertia plurali usurpant tertiam dualis: ut, ἔςων, pro ἔςωσαν, Iliad α vers. 229. νεέσθων, pro νεέσθωσαν, Iliad γ. vers. 74.

Atticè

Atticè etiam ἰδὲ & λαβὲ *dicitur* ἐξυτόνως *pro* λάβε & ἴδε.

In Optativo, *ex Aoristo Æolico Attici in sua etiam lingua tribus personis uti solent, secunda scilicet & tertia singulari, item tertia plurali,* τύψειας; τύψειε & τύψειαν.

Infinitivum, *Ionicè finitivum in* μεν, *Attici cum Doriensibus adiecta diphthongo* αι, *terminant in* μεναι, *ut pro* τύπτειν. *Ion.* τυπτέμεν. *Atticè & Doricè* τυπτέμεναι: τετυφέναι, τετυφέμεν, τετυφέμεναι.

DE DIATHESIBVS PASSIVIS & Mediis.

Attici frequenter usurpant passiva pro activis ut μελήσεται, *pro* μελήσει; κατανεύσομαι *pro* κατανεύσω, *Iliad. α. vers. 515. & 516. Quandoq; etiam contra, ut,* βριάοντα, *pro* βριαόμενον, *elatum, Hesiod. ver. 5. quamvis neutraliter usurpari Henr. Steph. in thes. Pind. od. 11. in Nemeis,* θνατὰ περιστέλλων μέλη, ἀντὶ τοῦ θνητοῖς μέμεσι περιστελλόμενον, *Francis. Portus.*

Item deponentia usurpant pro passivis.

In secundis personis singularibus desinentibus in η, *excepto Subiunctivo, substituunt* ει, *ut* τύπτομαι, τύπτῃ, *Attic.* τύπτει, *pro* στρέφῃ, στρέφει. *Quo modo & ad linguam communem traducta sunt,* βούλει, οἴει, ὄψει, ἔει & εἶ, *ut suprà in Etymolog. est expositum.*

Vete-

Veteres etiam Attici terminabant in εσω, cuius vestigia sunt in φάγεσω comedis, quod nunc incommuni lingua usurpatur, à φάγομαι. Et sic in contractis, καυχάεσω, καυχάσω, pro καυχάη. καυχᾷ gloriaris: ὀδυνάεσω, ὀδυνάσω cruciaris.

In Perfecto passivo, *pro ο ante μαι, nonnunquam characteristicam perfecti medii accipiunt, ut πέφεδμαι pro πέφεσμαι. Quod & in Participiis usquam faciunt, ut, πεθπεφεδμένα ἀντὶ τῦ πεθπεφεσμένα Hesiod. ver. 664. Quanquam alii ad Doricam Dialectum hoc referre malint.*

Item σ quandoq; excludunt prorsus, ut κεκόνιμαι pro κεκόνισμαι. Vnde κεκονιμένος, à κονίζομαι, in pulvere exerceor. Sic πεπείεμαι pro πεπείεσμαι, à πειέζομαι. Hesiod. vers. 168.

Et rursum in 5. Coniugatione, ubi μ est duplex prius mutatur in σ, ut pro πέφαμμαι, Att. πέφασμαι: μεμίαμμαι, μεμίασμαι μολύνω, μεμόλυμμαι, μεμόλυσμαι pollutus sum. Chalcond. pag. 135.

Praterea in eodem perfecto passivo tertiam pluralem Attici & Iones paulò difficiliore quadam ratione immutant, videlicet à tertia singulari deducentes eam hoc modo. Primò, ante ultimam syllabam ται ponunt α: & si præcesserit tenuis (ut in prima & secunda, & partim in

quarta

quarta coniugatione fieri solet) mutant illam in suam aspiratam, ut pro τετυμμένοι εἰσὶ, Iones & Attici dicunt τετύφαται, pro λελεγμένοι εἰσὶ, λελέχαται, pro τετιγμένοι εἰσὶ, τετίχαται. Sin vero præcedat σ, ut in tertia, & partim in quarta coniugatione accidit, mutant in characteristicam præteriti medii, ut pro πεπλησμένοι εἰσὶ dicunt πεπλήσθαται, & pro πεφεισμένοι εἰσὶ, πεφείσθαται.

Rursum in quinta coniugatione tantùm ἀ interponitur, ut ab ἔψαλται, fit ἔψαλαται, pro ἐψαλμένοι εἰσὶ.

In sexta, si ante ἀ occurrat vocalis longa mutatur in brevem, ut à πεποίηται, fit πεποιέαται, pro πεποίηνται. Poëticè tamen quandoq; licentiosè etiam longam hic retinent. Gaza lib. 1. Gramm. ait, hæc Ionum proprium esse.

Supple etiam in plusquamperfecto hoc ipsum fieri, ac duntaxat in ο mutato, & augmentum præposito, ut pro τετυγμένοι ἦσαν, Atticè & Ionicè ἐτετύχατο à τετύχαται iam formato in perfecto.

Item in Futuris mediis in ἀσομαι σ exterunt, & à cum sequente vocali contrahunt, ut ἀναβιβῶμαι ἀναβιβᾷ, ἀναβιβᾶται, pro ἀναβιβάσομαι, ἀναβιβᾶσῃ, &c. ab ἀναβιβάζω ascendere facio. Et sic in Dialogo, ἐξ ἡμέρας ἐργᾷ, sex dies operaberis, pro ἐργάσῃ, ab ἐργάζομαι operor.

DE MODIS RELIQVIS.

In Imperativo, *pro tertia plurali præsentis usurpant tertiam dualem, ut pro* τυπτέσθωσαν, τυπτέσθων. *Similiter fit in aoristo primo & secundo medio.*

In Infinitivo, *aoristo* α & β *Ionum addunt* αι, *ut pro* τυφθῆναι & τυπῆναι, *Iones dicunt* τυφθῆμεν & τυπῆμεν. *Attici & Dorienses* τυφθήμεναι & τυπήμεναι.

DE CIRCVMFLEXIS.

In Imperativo *pro* ποιέτωσαν, *Atticè dicitur* ποιείσθων, *duplici videlicet Atticismo, sumendo dualem pro plurali, & verbum passivum pro activo.*

In Optativo *pro* ποιέοιμι, οῖμι, *&c. Atticè & Æolicè dicitur* ποιοῖω, οιης, οιη: *& rursum secundario Atticismo* ποιοίης, ποιοῖς, *sicut pro* δοκοίη, δοκοῖς, *& pro* λιμώης, λιμῶς, *Plut. in vita Homeri.*

In secunda Contractorum *pro* α *ex contractione* αε, *& aei interdū est* η, *more Dorico, ut* χρῆ *uterus,* χρῆται *utitur* χρῆσθε *utimini, pro* χρᾶ, χρᾶται, χρᾶσθε, *Sic* ζάω, ζάεις, ζᾷς, *Atticè* ζῇς *& ζῆ vivit* ζῆτε *vivitis. Item in Imperfecto* ἔζης, *&* ἔζη, *Dorienses exemplo: & ζῆν in Infinitivo Sic Imperatorius* ζῆ *vive. apud Euripid. &* ζῆθι *cum paragoge* τι *apud Homer. pro* λάβε *vide, ab inusitato* πάω.

In Imperativo pro ἵσθι, *Atticè & Æolicè est* ἴσῃ, *& sic composita,* καθίσῃ, μεθίσῃ, *&c. Sic* πίμ-

πλη

πλη pro πίμπλαθι, ut Aristoph. Scholiastes, & Etymologus annotarunt.

In 3. Contractor. in Imperfecto Bœoticè sive Chalcidicè pro οον est ῦσαν, ex οόσαν, ut Psalm. 5. ἐδολιῦσαν ταῖς γλώτταις, dolos nectebant linguis. ἀδολιόω. At ἐλῦμεν pro ἐλύομεν, ἀ λύω, est Syncope.

DE VERBIS IN MI.

Atticè τιθέασι, pro τιθεῖσι. 3. plural. præs. & sic διδόασι, pro διδῦσι, Sylburg. pag. 90.

In Optativo, pro ἱςαίημεν, τιθείημεν, διδοίημεν, Syncope frequens est ἱςαῖμεν, τιθεῖμεν, διδοῖμεν, & sic in reliqis personis pluralibus.

Infinitivus τιθέναι, ἀ τίθημι, Atticè formatur τιθέμεναι, ut suprà in Barytonis.

Aoristi β tertia pluralis ab ἵςημι, pro ἔςησαν. Atticè facit ἔςαν.

Nota, in verbis anomalis in μι, Poetas sæpe superiores Atticismos usurpare, Augmenti adauctionem videas in octavo Homeri versu, ξυνέηκε, & passim.

Infinitivus ἱέναι facit ἱέμεναι, & ita deinceps.

Εἰμὶ in Imperativo pro tertia persona plurali subministrat tertiam dualem, ut ἔςων, pro ἔςωσαν, de quo sic Eustath. vers. 338. Iliad. α. τὸ δὲ ἔςων ἢ ἐκ τοῦ ἔσωσαν συγκέκοπται, ἢ ἐκ τοῦ ἔρω τρίτου ἑνικοῦ γέγονε προσλήψει τοῦ ν. Plutarchus addit ἐπέσθων, pro ἐπέσθωσαν, sequantur.

Hoc tamen quasi peculiare videtur, pro ἀφεῖκα

κα, ab ἀφίημι dimitto, ἀφέωκα, Et in perfecto passivo pro tertia plurali ἀφεῖνται, dicunt ἀφέωνται, dimissa sunt. Simile indicium de ἀνίημι.

Atticum est θέλει, pro δύναται, Corinthus.

CAPUT VIII. DE RELIQVIS Orationis partibus.

Ostende Dialectum hanc in reliquis etiam orationis partibus.

Adverbia in ως sæpe mutant terminationem in ον, sic ut pro Adverbiis usurpentur Nomina, ut πρέπον, pro πρεπόντως decenter.

Pro σήμερον hodie, Attice dicitur τήμερα, Aristoph. δώζω τήμερα, dabo hodie.

Item, pro χθὲς heri, ἐχθὲς. Pro δεῦρο, δεῦτε huc.

Item μεγάλως magnificè, νεωστὶ nuper, ὧδὶ & ὥτωσὶ sic, ἐκείνωσὶ illo modo.

Similiter in affirmativis responsionibus, pro ναὶ ναυχὶ ita: in negat. οὐχὶ non.

Pro ὧδε habent ἐνθαδὶ, hic, huc. Et pro ὧδε αὖ ἐνταυθοῖ.

In coniunctione, ἦ ponitur pro δή.

In præpositionibus: ἀνὰ quandoq; prius α mutant in ω, ut ὠνειχόμην pro ἀνειχόμην: Vide suprà subinitium verborum.

Pro εἰς dicunt ἐς, ut ἐς χεῦσαν, pro εἰς χεῦσαν, Homerus.

Pro præpositione πρὸς & ἐς utuntur particula ὡς, Ari-

ὡς Aristph. ὡς σοὶ δικαίοις, ad iustos. Æschin. ἤκομεν ὡς μακεδονίαν, veniebamus in Macedoniam, Isocrat. τὸν πλατωνέων, τοῖς ὡς ἡμᾶς καταφυγοῦσι φαιόμεδα ὠφελοῦντες.

CAPVT IX. DE SYNTAXI.

Primò de simplici, tùm de figurata.

Elegantì Atticismo si duo substantiva cum tertio sint coniungenda, unius defectum supplet articulus ut ἄλας ἐγὼς πελάμων & πλεμεῖ. Atticè elegantius profertur, ἄλας ὁ πελάμωνος πλεμεῖ.

Atticè usurpamus articulum περιφραστικῶς, ut οἱ περὶ vel ἀμφὶ Σωκράτην, scilicet ὄντες, hoc est, ὁ Σωκράτης, ipse Socrates: quandoq; tamen totum sodalitium, id est, omnes Socratici possunt intelligi. Vide suprà in Syntaxi Præpositionum.

Sic Isocrates ad Dominicum, σὺ σέβει τὸ θεὸς τὸν θεὸν, *videlicet* ὄντα, *id est, τὸν θεὸν, ipsum Deum.*

Ita in orat. Dominica, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, *scilicet* ὢν, *pro* οὐράνιος.

Articulus quandoq; παρέλκει: præsertim si præponatur numeralibus & superlativis: & contrà patitur defectum, videlicet potissimũ in nominib. propriis, rarius in appellativis & participiis

Interrogativis Attice præponitur Articulus, ut ὁ τίς ἡ πόσος, καὶ πόθεν; *quisnam & quantus, & unde? Gregor. Sic Luc. 1.* ἐνένευον τῷ πατρὶ αὐτοῦ, τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν; *innuebant*

autem patri eius, quidnam vellet ipsum appellari? Plato uspiam articulum sic duplicat, τὰ ποῖα, τὰ τῶν τα λέγεις? qualia haec dicis? Interdum vero particulae τὶς ἄττα, & similes in interrogationibus redundant.

Item articulus usurpatur pro interrogativo τὶς quis, pro infinito τὶς aliquis, ut supra est ostensum. Observa ἣ & τῇ in fœminino genere usquam sic usurpari: item cum particula δήποτε,

NOMINVM.

In genere fœminino proferunt aliquid, & in redditione consequentium ponunt neutrum, non spectantes in primis verba antecedentia, sed sensum, ut ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γιγνέσθαι τοῖς ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν, etc. ubi, λεγόμενον respicit ad sensum, quasi praecessisset νόσημα non νόσος. Idem fit cum aliis generibus, ut Homerus Vlyssea lib. 1. ἔνθεν δ' ἐννῆμαρ φερόμην ὀλοοῖς ἀνέμοισι πάντον ἐπ' ἰχθυόεντ'. αὐτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν γαίης Λωτοφάγων, Vide quomodo respondeant ἐννῆμαρ & δεκάτῃ.

Positivum usurpant pro Comparativo, ut Ps. 117. ἀγαθὸν πεποιθέναι ἢ ἐπὶ κύριον, ἢ πεποιθέναι ἐπ' ἄνθρωπον, melius est confidere in Domino, quam confidere in homine. Videtur igitur subintelligendum esse μᾶλλον.

Comparativis item utuntur pro positivis, ut χείρους ἡγῶνται, pro κακοὺς ἡγῶνται, improbos censent,

censent, Scholiast. Thucyd. πλέον ἐχθίστη, pro πολὺ ἐχθίστη, longe, Soph. in Electra.

Nec non Superlativis utuntur pro Comparativis, & contrà, ut Soph ὅσῳ κρεῖττον κτημάτων εὐβουλία, quantò præstantius est salutare consilium opibus? 1. Cor. 13. μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη, id est, μεγίστη, Item, πάντων σοφώτερος ὁ Σωκράτης, id est, σοφώτατος.

Verbalibus addunt Participium, ut pro χρεὼν ἐμοὶ ἐστιν οἶδα χρεὼν ὄν novi scribendum esse, quod & pluraliter efferunt,

Item antecedentibus obliquis casibus: eleganter orationem recto claudunt, ut ζῇ ἄθρωπος ἐπὶ ὀγδοήκοντα, ἢ ἐνενήκοντα, ἢ ἑκατὸν, τὸ μακρότατον, id est, ὃ ἐστι τὸ μακρότατον, Cepor

In pronominibus aliquando Relativum αὐτὸς ponitur reciproce, ut Psal. 103. ἐγνώρισε τὰς ὁδὸς αὐτοῦ τῷ μουσῇ καὶ τοῖς υἱοῖς Ισραὴλ τὰ θελήματα αὐτοῦ, notas fecit vias suas Mosi, & filiis Israel voluntates suas.

VERBORVM:

Nominativus sequens verbum Substantivum, eleganter mutatur in Genitivum plurale, ut κρεῖσός ἐστι τῶν πλησίων pro κρεῖσός ἐστι πλήσιος.

Verba sensuum Attici cum Accusativo construunt, ἀκούω τὴν φωνὴν, pro τῆς φωνῆς. Soph. in Aiac. κἂν ἄπιστος ἦς ὅμως φώνημ' ἀκούω. Casum verbi præcedentis construunt sequenti, licet

licet ab eo sit alienus χρῶμαι οἷς ἔχω βιβλίοις *pro* ἃ ἔχω.

Attico Dialecto nomina dualis numeri iunguntur verbis pluralibus: item verba pluralia nominibus singularibus & contrà. Eustath. Iliad. α. vers. 338. τῷ δ' αὐτῷ μάρτυροι ἔσων.

Attica locutio & figura est, cùm res verbum subinfert, λῆρον ληρεῖς *nugas nugaris,* μάνιαν μαίνομαι, ὕβριν, ἡβρίζω. μάχην, ἐμάχοντο, *Hom. Vlyss. 1.*

Vocativus *cum Imperativo constructus Attice mutatur in Nominativum, Marc. 6.* ἔξελθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον ἐκ τοῦ ἀνθρώπου *exi spiritus impure.*

Verbum εἶναι *quandoque* παρέλκει, *ut tradit Corinthus*

PARTICIPIORVM.

Dilatandæ orationi serviunt periphrases per participium & verbum substantivum εἰμὶ, τυγχάνω, γίνομαι, *aut aliud eiusmodi,* οὐσιωπήσας ἔσῃ; *pro* οὐσιωπήσεις; *non tacebis?* ἦσαν ἐγγίζοντες αὐτῷ: *pro* ἤγγιζον. γενηθήτω τὰ ὦτά σου προσέχοντα, *pro* προσεχέτω *attendant aures tuæ. Quandoq; per alia verba, ut* ἔχεις ταράξας, *pro* ἐτάραξας *turbasti.* ἥκει φέρων, *pro* φέρει *affert.* ἧκε φερόμενος *afferebatur.* πολλὰ ἁρπάζων ἐφόρεις, *pro* ἥρπαζες. *Item hoc modo:* εἰ σοι ἡδομένῳ ἐστὶ, *pro* εἰ ἥδῃ, *si delectaris, si lubet tibi.* τῷ πλήθει οὐ βουλομένῳ ἦν, *pro* τὸ πλῆτος οὐκ ἐβούλετο, *multitudo*

titudo non volebat. θέλοντι κἀμοὶ ὅτ' ἂν ὦ, pro κἀγὼ ὅτ' ἂν θέλοιμι, vellem hoc & ego, Sylburg. R. pag. 312. Clen. min. 472.

Pro Genitivis absolutè positis, usurpant Accusativos & id fermè cum particulis ὡς & ὥσπερ. Vide suprà in Syntaxi Participiorum.

ADVERBIORVM.

οὐ, particula negandi, sæpe redundat, Iliad. α. vers. 28. μὴ νύποι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο, Non utiq; proderit tibi sceptrum, &c. Agamemnon ad Curysen sacerdotem.

Item in Adverbiis locorum, ἀθήναζε dicunt, pro εἰς ἀθήνας scilicet πορεύομαι. Et ἀθήνῃσι σοφιστεύω, pro ἐν ἀθήναις, Et ἀθήνηθεν ἔρχομαι, pro ἐξ ἀθηνῶν. Et οἴκαδε, pro εἰς οἶκον.

Item iurandi formulam habent defectivam, ut μὰ τὸν supple θεὸν, per Deum.

ὡς quandoq; παρέλκει.

PRAEPOS. ET CONJUNCTIONVM.

πρὸς præpositio, & καὶ item ἢ & ἂν Coniunctiones quandoq; παρέλκουσι.

Præpositiones ἐν & εἰς sæpe construuntur cum Genitivo, ut ἐν ᾅδου, pro ἐν ᾅδῃ in inferno, subest autem quædam ellipsis. Chalcond. pag. 196.

Easdem præpositiones sæpe permutant, ut Plato ἐν τοῖς ἀποστόλοις ἐμβὰς, pro εἰς τοὺς ἀποστόλους. Sic εἰς οἶκον εἶναι, pro ἐν οἴκῳ.

Coniunctione ἀλλὰ sæpe usurpans loco exhor-

tationis, ἀλλ' ἄγε ταῦτ' ἔτι λεγώμεθα. Hom. ταῦτ' ἄρχε: Attica locutio est pro ἄρχ' ταῦτ'.

DE SYNTAXI FIGVRATA.

Hæc potissimum spectatur in Ellipsi & Enallage.

Illa quasi propria est Atticorum, quamvis & Dorienses & Iones etiam utantur: ut Isocr. Paneg. *subinitium posterioris orationis partis,* ἐξ ὧν ἔσται τὰ πρὸς ἡμᾶς διαλυσαμένοις, *deest,* ἐγκλήματα. *Sic* κρίνων ἀμφοτέρησι, *deest,* χερσὶν ἐν βραχεῖ. *supple* καιρῷ *vel* λόγῳ.

Aliquando ellipsin στοιχεῖα, *liceat animadvertere* ἔόλιτον, *pro* ἔόλειτον.

Similiter Ellipsis Attica est, non respondere antecedentibus ut Iliad. α. ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας, μεγάθυμοι δ' Ἀχαιοὶ ἁρπάλιες καὶ θυμὸν, ὅπως ἀντάξιον ἔσται. *hic consequens deest, videlicet* ἡσυχάζω *vel tale quid:* εἰ δὲ κε μὴ δώωσιν, *&c. Sic dicunt* γνώμιλω ἐμιλῶ, *pro* καὶ γνώμιλω ἐμιλῶ. πὰν χρόνον, *pro* καὶ χρόνον.

In Enallagis *spectatur Atticismus sonorum, generum, casuum, numerorum, modorum, temporum, ipsarum denique orationis partium.*

Sonorum *ut pro* σαφὶς, ἴδος, ἡ, *uva passa,* ἄσαφις *Attice. Et pro* σάχυς *spicu,* ἄσαχυς.

Generum: *Sic fœmininis articulos masculinos, vel adiectiva & participia eiusdē generis construunt. Ita communiter dicimus,* ὁ ἄσβολος *fuligo* ὁ ἔωλος *gleba,* ὁ θόλος, *testudo templi.*

Atticę

Atticè ἡ ἄσβολος, ἡ βῶλος, ἡ θόλος, ἡ κώδων tintinnabulum, ἡ κώθων, Soph. Scholiast. Et Plutarchus testatur apud Platonem, σοφὸς γυνὴ καὶ ἡ δίκαιος. Apud Homer. ἤτοι ἀθηναίοι ἀκέων ἦν Plutarchus ibidem Similiter ἄγριον, αἶγα canit Homerus Iliad. γ ubi notat Eustath. ἀττικὸς ἀνὴρ τὸν αἶγα λέγει, ὥσπερ καὶ τὸν ἀηδόνα.

Sic dualibus, quæ in communi lingua erant generis fœminini utuntur in genere masculino, præsertim in Nominativo, Accusativo & Vocativo, ut τῶ ἡμέρα Xenoph. pro τὰ ἡμέρα. Quem morem sequuntur etiam in lingua communi hæc quatuor: γυνὴ ὁδὸς πόλις, χεὶρ, in duali τὼ γυναῖκε ὁδὼ, πόλιε, χεῖρε.

Enallage generis Attica est apud Isocrat. in Paneg. ubi incipit posterioris orationis pars: τοὺς δὲ ἠπειρώτας δι' ἀφθονίαν χώρας, τὴν μετ' πλείστην αὐτῆς ἀργὸν περιορῶν τὰς pro τὴν πλείστην ἄργην hoc est, τὸ πλεῖστον αὐτῆς μέρος ἀργόν. In Areopag. τὴν μὲν γὰρ δημοκρατίαν οὕτω κοσμήσασαν τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς, καὶ ταῖς θυσίαις, ὥστε ἔτι καὶ νῦν τοὺς ἀφικνουμένους νομίζειν αὐτὴν ἀξίαν εἶναι μὴ μόνον τῶν ἑλλήνων ἄργειν ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων· τοὺς δὲ τριάκοντα τῶν μετ' ἀμελήσαντας τοὺς δὲ συλήσαντας, Hic articulus τοὺς, non potest referri nec ad θυσίας nec ad ἱερὰ: Itaq; Enallage generis erit, ut respexerit Isocrates ad Synonymum ναούς.

Casuum: Nominativus ponitur pro Genitivo,

οἱ δὲ

οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν ἀμφὶς ἱκάνει, &c. pro δυοῖν σκοπέλοιν, quæ Enallage & Ionum est.

Item Nominativus pro Vocativo, & contra. Vnde frequentissimus ille Atticismus apud Hom. νεφεληγερέτα ζεὺς: ἱππότα νέστωρ. Iliad. α & passim l. Gram.

Item Accusativus pro Genitivo & Dativo, ut μήτε σὺ τὸν δ' ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην, neq; tu ab isto, fortis quantumvis sis, auferas puellam, Homerus Iliad α. vers. 275. pro ἀπὸ τοῦ δε.

Pro Dativo, εἰ τί σε τούτων ἀρέσκει. pro σοί.

Item Rectos & Accusativos in eadem oratione æqualiter proferunt, ut ὡς οὗτος αἴας δεύτερον σὲ προσφωνῶ, pro οὗτον αἴαντα.

Numerorum: singularem usurpant pro plurali, ut τὸν λακεδαίμονα, pro τοὺς λακεδαιμονίους πρῶτον, pro πρῶτα, Eustath.

Item pluralem pro duali, ut Iliad. α. vers 17. Ἀτρεῖδαί τε καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες ἀχαιοί, pro ἀτρείδα, cùm duos nimirum Agamemnona & Menelaum Atrei filios apellet Chryses.

Item pluralem pro singulari, ut Isocrat. Paneg. οὐδὲν τοιοῦτον κατασκευάζουσιν, ἐξ ὧν ἔσται αὐτοῖς τὰ πρὸς ἡμᾶς (ἠγκλήματα) διαλυσαμένοις. Hic ἐξ ὧν ponitur pro ἐξ οὗ.

Et sic in Gerundiis quoq;, ut ἀδικεῖν τοὺς ἀθηναίους καὶ πολεμητέα εἶναι, iniurios esse, & bellis gerandum esse, pro πολεμητέον, Thucyd.

Modorum: Ita ponunt Optativum pro præ-

tertio

tertio Indicativi, quod frequens est apud Homer. Item, Optativum pro Subiunctivo. ἐὰν ἔλθοις, pro ἔλθῃς. Item, Imperativum pro Subiunctivo: μὴ ψεῦσαν, pro μὴ ψεύσῃς. Item, Imperativum pro Indicativo οἶδ' ὅτι ποίησον, pro ποιήσεις, Menand. Item, Optativum pro Imperativo, quod insolentius quodammodo videri poterat.

Temporum ut Theogn. vers. 24. ἀδεῖν, Aorist. pro praesenti. Sic Hesiod. vers. 566. τὸν δὲ μετ' ὀρθρογόη πανδαρὶς ὤρτο χελιδὼν. plusquamperfectum pro praesenti. Homer. Iliad. δ. εἴπερ γάρ τε κῆ αὐτὸς ὀλύμπιος ὧδε ἐτέλεσσεν, ἐκ τε κῆ ὀψὲ τελεῖ, siquidem enim statim caelestis Iupiter non perfecit, & tarde perficiet. Tmesis & Enall. pro ἐκτελέσῃ. praes. pro Futuro.

Enallage temporis & modi simul est apud Theogn. vers. 29. in voce πέφυσο sapito, plusquamperfectum Indicativi pro praesenti Imperativi. Item Futurum medium usurpans pro praesenti Activo. Moschopulus in Syntaxi.

Partium orationis: sic participiis utuntur pro nominibus, item verbis, & contrà, ut Isocr. In Areop. ἐπειδὴ οἱ φεύγοντες καταλθόντες πολεμεῖν ἐπάλμησαν. Hic ponitur φεύγοντες, pro φυγάδες, id est, exules. Ibidem: ἐν τοῖς πλείστοις τῶν λόγων, τῶν εἰρημένων ὑπ' ἐμοῦ, φανήσομαι τῆς μὲν ὀλιγαρχίας καὶ πλεονεξίας ἐπιπλήττων· τὰς δὲ ἰσότητας καὶ τὰς δημοκρατίας ἐπαινῶν. Ecce ἐπιπλῶν καὶ ἐπαινῶν. pro ἐπιπλήττειν καὶ ἐπαινεῖν.

DE

DE DIALECTO JONICA.

Quinam potissimùm ex Classicis authoribus hanc Dialectum excoluêre.

Homerus, Hesiodus, Herodotus, Hippocrates, Pythagoras, Phocilides, Theognis, & plures alij: quorum nomina recensere est supervacaneum.

CAPVT I. DE LITERIS ET Diphthongis.

Ostende dialectum hanc in commutatione literarum & dipthongorum.

Observetur primò generatim, *malle Ionas uti dissolutionibus, adeò ut in poesi easdem quandoque quasi de industria affectare videantur, quemadmodum vel ex primo Homeri versu constare potest,* μῦνιν ἄειδε θεὰ πηληϊάδεω ἀχιλῆος. *Hic nullius necessitatis causa* πηληϊάδεω *ponitur, pro* πηληϊάδου.

Referantur huc etiam integrarum vocum sectiones, ut πέλοπος νῆσος, *pro* πελοπόννησος. ἄγριον ἔλαιον, *pro* ἀγριέλαιον.

Nunc siggillatim ad Etymologiam *literarum vocalium.*

Sic pro α *habent* ω, *ut* χρειὼ, *pro* χρεῖα. *Item* α *longum mutant in* η, *ut pro* θύραν, *dicunt* θύρην *pro* πρᾶγμα πρῆγμα, *Theognis frequentissimè, & sic ex crasi* κἀγὼ *pro* καὶ ἐγὼ *fit* κἠγὼν, *pro* καὶ ἐγὼν. *Bion. Idyll. 3.*

Et contra η *mutant in* α *breve ut* λελασμένος, *pro*

pro λελησμένος, ἀ λανθάνομαι obliviscor, Quandoq; α mutant in ω, etiam in diphthongo, ut ὤριςος, pro ἄριςος, Hom. Odiss. ρ. vers. 416. ὠυτός, pro αὐτος. θωυμάσας, pro θαυμάσας.

Interdum pro α usurpant ε, ut χρέομαι pro χράομαι utor. Sic γέμμα, dicunt pro γάμμα. quo Democritus maxime utitur, teste Eustath. ἔρσην, pro ἄρσην seu ἄῤῥην masculus. Herod. πάντα τὰ ἔρσενα, & contra. ut τάμνω pro τέμνω, quod aliquoties occurrit apud Hesiod.

Pro ε quandoq; est α, ut μέγαθος, pro μέγεθος apud Herodotum, Corinthus.

Interdum ι & ε contrahuntur in iota longum, ut ἱρεὺς, pro ἱερεὺς. ἵραξ, pro ἱέραξ.

Aliquando ad ε apponunt ι, ut pro κενὸν, dicunt κεινὸν, pro μέλαν, μεῖλαν, pro ξένος, εἶνος.

Aliquando mutant η in ε, ut ξερὸν, pro ξηρὸν. νέας pro νῆας, quæ systole quædam est, ut appellat Corinthus.

Ad ο frequentissimè apponunt υ, ut pro ὄρος & ὅρος, dicunt οὖρος, pro νόσος, νοῦσος, Iliad. α. ver. 10 pro μόνος, μοῦνος, pro δόλιος, δούλιος. Theogn. οὔτ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι οὔλυμπος, pro ὄλυμπος. Iliad. α, οὐδὸς pro ὁδὸς, Eustath. Ibidem.

Item ο & α miscent per crasin, ut βόαξ, βῶξ, genus piscis marini, Voca, Gaza lib. 3. Gramm.

Et retrovicissim α & ο in ω, ut τὰ ὅπλα, τὰ ὥπλα.

Item

Item resolvunt ω *in* αο, *ut* σαὸφρον, *pro* σάφρον. *Theogn. Anacr. & alij.*

Item ω *&* ᾱ, *contrahunt in* ω, *ut* ὦναξ *pro* ὦ ἄναξ. *Orpheus Argonaut. vers.* 1.

EX CONSONANTIBVS.

Primò γ *tollunt usp iam, &* ι *substituunt, ut pro* ἐνέγκω, ἐνείκω, *quo millies utitur Herodotus, inquit Corinthus.*

Tenues mutant in aspiratas, & contrà, ut βάθεσχος, *pro* βάτεραχος *rana.* καπρῶ *pro* καθορῶ. ἐποροᾶν, *pro* ἐφορᾶν. ἀπαιρεῦμαι, *pro* ἀφαιρεῦμαι. δέκομαι, *pro* δέχομαι. ἀπικέμενος, *pro* ἀφικόμενος.

Mutas etiam frequenter inter sese permutant.

Pro π *usurpant* κ, *præsertim in interrogativis & relativis, ut* κόσα, *pro* πόσα, *&* ὁκόσα, *pro* ὁπόσα. κῶς, *pro* πῶς, κῦ *pro* ποῦ *ubi.* κῦ δῆτα, *ubinam, pro* πῦ δῆτα. *Sic* ὅκως, *pro* ὅπως *Bion,* ἐκ βαμινῆς βαθάμιγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοίσας, χαλίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται, *id est, ex crebra gutta, ut pro proverbium (est) semper eunte, etiam lapis in foramen cavatur.*

EX DIPHTHONGIS.

Au vertunt in ου; *ut pro* θαῦμα, *dicunt* θοῦμα *prodigium. Hæc enim diphthongus* ου, *Ionū peculiaris, & propria est, Gaza lib. 2. Gram.*

Deinde ex ει *sæpè posteriorem abjiciunt & vel compensant. ut pro* πονεῖσθαι, πονέεσθαι: *vel non compensant: ut pro* χεύσεος: χεύσεος: *pro* δείξω,

ξω, δέξω: *pro* ἀπόδειξις, ἀπόδεξις: *pro* κρείσσων, κρέσσων: *pro* ἀργύρειος καὶ χάλκειος, ἀργύρεος καὶ χάλκεος: *quod ipsum & Attici quoq; faciunt Eustath.*

Eandem dipthongum dissolvunt, & mutant ε *in* η, *ut pro* πηλείδης *dicunt* πηληΐδης.

Item ευ *resolvunt in* ηυ, *ut Iliad.* α *vers.* 36. τὸν ἠΰκομος τέκε λητὼ, *pro* εὔκομος. *Quandoq; pro* ευ *reperitur* ω, *ut apud Herodotum.* ἐκπλώσας *pro* ἐκπλεύσας. *Corinth.*

Improprias diphthongos etiam quandoq; resolvunt, & iota subscriptum ponunt ad latus, ut τῶι λόγωι, *pro* τῷ λόγῳ. *Sic apud Homer. Odo.* ὑπερώιον, *ponitur pro* ὑπερῷον, *nisi forte poeticum hic magis est.*

De dictionis affectionibus, *hoc est, Spiritu & accentu nihil hic conferendum, nisi quod in dialecto* παραλλήλῳ *de Spiritu fuit admonitum.*

CAPVT II. DE ARTICVLIS.

Quænam est ratio Dialecti huius in Articulis?

Articulis præpositivis Iones frequenter utuntur pro subiunctivis, ut Iliad. α. ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἠΰκομος τέκε λητὼ: τὸν *pro* ὃν.

Quando pro ὅτινος *Attici dicunt* ὅτου, *Iones resolvunt & efferunt* ὅτεω. *Item pro* ἅτινε *Attice* ὅτω, *Ioneic* ὅτεω, *accentu etiam in hac voce Atticè in penultima reservato.*

Pro οὗ *ab* ὅς, *dicunt* ὅου, *Homer.*

Deniq; articuli fœminini generis in secunda, masculini & neutrius in tertia declinatione, eandem cum nominibus recipiunt dialectorum varietatem, ut τῆσι pro ταῖς, τοῖσι, pro τοῖς, ἁμέσσι, pro ἡμῖν.

CAPVT III. DE NOMINIBVS.

Explica quoq; varietatem Dialecti huius in Nominibus?

In prima declinatione Nominativus in ας, Ionicè α mutat in η, nisi ante sit versus ex Dorica dialecto, ut βορέης pro βορέας.

Genitivus singularis Ionicè definit in εω, ut πληϊάδεω pro πληϊάδων. Iliad. α. vers. 1. pro βορέης βορέεω, & per Syncopen βορέω. Hesiod. in Theog. vers. 870.

* *Observa: Si nominativus fuerit Barytonus, accentus erit in antepenultima, ut γύγεω à γύγης: Quod si Nominativus sit Oxytonus vel perispomenos, Genitivus Ionicus est paroxytonus, ut ποιητέω pro ποιητῶν. At βορέω, pro βορέεω per syncopen, ut Νόσφι νότου βορέαο καὶ ἀργέστεω ζεφύροιο Hesiod. in Theogon. ab Ionico Nominativo βορέης, pro βορέας.*

In Dativo pro α ponunt η, pro αἰνείᾳ, αἰνείῃ.

Accusativum terminat in εα, pro αἰνείαν, αἰνείεα, vel etiam αἰνείω tanquam ab αἰνείης.

In Genitivo plurali αἰνειέων pro αἰνειῶν.

In Dativo plurali pro αἰνείαις dicunt αἰνείης.

vel

vel αἰνείαισι, vel αἰνείῃσι. Quidam tamen terminationes ῃς vel ῃσι tantũ in declinatione secunda locum habere volunt, sed refutantur hi exemplis manifestis, ut apud Hesiod. in ἔργοις: Δῶρον ἐδώρησαν πημ' ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν ἀλφηστής, in prima declinatione, inventor, indagator. Et rursum in eodem libro, ὅς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι, pro φιλήταις.

In Accusativo plurali pro αἰνείας, αἰναίεας.

In secunda declinatione Iones passim ει mutant in η, etiam ubi propter motionem requirebatur, ut κυανέη νεφέλη cœrulea nubes apud Homer. σχελτίη, pro σχετλία Hesiod. vers. 15. ὥρη, pro ὥρα. Hesiod. ὥρη γὰρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέωντε.

Pro ἀλήθεια uspiam dicunt ἀληθία.

Genitivum similiter atq; in prima dividunt, μελισσέων, pro μελισσῶν: ἀγορέων, pro ἀγορῶν. Hesiod.

Dativum pluralem formant ut in declinatione prima: βουλῇσι, pro βουλαῖς, Hesiod. vers. 16. ἀρεταῖσι, pro ἀρεταῖς. Pind. Ol. Od. 5. αἰεὶ δ' ἀμφ' ἀρεταῖσι πόνος δαπάνατε μάρναται, id est, semper autem circa virtutes labor sumtusq; pugnant.

In tertia declinatione Genitivum singularem terminant in οιο pro λόγου, λόγοιο, Meschop.

In Genitivo & Dativo duali, pro λόγοιν, λόγοιΐν. In Dativo plurali, pro λόγοις, λόγοισι. μίσοισιν, pro μέσοις. Theogn. vers. 3.

Quarta *tota Atticorum est.*

In quinta Iones *cum Poëtis Dativum pluralem formant à Nominativo eiusdem numeri, addendo syllabam* σι *& α neutrorum in* εσ *mutando, ut* ἄνδρες, ἄνδρεσι. ἔπεα, ἔπεσι. *Poëta tamen si metri necessitas postulet, σ abiiciunt & αἰἀντεσι dicunt, pro* αἰἀντεσι, *& ita in similibus.*

Pro ὀξεῖς, *ab* ὀξὺς, *Ionicè habetur* ὀξέες, *Io. Gram. Non autem in Genitivo singulari, pro* ὀξὺς ὀξέος *dicitur Ion.* ὀξῆος, *sicut nec ab* ἀληθὴς, ἀληθέος, ἀληθῆος, *quia penultima a Genitivi non debet esse maior ultima Nominativi, in iis, quæ inæqualiter declinantur, Corinth.*

COROLLARIVM DECLInationum Simplicium.

Apud Ionas *uspiam Enallage est Declinationum simplicium, ut* Φύλακοι, *pro* Φύλακες, ὑέες *pro* ὑοὶ, ἑταῖροι, *apti socii, pro* ἑτάροι, *Henr. Steph.*

Cæterum quod contractas declinationes attinet, *tametsi supra generatim dictum fuerit, malle Iones dissolutionibus uti, quemadmodum Attici contractionibus: tamen hic etiam Ionicam aliquam crasin reperire licet.*

In secunda declinatione ιε & ια *in* ι *contrahũt, ut pro* ὄφιες & ὄφια, ὄφις *Ion. Corint.*

In eadem declinatione secunda in Genitivo singulari dicunt ὄφιος, *in Dativo* ὄφιι. *In duali* ὄφιε,

φιε, ὀφίοιν. *In plurali* ὄφιες, ὀφίων, ὄφιας.

Reperitur hic quoq; πόλιϊ *Ionicè pro* πόλει, *&* πόλιες, *pro* πόλεις.

In tertia declinatione *omnes casus, tùm recti, tùm obliqui, excepto solo Nominativo singulari, & Dativo plurali, ι in penultima mutant in η, ut* βασιλῆος, βασιλῆϊ, βασιλῆα. *D.* βασιλῆε, βασιλῆοιν, *P.* βασιλῆες, βασιλήων, βασιλῆας. *Herodotus etiam* βασιλῆσι *dicit, pro* βασιλεῦσι. *Veteres autem pro* ῆος *ponebant* εῖος: *Bœoti verò* ιος, *Antesign.*

In quarta Contractorum, *pro* λητόα, λητῶ, *dicunt* λητῦν.

In quinta *ex obliquis detrahunt* τ, *ut* κέρεος, *pro* κέρατος, *&c.*

DE COMPARATIONE.

Atticam Comparationem ιτερος *&* ιστατος, *Iones faciunt per* εστερος *&* εστατος. *ut* ἄσμυχος, ὤπερος *communiter, Attice* ἀσμενίστερος, *Ionicè* ἀτμυχέστερος, ἔστατος *Quandoq; tamen & in aliis, ut pro* δικαιότατος, δικαιέστατος.

Vbi Attici pro πλέον *dicunt* πλεῖν, *Iones efferunt* πλοῦν, πλοῦνος, *per* υ.

DE RELIQVIS IONISMIS in Nominibus.

Patronymicis in ίδης *interponunt* α, *ut pro* πηλείδης, πηληϊάδης, *vers. 1. Iliad. α.*

Rursum eadem patronymica α in δης, Ionicè determinant in ων, ut pro πηλείδης, πηλείων, Iliad. α. vers. 188.

Et per systolen quandam novum faciunt patronymicum, ut ab ἰαπετὸς, ἰαπετίδης Ion. ἰαπετίων, ἰαπετίων Ω, per systolen ἰαπετιον Ω, unde novum patronymicum ἰαπετιονίδης.

Ex numeralibus pro τέσσαρες dicunt τέστερες, pro ὀγδοήκοντα, ὀγδώκοντα.

CAPVT IV. DE PRONOMINIBVS.

Dic rationem dialecti huius in Pronominibus?

Pro ἐμοῦ, σοῦ, οὗ, Iones dicunt ἐμέο & ἐμεῖο, σέο & σεῖο, ἑο & εἷο Homer. Iliad. β. ver. 348. Iliad. α. vers. 343. Theogn. Vers. 1.

Item ἐμοῖο, σοῖο, & ἑοῖο, ut sequantur inflexionem tertiæ declinationis simplicium. Quod etiam de reliquis Pronominibus intelligi debet, quæ Genitivum singularem faciunt in ος, Quin & Dativus pluralis in οις eiusdem declinationis Ionismum sequitur: ut σοῖσι, pro σοῖς.

Item resolvent terminationes εις, ων & ας, ut pro ἡμεῖς, dicunt ἠμέες: pro ἡμῶν, dicunt ἠμέων, & per epenthesin ἠμείων: pro ἡμᾶς, ἠμέας. Idem indicium de secunda persona ὑμεῖς, ὑμῶν, ὑμᾶς: & tertia σφεῖς, σφῶν, σφᾶς.

Nota apud Hesiod. in Aspid. ver. 169. legi σφέας, ut σφᾶς, per συνίζησιν Poëtis familiarem.

** Apollon. legit σφεὰς oxytonως, ut σφεὰς ἀνῆκε*

αὐτοὺς ἀρτύναντες. i. ἑαυτοὺς προσευάσαντες, qui se instruxerant. Crebrius a. legitur σφέας paroxytonως. Hesiod. in Clyp. ἐπὶ σφέας, in se mutuo. Similiter σφίσι pro σφισὶ, Dion. Halicarn. παρασχεῖν σφίσι τὴν οἴκησιν, præbere ipsis habitandi locum.

Item, pro οἱ sibi, ponunt ἔοι, & ἔς, pro ἔ sc.

Item σφὶ & σφὶν. pro σφίσι, Corinth.

In pronominibus, οὗτος καὶ αὐτὸς, eorumq; fœmininis & neutris, Iones ante longam vocalem seu diphthongum syllabæ ultimæ ponunt ε excepto numero duali, & Nominativo plurali, ut pro τούτου dicunt τουτέου. In Dativo τουτέῳ. In Genitivo plurali τουτέων. In Dativo τουτέοις. In Accusativo τουτέους. In fœmin. αὕτη: αὐτέη, & sic deinceps.

Eandem formam sequuntur & composita ab αὐτὸς, videlicet ἐμαυτοῦ, σεαυτοῦ, ἑαυτοῦ. Quæ etiam præterea diphthongum αυ mutant in ου, ut pro ἐμαυτοῦ Ionicè dicatur ἐμωϋτές. Pro σεαυτοῦ σεωϋτές. Pro ἑαυτοῦ. ἑωυτέου, et sic deinceps in reliquis casibus ἐμεωϋτέω, &c. Item in Dativo plurali, ἐμεωϋτέοισι.

Eadem ratione & αὐτός, α mutant in ω, & effertur ὠϋτὸς: Hom. Iliad. ε. οὔτε μιν ὠϋτὸς ἀνὴρ υἱὸς Διὸς αἰγιόχοιο. In Genitivo τοῦ αὐτοῦ & per crasin ταυτοῦ. Ion. τωυτέου, In Dativo τῷ αὐτῷ. per crasin ταυτῷ, Ionicè τωυτέῳ. Et in neutro τὸ αὐτὸ per crasin ταυτὸν, ν assumpto. Ion. τωυτὸ.

Laconica & Cretica dialecto, pro αὐτὸς est αὖς. Hesych.

CAPVT V. DE VERBIS.

Quomodo dialectus hæc discrepat in verbis ab analogia linguæ communis?

Primo Iones & Poëtæ quodlibet augmentum solent abijcere, ut τέκε, *pro* ἔτεκε. *Theog. vers. 5.* γήθησεν, *pro* ἐγήθησεν. *Apud eundem vers. 10.* ἄκουσα *pro* ἤκουσα. *Hom. Iliad. α. v. 397.* δῶκα, ἑκὼν ἀέκον τί γε θυμῷ *Hom. Iliad. δ. pro* ἔδωκα. *Idq; adeò observant, ut non tantum proprium plusquamperfecti passivi augmentum abijciant (idem iudicium de Deponentalibus) relicto solo augmento perfecti, verum etiam hoc ipsum, ut substituant in eius locum augmentum imperfecti: quin & hoc demum prorsus abiectum frequenter est reperire, ut à* δέχομαι *fit tertia singularis plusquamperfecti,* ἐδέδεκτο *pro quo reperitur* δέδεκτο, ἔδεκτο *&* δέκτο. *Et rursum Ectasi poëtica* δείδεκτο.

* *Sic à* πάλλομαι *Imperfect.* ἐπάλλετο, *& per Syncopen* ἔπαλτο, *ut* ἔγγυτο *ex* ἐγγύετο *&* πάλτο *pro* ἔπαλτο, *Poëticè.*

Deinde aoristos quosdam ἀναδιπλασιασμῷ, *plus æquo augent, præsertim aoristum secundũ cui sæpissime incrementum præteriti adijciunt, ut pro* ἔτυπον, *dicant* τέτυπον, *pro* ἐχάροντο, κεχάροντο, λελάθοντο *pro* ἐλάθοντο. *Hom. Iliad. δ. Neq; id in Indicativo tantum sed in aliis modis, ut pro* λαβέσθαι λελαβέσθαι. *Sic & in aliis nonnullis similis reperitur reduplicatio, ut* κέκλυθι, *pro* κλῦθι. *Ioann. Gramm.*

PRÆ-

PRAESENS.

In præsenti ad tertiam singularem adijciunt syllabam σι, *prius tamen mutata diphthongo* ει *in* η, *Æolum more, ut* ἐρέθησιν, *pro* ἐρέθει. *Iliad.* α. *vers.* 511. *Dicitur &* Ἰβύκειον σχῆμα, *propterea quòd Ibycus Poëta hac forma frequenter fuerit usus, eaq; inprimis delectatus, Eustath. in Homer. Sylburg in annot. in Clen.*

IMPERFECTVM, AORIstus α & β.

Tertiam personam singularem præteriti imperfecti *item utriusq; Aoristi formant à secunda eiusdẽ numeri addita syllaba* κε, *& augmento abiecto, ut* φθινύθεσκε, *à* φθινύθω *corrumpo, pro* ἐφθίνυθε, *Iliad.* α. *vers.* 439 *pro* ἔτυψε, τύψασκε: *pro* ἔτυπε τύπεσκε.

Hocq; non tantùm in Barytonis, sed & in circumflexis & verbis in μι *locum habet: ut pro* ἐπόθες, *à* ποθέω, ποθέεσκε, *Iliad* α. *vers.* 494. *Pro* ἐποίει, ποίεσκε: *pro* ἐχρύσου, χρύσοσκε, *ex diphthongo videlicet posteriore vocali abiecta. Si verò occurrat vocalis longa mutatur in suam brevem: ut pro* ἐτίθη τίθεσκε: *pro* ἵστη, ἵστασκε: *pro* ἐδίδω, δίδοσκε. *Item pro* ἔθη θέσκε: *pro* ἔστη, στάσκε: *pro* ἔδω, δόσκε.

Quod verò in primis & secundis personis simile quippiã fieri soleat, ut τύψασκον, *pro* ἔτυψα: *&* τύψασκες, *pro* ἔτυψας, *poeticũ magis qu*[illegible]

Ionicum est, ideoq; ad proprietatem poeticam differendum.

PERFECTVM.

Ex præterito perfecto, *ex ultima syllaba in κα desinente, κ quandoq; detrahunt, & remanentem vocalem, quæ longam antecedit, corripiunt, ut pro βέβηκα. dicunt βέβα: pro ἕσηκα, ἕσα pro ἑστηκα, ἕστα: pro δέδοικα, δέδια Chalcond. pag. 129.*

PLVSQVAMPERFECTVM.

Pro prima & tertia singulari plusquamperfecti ἐπεπύφειν & ἐπεπύφει, *Iones dicunt* ἐπεπύφεα & ἐπεπύφεε. *Idem fit in verbo medio: ut pro* ἐπεπύπην & ἐπεπύπῃ, ἐπεπύπεα & ἐπεπύπεε. *Et abiecto augmento pro* ἐπεποιήκειν, πεποιήκεα: *pro* ἐπεπύφην, πεπύφεα: *pro* ᾔδειν, ᾔδια, *Eustath.*

FVTVRVM.

Ad tertiam singularem *Futuri primi syllabam* εν *adiiciunt Iones, ut pro* τύψει, τύψεισν.

Futurum secundum dissolvunt, ut pro τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ, *dicunt* τυπέω, τυπέῃς, τυπέῃ: & *id quidem in omnibus numeris, modis, & participiis, tùm in activis, tùm in mediis verbis.*

Item in quinta coniugatione in futuro α, *accidit frequenter, pro* ἐρῶ, *ab* ἔρεω, ἐρέω.

De Infinitivi seu Aoristi secundi reduplicatione, vide supra ante tempus præsens.

DE

DE RELIQVIS MODIS.

In Subjunctivis ad tertiam singularem ad- dunt syllabam σι, idq; in Barytonis Circumflexis, & verbis in μι, ut pro τύπτῃ. τύπτῃσι. ποιῇ. ποιῆσιν pro ῆσι, διδῶ, διδῶσι, vel διδῶσι, abiecta reduplicatione. ἐθέλῃ. Plutarch. in Homeri vita ἥκειν ἀγοιῆσι, Odyss. ω

In Infinitivo, præsens, perfectum, aoristum secundum, futurum primum & secundū, Attice & Doricè in μεναι finita, Ionicè terminantur in μμν diphthongo abiecta, ut pro ἀγάγν, ἀγέμμν. Iliad. α. vers 324. Sic pro τεταχέναι, ταγεῖν, τάξειν, dicunt, τεταχέμμν, ταγέμμν, ταξέμμν, In medio similiter, ut pro τεταγμέναι, Attice τεταγέμμναι, Ionicè τεταγέμμν. Pind. Od 1. Olymp. εἰ δὲ θεὸν ἀνήρ τις ἔλπεται λαθέμμν ἔρδων, ἁμαρτάνει, id est. Quod si Deum vir aliquis sperat latere faciens quippiam fallitur.

* Explicatius hæc omnia ita evolve: Ex Infinitivis communis linguæ in ν, Iones ut faciant suos, ante finalem literam ν, inserunt Syllabam με, & è diphthongo, si quæ præcedat, tollunt positivam vocalem, vel υ. ut, ex τύπτειν faciunt τυπτέμμν, εὖ ἀρᾶν ἀρόμμν. Tum Dorij & veteres Attici, ex Ionicis formant suos, Paragoge Syllabæ αι, ut ex τυπτέμμν, τυπτέμμναι, ex ἀρόμμν, ἀρόμμεναι. Quod si Infinitivus communis Idiomatis exeat in ναι, Dorij suum inde faciunt per epenthesin syllabæ με, & ἐκθολῇ posterioris vocalis in di-

in diphtongo, ut θεῖναι, δόμεναι; δοῦναι, δόμεναι (sæpe sine ἐκθολῇ, nuda tantùm epenthesi ει, δοθῆναι, δοδόμεναι. Iones suum è Dorico, apocope finalis αι ut δόμεναι, δόμεν. δόμεναι. δόμεν. δοδόμεναι, δοδόμεν.

Aoristum secundum, sicut & futurum secundum dissolvunt, ut ϑανέειν, pro ϑανεῖν, Pythagor. Car. ver. 15.

Hactenus de verbis activis, itemq; mediis, quatenus horum tempora ad analogiam activorum congruunt.

DE PASSIVIS ET MEDIIS, quatenus ad formam passivam quadrant.

Persona secunda singularis formatur à tertia eiusdem numeri ex ultima syllaba τ detracto, idq; in præsenti Indicativi, Imperfecto, Futuro primo, Futuro secundo, paulò post Futuro, & deniq; in præsenti Subiunctivi. In verbo medio, Aoristo primo, Aoristo secundo, Futuro primo, Futuro secundo Indicativi. Aoristo item primo & secundo Subiunctivi, ut τάπλε-πω, pro τάπλη fit τάπλεαι: ex ἐτάπλεπο, pro ἐτάπλε, fit ἐτάπλεο. & ita deinceps.

Item persona prima pluralis desinens in μεϑα, tum in passiva, tum media Διαθέσει, in quocunq; modo et tempore habet Epenthesin σ, ut, pro τυπτόμεϑα, τυπτόμεσϑα, & ita deinceps.

Porrò

Porrò quæ de tertia plurali perfecti & plusquamperfecti, tum Ionicè, tum Atticè erunt observanda, in παραλλήλῳ διαλέκτῳ Attica explicata sunt.

DE RELIQVIS MODIS PASS.

In Imperativo ου *resolvunt in* εο, *ut pro* σπου *dicunt* σπέο, *& ectasi poëtica* σπεῖο, *ab* ἔσπομαι, *poëtic sequor.* φείδου, φείδεο. τύπτου, τύπτεο, *Moschopul.* περὶ συντάξ.

In Obtativo, *si tertia pluralis in* το *desinat,* ν *antecedente, vertatur hoc ipsum in* α, *Ionicè & poeticè, ut pro* τάττοιντο, *Ion. & poet.* ταττοίατο: *pro* τάξαιντο, ταξαίατο, *& ita deinceps.*

In subiunctivo, *personam secundam in* η *desinentem, terminant in* ηαι, *ut pro* τάττῃ, τάττη. αι: *pro* τάγῃ τάγηαι.

Infinitivi *Aoristus primus & secundus ultimam terminant in* μεν, *ut pro* τυφθῆναι & τυπῆναι: τυφθῆμεν & τυπῆμεν.

DE CIRCVMFLEXIS.

Quandoq; hic Enallage est Coniugationum inter se, ut pro ὁράω, ὁρέω: *pro* ἀντάω, ἀντέω, *occurro, obviam fio Hom.* ἠΰτεον ἀλλήλοισι, *quæ tamen bonorum autherum ratione & exemplo debet constare.*

In Infinitivo passivo ει *diphthongum quandoq; in* εα *resolvunt, ut* ἐξαλέασθαι *apud Hesiod. pro* ἐξαλεῖσθαι. ἀλέασθαι, *pro* ἀλεῖσθαι. ἀπολέασθαι, *pro* ἀπολεῖσθαι.

DE

DE VERBIS IN MI.

Pro ἀναδιπλασιασμῷ, qui in lingua communi fit per iota, ionicè interdum est ε, ut pro τίθημι, τέθημι, pro ἵστημι, ἕστημι.

In Imperfecti passivi secunda singulari, Ionicè eliditur σ & inde fit crasis Attica, ut ἐτίθεσο, ἐτίθεο, ἐτίθου. ἵστασο, ἵσταο, ἵστω. ἐδίδοσο, ἐδίδοο, ἐδίδου.

In prima, tertia & quarta coniugatione tertia pluralis præsentis Indicativi resolvitur, ut pro τιθεῖσι, διδοῦσι, κεύγνῦσι, dicitur τιθέασι, διδόασι, ζευγνύασι. Item pro ζεύγνυνται, tertia plural. præsens pass. ζευγνύαται. εὐρίαται, pro εἴωνται. Iliad. α vers. 229.

Sic & Anomalon εἰμί, pro εἰσὶ, facit ἔασι, Item ἧμι sedio, pro ἧνται, ἕαται, & εἵαται, & in Imperfecto, pro ἧντο, ἕατο & εἵατο. Quin & aliis idem solet accidere.

Præterea & hic quoq; tum in regularibus, tum in anomalis, Infinitivus terminatur in μεν, ut pro τιθέναι, τιθέμεν sicut & in Barytonis:

In participiali præterito secundæ coniugationis activæ, pro ἑστακὼς dicitur ἑστάως, & per crasin ἑστὼς. Sic pro τεθνηκὼς; τεθνηὼς, vel τεθναὼς, & poet. τεθνεὼς, vel cum ectasi, τεθνειὼς. Moschop. περισυντάξεως.

Obliqui autè diligenter hic sunt considerandi ὁ γεγηκὼς, communiter, οὗ γεγηκότος, Ion. ὁ γεγαὼς, ότος: contracte ὁ γεγὼς, ῶτος. Contractè vero

ctè vero ac simul per epenthesin ἕα, ὁ γεγαὼς, ἕ γεγαῶτος. Item γεγαῶσα, non γεγαῦα.

Pro ἦν ab εἰμὶ, Iones & Poetæ dicunt ἔην & ἔα, & ectasi poet. ἦα, & in tertia singulari ἦε unde ἐνῆεν inerat, composit. Et ᾖσι atq; ἔησι unde μετέησι. Homerus.

Pro ὦ, ἦς, ᾖ, dicunt ἔω, ἔης, ἔῃ: & pro ὤν, ὖσα, ὄν, ἐὼν, ἐοῦσα, ἐόν.

Ita passim in reliquis etiam anomalis in μι, Ionismos aliquos reperies, qui tamen semper ad analogiam superiorum quadrabunt, de quibus etiam in Grammaticis nominatim tradi solet.

CAPVT VI. DE RELIQVIS Orationis partibus.

Expone dialectum Ionicam in reliquis etiam orationis partibus?

Adverbia descendentia à nominibus in ης & ες in prima contractorum, ex circumflexis dissolvuntur, ut, pro ἀληθῶς, ἀληθέως. pro ἀτρεκῶς, ἀτρεκέως.

Pro μὴν, completiva particula, quandoq; ponunt μὴ negativam.

In Coniunctione pro ὖν, dicunt ὦν, Item τε aliquando παρέλκει: ut ἐπεί τε ταῦτα ἐγένετο, pro ἐπεί.

Pro præpositione πρὸς apud Hippocrat. est ποτὲ, Aret. in Commend. Pind.

CAPVT

CAPVT VII. DE SYNTAXI.

Ostende etiam Syntaxeos rationem in dialecto Ionica.

Frequentissimum est apud Ionas, articulum præpositivum usurpare pro subiunctivo, ut, Iliad. α. vers 36.

Πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἠρᾶθ' ὁ γεραιὸς.
ἀπόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἠΰκομος τέκε λητὼ.

πὸν, pro ὃν.

Item eundem articulum præpositivum ponunt pro demonstrativis pronominibus, εἶτος καὶ αὐτὸς, in omnibus videlicet generibus & numeris, ut Iliad. α.

τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν.

Agamemnon ad Chrysen sacerdotem, ubi τὴν *pro* ταύτην.

Iliad. ε. ὁ δὲ κύπριν ἐπῴχετο νηλέϊ χαλκῷ
γιγνώσκων ὅτ' ἄναλκις ἐὴν τεὸς οὐδὲ θεάων.
τάων, αἵτ' ἀνδρῶν πόλεμον κατακοιρανέουσιν.

ubi τάων, *pro* αὐτῶν.

Frequentissimum etiam est apud Ionas, ut per pleonasmum articulus, vel etiam pronomen, vel aliæ particulæ quarumcunq; orationis partium redundent, ut Iliad. χ. Hector ad Achill.

—·— νῦν αὖτέ μεθυμὸς ἀνῆκε
στήμεναι ἀντία σεῖο. ἕλοιμι κεν ἤκεν ἁλοίην.

κεν, *redundat. Sic* γε & ἄρα *sæpissime redundãt.*

Item invenias etiam pleonasmũ syllabæ ὧν in mediis dictionibus, ut ἐξ ὧν εἷλων, & ἀπ' ὧν ἔδοντο, *pro* ἐξεῖλον & ἀπέδοντο.

DE

DE SYNTAXI FIGVRATA.

Hæc spectatur potissimùm in Enallagis & Metaplasmis.

Enallagas *plerasq; Iones cum Atticis habent communes.*

Enallage generum: *Masculinorum pro fœmininis, ut* κλυτὸς, ἱπποδάμεια, *& contra, ut* ἠέρι πολλῇ, *frequenter apud Homerum, pro* πολλῷ. *Notat enim Eustathius, dialecto Ionica id fieri* τὴν ὄνθον τὴν μαραθῶνα, *Moschopulus in Syntaxi.*

Numerorum: *Dualis pro plurali vel singulari, &c.*

Modorum: *Infinitivi pro Imperativo, idq; potissimùm in præceptis, pactionibus, & præconiis, ut Iliad. β. vers. 20,*

Πάντα. μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύεμεν ὥς ἐπιτέλλω, *pro* ἀγόρευε, *nisi* ἐλλειπτικῶς *subintelligas* θέλε, *aut* μέμνησο ἀγορεύειν.

Orationis partium: *Sic Præpositionibus quandoq; utuntur pro adverbiis, ubi scilicet proprio casu destituuntur.*

Ex Metaplasmis: *Aphæresis familiaris est Ionibus, ut* εἰνὸς, *pro* δεινός, αἶα, *pro* γαῖα.

Similiter Prosthesin, Syncopen, Diæresin, Ectasin, Ellipsin, passim invenies, de quibus infrà, de proprietate poetica.

Item Metathesin amant literarum, κραδίην, *pro* καρδίην: κάρτερος, *pro* κράτερος. *Iliad. α.*

εἰ μάλα κάρτερος ἐσσὶ θεός πυ σοι τόγ' ἔδωκεν. *Plutarch. in Homeri vita, hanc metathesin etiam Doriensibus tribuit.*

Ita Anastrophe Ionum est propria, ut ᾧ ἐπὶ, pro ἐφ' ὧ. Iliad. α. vers. 162.

Hactenus de Dialecto Ionica.

DE DIALECTO DORICA.

Quinam authores hanc Dialectum potissimùm excoluêre?

Theocritus & Pindarus: quanquam hunc naturâ Doriensem Poetam esse negent Ioannes & Corinthus Grammatici. Suidas tamen expresse affirmat, scripsisse Pindarum libros septendecim δωρίδι διαλέκτῳ, *id est, dialecto Dorica. Quod etiam verum esse & ipse Pindarus Od. 1. Olymp. fatetur, & res ipsa satis abundè loquitur. Vt autem affines sunt Dialecti, Dorica & Æolica, ita superioribus duabus paulò insuaviores & minus politæ existimantur.*

ἀλλὰ δωρίαν ἐπὶ φόρμιγγα πασσάλυ λάμβανε.

CAPVT I. DE LITERARVM ET Diphthongorum mutationibus.

Ostende Dialectum hanc in literis & diphthongis?

A longum ponitur pro η ut ἅλιος *pro* ἥλιος *Sol,* ἁμέρα *pro* ἡμέρα *dies. Pind. Od. 1.* ἁμέραι δ' ἐπίλοποι μάρτυρες σοφώτατοι, *posteri verò dies testes sunt sapientissimi Bion.* μορφὰ θηλυτέρησι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἀλκὰ, *forma mulieribus est res decora, viris autē fortitudo. Et sic in Aor.*

in Aor. α. αὐδάσομεν, pro αὐδήσομεν. ἐτίμασε, pro ἐτίμησε, Pind. Od 1.

Item α ponitur pro ε, & contrà ut, ἄτερος, pro ἕτερος, φρασὶ, pro φρεσὶ, Eustath. ἔρταμις, pro ἄρτεμις. Diana, cuius Genitivus ἀρτέμιτος. ἀτέμιος, ἀτέμιδος, H. St. t. 5. θέρσος, pro θάρσος.

Item α pro ώ, ut πρᾶτος, pro πρῶτος. Theoc. Idyll. 8. πρᾶτος δ' ὧν ποτὶ δαφνὶν ἰδὼν ἀγόρευε μεν ἄλκας, primus autem Daphnin aspiciens, locutus est Menalcas. ἦθ' Ἑρμᾶς πρᾶτιστος, venit Mercurius primus. Quod etiam in Genitivis pluralibus fieri solet, ut suo loco dicetur τᾶν μουσᾶν, pro τῶν μουσῶν.

Deinde οε contrahunt in ευ, ut ἰδομενέος, ἰδομενεῦς, ἄρης, ἄρεος, ἄρευς. Frequentissimum hoc est in verbis passivis, ubi ου diphthongus resoluta est in εο, qua de re infrà.

* Dores & Iones ου vertunt in ευ, non modò in primæ, sed etiam tertiæ Coniugationis thematibus. Exempl. οὐκ ἀξιεῦσι, pro ἀξιοῦσι ab ἀξιόω: ἐδικαίευ, pro ἐδικαίου à δικαιόω: ὀρθεῦν, pro ὀρθοῦν, ab ὀρθόω: μαιεῦνται, pro μαιοῦνται, à μαιόομαι. Apud Dorios verò etiam ω, contractum ex αο vel αου vertitur in ευ. Quemadmodum enim Theocr. Idyll. α: dicit γελεῦσα, pro γελῶσα ridens, sic in Archilochi epitaphio, ἠγάπευ, pro ἠγάπων amabant? à γελάω, & ἀγαπάω.

Item εα contrahunt in α, ut θᾶσαι. pro θέασαι, Theocr. Idyll. 3. θᾶσαι μὲν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄ-

χος, vide acerbum meum dolorem. Item in η, ut pro κρέας, κρῆς, Dor. & monoptoton, Theocr. Idyll. α, χιμάρῳ δὲ καλὸν κρῆς, capellæ autem suavis caro.

Deinde iota frequenter detrahunt, ut λαβὲν, pro λαβεῖν. ἀδέα, pro ἡδεῖα droismo duplici Theocr. ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἀδέα τέρψις, est etiam in vanis osculis iucunda delectatio. Pind. κόρῳ δ' ἕλεν ἄταν ὑπέροπλον, saturitate verò accepit damnum immensum.

Rursum iota ad ο apponunt, ut πνοιὴν, pro πνοὴν halitum: αὐλῶν πνοὴ tibiarum flatus. Et χροιὰν, pro χρόαν colorem. Alij poeticum & Ionicum esse malunt, Hen. Steph. in thesauro: Aristophanis autem Scholiastes dicit esse Atticam Dialectum χροιὰ, pro χρόα.

Porro ωη migrat uspiam in α, ut πρὰν, pro πρώαν nuper, non ita pridem. Theoc. Idyll. 3. ἁπρὰν ποιολογεύσα παραιβάτις, Spicilega mercede conducta.

Deniq; pro η interdum est ει, Bœoticè, ut ἀγείοχα, pro ἀγήοχα sicut τέθεικα, pro τέθηκα.

E CONSONANTIBVS.

Generatim observandum, duplicationem earum Doriensibus cum poetis communem esse, vel potius propriam, ut τόσσον, pro τόσον. μέσσον, pro μέσον.

Deinde pro ζ interdum est δ, interdum simplex interdum duplex, ut ἔρδο, pro ἔρζω, quod per me

per metathesin ponitur pro ῥέζω facio, sacrifico: θερίδδειν, pro θερίζειν, H. Steph.

Item resolvunt ζ in σδ, ut Theocr. Idyll. α. ἁδὺ ἢ καὶ τὺ συρίσδες, dulce autem & tu fistula canis, pro συρίζεις.

Item δ pro γ, ut δνόφος, pro γνόφος, caligo, tenebræ, γνόφος autem Æolicum est, teste Eustath. ἀπὸ τοῦ νέφος, in lingua communi ζόφος.

Porro pro θ ponitur σ, ut σεός, pro θεὸς, σεοὶ, pro θεοὶ Dii. Sic σεὼ pro geminis Castore & Polluce. Henricus tamen Steph. mendosam esse putat scripturam, & rectiùs scribi σιὸς, quam σεὸς, cum Laconos iurarent νὴ τὼ σιὼ. Vnde & nomen σίβυλλα, Sibilla, vates, ortum esse creditur, quasi σιοῦ βουλῆ, ab enunciandis Dei seu Deorum consiliis.

Item θ ponitur pro δ, ut οὐθὲν, pro οὐδὲν. ἐζουθενῶ, pro ἐξουδενῶ, extenuo. Nonnulli Æolicum esse malunt: alij linguæ communis.

Item in vocibus, ubi σθ copulantur, sæpè abijcitur θ, ut ἐσλὸν, pro ἐσθλὸν, Pind. Od. α. Olymp. τόδ' ἀεὶ παρὰ μέρον ἐσλὸν ὕπατον ἔρχεται παντὶ βροτῷ. semper autem, quod uno (quolibet) die (obvenit) bonum, summum venit omni mortali. Et vicissim abijcitur nonnunquam σ, manente θ, ut ὄπιθεν, pro ὄπισθεν, Hom. ϛῆ δ' ὄπιθεν, stabat autem retro.

Item θ quandoq; mutatur in χ, ut ὀρνιχα,

pro ὄρνιθα avem, Theoc. Idyll. 5. ὄρνιχες λαλαγεῦντι, aves garriunt.

Deinde pro λ est ν, quæ litera nominatim in hac dialecto τῷ λάντιστοιχεὶ, H. Steph. in thes. ut φίντατος, pro φίλτατος. Theoc. Idil. α. ἦνθον τοὶ βῶτοι τοὶ ποιμένες, ὡ πόλοι ἦνθον, venerunt bubulci, pastores, caprarii, venerunt: Ibid. ἦνθε ἐμαν ἁδεῖα καὶ ἡ κύπρις γελάοισα, venit etiam & dulcis Venus ridens. Idem Idyl. β. ἦνθομες venimus & comp. ἀπῆνθον abierunt, Idyll. 11.

Vertitur quandoq; ρ in κ, ut μικκὸς pro μικρὸς parvus. Theocr. Idyll. 15. τῶ μικκῶ παρέοντος, parvulo præsente.

Item σ in δ, ut ὀδμὴ, pro ὀσμὴ, Theoc. εὐόδμοισι σελίνοις, bene odoratis apiis. Item in τ, ut τυρίσδεν, pro συρίζειν, Theor. Idyll. α.

Mutant item quandoq; τ in ν, ut τετραενὲς, pro τετραετὲς, quatuor annorum.

Siculi χ aspiratam mutant in tenuem κ, ut κύτραν, pro χύτραν.

E DIPHTHONGIS.

Primò ου mutatur in ω, ut ὠρανὸς, pro οὐρανὸς cœlum. μῶσα, pro μοῦσα. Vnde φιλόμωσος Musarum studiosus. Idyl. 14. apud Theoc. βωκολιάσδομαι, pro βουκολιάσδομαι. Sic ea quæ Ionice per ου scribuntur, ut οὔνομα, pro ὄνομα, hic habent ω, ut ὤνομα, Theocrit. Idyll. 6.

Deinde ου mutant in οι ut μοῖσα pro μοῦσα, Pind. Olymp. Od. 1. ἔχοισα, pro ἔχουσα, Theocr.

βαρύν

βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα graviter verò animo mœsta (Venus.)

Item in ευ. quoties nimirum ου contractum est ex εο vel εου & quoties ου in verbis habet accentum circumflexum, quamvis non veniat ex contractione: ut pro φιλέουσι φιλοῦσι. Doricè φιλεῦσι. Theognis ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν οἵμε φιλεῦσι. Ab ἅλομαι Futur. ἁλοῦμαι, Doricè ἁλεῦμαι. Imò in verbis etiam ubi ου non habebat circumflexum, ut Iliad. β. v. 345. ἄρχευ pro ἄρχου.

Deinde ει migrat interdum in η, ut ἰδῆν pro ἰδεῖν, μῆον pro μεῖον. πλήων pro πλείων. οὕτω καὶ τὸ διὰ διφθόγγου πειρίθοος διὰ τοῦ ἢ γράφοντες; πηρίθους πταίουσι.

Nota: δηλοῦσιν οἱ παλαιοὶ λέγοντες, ὡς οὐδέποτε τῶν ει δίφθογγον τὴν ἔχουσαν ἐκ πλεονασμοῦ τοι εἰς ἢ τρέπουσι. τὸ γάρ τοι ξένος ξεῖνος οὐ γράφουσι ξῆνος διὰ τοῦ η. Eustath. Iliad. α. vers. 263.

Pro καὶ εἶπα frequenter Theocritus dicit κῆφα, iota nimirum utrinq; abijciens, αε in η contrahens, & tenuem in suam aspiratam immutans.

Item manente tenui κῆπε, & dixit. Idyll. α.

Simile est, quod Dorice dicitur, κηκοῦ αὐτοῦ, pro καὶ ἐκ οὗ αὐτοῦ.

Ex diphthongo ει, posteriorem subtrahunt, ut λαβὲν pro λαβεῖν. Ioan. Gramm. vide Infinit. verborum.

CAPVT II. DE DICTIONIS Affectionibus.

Quid hic Dialectus Dorica habet peculiare?

Adverbia Qualitatis communiter acuta circumflectunt, & circumflexa acuunt, ut pro σοφῶς Doricè σόφως, pro ἕτως, Doricè ἑτῶς, pro κρύφα, κρυφᾶ, Pind. Od. 1.

Quin & apud Dorienses ultima existente brevi accentus potest esse in penultima, præsertim in tertia plurali Aoristorum, ut pro ἔλεγον, Dor. ἐλέγον.

Plurali item in ες, fœminini generis, penultimam acuunt, ut γυναίκες pro γυναῖκες.

CAPVT III. DE ARTICVLIS.

Quid de Articulis observandum?

Articuli οἱ & αἱ recipiunt ab initio τ literam, ut τοὶ, pro οἱ, & ταὶ pro αἱ, κωμάσδω ποτὶ τὰν ἀμαρυλλίδα ταίδε μοι αἶγες, Theocrit.

Quando οἱ articulum præpositivum plurale masculinum sequitur vocalis aut diphthongus αι, coalescunt in ω, & iota subscribitur, ut, pro οἱ ἀπόλοι, Doricè ὡπόλοι.

Quando Athenienses pro ὅπῃ, dicunt ἵτᾳ, & Iones ὅτεο, Doras pronunciant ἵπευ.

Deniq; articuli hic quoq; eandem admittunt Dialectorum varietatem, quam nomina in iis declinationibus, iuxta quas inflectuntur, ut τὰν μασᾶν, pro τῶν μασῶν, &c.

ἃ pro ἡ, Pind. ἃ τέκε Λαγέτας ἐξ.

CAPVT

CAPVT IV. DE NOMINIBVS.

Expone Dialectum hanc in Nominibus?

In prima declinatione simplicium, primò η mutatur Doricè in α longum, ut χρύσας, pro χρύσης Theoc. Idyl. 14. τοιοῦτος πρώαν τις ἀφίκετο πυθαγορίστὰς ὠχρὸς κἀνυπόδατος, *talis huc nuper venit Pythagoricus pallidus, & nudus pedes pro* πυθεγορίστης.

Genitivus singularis desinit in α, ut αἰνεία *pro* αἰνείου πισάτα, *pro* πισάτου. *Pindar. Od. 1. O.*

Item in Dativo, neglecto iota, alioquin in communi lingua subscribendo.

Huc pertinent propria nomina in ας, quæ Doricam inflexionem sequuntur: & quædam alia pauca tamen, quæ instar propriorum terminantur ut θωμᾶς, θώμα, θωμᾷ, *&c.* ἄβας, ἄβα. πάππας, πάππα, *&c. Item quæ in ας purum desinunt, descendentia vel à verbis circumflexis, vel fœmininis nominibus.*

Genitivus *pluralis in* ᾶν, *ut pro* τῶν αἰνειῶν, τᾶν αἰνειᾶν. ἐκμελιᾶν *pro* ἐκμελιῶν, *Tzezes in Hesiod*

Dativus *pluralis idem est Doricè & Ionicè.*

Accusativus *pluralis in ας non in hac solùm declinatione, sed in aliis etiam declinationibus ultimam corripit, ideo* ᾗ νῦμφας *scribunt pro* νύμφας. *Simile iudicium in participiis, ut pro* πράξας πρᾶξας, νοῆσας *pro* νοήσας.

In secunda declinatione *iterum observan-*

vandum η in α mutari, ut pro ἡ τιμὴ ἁ τιμὰ: τὴν τιμὴν, τὰν τιμὰν. Theocr. Idyll. 15. ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτὰ, ignavis semper feriæ sunt, pro ἑορτή. Item καλλίστη παίδων, πείραθεν πάντα τελείται, optima filiorum tentando omnia perficiuntur. Pind. Olym. Ο[illegible]θανεῖν δ' οἷσιν ἀνώγκα, τί κέτις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότει καθήμενος ἕψοι μάταν, ἁπάντων καλῶν ἄμμορος id est, Mori autem quibus necesse, cur aliquis (ex illis) ignobile senium in tenebris disidens maceret frustra, omnium rerum honestarum expers. Ibid. Od. 2. τῶν καὶ πεπραγμένων ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν ἀποίητον οὐδ' ἂν χρόνος ὁ πάντων πατὴρ δύναιτο θέμεν ἔργων τέλος. λάθα δὲ πότμῳ σὺν εὐδαίμονοι, γένοιτ' ἄν, hoc est, anteactorum autem operum finem, & cum iure, & præter ius, infectum ne ipsum quidem tempus omnium parens possit reddere: sed oblivio sorte cum prospera esse possit.

Genitivum singularem terminant in ως, Dativum in ῳ, ut, pro τῆς μελίσσης τῇ μελίσσῃ Doricè τῶς μελίσσως, τῷ μελίσσῳ.

Genitivum pluralem formant ut in prima, per αν, τᾶν μουσᾶν pro τῶν μουσῶν.

Dativum pluralem formant ut Iones.

In tertia declinatione, Genitivus singularis terminatur in ω, ut, pro λόγου λόγω Doricè, sine iota subscripto,

Nominativus pluralis in ο: exiens, penultimā

solet

solet acuere, ut φιλοσόφοι, *pro* φιλόσοφοι. *Quod de participiis etiam iudicandum.*

Dativus pluralis communis est cum Ionibus.

Accusativus pluralis terminatur in ως *per* ω, *& ος per* ο, *ut, pro* τοὺς λόγους, *Doricè* τὼς λόγως *vel* τὸς λόγος. *Theocr. Idyll.* α. τάκεται ὀφθαλμὼς *pro* ὀφθαλμοὺς, *tabescit oculis.*

In quinta declinatione, *item in contractis deinceps sequentibus ex obliquis in singulari casibus* δ *&* τ *sæpius auferunt, ut, pro* πάριδος, πάριος, *pro* κέρατος, κέραος.

Item Genitivum & Dativum faciunt à Nominativo, abiecto σ, *ultima litera Nominativi, ut* θόας θόαντος, *Dor.* θόα φόρκυς, φόρκυνος, *Dor.* φόρκυ. *Sic* Διονύς κλαυσῦς, *Sylburg.*

Huc pertinet Ιησοῦς, ἰησοῦ, *in Genitivo, & Dativo* ἰησοῦν *in Accusativo.*

Accusativus singularis uspiam α *mutatur in* ε, *ut* παῖδε *pro* παῖδα.

Item pro βοῦν *dicunt* βῶν, *& pro* βοῦς, βῶς, *Theocr. Idyll.* 9.

Pro πατὴρ, *Doriensibus est* ἀπφῦς, *Theocr. Idyll.* 15. γλυκερὸν τέκος οὐ λέγω ἀπφῦ *dulcis fili, non dico de patre. Appellatur autem sic pater à pueris,* ὑποκοριστικῶς *seu subblandiendo quasi* ἀφ' οὗ τις πέφυκεν, *quemadmodum cum Scholiaste Theocriti etiam Eustath. interpretatur.*

Vocativum quandoq; resolvunt, ut ὦ ποσείδαον, *pro* ὦ πόσειδον.

Pro

Pro τί, *Doricè dicitur* τά.

In prima Contractorum *Genitivus singularis contractus in* ους. *Dorice inflectitur per* εὺς, *ut pro* διογένους διογένεὺς.

In quinta, *pro* κρέας, *dicunt* κρῆς. *Idem iudicium de similibus.*

Ex nominibus quæ ὀλιγοπαθῆ *vocantur à Grammaticis,* βοῦς *in Dativo plurali Doricè facit* βωσὶ *pro* βουσί.

Ex numeralibus, pro τέσσαρες, *Doricè dicitur* τέτορες τετόρων, *&c. Et pro* εἴκοσι, εἴκατι.

In Comparationibus, *pro* κρείσσων *dicunt* κάρρων & κρέσσων. *Pindar. Olymp. Od. 2.* πέντος δὲ πιτνεῖ βαρὺ κρεσσόνων πρὸς ἀγαθῶν, *Luctus opprimitur gravis, à prioribus bonis.*

Item ἄσσων *pro* ἔσσων. *Iliad. α vers. 335. ab* ἐγγὺς *prope comparat.* ἐγγύτερος. ἐγγύων, & ἔσσων, *neutrũ* ἔσσον. *Dorice* ἄσσον. *Ex quo deinde poetæ alios gradus deducunt Adverbiales,* ἄσσον *propius* ἀσσοτέρω, *proximius,* ἀσσοτάτω *proximo.*

CAPVT V. DE PRONOMINIBVS.

Ostende Dialectum Doricam in Pronominibus?

Pro ἐγὼ *Doricè dicitur* ἰγώνη, *& subtracta litera ultima,* ἐγὼν. *Thergn.* οἴμοι ἐγὼν ὕβης καὶ γήρας ὀλομένοιο, *heu meam pubertatem & senectutem exitialem.*

In Genitivo, pro ἐμοῦ & μοῦ, *Doricè dicitur* ἐμεῦ & μεῦ *Homer.* κλῦθί μεῦ ἀργυρότοξε.

In Da-

In Dativo, pro ἐμοὶ *dicunt* ἐμὶν, *Theocr. Idy.* 6. ὡς παρ ἐμὶν κέκριται *ut meum fert iudicium.*

In plurali pro ἡμεῖς *dicunt* ἄμες

In Genitivo pro ἡμῶν, ἀμῶν *per α longum. Theocr. Idyll. 8.* τὶς ἐπάκοος ἔσεται ἀμῶν *quis auditor erit noſtrum.*

In Dativo pro ἡμῖν, ἀμὶν & ἀμῖν *Theocr. Idyll. 13.* ἐχ ἀμῖν τὰ καλὰ πεδάτοις καλὰ φαίνεται ἥμες. οἱ θνατοὶ πελόμεθα τὸ δ' αὔριον ἂν ἐσορῶμες *non nobis primis, quæ pulchra ſunt pulchra videntur eſſe, qui mortales ſumus, craſtinum diem autem non cernimus.*

In Accuſativo, pro ἡμᾶς ἀμᾶς.

Pronomen ſecundæ perſonæ σὺ. *Doricè habet* τὺ & τών, *Pind. Olymp. Od. 1.* τύδε πρᾶξιν φίλαν δίδοι *tu autem eventum gratum da.*

In Genitivo pro σοῦ *dicunt* σεῦ & τεῦ. *Theoc. Idyl. 10.*

In Dativo pro σοὶ, *Dor.* τοὶ, & τεὶν, & τὶν. *Homer.* ἄλλο δέ τοι ἐρέω *Theocr.* ἐγὼ δ' ὄπι τεὶν μεμάνημαι *ego autem tui cauſsa inſanio.* τὺ δ' ἐμέλῃ *tibi vero non curæ eſt, Idem.*

In Accuſativo, pro σὲ. *Dor.* τὺ. *Theocrit Idyll. 15.* τῶ μικκῶ παρέοντ' ἀρηγύναι ὡς ποδορῇ τὺς *parvulo præſente: vide mulier ut aſpicit te?*

In plurali pro ὑμεῖς ὕμες

Porrò pro ὗς, *Doricè* εὖς.

In Dativo pro οἱ σφὶν.

In plurali pro σφεῖς, σφέες.

In Ac-

In Accusativo pro σφέας, σφέ.

Item μὶν & νὶν *cum Poetis ponunt pro* αὐτὸν αὐτὴν, αὐτὸ, *ipsũ, ipsam, ipsum. Quæ particulæ usurpatæ sunt pro* αὐτοὺς αὐτὰ, *Henr. Steph. in thesauro.*

Pro ἐκεῖνος *dicunt* τῆνος, *Theocr. Idyll.* α. αἴκα τῆνος ἕλῃ κεραὸν τράγον, *si ille acceperit cornutum hircum, tu accipies caprum, &c Sic in fœminino.* τήνη τῆνον, & τῆνο, *Theocrit. Idyll. eodem.* αἰπὺ τε ῥᾶμα τῆνο λυκαονίδαο, *altumq; sepulchrum illud Licaonidæ.*

Pro σὸς, σὴ, σὸν, *habent* τεὸς, τεὰ, τεὸν, *Theocr. Idyll.* α. ἅδιον ὦ ποιμὰν τὸ τεόν μέλος, *dulcior ô pastor tuus cantus.*

Pro ταύτας, τούτας.

Deniq; pro ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος. *possessivis Pronominibus, dicunt* ἁμος, ἁμὰ & ἁμὴ, ἁμὸν, ὑμὸς ὑμὰ *vel* ὑμὴ ὑμὸν. σφὸς, σφὴ *vel* σφὰ σφὸν, *deducentes nimirum hanc formam à Nominativis pluralibus pronominum superiorum,* ἐγὼ, σὺ, οὗ, &c.

Apud Homerum etiam ὅ *reperitur, pro* ὅτι, *Doricè.*

CAPVT VI. DE VERBIS.

Expone Dialectum Doricam in verbis?

Prima persona pluralis terminata in μεν. *Doricè mutatur in* μες, *cùm in activa, tùm in passiva & media diathesibus, omniũ modorũ & temporum,*

porũ, ut τάτλομες, pro τάτλομεν, ἐτάχθημες pro ἐτάχθημεν. τετάγαμες, pro τετάγαμεν, Theocr. Idyll. 7 εὕρομες ἄνδρα, in virum incidimus. Ibidem κοὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες, nec dum mediam viam emensi eramus.

Tertia pluralis quorumcunq; temporum, omnium modorum, tam activæ, quàm mediæ vocis, terminata in σι, Doricè desinit in τι, ita ut ωσι migret in ωντι, per ω, ουσι in οντι. per ο, ῦσι in ῦντι, ασι in αντι, ut τάττοντι, pro τάττουσι. τάττωντι pro τάττωσι, & ita deinceps. Theocr. Idyll. 6 καὶ γὰρ θὴν οὐδ' εἶδος ἔχω κακὸν ὥς με λέγοντι, neq; n. admodum turpem formam habeo, ut de me dicunt.

In quarta Conjugatione pro ζ præsentis characteristica Dorice est σδ, ut κωμάσδω, pro κωμάζω, Theocr. Idyll. 3. κωμάσδω ποτὶ τὰν Αμαρυλλίδα, procatum eo ad Amaryllida, συρίσδω pro συρίζω, φράσδω pro φράζω. Theocr. Idyll. α. ἤδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἅλιος ἄμμι, iam indicat omnia Sol nobis.

INDICATIVUS.

Dorienses nova quædam verba è præteritis solent formare, ut τετάχω pro τάττω.

In secunda & tertia singulari, è diphthongo ει posteriorem auferunt, ut τάττες, τάττε, pro τάττεις, τείς, τάττει.

Pro θέλω dicunt λῶ, per abiectionem syllabæ initialis: Et in secunda persona λῆς pro ἐθέλεις. Theoc. Idyl. α. λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, vis per Nymphas.

In

In Imperfecto *Dorienses sedecim illa verba, quæ ad ε adjiciunt ι loco augmenti, augent per η, ut* ἕλκω, εἷλκον, *Dor* ἦλκον.

Item in Imperfecto & utroq; aoristo Indicativi variatur tertia pluralis Bœoticè, ut pro ἐτάχθησαν, *&* ἔταγον: *Bœotice dicitur* ἐτάχθοσαν, ἐτάξασαν *&* ἐτάγοσαν.

Imperfecto *præteritum Atticum si maxime excedat trium syllabarum numerum, penultimam tamen Doricè etiam extra positionem longam manere potest, ut,* εἰλήλυθα, *pro* ἐλήλυθα, *quod Atticum est pro* ἦλθα.

Item tertia pluralis Dorica, Chalcidicè per Apocopen abbreviatur, ut πέπαχων *pro* πεπάχασι, *quod Doricum est, pro* πεπάχασι.

Futurum primum *Dorienses circumflectunt in ultima in omni coniugatione, ut* δωσῶ *pro* δώσω, *Theo. Idi. 3.* σωσῶ *pro* σώσω *statuã, Idy. 5. Nominatim etiam in quarta coniugatione* σ *vel tollunt vel mutant in* ξ, *ut pro* πάσω, *dicunt* παξῶ, εἷς, εἶ. *&c. pro* καθίσω καθιξῶ, πάζω, πάσω, *Dor.* πάξω, *Theocr. Idyll. 4.* παξας τᾶς ὄωλᾶς, *prehendens ungula. Quod & alia quædam, pauciſsima tamen, imitantur, quæ non ſunt quartæ coniugationis, ut* κλείω, κλείσω. *Dor.* κλάξω, *unde Aor. α.* ἔκλαξα. *Imper.* κλᾶξον, *cum compoſ.* ἀπόκλαξον *excludere.* Δοκαασεῖς *dicit Theocritus, pro* δοκήσεις, *geminato* σ, *& Doriſmo duplici. Idem intelligendum de Futuro,*

Medio,

Medio, ut ταξῶμαι, *pro* τάξομαι. ἀβαίνω βήσομαι. *Dor.* βασῶμαι & βασεῦμαι. *Sic* κείσομαι, κεισῶμαι, & κειτεῦμαι, *Theoc. Idyll. 3. Ab* ἀγωνίζομαι ἀγωνίσομαι, *Att.* ἀγωνιῶμαι. *Dor.* ἀγωνιεῦμαι. *Sic* ἀνδραποδίζομαι ἀνδραποδίσομαι, *Att.* ἀνδραποδιῶμαι, *Dor.* ἀνδραποδιεῦμαι, *in servitutem rapio.*

IMPERATIVUS.

In Imperativo, *Doricè mutatur* ε *in* ον, *more Syracusano, ut* λάβον, *pro* λάβε, τύπον, *pro* τύπε.

INFINITIVVS.

In Infinitivo *iota detrahunt, ut* τύπεν, *pro* τύπειν. πιπεῖν, *pro* τυπεῖν. χεάφεν, *pro* χεάφειν. *Eustath. pag. 41.*

Item ει *diphthongorum vertunt in* η, *ut Theoc. Idyll. 15.* αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήζουτι καθεύδην, *feles molliter volunt dormire.*

PARTICIPIA.

In participiis fœmininis præsentis, υ *mutatur in* οι, *ut* τύποισα, *pro* τύπουσα. *Pindar. Od. 1. Olymp.* ζοισαν ἀμφ' ἀκμάν, *pro* ζουσαν. *Secus tamen fit in contractis verbis. Ibi enim* υ, *quia in crasi est, mutatur in* ῦ, *ut* ποιέουσα, ποιοῦσα. *Dor* ποιεῦσα.

Aoristis participialibus in ας *terminatis, addunt* ι. *ut* τύψαις, πεάξαις, *pro* τύψας, πεάξας. *Reperitur & apud Pindarum fœminino generi iota servatum, ut* τύψαισα, *pro* τύψασα.

PASSIVVM.

Primam pluralem cum Ionibus in μεσθα *terminant, quæ communiter terminabitur in* μεθα. ταττόμεσθα, *pro* ταττόμεθα. *Anacreon.* τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα βίοτος τρέχει κυλισθεὶς ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα κόνις ὀστέων λυθέντων.

Rota nam velut curulis properat volucris ætas
Tenuis iacebimusq; cinis, ossibus solutis.

Vbi in secunda singulari ȣ *Ionicè resolvitur in* εο, *Doricè in eius locum substituitur* ευ, *ut pro* ἐτάττȣ, ἐτάττεο *Ion.* ἐτάττευ *Doricè. Theocrit.*

ἠνὶ δέ τοι δέκα μάλα φέρω, τηνῶθε καθείλον ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τύ.

Ecce autem tibi decem poma fero illinc, unde Me iubeas decerpere. ἐκέλευ, *pro* ἐκέλȣ, ἀκέλομαι, *quod planè poeticum est.*

Et sic in Imperativo frequentissimè. Theoc. Idyll. 9. ἐμὶν δὲ τὺ βωκολιάσδευ, *mihi autem tu canta.*

In Aoristo primo *& secundo tertia pluralis variant Bœoticè, ut pro* ἐτάχθησαν, ἐτάγησαν, ἔταχθεν *&* ἔταγεν. *Eustath. format à prima plurali.*

In Optativo *passivo pro* η *Doricè est* α. *ut* γενοίμαν, ἱκοίμαν, *pro* γενοίμην, ἱκοίμην. *Idyll. 3. apud Theoc.*

In Futuro *medio secunda singularis quandoque patitur contractionem, ut ab* ἐργάσομαι *fit* ἐργάσῃ *& ablato* σ, ἐργάῃ, *contractim Doricè & Bœoticè* ἐργᾷ.

DE

DE CIRCVMFLEXIS.

Fit quandoq; ut Dorienses verba Barytona circumflexorum instar inflectant.

In prima Conjugatione *quandoq; crasis fit in ου, Dorice mutatur in ευ, ut ποιεύμεν, pro ποιοῦμεν, ποιεῦσα pro ποιοῦσα. Theocr. Idyll. 1. & 5. ὧδε καλὸν βομβεῦτι ποτὶ σμάνεσσι μέλισσαι, hic suave susurrant in alvearibus apes.*

Deinde Optativi præsens formant ποιώμην ῴης &c. pro ποιέοιμι, έοις Et sic in 3 quoq; circumflexorum χρυσώην, ῴης.

Ex infinitivo iota detrahunt, ut in Barytonis, ποὲν pro ποιεῖν. Item diphthongum ει vertunt in η, ut suprà κοσμὴν, pro κοσμεῖν.

In secunda Conjugatione, *pro βοάεις βοᾶς: Dorice fit βοῆς, per monophthongum. Dores enim iota subcriptum facilè negligunt: quem morem & Attici in quibusdam sequuntur, πεινῆς διψῆς, ζῆς, esuris, sitis, vivis, &c.*

Item, tertiam pluralem præsentis mutant in Dativum participialem, ut pro βοῶσι βοῶντι, ἐξαπατῶντι, Pindar. Od. 1. Olymp. οἷα γελῶντι, quale ridens, Theocrit. Idyll. α.

In Infinitivo, pro βοᾶν, dicunt βοῆν.

Participia circumflexa in ῶν, efferunt per ᾶν, ut γελᾶν, pro γελῶν.

In passivo pro secunda singulari præsentis βοάῃ βοᾷ dicunt βοῇ, vel βοᾶσι.

DE VERBIS IN MI.

In tertia *singulari præsentis Indicativi, vocis activæ, omnium coniugationum, ultimam syllabam in ι mutant: ut pro τίθησι, τίθητι. Theocr.* ὡς δὲ φθίμενόν μιν ἄτερ μασδοῖο τίθητι. *Ita pro ἵησι, ἵητι. pro δίδωσι, δίδωτι, pro ζεύγνυσι, ζεύγνυτι.*

Tertia pluralis *Doricè similis est Dativo singulari participiali, ut* τιθέντι, *pro* τιθεῖσι. *Sic de reliquis Coniugationibus.*

In Imperfecto *Indicativi primæ Coniugationis, pro tertia plurali, Doricè & Bœoticè est* ἐτίθεν, *pro* ἐτίθεσαν.

In perfecto *primæ Coniugationis, activæ vocis* ει *Bœoticè ponitur pro* η τέθεικα *pro* τέθηκα. *Tradunt enim Grammatici, ubi Dores servant* η, *Bœoti scribunt* ει, *ubi Dores, mutant* η *in* α, *ut* ἵαμαι, *pro* ἧμαι, *illic Bœoti servant* η.

Tertia pluralis *Aoristi* β, *Doricè & Bœoticè in omnibus Coniugationibus formatur à prima singulari, longa mutata in suam brevem: ut,* ἔθεν, *pro* ἔθεσαν, ἔξαν, *pro* ἔσησαν, ἔδον *pro* ἔδοσαν.

In quarta, *si adsit Aoristus secundus, fit, ut* υ *in prima singulari censeatur longum, in tertia plurali Doricè positum breve: ut* ἔδω *pro* ἔδυσαν *Observandum, in quibusdam id per totum tempus integrè fieri: ut à* κτῆμι, *interficio, fit* ἔκτιλω, ἔκτις, ἔκτι, *Dor.* ἔκταν, ἔκτας, ἔκτα, *&c.*

In passivo, *Dores ut in Circumflexis, ex*

craſi

crasi natum, mutant in ευ, *ut pro* ἐτίθεσο, ἐτίθεο, *per crasin* ἐτίθου *&* *Dorice* ἐτίθευ, *Idem sit judicium in reliquis modis & temporibus.*

In secunda Conjugatione, *Aoristus 2. Imperativi pro* στῆθι *facit* στᾶθι. *Et in Infinitivo pro* στῆναι στᾶναι. *Sic* μέμνανται, *pro* μέμνηνται. *Pind. Olymp. Od. 6.* ἀκίνδυνοι δ' ἀρεταὶ, οὔτε παρ' ἀνδράσιν, οὔτ' ἐν ναυσὶ κοίλαις τίμιαι. πολλοὶ δὲ μέμνανται καλὸν ἔτι ποναθῇ, *id est, Periculorum autem expertes virtutes neq; apud homines, neq; in navibus cavis prætiosæ sunt. Multi autem meminerunt, si quid præclarum elaboratum fuerit.*

In tertia Coniugatione, pro δίδου *Imperat. Dorice est* δίδοι, *da, Pind Od. 1. Olym.* τὸ δὲ πρᾶξιν φίλαν δίδοι, *tu verò eventum gratum da.*

Anomala *in* μι, *quicquid habent huic dialecto affine, ex dictis promptum est agnoscere, ut pro* φημὶ φαμὶ, *Theocr.* φαμὶ τὸ νικασεῖν ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων, *aio me victurum esse te canendo quantum volo, pro* φασὶ, φαντὶ. *Item pro* φήσω, φασῶ, φασεῖς, *&c.*

Pro ἴσημι, ἴσαμι, *pro* ἴσμεν, ἴδμεν *pro* ἴσασι, ἴσαντι, *Theocr* πάντα γυναῖκες ἴσαντι, *omnia mulieris, norunt, pro* ἴσην ἴσαν.

Pro εἰμὶ ἐμμὶ, *pro* ἐστὶ, ἐντὶ. *pro* ἐσμὲν, εἰμὲν *&* εἰμὲς, *Theocr. Idyll. 2.* πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμὶς, *utrũ mortui an vivi sumus, pro* εἰσὶ, ἐντὶ *Pind. Od. 9. Olymp.* ἐντὶ γὰρ ἄλλαι ὁδῶν ὁδοὶ πα-

ραίτεραι μία δ' οὐχ' ἅπαντας ἅμμε θρέψει μελέτα. *sunt enim aliæ viæ aliis transitu faciliores, unicum autem non omnes alet studium, pro* εἷς ἐσσὶ, *pro* ἦ ἦς. *Theocr. Idyll. 6.* ἦς δ' γαλάνα *erat autem tranquillitas.*

Pro ἦμεν, ἦμες, *Theocr. Idyll. 14.* πόσιος τοι τέπαρες ἐνβάθει ἦμες, *nos quatuor bene poti eramus pro* ἔσομαι, ἐσοῦμαι & ἐσεῦμαι. *Et poet* σ *geminato* ἐσσεῖται *pro* ἔσεται. *Hesiod.* οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται ποιεῖσθε καλιάς. *Non semper æstas fuerit, componite nidos.*

Pro εἶναι, ἔμμεναι & ἦμεν & ἦμες. *Theocr. Idyll. 14.* πολλοῖς δοκέων καλὸς ἦμες, *qui multis pulcer videtur esse.*

Ex verbis impersonalibus, pro χρὴ, *dicunt* χρήσθαι.

CAPUT VII. DE RELIquis Orationis partibus.

Ex Adverbiis pro πῇ *dicunt* πᾷ *Theocr. Idyll. α.* πᾷ ποκ' ἀρ' ἦσθ' ὅκα Δάφνις ἐτάκετο πᾷ ποκα νύμφαι, *ubinam eratis, quando Daphnis liquescebat? ubinã ô Nymphæ? pro* πότε πόκα, *Theoc. Idyll. 10. pro* ὅτε, ὅκα & ὅκκα: *Idyll. 4. & 11. pro* ὅπη *vel* ὅπου, ὅπα. *Idyll. 4. pro* τότε, τόκα

pro

pro ἄλλοτε ἄλλοκα Theocr. χὠ ζεῦς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος ἄλλοκα δ' ὑει. Et Iupiter interdum est serenus, interdum pluit. pro πάντῃ παντᾷ Idyll. 8. παντᾷ ἔαρ παντᾷ δὲ νομοῖ ubiq; ver, ubi pascua. pro οἴκαδε, οἴκαδες. pro ὡς, τὼς. pro ὁμοῦ, ἁμᾷ. Item τηνῶθε illinc, à τῆνος: pronomine Dorico, Idyll. 3.

Bœoticum est ἄας, cras.

Lingua Syracusana dicitur ἐνδοῖ, vel ἔνδοι, pro ἔνδον, intus Theocrit. Idyll. 15. ἐνδοῖ πραξινόα; intúsne Praxinoë?

E Præpositionibus, pro σὺν dicunt ἀνὰ. Hom. χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ: idq; in Compositis elisionem aliquando patitur, ἄντεινον, pro ἀνάτεινον. Quin & absolutè ponitur ἂν, pro ἀνά. Pindarus, χρυσέοις ἂν ἵπποις.

Ponitur & κἂνις, pro καὶ ἄνευ, Henricus Stephanus in thesauro.

Habent etiam peculiarem iurandi formulam, ναὶ τὼ σιὼ, ἤγουν, νὴ τοὺς θεοὺς. Eustat. Iliad. α. ver. 234.

Pro præpositione πρὸς, usurpant ποτὶ & προτὶ. Bion. ψυχὰν δ' ἄχρι τίνος ποτὶ κέρδεα καὶ ποτὶ τέχνας

βάλομες ἱμείροντες ἀεὶ πολὺ πλήονος ὄλβῳ
λαθόμεθ' ἦ ἄρα πάντες, ὅτι θνατοὶ γενόμεσθα
χ' ὡς βραχὺν ἐκ μοίρας λάχομεν χρόνον.

Et quousq; animũ ad lucra & artes applica-

mus semper desiderando multò maiores opes? Omnes sanè obliti sumus, nos mortales esse natos, & quòd breve tempus à Parca sortiti sumus

Quandoq; tamen in Compositis fit elisio, ut ποτὰν ματέρα *pro* ποτὶ τὰν ματέρα, *quod Doricum est, pro* πρὸς τὴν μητέρα. *Item* πόταγε & πότεχε, *pro* πρόσαγε & πρόσεχε, *Theocr. Idyll.* α πόταγ' ὦ γαςὲ *ades ô bone. Sic* ποτίθει, *pro* προςτίθει, *Idyll. 14.*

Pro εἰ *dicunt* αἰ, *Henr. Steph. in thesauro. Pro* εἴκη, αἴκε & αἴκα, *pro* εἴκεν, αἴκεν. *Item.* αἰ μὴ, *pro* εἰ μὴ *nisi, Idyll. 5. Et* αἴπερ, *pro* εἴπερ.

Item ὦν, *pro* οὖν *igitur, Pind. Od. 1. Epod. 3.*

Pro γὲ *dicunt* γὰ, *Aristoph.* ἐγώ γα, *pro* ἔγω γε *ego quidem, Henr. Steph.*

CAPVT VIII. DE SYNTAXI.

Hic etiam Enallage est casuum. Pro Genitivo singulari utuntur Dativo eiusdem numeri, potissimùm verò in 3. simplicium.

Item Enallage declinationum, ut δάμαλις, *pro* δαμάλη. *Theocr.*

Item Enallage modorum, Subiunctivi pro Indicativo.

Item Metathesis literarum, κρίκον, *pro* κίρκον.

Syncope etiam (quæ & Poetarum) ἔγεντο, *pro* ἐγένετο. *Theocr. Theogn. & passim.* ὁπάτζιον, *pro* ὁμοπάτζιον, *Plut. in Hom. vita.*

Deniq; Apocopæ Dorûm quasi propriæ sunt, ut δῶ *pro* δῶμα. *Iliad.* ψ. κέρα, *pro* κέρατο. *Iliad* δ. *vers.*

ver. 90. Plutarch. in Homeri vita, ἄψ pro ὀπίσω, μεταβολὴν, videlicet τὸ μὲν ο εἰς τὸ α, τὸ δὲ π, ἢ τὸ σ, εἰς τὸ ψ συγχωρὲς αὐτοῖς, Plutarch ibidem.

Tantum de Dialecto Dorica.

DE DIALECTO ÆOLICA.

CAPVT I. DE MVTATIONE Literarum & Diphthongorum.

Quinam potissimùm excoluêre hanc quoq; Dialectum?

Ex professo eam excoluisse fertur Alcœus. Frequenter tamen eandem Homerus etiam usurpat, sicut & Aristophanes, atq; alii passim.

Quæ hîc occurrunt literarum atq; diphthongorum mutationes?

Propria Æoliorum litera est Digamma, quæ vocibus à vocali aut diphthongo incipientibus præfigitur, ut Ϝοῖνον *pro* οἶνον.

Deinde α *quandoq; mutant in* ο, *ut pro* ἄνω *dicunt* ὄνω: *vel mutant in* ε, *ut pro* κρᾶτος, *dicunt* κρέτος, *pro* γαλώνη γελὼν *tranquillitas. Vel mutant in* η, *ut pro* ἀὴρ, *dicunt* ἠὴρ. *Item* γᾶν, *pro* γῆν. *Ioan. Gramm. Sed Doricum hoc magis est,*

Deinde adjiciunt & iota ad α, *ut, pro* μέλας, μέλαις, *pro* καλὰς, καλαῖς. *Item addunt literam* υ, *si non sequatur consona, ut* ναὺς, *pro* ναὸς, *templum* αὐὴρ *pro* ἀὴρ *aër,* αὐὼς *pro* ἀὼς αὐάτλω, *pro* ἀάτλω, *Tzezes.*

Deinde si post ε sequatur vocalis alia, frequenter apponunt υ, ut χεύαντες, pro χέαντες.

Pro ο scribunt ω, ὤμοιος, pro ὅμοιος. Vel υ quandoq́, ut ὔμοιος, pro ὅμοιος, Eustath. Iliad. α. κυμαίθα, pro κομαίθα, capræ sive vaccæ nomen apud Theocritum. Sic ὄνυμα pro ὄνομα, ὄλυμπος, tanquam ex ὁλόλαμπος, syllaba λα per syncopen excisa, & ο mutato in υ. Sic συφῦ, pro σοφῦ. Eustath. Iliad. ζ. Vel ε etiam, ut πρὲς pro πρὸς.

Pro η ponunt α, ut γᾶν, pro γῆν, vel ε quandoque, ut ἄρες pro ἄρης.

Pro υ ponunt ω, vel ι, ut pro ὑψηλός altus, ὠψηλὸς, vel ἰψηλὸς.

Pro ω scribunt nonnunquam ο, ut ὅρα, pro ὥρα.

Item pro vocali postpositiva aliquando consonans ponitur, ut pro σπείδω libo, dicunt σπένδω, pro σπείρω, σπέῤῥω pro γείνατο (quod scribitur pro ἐγένατο) γένατο.

Ex consonantibus, Æoles præponunt, aut anteponunt, aut geminant consonantes, ut ἔννη, ἄμμες ὔμμες, πέῤῥαμος, ὁ πρίαμος, νώνυμος, ὀκχος, Tzezes.

β à capite frequenter adijciunt, si nimirum dictio à litera ρ inchoetur, & syllaba sequens habeat unam ex literis δ, κ, τ, vel etiam ζ, ut βρόδον, pro ῥόδον, βράκος, pro ῥάκος, βρυτὴρ, pro ῥυτὴρ, βρίζα pro ῥίζα.

Pro

Pro δ, usurpant ζ potissimum in compositis ex præpositione Δια, ut pro Διαβάλλειν, dicunt ζιαβάλλειν.

Item θ, ut θάσσος pro δάσος, Henr. Steph.

Item β & γ aliquando in ζ convertunt, ut ζέρεθρον, pro βέρεθρον. ὀλίζων, pro ὀλίγον φύζη, pro φυγὴ Quæ tamen ad Doricam etiam & Ionicam Dialectos referuntur.

Item γ abjiciunt ex iis, quæ desinunt in υγξ, ut φάρηξ. Φέρμυξ, pro Φάρυγξ. Φέρμυγξ.

Pro ζ, ponunt δσ, ut pro ζεὺς, dicunt δσεὺς. Quod Dorienses in quarta conjugatione per Metathesin observant, ut κωμάσδω, pro κωμάζω, Theocr. κωμάσδω ποτὶ τὰν ἀμαρυλλίδα

Pro θ ponunt φ nonnunquam, ut Φλάω, pro θλάω frango. Homer. Iliad. α. vers. 268. Φησὶν ὀρεσκῴοισι καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσαν. Eustathius tamen Atticum esse dicit, ut supra monuimus in Dialecto Attico.

Pro μ mutantur litera π, & contrà, ut pro μετ' ἐμέ, dicunt πετ' ἐμέ. pro μαθέσθαι, παθέσθαι.

Item si geminum occurrat μ, vertunt in geminum π, ut ὄππατα, pro ὄμματα.

Pro ξ ponunt κς, vel σκ, ut σκένος, pro ξένος.

Pro π nonnunquam reperitur κ, ut κοῆον, pro ποῖον.

Pro π usurpant duplex σ, ut ἐμπάσω, pro ἐμπίπω.

Pro σ usurpant τ, ut τύ, pro σύ, tu. Item δ, ut ἰδ-

μεν,

μεν, pro ἴσμεν, Iliad. β. 252. hocq; cum Doriensibus commune habent. Item θ, ut μηνιθμὸς pro μηνισμὸς, H. Steph.

Item pro σ utuntur litera ρ, ut ἵππορ, pro ἵππος. μάρτυρ, pro μάρτυς. Eustath.

Pro τ ponunt π nonnunquam, ut πέπραπται, pro τετραπται.

Pro χ ponunt φ, ut αὐφὴν, pro αὐχὴν, cervix.

Pro ψ habent πσ, ut πέλοπς, pro πέλοψ.

Deniq; cum Doriensibus commune habent, ut gaudeant geminationibus, ut οἵττινες, pro οἵτινες, pro σελήνη σελλάνα.

Ex diphthongis, αι posteriorem abijcit: præsertim vero, si immediatè sequatur vocalis, ut pro ἀρχαῖος ἄρχαος pro παλαιός καὶ ἀχαιὸς καὶ ἑταῖρος. πάλαος καὶ ἄχαος καὶ ἕταρος Eustath.

Diphthongus ει similiter posteriorem abijcit, & consonantem sequentem duplicat, ut pro χεῖρες χέῤῥες ἔῤῥω, pro εἴρω, unde Fut ἔρσω. φθείρω, unde φθέρσω. Item mutatur nonnunquam in οι, ut pro ὄνειρος Æolicè dicitur ὄνοιρος. Vel etiam mutatur in η, ut ἐλθὴν, pro ἐλθεῖν, Et ἀηδὰν ἐκ τοῦ ἀείδειν, τροπῇ αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η διὸ καὶ τὰς σειρήνας ὡς καλὸν ἀειδούσας, ἀηδόνας, ὁ λυκόφρων ἐκάλεσε. Eustath. Iliad. α.

Diphthongus ου mutatur in ω, ut μῶσα pro μοῦσα, βωλὴ, pro βουλὴ, λαλεῦσα pro λαλοῦσα.

CAPVT

CAPVT II. DE DICTIONIS Affectionibus & Articulis.

Quid notandum in affectionibus dictionum: itemq́ Articulis?

Æoli spiritum asperum vertunt in tenuem, ut ἡμέρα pro ἡμέρα, ἠλιος, pro ἥλιος, ψιλοτικοὶ γὰρ αἰολεῖς, Eustath.

Deinde retrahunt accentum ab ultima in penultimam in dissyllabis, & in antepenultimam in polysyllabis, ut σόφος pro σοφὸς, πόταμος pro ποταμὸς.

Item monosyllaba circumflectunt, quomodocunque demum terminentur, ξεῦς pro ζεύς.

DE ARTICVLIS.

In fœminino genere *Genitivus pluralis* τάων *AEolicè effertur, pro* τῶν.

Quando Ionicè ὅτεο *dicitur, pro* ὅτινος, *Æolicè & poëticè dicitur* ὅττεο.

CAPVT III. DE NOMINIBVS.

Explica varietatem Dialecti hujus in Nominibus?

Generatim observandum, AEolios non curare numerum dualem, sicut nec Latinos, contra quam Græci alioqui & Hebræi faciunt.

In prima declinatione simplicium, *Genitivus singularis terminatur in* αο, *ut pro* αἰνείου, αἰνείαο. *Item in* ευ *nonnunquam, ut* αἰακίδευ *pro* αιακίδου.

Item

Item Genitivus pluralis in αων, *ut pro* αἰνειῶν, αἰνειάων.

In secunda declinatione, *Genitivum pluralem terminant, ut in prima, videlicet in* αων, *ut* θεάων, *Iliad.* ε. *vers.* 331. *pro* θεῶν *Item Accusativus in* ας, *addunt nonnunquam iota, ut* καλαῖς *pro* καλὰς, σοφαῖς *pro* σοφὰς.

In tertia, *iota in Dativo plane non subscribunt, quod Dorienses alioqui nunc subscribunt, nunc negligunt, ut* τῷ ὁμύρῳ.

Accusativum pluralem *formant, ut Dorienses, per* ως, τὼς ἵππως, *pro* τοὺς ἵππους.

In quinta, *monosyllaba in* αις *resolvunt per diæresin, ut* πάϊς *pro* παῖς δάϊς *pro* δαῖς.

μεὶς, μηνὸς *mensis, nomen Æolicum est, Gaza lib.* 2. *Gramm Tzezes in Hesiod.*

Item si nominativus terminatur in ων, *formant Vocativum in* ον, *per* ο, *accentu præterea retracto, ut* ἀπόλλων, ὦ ἄπολλον.

In compositis tamen *à* φρὴν, *& paucis aliis quibusdam propriis nominibus accentũ in penultima retinent, ut* δαΐφρων, ὦ δαΐφρον. λακεδαίμων, ὦ λακεδαῖμον.

Item fœminina *in* ις, *quæ Genitivum faciunt per* ιδος, δ *amittunt, ut* ἄρτεμις, ἀρτέμιδος *Æolicè* ἀρτέμιος.

Item masculina *in* ας, *terminant adiecto Iota ut* μέλαις, *pro* μέλας. *Observandum tamẽ non dici* αἰαις, *pro* αἰας, *ad vitandam videlicet*

κακα-

κακοφωνίαν, ob diphthongi geminationem.

Neutra *in* ας, *ut* τὸ κῶας, τὸ ὕδας, *ex hac declinatione in primam contractorum transferuntur*, ας *mutando in* ος, *ut pro* ὕδας, *dicatur* ὕδος ὕδεος ὕδει. γαῖαν ὕδει φύρειν. *Hesiodus in* ἔργοις. Vide Tzezen Hesiodi Scholiasten.

In Accusativo singulari, *pro* κνημίδα καὶ σφραγίδα *dicunt*: κναμὶν καὶ σφραγὶν, *Eustath lib. α. Iliad.*

In Accusativo plurali, *pro* κλεῖδας *dicunt* κλάδας.

Item Dativum pluralem *formant ut Iones à Nominativo eiusdem numeri. Quod & Poetæ imitantur.*

Item Dativum *formant, ac si in tertia declinatione vox inflecteretur, ut* τοῖς διλημμάτοις *pro* τοῖς διλήμμασι, *perinde ac si Nominativus singularis fuisset*, τὸ διλήμματον, &c.

In prima Contractorum, *è Vocativo ab ijciunt literam ultimam, in iis videlicet nominibus, quorum Nominativus in* ης *terminatur, ut* ὦ Δημόσθενε *pro* ὦ Δημόσθενες.

Genitivum *contrahunt, ut Dorienses, in* ἐ.

In secunda & tertia Contractorum *itidem Genitivum contrahunt per* ἐ *diphthongum* βασιλεῦς *pro* βασιλέος.

In quarta *Accusativum singularem contrahunt in* ῶν. *sicut Iones in* ῦν, *ut* λητόα λητὼ *communiter*, λητοῦν, *Ion.* λητῶν, *Æolicè.*

Ex

Ex numeralibus, pro οἱ καὶ αἱ τέσσαρες καὶ τὰ τέσσαρα, *Æolii dicunt* οἱ ἢ αἱ πίσυρες, καὶ τὰ πίσυρα, *&c.*

CAPVT IV. DE PRONOMINIBVS.

Quænam sunt observanda in Pronominibus?

Pronomen primæ personæ ab Æoliis circumflectitur, efferentibus nimirum ἐγῶ *&* ἐγῶν *pro* ἐγὼ *&* ἐγών.

Genitivum *tùm in hac, tùm in secunda & tertia persona cum Dorien sibus habent communem. Cyprii vero pro* ϝ *scribunt* Fίο *per digamma Æolicum, vel ut alii volunt,* γίο, *per gamma simplex. In duali pro* νῶϊ καὶ νῶ *Æolicè dicitur* ἄμμε. *Iliad* α. *vers.* 59. ἀτρείδη νῶϊ ἄμμε παλιμπλαγχθέντας εἴω.

In plurali, *pro* ἡμεῖς, ἄμμες.

Pro ἡμῶν, ἄμμων *&* ἀμμέων.

Pro ἡμῖν ἄμμι *&* ἄμμιν. *Iliad* β. *vers.* 137.

Pro ἡμᾶς, ἄμμας *&* ἄμμε.

Porrò in secunda persona, in duali pro σφῶϊ καὶ σφῶ *dicunt* ὔμμε, *In plurali* ὔμμες, *pro* ὑμεῖς. *Iliad* α. *vers.* 274. *&* 336.

Pro ὑμῶν ὑμμέων.

Pro ὑμῖν ὔμμιν. *Iliad*, α. *vers.* 260. *&* ὔμμι. *Iliad.* ζ. ἐπεὶ πὸν ὔμμι μάλιστα ἐγκέκλιται, *&c.*

Pro ὑμᾶς ὔμμας.

In tertia persona, *Pro* σφᾶς *in accusativo plurali Æolii dicunt* σφέ.

Quando

Quando in lingua communi dicimus ὁ σὸς, ἡ σὴ τὸ σὸν. *AEoli articulum pronomini adyciunt, & unam inde constituunt vocem* ὅσος, ἥση, τόσον.

CAPVT V. DE VERBIS ET RELIquis partibus orationis.

Recense Dialectum AEolicam in Verbis etiam, & reliquis orationis partibus?

Quoad Indicativum, in secunda & tertia singulari præsentis & futuri Indicativi ει *diphthongum immutant AEoles in* η, *ut pro* τάττεις, τάττει, τάττης, τάττη, *pro* τάξεις, τάξει, τάξης, τάξη.

In futuro *quintæ coniugationis AEolii interponunt* σ, *ut* σπείρω, σπερῶ *communiter*, σπέρσω *AEolice*. ψάλλω, ψαλῶ, ψάλσω. *AEolice. Sunt qui existimant, observari hoc tantùm in verbis in* ρω *desinentibus, sed & apud Poetas in verbis in* λω *hoc fieri, multis exemplis demonstrari potest, ut apud Homer. Iliad. α. vers: 400.* ἕλσαι *habetur ab* ἕλω. *Vide Eustath. Iliad. α. pag 17. Item* κέλσαι *sæpius inveneris, &* κέλσας *particip: AEolicum, à* κέλλω.

* *Adde &* κένσαι, *ab inusitato* κέντω, *pro* κεντέω, *stimulo, apud Poëtas: à quo etiam* κεστὸς *punctus, acu pictus: & compositum,* ἤκεστος, *non punctus, stimulum non expertus: in his enim* ν *ad vitandam asperitatem est elisum.*

In Optativo, *Aoristus primus peculiariter inflectitur,* τάξεια, ειας. ειε, *De quo in omnium*

ferè Grammaticorum institutionibus satis. Eustath. hunc Aoristum communem factum esse asserit, pag. 28. Iliad α.

In Subiunctivo *adijciunt ad secundam singularem desinentem in ης syllabam θα, ut ἐθέλησθα pro ἐθέλης. Iliad. α. vers. 556. Moschop. in Syntaxi θέλησθα, οἶσθα, ἦσθα, ἔφησθα, ad poeticam proprietatem refert.*

Infinitivum *desinentem in ειν. Æolii terminant in ην, ut pro ἐλθεῖν, dicunt ἔλθην:*

* *Sic κάλην, φίλην, φρόνην, pro καλεῖν, φιλεῖν, φρονεῖν. Vt paulò post. In participio φιλέντες dicunt pro ψιλοῦντες à φιλέω vel φίλημι.*

Perfectum participiale *terminant in ων, ut τετύφων pro τετυφὼς.*

PASSIVVM.

Quando prima pluralis terminatur in μέθα Æolicè desinit in μέθε vel μέθεν, ut pro λεγόμεθα faciunt λεγόμεθε, vel λεγόμεθεν. Idem iudicium de media διαθέσει.

Vtriusq; Aoristi tertia pluralis formatur à prima singulari, mutata nimirum ultima in εν, haud secus atq; in Dialecto Dorico. Eustath. à prima plurali format, ἀποβολῇ τοῦ η ἢ μ, ut ab, ἐτύφθημεν, ἔτυφθεν. Homer. δεινὼ γὰρ οἱ ὄσσε φάανθεν.

DE CIRCVMFLEXIS.

Ex quibusvis circumflexis Æolii verba in μι faciunt φιλῶ φίλημι, νοῶ, νόημι Tzezes tamen in Hesiod ἐργοις videtur. Att. tribuere Dialecto,

cum

cùm inquit ad versum 681. αἰνῶ ϗ κατὰ παραγωγὴν ἀττικὴν αἴνημι

Imperfecti tertia singularis, *in prima coniugatione* ει *vertit in* η, *ut pro* ἐφίλει, *Æolicè* ἐφίλη. *Plutarch. in Homeri vita.*

Infinitivos *circumflexos Æolii paroxytónos efferunt* κάλην, φίλην *pro* καλεῖν, φιλεῖν. *Item in* εν *terminant, ut Dorienses* λάβεν *pro* λαβεῖν. *Item in* εις *ut* νόεις *pro* νοεὶν.

In secunda, *iota subscriptum ascribunt, & efferunt pro* γελᾷς γελαῖς *pro* γελᾷν, γελαῖν. *Infinitivum etiam terminant in* αις, *pro* γελᾷν γελαῖς.

Infinitivum tertiæ *terminant in* οις, *ut* χρυσοῖς *pro* χρυσοῦς. *Item in* ομμεναι, *pro* ἀρῦν, ἀρόμμεναι. *Hesiod. vers. 22.*

DE VERBIS IN MI.

Æoli in prima verborum in μι, η *penultimæ syllabæ mutant in* ε *& literam* μ *sequentem geminant, ut pro* τίθημι *dicunt* τίθεμμι, *pro* φίλημι, φίλεμμι.

Posito Dativo participiali pro tertia plurali præsentis Indicativi, Dialecto Dorica, si accentus cadat in penultimam, Æolii eundem retrahunt in antepenultimam, ut pro τιθεῖσι, τιθόντι. *Doricè* τίθεντι *Æolicè. Sic* ἵσαντι, δίδοντι, *pro* ἱσάντι, διδόντι. *Et* οἴκεντι *habitant.* φίλεντι *amant,* ἴεντι *mittunt.*

In Imperativo, *Æolicè & poeticè brevis*

penultimæ mutatur in suam longam: idq; metri ratione ita exposcente, ut pro τίθετι, τίθητι *pro* δίδοθι, δίδωθι.

DE ANOMALIS.

Pro εἰμὶ *AEolicè dicitur* ἦμι.

Porrò secundis personis singularibus in σ *desinentibus adijciunt syllabam* θα, *ut pro* ῆς. ἤσθα *Pro* ἔφης ἔφησθα, *Plutarch. in vita Homeri.*

Eodem modo pro οἶδας οἶδασθα *dicunt & per concisionem* οἶσθα. *Iliad. α. vers. 85. pro* ᾔδεις ᾔδεισθα *Eurip. Cyclop. pro* εἶς *vadis,* εἶσθα *pro* ὤν ὄντος, *dicunt* εἶς ἔντος εἶσα εἶσης, *&c.*

DE RELIQVIS ORATIONIS partibus.

Ex præpositionibus usurpant κτ *pro* μτ.

Item pro ἀμφὶ *dicunt* ἀμπὶ, *Vnde composita* ἀμπέχω, ἀμπέχομαι, & ἀμπίσχομαι, *pro* ἀμφέχω ἀμφέχομαι, & ἀμφίσχομαι.

CAPVT VI. DE SYNTAXI.

Quænam Syntaxeos anomalia in hac reperiuntur Dialecto.

Enallage Dativi pluralis in tertia simpliciũ pro Accusativo eiusdem numeri propria est AEliorum ut τοῖς θεοὶς *pro* τοὺς θεοὺς. *Item Vocativum pro Nominativo ponunt, ut Attici* ἱππότα νέστωρ, *&c.*

Enallagen generis quoq; habent, ut ἡ ἀὴρ, *pro* ὁ ἀὴρ, *Homer.* ἠέρι πολλῇ. *Est & Enallage declina-*

clinationum usquam apud AEolios. Sic ἔρος dicitur AEolice in tertia pro ἔρως ἔρωτος, in quinta. Iliad. α. vers. 461.

αὐτὰρ ἐπεὶ πόσις ἦν ἐρητύος ἔξ ἔρον ἔντο, &c.

Ex Metaplasmis, Prosthesis familiaris est AEoliis, ut βρόδον pro ῥόδον, ut supra quoq; in literis consonantibus monuimus.

Metathesis item & Syncope Posterior tamē in compositis maximè AEoliorum propria esse videtur, teste Plutarch. in Hom. vita ut ὑββάλλειν, pro ὑποβάλλειν. ἄββαλεν, pro ἀνέβαλε, ἀββάλλε, pro ἀναβάλλε καββαλε pro καπέβαλε. Sic ἀγκρίνω pro ἀνακρίνω. ἀγκαλέω, pro ἀνακαλέω. ἀγκεφάτοι AEol. & poet pro ἀνὰ κεφάτοι, supra cornua. Henr. Steph.

* *Ad vocem ἄββαλε, rectius ἀπέβαλε. pro ἀνέβαλε autem, sive ἀνάβαλε dicitur ἄμβαλε, ut ἀμβαίνειν pro ἀναβαίνειν. ἄββαλε pro ἀπέβαλε abiecit, vel Imper. ἀπόβαλε abyce.*

Habent & Pleonasmum, ut εὐκηλος, pro ἔκηλος, αὐτὰρ pro ἀτὰρ, Plutarch.

Tantum de Dialecto AEolica.

DE PROPRIETATE POETICA, & retexendis Græcorum metris.

Caput I. De Etymologia.

Cùm Dialecti hactenus expositæ, ad retexendam poësin Græcam haudquaquam sufficiant: Velim ut deinceps quoq; ea, quæ Poëtis Græcis sunt propria, cùm in Etymologia, tùm in Syntaxi exponas?

Generatim observandum, poetas Græcos unam potissimùm suscipere excolendam dialectum, cui tamen & alias plures, vel pariter misceant, vel certum aliquam, qua delectentur, frequentius & crebrius.

Cæterum Poetæ amant conduplicationes consonantum post vocales natura breves; ut στήθεσσι, *pro* στήθεσι; *vel ancipites correptas,* ἔφρασσε *pro* ἔφρασε. *AEoli verò etiam post longam antecedentem,* πενθήσσῃς *pro* πενθήσῃς.

Diphthongum ει *sæpe per Pleonasmum inserunt, ut* θαμεὶὸς, *pro* θαμὸς ἐ θαμὰ, *pro* Φατὸς, Φατειὸς ἀ Φνὸς. ἀ Φνειὸς. σπερχὸς, σπερχεὶὸς. ἀδελ Φὸς. ἀδελφεὶὸς. ἀρνὸς, ἀρνεὶὸς *pro* ἑξῆς ἑξείης. *pro* βρώσω βρωσείω. πολεμήσω, πολεμησείω θῶ, θείω. κίχω. κιχείω. ἐρω, ἐρείω τὸ ἐρωτῶ *Eustath. pag.* 33. *Iliad.* α.

In prima declinatione *simplicium nominum in* της *desinentium, Vocativum singularem faciunt in* τη. Αἰήτης, ὦ αἰήτη. *Sicut eorum quæ in* πης *exeunt Vocativum in* πα, *ut* κυνώπης, ὦ κυνῶπα *Iliad* α.

Eundem Vocativum usurpant pro Nominativo (ut in Dialectis Attica & AEolica est dictum) adeo ut articulum etiam Nominativi liceat adijcere, ut, ὁ ἱππέτα νέστωρο, ὁ μητίετα ζεὺς, *&c.*

Porrò in sequentibus declinationibus secunda videlicet, tertia & qui, nta adeoq; etiã in contractis, sicut & in pronominibus quibusdã amant

para-

paragogen φι & φιν, qua adiecta nomina fiunt ἀκλιτα seu indeclinabila, ut, pro ἑτέρα, ἑτέρηφι. pro ἐυνὴ, ἐυνῆφι, pro ὀστέον ὀστεόφι pro αὐτὸς, αὐτόφι pro στῆθος, στήθεσφι & ita deinceps. Vsurpantur autem in omnibus ferè numeris & casibus: & paroxytonωs efferuntur, quum præcedit o: aliâs nativum accentum retinent, & iota etiam subscriptum in Dativo singulari secundæ simplicium: Odyss. ο. ἐν χειρὶ δεξιτερῇφι, in manu dextera, &c. Vide plenius Antesignanum & Syllburgium in notis, pag. 416. & 417,

In tertia simplicium, nominatim pro τοῖν λόγοιν in dual. Poet. dicitur τοῖν λόγοιῖν.

In quarta, quæ Atticorum est, Genitivus singularis ad ω recipit ο, ut ἡ πετεώ, ὦ πετεὼ, poet. πετεῶο, Hom. Iliad. β vers. 552.

In quinta speciatim Dativum pluralem non à Dativo singulari, sed nominativo plurali efformant ad εσ nimirum Adiecta syllaba σι, in neutris verò α prius in ες mutato, ut ab ἄνδρες, ἄνδρεσσι, ab ἔπεα, ἐπέεσσι. Pind. Olymp. Od. 5. ὑγίεντα δ' εἴτις ὄλβον ἄρδει, ἐξαρκέων κτεάτεσσι καὶ εὐλογίαν προστιθεὶς μὴ μαθεῖν σῃ θεὸς γενέσθαι, id est, sanam autem si quis opulentiam auget, contentus possessionibus & eandem adiungens, ne quærat Deus fieri.

Item Accusativum singularem nonnunquã in α terminant, qui lingua communi ita terminari non poterat, ut pro ἐυρὺν βότρυν dicunt ἐυρέα

βοτρύα, quasi à Genitivo deducentes, substituto α pro ος.

Item in Vocativo terminato in αν, ex iis, quæ per ν] declinantur, ν per Apocopen abijciunt, ut pro αἶαν, ὦ αἶα.

Pro πολὺ dicunt πολλὸν, quod & intentionis loco tanquam adverbium ponitur, pro πολλῷ. Hesiod. vers. 19.

Item nomina quædam variant multipliciter genere, terminatione & casu, ut, ὁ ἄρης ἄρ ἄρ: & ἄρης, ἄρητος: & ἄρης, ἄρεος, ους. & ἄρευς, ἄρεος, ηος, εος, & ϛος, quæ vocis huius variatio apud Lascarin habetur.

Sic κάρα, τῆς κάρας, & κρὰς, κρατὸς, in fœm. & κάρα, κρατὸς in neutro genere.

* κάρα & κάρη, facta sunt per Apocopen, κάρανον & κάρηνον neutrius generis & ἄκλιτα. Homer πολιὸν κάρη. Euripid. ξανθὸν κάρα.

Item χάρις, χάριδος, ιτος, & χάριστος, testibus Lascari & Chalcondyla θέμις, θέμιδος θέμιτος pleonasmo ϛ σ, θέμιστος, Eustath. pag 69. Iliad. α.

Item ex prima, secunda & tertia declinatione simplicium nonnunquam in quintam Dativũ singularem transferunt, perinde ac si vox ipsa in quinta declinatione inflecteretur, ut ἄϊδι pro ᾅδῃ Iliad. α. vers. 3. τῇ ἀλκὶ pro τῇ ἀλκῇ, ab ἡ ἀλκὴ robur. Vnde & compositum ἄναλκις, potius ex ἄλξ ἀλκὸς, quàm ex ἀλκὴ, ἀλκῆς derivatum

videri

videri possit. Pind. Olymp. Od. 1. ὁ μέγας ἢ κίνδυνος ἄναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει, magnum periculum imbellem virum non admittit.

Sic τῇ παρθένι pro παρθένῳ. Item reperies οὔδει, apud Hesiod. ver. 61. tanquam ab ὕδος, in 1. contract. pro quo in usu est ὕδωρατος.

In αυς quæ Ionicè terminantur in ηυς, admittunt diæresin, ut ἡ ναῦς, νηῦς, poet. νηΰς, Sic γραῶς, γρηΰς, poet. γρηΰς τὸ δόρυ hasta & τὸ γόνυ genu poet. faciunt δουρὸς & γουνὸς, δουρὶ & γουνὶ transposito υ, tanquam è Nominativo monosyllabo in ρ & ν.

In prima Contractorum, pro Δημοσθένεε, Δημοσθένη, poeticè nonnunquam η mutatur in ει.

In plurali pro ως reperitur εν, ut Homer. Ες δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν pro ἐπιτηδεῖς, idoneos & habiles, sicut ἀκλέες, pro ἀκλεεῖς: & παλιμπετὲς, pro παλιμπετεῖς, Odyss. ε Eustath.

In secunda Contractorum, Poetæ nonnunquam eiusmodi sequuntur inflexionē, qualē Iones in tertia per ηος, ηι, ηα, & ita deinceps.

In tertia Contractorum, Dativum pluralem faciunt è Dativo singulari, ita ut σ inter ει interponant, ut à βασιλεῖ faciunt βασιλέσι pro βασιλεῦσι.

Summatim magna est Poetarum in contrahēdis nominibus licentia, potissimum vero in compositis propriis à κλέος, in ων vel ης terminatis.

In Comparationibus similiter magna est

Poetarum licentia. βέλτερος *dicunt pro* βελτίων *&* κακάτερος, *pro* κακίων. *pro* μείζων, *dicunt* μάσσων *Item* χερείων, *pro* κακίων: *cum Dativus* χερείονι *vertit* ει *in* η, *& admittit Syncopen literarum* ον χέρηϊ. *Sic in Accusativo* χέρηα, *pro* χερείονα. *Hom. Iliad.* α. κρείσσων γὰρ βασιλεὺς ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηϊ.

Item Comparativos *& Superlativos à Comparativis & Superlativis variè deducunt, ut ab* ἔσχατος, ἐσχατότατος, *qui omnium maximè est extremus,* χείριστος, *pessimus, unde* χειριστότερος, *longè peior.* μονώσατος *omnium solus Aristoph.*

In Patronymicis, *Epenthesis* ᾗα *&* ᾗη *Poetis est familiaris, illa quidem in masculinis, hæc in fœmininis, ut pro* πηληΐδης *dicunt* πηληϊάδης. *pro* καδμίς, *Poet.* καδμηὶς. *Itē Syncopen reperias. Epenthesi contrariam, ut pro* ἠετιωνίδης, ἠετίδης.

Ex numeralibus, pro τέσσαρες *&* τέσσαρα. *Poet.* οἱ καὶ αἱ πίσυρες, καὶ τὰ πίσυρα, *& ita deinceps. Item* δοιὼ, *& in plurali* δοιοὶ *pro* δύω *Henr. Steph.*

DE ARTICULIS ET PRONOMINIBUS.

Apud Poetas frequenter articulus Præpositivus ponitur loco Subiunctivi.

Item articulus Subiunctivus nonnunquam ο *omittit, ut pro* ὅς *scribatur* ὅ. *Item pro* ὅς *dicunt* ὅστε.

* ὅ pro qui, non est articulus præpositivus pro Subiunctivo, ut Antesignan, indicavit, (præpositivus enim ab hoc & significatione & scriptura differt) sed est articulus postpositivus, ἀπελεύσει τοῦ σ inquit Eustath. amputato videlicet σ finali, pro ὃς, metro ita postulante, ut Iliad. α, ἠπείλησιν μῦθον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστὶ Sic etiam in Compositione ὅπερ, pro ὅσπερ, qui? ut Iliad. η. ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων: & ὅτις pro ὅστις, qui, Odyss. μ. Quin, & istud ὅ in talibus compositionibus apud Poëtas interdum manet invariatum. Sic enim apud Homer. invenies ὅτινα, pro ὅντινα quem: & ὅτινας pro ὅστινας quas: nec non ὅτινα pro ἅτινα quæ, Iliad. χ. Rursum ὅ ponitur pro altero relativo ὅς. ι. αὐτὸς ipse: vel pro demonstratione οὗτος hic: Iliad. α ὁ γὰρ βασιλῆς χολωθεὶς is enim (vel hic) regi iratus: vide plenius N. Sylb. p. 434.

Et ὅτις pro ὅστις vel οἵτινες, ὅτινα pro ὅντινα ὅτινας pro ὅστινας. Item ὅτινα pro ἅτινα. Hen. Steph.

Pro οὗ poeticè dicitur τέο, & ponitur pro τινὸς cuius.

Poetis liberum est, articulum reservare integrum, etiamsi vox, cui servit, dialecti alicuius formam inducat, ut οὗ λόγοιο, pro τοῖο λόγοιο.

In pronominibus pro αὐτῷ frequenter ponunt οἱ, Iliad. α. vers. 72. & 79.

Pro αὐτὸν vel ἕ ponunt σφὲ, Sophoc. ἐγὼ σφ' ἀπεῖργαι, ego repressi eum.

Pro

Pro σοὶ Doricè & poeticè dicitur τὶν & τεὶν pro ἐμοί, ἐμίν.

Pro ἐκεῖνος Poet. & Ion. dicitur κεῖνος.

Interdum utuntur Primitivis pro Derivativis Hesiod. in ἔργοις. μὴ δ' γυνὴ σὲ νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτει. Vbi ponitur σὸ νόον, pro σὸν νόον.

Pro ὑμέτερος, α, ον, ὑμὸς, ὑμὴ, ὑμὸν. Henr. Steph.

DE VERBIS

In Verbis solenne & proprium est Poetarum, cum Ionibus quodlibet augmentum abijcere, idq; non in Barytonis tantùm, sed etiam in circumflexis, item in verbis in μι, & anomalis, ubicunq; augmenti ratio ferre potest, ut τύπτε, pro ἔτυπτε. ποίησα, pro ἐποίησα ἄκουσα, pro ἤκουσα.

Deinde fit, ut peculiarem verborum formam à communi lingua diversam faciant, ita pro ἀλέγω dicunt ἀλεγίζω. Iliad. α. vers. 180. Item ὁρόω pro ὁράω. &c.

In Imperfecto, *Aoristo α & β, primam singulare formant à secunda, augmento abiecto, & adiecta syllaba κον, ut pro ἔταττον, dicunt τάττεσκον pro ἔταξα, τάξασκον pro ἔταγον, τάγεσκον. Ita & in verbis in μι, pro ἐδίδω, δίδοσκον &c.*

In perfecto *in ρ duplicato solent alterum transponere, ut à ῥίπτω communiter fit ἔρριφα. Poet ῥέριφα.*

In Infinitivis *μ solent geminare, ut pro τύπτειν, τυπτέμεναι, Att. & Dor. τυπτέμμεναι. Poet.*

In

In Aoristis passivis *uspiam* ν *abundat*, *ut* ἐκρίνθην & ἐκλίνθην, *pro* ἐκρίθην & ἐκλίθην. *Sic* ἐπνύνθην, *à* πνύω *spiro*.

Item Syncopen admittunt, ut ἀνστήτην, *pro* ἀνεστήτην, *Iliad.* α. *ver.* 304. στεῦτο, *pro* ἐστεύετο *asseverabat, à* στέω, στῶ, *cum pleonasmo* υ, στεύω, στεύομαι.

In passiva & *media diathesibus*, *ubi tertia pluralis terminatur in* οιντο *poeticè terminatur in* οιατο: *ubi in* αιντο, *Poet. in* αιατο, *ut pro* τάττοιντο, ταττοίατο *pro* τάξαιντο, ταξαίατο.

In Optativo, *ante tertiam singularem interserunt* ε. *ut* μαχέοιτο, *pro* μάχοιτο. *Iliad.* α. *vers.* 272

In verbis *in* μι, *pro* τίθενται, *dicunt* τιθέαται.

Pro δύνασαι *secunda persona, à* δύναμαι *substituunt* δύνῃ. *Pyth.* ὄφρα δύνῃ, & καθόσον δύνῃ

In futuris *servant reduplicationem, ut pro* δώσω διδώσω *sicut & in Infinitivo* διδώσειν.

Pro δῶσι, *tertia plurali Aoristi secundi Subiunctivi à* δίδωμι *dicunt* δώωσι. *Iliad.* α. *v.* 137.

Item in singulari, *pro* δῷ δώησι, *dederit. Iliad.* α. *vers.* 324. *Quæ duplex est Epectasis* ῦη & *syllaba* σι.

Pro ὦν *dicunt* ἔην *cum Ionibus. Hesiod. ver.* 18 & *pro* ὤν, ἐὼν *Hesiod. vers.* 29.

In Futuro, *pro* ἔσομαι ἔσσομαι, & *ita in reliquis personis* ἔσσεαι, *Ion. & poet.* ἐσσόμενος *pro* ἐσόμενος.

Pro παρεῖσι, *dicunt* πάρα, *Sicut* ἔνι, *pro* ἐνεῖσι. *Odyss.* 1. *Eustath.*

Deniq;

Deniq; absoleta verba nonnunquam pro usitatis usurpant, præsertim si in lingua communi quædam inde deducantur tempora, ut ὀΐω & ὀΐομαι, *pro* οἶμαι, *Iliad. α. vers. 59.*

ἀτρεΐδη νῦν ἄμμε ταλιμπλαχθέντας ὀΐω.

DE RELIQVIS ORATIONIS partibus.

Adverbium εὖ *in compositis mutant in* ηὔ *cum diæresi, Homer.* τὸν ἠΰκομος τέκε λητὼ *pro* εὔκομος.

Adiectiva temporis ponuntur adverbialiter, ut ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι, *tempestivus, id est, tempestivè ducas in domum tuam uxorem, Hesiod.* οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόραν ἄνδρα, *non decet perpetem noctem dormire consiliarium virum, Hom*

ὥς *cum tono, pro* τὼς *significat* οὕτως, *Homer.*

περ *pro* καίπερ, *Homer,* ἀχνύμενοί περ, *dolentes quamvis.*

Item ἄνις *pro* ἀνεύ.

Et πτὲ *pro* ποτὲ, *unde?* τίπτε, *quidnam, cur?*

Item ἐνὶ & εἰν, *pro* ἐν, *Sophocl.* εἰς δόμους μένειν, *pro* δόμοις μένειν.

Sic ὑπεὶρ *pro* ὑπὲρ.

Item, ἀνὰ & μετὰ *poet. cum Dativo,* χρυσέῳ ἀνεὶ σκήπτρῳ.

Item πὰρ, *pro* παρὰ.

CAPVT II. DE SYNTAXI.

Quid hic in Syntaxi notandum occurrit?

Poet

Poetæ nonnunquàm non significationem vocis, sed terminationem eius spectantes, genus in proprum adijciunt, ut ἐκ πύλου ἠμαθόεντος, *ex Pylo arenosa: cùm Pilus sit nomen urbis, & proinde generis fœminini. E contra & significationem spectant terminationem negligentes, ut Vlyss.* λ ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχὴ θηβαίου τειρεσίαο, χρύσεον σκῆπτρον ἔχων. *hic* ἔχων *ponitur pro* ἔχουσα.

Sic & alias Enallagen generis habent familiarem, ut τὰ κέλευθα. *pro* κέλευθοι.

οὕτω καὶ τοὺς μηροὺς τὰ μηρὰ λέγει ἡ ποίησις, *Eustathius.*

Item Enallagen participiorum & præpositionum amant.

Nominum item & Adverbiorum, ut πλατὺ χαίνειν ἀντὶ τοῦ πλατέως καὶ ὠκὺ βαδίζειν, ἀντὶ τοῦ ταχέως ἄλλη. *pro* ἀλλαχοῦ. ταύτῃ, *pro* οὕτω.

Item Coniunctionum pro præpositionibus, ut, ἀγορήνδε καὶ φύγαδε καὶ οἴκαδε ἀντὶ τοῦ εἰς ἀγορὰν, καὶ εἰς φυγὴν, καὶ εἰς οἶκον.

Et contra Præpositionem pro Coniunctionibus, ut ἐκτῶνδε τάδε γενήσεται, *pro* ἕνεκεν τούτων τάδε συμβήσεται. ἐπὶ τούτοις, *pro* τούτων ἕνεκα, *Eustath. pag. 33. Iliad,*

Enallagen porrò Verborum pro Nominibus, ut περίεστε βουλῇ καὶ μάχεσθαι, *pro* μάχῃ.

Pleonasmus itē familiaris ipsis est, præsertim particularum μὲν δὲ, τὲ, ῥὰ, πὲρ, νύν, τοὶ *& similium*

lium. Item litera α, ut ἐάα, pro ἐᾷ ὁράα, βοάα. ἰσχανάα, & similia. Sic ἀγάαμαι, pro ἄγαμαι.

Epenthesis huic affinis, ut εἴαρ pro ἔαρ. ἠέλιος, pro ἥλιος ἐτήτυμος. pro ἔτυμος. ὅττι, pro ὅτι. ἀδδεὴς. pro ἀδεὴς. ἀδδηκότες, pro ἀδηκότες, ἐρίγδουπος, pro ἐρίδουπος. τελείω, pro τελέω. ἀγνοιέω, pro ἀγνοέω. ζητεύω, pro ζητέω. θεήϊος. pro θεῖος, sive θέϊος, Ac αἰδεῖο, pro αἰδοῦ, reverere, resoluta primum diphthongo υ in εο, deinde inserto ι.

Anastrophen cum Ionibus habent communem, πέμψαι ἐπ' ἀτρείδη, pro ἐπιπέμψαι.

Tmesin amant seu interpositionem: Hom. ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, pro ἐπέτελλε.

Est & Tmesis, quando in fine versus dictio integra dissecatur; & pars versui sequenti tribuitur, quod fieri solet apud Tragicos, Comicos, Lyricos.

Hyperbaton videre potest apud Hom. Vlyss. α. νήπηοι οἱ κατὰ βοῦς ὑπερίονος ἠέλιοι ἤσθιον, pro κατήσθιον. Ioan. Grammat.

Est & Paragoge ipsis familiaris, præsertim syllabarum. φι, σι, θα.

Item Aphæresis πίστασαι, pro ἐπίστασαι, Pythag

Nec non apocope, ut ὄσσε, pro ὄσσεε, ab ὄσσος, εος, Homer.

Dialysin etiam amant, negligentes aspiratam ut ἀποαιρεῖσθαι, pro ἀφαιρεῖσθαι, Hom. Iliad. α.

Syncopen item, ut δάσκιον, pro δασύσκιον. δευ-

καλί-

καλίδης, pro δευκαλιωνίδης. ἐνικάτθεο pro ἐνικατάθεο. Αχιλῆος pro αχιλληος. τίπτε pro τί ποτε cur? ἔπι, pro ἔπεσι. Homer. χαλεπὴ δὲ θεοῦ ἔπι μῆνις, difficilis est autem Dei ira. ἔγκυτο, pro ἐγκύετο. ἀγέρει, pro ἀγείρω.

CAPVT III. DE RETEXENDIS Græcorum metris.

Quot numerantur apud Græcos metrorum genera?

Viginti & unum. Quorum priori viginti sunt simplicia. Postremum est mistum seu compositum. Dicuntur autem metra simplicia, quæ certo pedum genere constant. Mistum, quod ex variis & incertis pedum generibus est conflatum: sicut species eius in infinitum sint variæ, ac ferè totidem, quot pedum mutuæ possint excogitari commixtiones aut συζυγίαι.

Enumerantur metra simplicia: Dactylicum, Anapæsticum, Creticum, Bacchiacum, Antibachiacum, Iambicum, Trochaicum, proceleusmaticum, Choriambicum, Antispasticum, Ionicum maius, Ionicum minus, Pœonicum primum, Pœonicum secundum, Pœonicum tertium, Pœonicum quartum, Epitritum primum. Epitritum secundum, Epitritum tertium, Epitritum quartum.

Horum alia per dipodiam videlicet Iambicũ & Trochaicũ, (quanquam & aliquando Anapæsticũ) mensurantur: cætera per monopodiam.

Itidēq́ ut apud Latinos alia sunt Acatalectica, id est, in quibus nihil nec deest, nec redundat. Alia Catalectica, ad quorum perfectionem una desideratur syllaba. Alia Brachycatalectica, in quibus duæ desiderantur syllabæ integræ, id quod maximè in Iambis solet accidere, quæ observata mensuratione dipodica, sæpe totum pedem amittunt. Alia deniq́ hypercatalectica, in quibus præter perfectionem syllaba una in fine redundat, & alias hypermetrum appellatur.

Metrum porrò aliud est μονόκωλον, *aliud* πολύκωλον. Μονόκωλον, *quod uno metri genere constat, quale est Heroicum.* Πολύκωλον, *quod duorum generum vel plurium mixtura mutua conficitur.*

Dactylicum metrum quotuplex est?

Triplex: Dactylicum Heroicum, Dactylicum Elegiacum pentametrum, Dactylicum Lyricum. Et huius rursum septem sunt species, Pentametrum simplex, Tetrametrum, Hephthemimeres, Trimetrum, Penthemimeres, Dimetrum, Monometrum,

Dactylicum Heroicum ab Homero, Hesiodo, & pluribus aliis satis est excultum Dactyl. elegiacum pentametrum, à Theognide, Theocrito & aliis.

Lyrici Pentametri exemplum sit: ἥτινα μουσόπολον στοναχὴν ἐπὶ δάκρυσι. *Eurip. Phœniss.*

Lyrici Tetrametri: αἶνεν ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων. *Pind. in Nem. Od. 1.*

Lyrici

Lyrici Hephthemimeri: δέξατο βώλακα δαιμονίαν. *Pind. in Pythag. Od. 4 potest resolvi in 7 syllabas spondaicas, unde & appellationem suam accepit.*

Trimetri. καὶ μέγαν ὅρκον ὀμόσσας. *Pind. Olymp. Ode. 6.*

Penthemimeri: ἡρακλέος προτέρας *Pind. Olymp. Od. 3. Potest resolvi in quinq; syllabas spondaicas.*

Dimetri seu Aeonii: ἔλλοπι κούρᾳ, *Theor. Syring.* μαινομένοις φρεσὶ *Pind. in Pythag.*

Monometri: ὦ πόλις, *Eurip.* φῦ, φῦ. *Aristoph.*

Observa in his omnibus Dactylum & Spondæum promiscuè sibi iungi.

In reliquis metris simplicibus exempla cum Latinis conveniunt.

Da etiam exemplum misti seu compositi metri?

Sufficiat hoc loco ex Pindaro pauca delibare. Od. 2. Olymp. Stroph. prima:

1.	Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι	υυ-	υ-
2.	τίνα θεὸν τίν' ἥρωα	υυυ-	υ--υ
3.	τίνα δ' ἄνδρα κελαδήσομεν,	υυ-υ	υυ-υ | υ
4.	ἢ τοὶ πίσαμεν, Διὸς.	--υ-	-υυ

Primum metrum est Iambicum cum Epitrito secundo.

Secundum, Pæonicum quartum cum Antispasto.

Tertium, Pæonicum tertium Hypercatalecticum.

Quartum, Epitritum tertium cum Dactylo, &c.

(Observa semper à prædominante pede metrum esse denominandum. 2. Ultimam semper esse liberam. Hac ratione omnia metra composita sunt resolvenda. In Lyricis verò accuratè attendendum, semper eadem genera metrorum in Strophe & Antistrophe, & eodem quidem ordine ac numero requiri. Epodus diversa metra à Strophe & Antistrophe admittit, sic tamen ut epodus secundus, tertius, quartus, &c. primo semper respondeat: Latinis dicitur Revolutio metrorum, in qua ipsa tamen in Iambicis & Trochaicis nonnunquam una syllaba desideratur ad integram metri revolutionem, & dicitur Catalexis: quandoq; dua desiderantur, & dicitur Brachycatalexis: quandoq; una syllaba redundat præter iusti metri revolutionem, & Hypercatalexis à Metricis appellatur.)

Quid porrò in resolutione metrorum considerandum.

Quantitas: *eiusq; varia in metro affectio.*

Da regulas nonnullas Quantitatis, quatenus videlicet cum Latinis non est communis?

1. *Diphthongus & vocalis longa, sequente vocali aut diphthongo alia, potest corripi.*

(Observa ι & υ in diphthongis dissolutis corripi, ut παΐς εὐχάλκυ.)

2. *Muta*

2. *Muta cum liquida coniuncta, item* κτ, πτ, μν, *syllabam antecedentem sæpe reddunt ancipitem, Rarius, si ordine inverso liquida cum muta iungatur.*

(*Interdum sola liquida vocalem brevem producit,* πολλὰ λισσομένη, *Homer. ubi* λα *est longum propter* λ. *Sic* με *in* μέλος & μέλεται, *vi liquidæ producitur, Henr. Steph.*)

3. *Anceps initio thematis fere corripitur, ut* ἰάχω, ἱκάνω, ἵκομαι. *In præteritis vero producitur* ἷκεν, ἵκανε, ἴαχε *prima longa.*

4. *Anceps ante Characteristicam in præteritis Attice reduplicatis, corripitur, ut* ἐρήρικα, ἀλήλιφα, &c.

5. *Anceps Indefiniti & Futuri secundi corripitur. Item in Futuris primis verborum quintæ Barytonorum.*

6. *Ancipites finales præpositionum & aliorum syncategorematum, plurimùm corripiuntur.*

7. *Doricum* α *ex* η *producitur.*

Item in Genitivis αο & αων, *ut* αἰνείαο, πυλάων: *Nec non in fine terminationis Doricæ* αἰνεία.

Item in Vocativo nominum in ας *primæ simplicium, sicut & in duali primæ & secundæ declinationis. At in Vocativo nominum in* ης *corripitur, ut* ἱππότα νέστωρ, ἠχέτα τέττιξ.

8. *In secunda declinatione* α *purum, item in terminationibus* δά, θά, ρί, *plurimùm producitur,*

citur, quanquam nonnulli velint esse indifferens. Excipe correpta, δία, μία, σεβάσμια, πότνια, γαῖα πεῖρα, σφαῖρα, γέφυρα, ἄρουρα. Item ab adjectivis primæ contractorum descendentia in εια, ut ἀληθὴς, ἀλήθεια.

9. Terminatio in ας in prima & secunda simplicium, masculinorum quintæ in propriis & substantivis, item participiis Nominativi casus producitur: In Neutris verò, fœmininis & Accusativis pluralibus quintæ, itemq; Adverbiis corripitur.

10. Αν in Accusativo primæ producitur, secundæ corripitur, Item αν finale oxytonorum & masculinorum producitur: In neutris & Vocativis quintæ corripitur: exceptis circumflexis, ut πᾶν: composita tamen eius sunt brevia, σύμπαν, ἅπαν.

11. Ανος tertiæ simplicium, si non præcedat ι, corripit α ut κοίρανος, στέφανος: Excipiuntur gentilia, & barbara, ut γερμανὸς, βρεττανὸς καρμανὸς, Dionys. Si præcedit ι, producitur, α, ut ἀρριανὸς, λουκιανὸς, &c.

12. Ας, αδος; ας, ανος; ας ατος, vel αος; ἀρ αρος ἀρ, ατος; corripiunt α in obliquis. Item in terminatione Superlativi ατος: & patronymicis αδης.

13. Nomina quintæ in άων, producunt α, ut μαχάων, ποσειδάων. Item gentilia & propria

in

in ατης & ατις. Excipe σαυρομάτης, γαλάτης, δαλμάτης, σαρμάτης, Dionys.

14. Αρ finale quintæ corripitur, exceptis monosyllabis, κὰρ, ψάρ.

15. Dativus pluralis in ασι nominum quintæ in ηρ, corripit α ut πατράσι e πατήρ.

16. Anceps ante ξ & ψ, in obliquis pro brevi censetur, ut ἄυλαξ ἄυλακος: κίλιξ κίλικος. Excipe θώραξ θώρακος, ἱέραξ ἱέρακος. Item ῥὰξ, ῥαγὸς, γρυψ, γρυπὸς, τέττιξ τέττιγος, φοίνιξ ικος, κόκκυξυγος, κῆρυξ, κήρυκος. Item σπάδιξ, πιλυάϊξ.

17. In verbis in άω, ανω, & in μι. Item præteritis Ionicis αα peuul. α ferè corripitur: ασι verò verborum producitur.

18. I finale, item ις, ιν corripiuntur. Excipe iota demonstrationis causa adiectum τουτὶ δεύρ. Item nomina literarum, ξῖπῖ. Et δικατάληκτα in ιν & ις, ut ῥὶν λὶν, ις: nec non in obliquis, ιν, ινος, ις, ινος præter τὶς & τὶς.

19. ιδης patronymicorum corripitur. Item desinentia in ια, ιος, ιον, & dissyllaba ινος, ινον.

20. ις, ιδος: ις, ιτος, plurimùm corripiuntur. Excipe κνημὶς, κληὶς, cum compos. At ις, ιδος producitur.

21. Desinentia in ιων, corripiunt ι, si in obliquis ω reservetur: sin minus, producunt.

Hinc Latinis, Asterion, Deucalion, Endymion, &c. corripiuntur. Contrà Amphion, Arion, Pandion, Orion, Ixion, &c producuntur.

22. ιθω in dissyllabis ferè producit ι. Sic & ιγω, exceptis futuris.

23. ισω futurorum producit ι, Imperat. ἶσι corripit.

24 υ finale in nominibus; item terminatis in υνη & υνος. Adiect. vel denominat. corripitur. At υνος in Substantivis & propriis producitur.

25. υμος verbalium producitur. Sic & υρος dissyl. oxytona.

26. υν masculinorum fœmininorum quintæ producitur. At in neutris & Accusativis quintæ, itemq; participiis corripitur.

27. υν. υνος in obliquis producitur, Φόρκυν Φόρκυνος.

28. υρ gravitonorum corripitur, sicut & ὑρ, ὑρὸς, & υς. υδὸς in obliquis

29. υς Nominum quintæ corripitur, exceptis circumflexis & dicatalectis, υς, υθος in obliquis indifferens est.

30. υθω & υω hyperdissyl. corripiunt υ. At υρω, υχω, υω, dissyl. υμι, υσι, producunt. Excipe υμι in voce activa, tempore præsenti & imperfecto dualis numeri. In passivis verò & mediis præsens & imperfectum in υμι planè corripiunt υ.

ζ'. υθι,

31. υθι, υναι, dissyllaborum in præsenti corripit υ, in Indefinito secundo producit.

32. υν in Imperfecto & Indefinito secundo: sicut & υς in secundis personis producitur.

33 υ finale imperfecti & indefiniti secundi, item υς participiale producitur.

34. υσω futurum in dissyllabis producitur.

Plura de ancipitibus vocalibus in antepenultimis & penultimis, petantur vel ex Crusio, pag. 933. & sequentibus, vel ex Abdia Prætorio, pag. 98. 99. & reliquis deinceps.

Quid de affectionibus Quantitatum in primis observandum mones?

1. Quandoq; per Systolen diphthongus, etiam sequente consona, corripitur, quod tamen non facilè fuerit imitandum. Systoler.

2. In vera positione nonnunquam consona elidenda est, ut vocalis præcedens corripiatur, Theocr. Idyll.

14. ἄμμες δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι οὔτ' ἀρίθμητοι, nos verò neq; ullo loco neq; numero digni censemur. Hic ex voce ἀρίθμητοι elidendum est θ Arat. καὶ τιτθαὶ ὄρνιθες καὶ ἀλέκτορες ἐξεγένοντο. elid ρ ex ὄρνιθες. Sæpe autem ante duplam vocalis corripitur, ἐκ δὲ ζακύνθου ἔασιν, Hom. Sic idē Iliad. ε. vers. 36. ἠϊόεντι σκαμάνδρῳ: ubi τι corripitur tanquam syllaba communis, διὰ τὸ μέρος λόγου, &c.

3. *Ancipites item in Nominibus & verbis, aliâs producta, corripiuntur.*

4. *Sic ας Accusativi primæ & secundæ declinationis simplicium corripitur, & fit syllaba communis.* μετροπάς ἠέλιοιο, *Hesio ubi Tzezes addit* τὸ πὰς μακρὸν ὂν ἐδέχθη βραχὺ, ὡς καινὴ συλλαβή. λήγει γὰρ εἰς μέρος λόγου.

Diastole seu Ectasis.

5. *Contra per Diastolen sive Ectasin sæpissimè vocalis brevis in primis & mediis syllabis sine justa causa producitur. De qua re sic Eustath. lib. α. Iliad.* ὅτι δὲ καὶ τὸ δασυ πνεῦμα, καὶ τὸ τῆς τάσεως ὀξὺ, καὶ ἡ τῆς λέξεως εἰς τέλειον καταπεραίωσις (*alij dicunt* λήγειν εἰς μέρος λόγου) καὶ ἡ τῶν ψιλῶν συμφώνων ἐπιφορὰ βοηθεῖν εἰς μηκυσμὸν δύναντα τῷ βραχεῖ φωνήεντι.

6. *Inprimis vero cæsura vel saltem species cæsuræ brevem vocalem reddit ancipitem. Quin & extra cæsuram quoque brevis quandoq; in fine producitur.*

7. *Anceps aliâs correpta, cùm in nominibus, tùm in verbis, producitur haud rarò.*

8. *Similiter judicandum de* α στερητικῷ, *quod alioqui natura sua erat breve.*

9. *Cæteruùm Diastole seu Ectasis hæc, qua uno tempore versus videtur destitui, dominatur potissimùm in metro heroico atq; elegiaco. Et hîc vel in principio, vel in medio, vel in fine tempus nonnunquam deficere deprehenditur.*

1. *Quan-*

1. *Quando in principio deficit, versus dicitur* ἀκέφαλος *quasi sine capite, non quòd prorsus capite destituatur (hoc enim fieri nequit) sed quod pars capiti desit, & pes pedem repræsentet, ut Anapæstus Dactylum, Iambus Spondæum, &c. quod Græci* ἀντιποδίαν *&* ἀντιπάθειαν, *item* ἀντιμερίαν *commodius, quàm* ἀκεφαλίαν *dixerint, ut Iliad.* ψ. ἐπεὶ δὴ νῆάς τε καὶ ἑλλήσποντον ἵκοντο *ubi initio Iambus pro Spondæo.*

2. *Quando in medio versu deficit tempus, dicitur versus* κολοβὸς, *seu* κολούμενος, *id est, mutilus & diminutus, vel* λαγαρὸς, *id est, inanis & laxus, sive etiam strigosus, ut Hesiod. in Scuto Herc. vers. 364.*

Παντὶ μένει σπεύδων διὰ δὴ μέγα σάκος ἄραξα.
Sic Homer. Iliad. α ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει.
Vbi Eustath. addit ἔστι χὰ λαγαρὸν ὄντος, καὶ ἐκτείνοντος μουσικῶς τὴν λοσυλλαβὴν, διὰ τῆς ἐφεξῆς περισπωμένης.

Et in Latinis: Omnia vincit amor, & nos cedamus amori.

3. *Quando in fine deest tempus, appellatur versus* μείουρος, *quasi excandatus, sive* μύουρος, *à muris cauda, ut Iliad.* μ.

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν ὅπως ἴδον αἴολον ὄφιν.
Vbi in fine Pyrrich. pro Spondæo vel Choreo.

10. *Occurit præterea Synizesis, quam Græci* συνίζησιν *seu* συνεκφώνησιν, *seu* σύζευξιν

ξιν appellant, quæ adhibetur ad versus resolvendos, in quibus tempus superest, sive redundat, idq; rursum vel in principio, vel in medio, vel in fine. Confluunt autem in syllabam unam duæ breves, brevis & longa, duæ longæ, longa & brevis.

Et primò, quando in principio tempus redundat, versus dicitur μακροκέφαλος, seu προκέφαλος, ut, Iliad. α

Χρυσέῳ ἀνά σκήπτρῳ καὶ ἐλίσσετο πάντας ἀχαιοὺς, χρυσέῳ α. Dactyl.

2. Secundò, quando in medio tempus redundat, versus illi dicuntur προκοίλιοι & προγάστορες, quasi ventriosi, ut in primo Homeri versu Iliad. α

Μῆνιν ἄειδε θεὰ, πηληϊάδεω ἀχιλῆος, δεω ἀχι, Dactyl.

3. Quando in fine tempus redundat, versus dicitur μακροσκελὴς δολιχοῦρος, & ἐπιοῦρος, ut Theog.

Θεοῖς εὔχου οἷς ἐστι μέγα κράτος, οὔτι ἄτερ θεῶν γίγνεται ἀθρώποις οὔτ' ἄγαθ' οὔτε κακά.

Prior versus simul & προκέφαλος & ἐπιοῦρος est.

11. Enallage est pedis in quinta regione Hexametri, Spondæi pro Dactylo, unde versus Spondaici appellantur.

12. Deniq; nullam habent Synalœpham, nisi notent eam Apostropho. Reliqua ex Poetis animadvertenda.

ABBRE-

ἀπο	ἀπο	μαι	μαι
αὐτοῦ	αὐτοῦ	μεν	μεν
αὐτῷ	αὐτῷ	μετ	μετὰ
ἀρ	αρ	ος	ος
γὰρ	γὰρ	παι	παι
γεν	γεν	παρὰ	παρὰ
γην	γην	προ	προ
γρ γρ	γρι γρι	ρα ρα	ρι ρι
δην	δην	σαν	σαν
δυν	δυν	σκ	σκ
δαν	δαν	σπ	σπ
διὰ	δια	σπι	σπι
δὲ	δὲ	σχ	σχ
ει ει	ει	σχι	σχι
ἐκ	εκ	σθ	σθ
εὐ εὐ	ευ ευ	σθαι σθαι	σθαι
ἐν	ἐν	στ	στ
ἐπι ἐπι	ἐπὶ ἐπὶ	ται ται	ται
ὑπο	ὑπο	τοῦ τοῦ	τὸν τὸν
ην	ην	τῶς	τῶς
καὶ καὶ	καὶ καὶ	τὴν	τὴν
κατ	κατα	ψι	ψι

FINIS.

INDEX

INDEX

LOCUPLETISSIMVS VOCVM GRAECARVM, QVAE IN HIS GRAMMATICIS continentur: ab ipso Auctore collectus.

τὸ A.

ALpha in numeris 1 & 5

ἁ D. pro ἡ item pro ε & ω 433

ἄας B. 454

ἀασθὶν P. 235

ἄβα D. 25

ἄββαλεν P. 468

ἄγαγε ἀγαγὼν, unde ἀγάγω A. 234

ἀγασθεὶς & ἀγάσομαι 261

ἄγγεκος 13

ἀγείοχα B. 435

ἀγέμεν I. 426

ἀγήγερκα A. 393

ἀγήγερμαι ibid.

ἄγηγον 394

ἀγνοχα ibid.

ἄγηγα A. ibid.

ἀγκεράτεσσι 466

ἀγκρίνω ibid.

ἀγνώσσω 232

ἀγορὰ ἀγοραῖος 81

ἀγρομαι & εγρομαι 230

ἀγωνιεῦμαι D. ex ἀγωνίζομαι 448

ἀγωνιῶμαι A. 448

ἀδεκφὴ 73

ἀδελφάσιον 80

ἀδελφεὸς 467

ἅδης 384

ἅδω 231

ἀνδάνω ibid.

ἀδραι

ἀδραστίνη 87
ἄεισι 252
ἀέκων & ἄκων 42
ἀηδιζόμην 105
ἀήθεσσον ibid.
ἀῆναι 252
ἀήμενοι ibid.
ἄημι. ἄησι, ἄητο ibi.
ἀθάνατος & ἀθανάτη 69
ἄθριξ 48
ἀθρόος 18
Ἄθω & Ἄθων 386
ἀι pro εἰ D. 455
αἶα & γαῖα 432
ἄια pro ἄιαντος 44
αἰακίδης 86
αἰάντεσι & αἰάντεσσι 419
αἰάζω 95
αἰακιδεῦ 460
αἰγλῆς ab αἰγλήεις 64
Αἴδι 469
αἰήτη & αἰήτης 467
αἴκα D. ἄικε, αἴκεν, εἴκε, εἴκεν 455
αἰναρέτη 26
αἰνείαο 460
αἰνειάδης 85
ἄιον 105
αἴπερ 455
αἴσχιστος, αἰσχίων, & αἰσχρὸς 76
αἰσχὺς αἰσχύνω ibi.
ἀκήκοα & ἀκούω 393
ἀκλεὲς 470
ἄκουσα 423
ἀκρατὺς 74
ἀκρισιώνη 87
ἀκροβάτει 109
ἀκτὶν 19 & 40
ἄκων 42
ἀλαλάζω 95
ἀλαπάζω ibid.
ἀλέασθαι 428
ἀλέξασθαι & ἀλέξω 156. item 235
ἀλέξειν & ἀλεξήσασθαι & ἀλεξήσω ibi.
ἀλεῦμαι D. 438
ἄλευσα, ἄλευστος, ἄλιθαστος 97
ἅλεται 397
ἀλήλεκα 393
ἀλινδήσω & ἀλήσω 235

ἀλκὶ

ἀλκὴ 469
ἀλλᾶς, ἄντος 44
ἀλξ ἀλκὸς 469
ἄλλο 69
ἄλλοθεν & ἄλλοθι 18
ἀλλοδαπὸς 92
ἄλλοκα 454
ἀλοίλιω 236
ἀλὸς 267
ἅλς 19
ἅλσι 51
ἀλίω 235
ἁλφῆν 5
ἀλώλιω 236
ἅλωμι ibid.
ἀλῶναι 236
ἅλωσις 236
ἀλώσομαι & ἁλῶς ibid.
ἀμαρυλλὶς 79
ἀμαρτήσω 236
ἀμᾶς D. 444
ἀμβλώσκω 236
ἀμείνων 74
ἄμερσε D. 433
ἅμες D. 444
ἀμὶν D ἀμὶν ibid.
ἄμμαι ἄμμε, ἄμμες, ἀμμέων, ἄμμι, ἄμμιν ἄμμιν 463
ἀμὸν D. 445
ἀμὸς ibid.
ἀμφεῖχον 107
ἀμφελὼν 83
ἀμπὶ Æ. 465
ἀμπίχομαι ibidem
ἀμφέξω 236
ἀμφιάσω ibid.
ἀμφιεμένος 107
ἀμφιέννυμι, ibid.
ἀμφιέσω 236
ἀμφίπολος 18
ἀμφιῶ 236
ἀμῶν D. 444
ἄνα 50
ἀνὰ ἀνὰ 454
ἀναβα, ἀναβηθι 216
ἀναδρόμεια 397
ἀνάλσι 336
ἀνάλωκα 113 & 236
ἀναλώσω 236
ἀναξὼ 79
ἀνάπλεως 32
ἄασα 73
ἀνάσσα, & ἀνάσχεθι 216
ἀνέχησι 99
ἀνεχαίτισεν 111

ἀνδρα-

ἀνδραποδιεῦμαι 448
ἀνδραποδιοῦμαι ibid.
ἄνδρεσσι 419
ἀνδριὰς ἄντος 44
ἀνδρὸς 42
ἀνέγνωκα ἀνέγνων 238
ἀνὴρ ἀνέρος, ὦ ἄνερ 42
ἀνέῳγα 236
ἀνέῳμαι, & ἀνεῳγμένος & ἀνέῳξα, ἀνεῴχθην ibidem
ἀνεωχθῆναι 139 & 394
ἀνῆκε 271
ἀνήλωκα 113 & 236
ἀνήλωσα ibid.
ἀνθρωπικὸς 82
ἀνθρωποκτόνος 17
ἀνθρωπόκτονος ibi.
ἀνιηρέστερος 77
ἄνις & ἄνευ 475
ἀννίβας, ἐν ἀννίβα 25
ἀνοίξω 236
ἀνστήτην 473
ἄντεινον 454
ἀντέω & ἀντάω 428
ἀντίχειρ 43
ἀνώτερος, & ἀνώτατος 78
ἀξιόχρεως 31
ἄξω vel ἄγω, 234
ἄγνυμι 267
ἀολλέες 384
ἄον 105
ἀπαλλαξείω 233
ἀπαμφιεῖ 397
ἀπαρέσκει 271
ἀπάτωρ 43
ἄπατορ 72
ἀπέδρα 261
ἀπέδραν ibid.
ἄπει 259
ἀπέκτονα 146
ἀπερρήθη 275
ἀπέσκλεικα 265
ἀπέχει 271
ἀπεχθήσομαι 237
ἀπέχρησε 275
ἀπέχρη ibid.
ἀπήλπιζον 107
ἀπῆνθον D 437
ἀπηῦρα 236
ἀπήθημαι & ἀπηχθόμην 237
ἀπίασι 259
ἄπιθι 260
ἀπικόμενος 415
ἀπινύσσω 232

ἀπίωμεν 270
ἁπλόος 18
ἁπλῆ 63
ἀποαιρεῖσθαι 477
ἀπόδος 10
ἀποδραίην 261
ἀποδρὰς, ἀποδιδράσκω ibid.
ἀπόθωμαι καὶ ἀποθῶμαι 206
ἀπολέασθαι 428
ἄπολις 45
ἀπόλλω 385
ἀποτροπὴ, ἀποτρόπαιος 82
ἀπόφησι 265
ἀποχρᾶν 275
ἀπόχρη ibid.
ἀποχρῆν ibid.
ἀπφοῦς 442
ἀράξω 95
ἄραρα 271
ἀργαλέος 83
ἀργιόδους, ὀντος 48
ὠργυρᾶ 63
ἄρειος, ἄρεος, ἄρης 469
ἀρείων 74
ἄρες, pro ἄρης 457
ἀρέσω, ἀρέσκω 237
ἄρευς D. 434
ἀρήγει 271
ἄρηος 469
ἄρηρα 271
ἄρητος 469
ἀρίων 74
ἄρουρα, ἀρουραῖος 81
ἀρκύστατος, ἀρκὺς 77
ἀρνὸς, ἀρνί, ἄρνα 40
ἀρόμμεναι 464
ἀρηίφατος 129
ἁρπάξω, & ἁρπάσω 96
ἄρρενα 382
ἄρχαος 459
ἀρύτω 382
ἄσθην 235
ἀρμενέστερος, & ἀρμενέστατος 420
ἄσσον, ἀσσοτέρω, ἀσσοτάτω 443
ἄσταφις 409
ἄσταχυς ibid.
ἄστυ ἄστεος 39
ἄστρις 80
ἄταρ 468
ἀτύζω 96

ἄττω

ἄτλα 385
ἀυάτην, pro ἀάτην 456
ἀυὴρ pro ἀνὴρ 456
ἀυλητρὶς 73
ἀυξήσω 119
αὖς 442
αὐτὰρ 465
αὐτοζάτος 7
αὐχὴν 40
αὐτοφὶ 470
ἀυὼς 456
ἀλαιρέομαι 15
ἀφάρτερος ἄφαρ 78
ἀφεὶς 255
ἀφεῖπαν ibid.
ἀφέσθαι 256
ἀφέωκα 403
ἀφέωνται ibid.
ἀφῆκα 254
ἀφιᾶσι A. 254
ἀφίει ibid.
ἀφικόμην 243
ἀφῦ 206
ἀφύη 28
ἀχθέσομαι & ἀχθήσομαι 237
ἄψ 456

τὸ Β.

Beta 5
βαδίζα 95
βαδιοῦμαι & βαδιῶ 397
βαθήσομαι 261
βάτις 76
βατίων ibid
βαίην 261
βάθραχος 415
βάκχων 80
βαλλήσω 119
βαν, pro ἔβησαν 19
βάρδιστος, ex βραδὺς 76
βὰς, βᾶβα 237
βασεῦμαι 448
βασίλεια 73
βασιλειάω 232
βασιλῆς 388
βασιλὶς & βασίλισσα, & βασίλιννα 73
βαστάζω, βαστάζω,

βαστάσω 96
βέβαα 425
βεβαιος, βίαιος 82
βέβηκα 237
βεβίωκα ibid.
βεβίωται ibid.
βεβοίηο 160
βέβλαμμαι 132
βεβούλημαι 238
βέβροχα 393
βέβρωκα 237
βέβυκα 131
βείομαι 237
βέλτειν 389
βέλτερος 77
βέλτιστος Ibid.
βελτίων ibid.
βηβῆ 8
βῆναι 237
βὴξ 48
βήσω 237
βιβὰς 261
βίβλιοπώλης 26
βιβρώσκω 237
βιοίην 237
βιοὺς ibid.
βιώην, ibid uti & βίωθι, & βιώσομαι ib.
βιώσω ibid.
βλαστήσω & βλαστὼν ibid.
βληθήσομαι ibid.
βλημένος 18
βλήχων 382
βληχᾶσθαι 8
βλώξας
βοᾶσαι, βοῆ 450
βοῆν 450
βοθήσομαι 186
βορέης 417
βόσκω 186
βοῦ, βοῦς 81
βούλει A. 128
βουλῆσι 418
βούτυρος 30
βοῦς 66
βοῶντι 450
βράδιστος & βραδίων 76
βράσσω 97
βράσσων 76
βράχιστος & βραχίων ibi.
βρεττανὸς
βρίζα 457
βρόδον Æ. ibid. 468
βρωσείω 469
βρώσκω 231
βρώσω 237
βῶ, βῆς, βῆ, βαίνω 261

βωκω-

βωκωλιάσδει 449
βωλὴ 459
βῶμαξ 81
βῶν D. 442
βῶξ 414

τό Γ.

ΓΑλάτης 83
Γαμέω 238
Γάμμα ατος 5
Γαῖα 482
Γέα, γῆ cum obliq. 63
Γεγαότος 430
Γεγαὼς, ῶτος ibi.
Γεγαώσα ibid
Γεγένημαι 238
Γεγηκὼς, γεγηκῆα 430
Γέγονα 238 & 259
Γεγονέναι & γεγονὼς 259
γεγὼς ῶτος 438
γελαῖν Æ. 466
γελεῦσα 434
γελῶν 450
γελω, γέλωτος, et γέλωρ 46 & 87
γέμμα 414
γεννήσομαι 238
γεναιέστατος. & γεναιέστερος 77
γένατο 457
γεραίτατος 76
γεραίτατος ibi.
γερματὸς 82
γεωμέτρα 26
γήδιον 80
γηθήσαι 18
γήθησεν 423
γῆμαι 238
γῆμας ibid.
γηράναι ibid & 261
γηραιὸς 82
γῆρας 43
γηρὰς 261
γηράσκω, & γηράσω 238
γήρημι 258 & 261
γοῖνον
γλύκιστος 76
γλυκίων ibid.
γλυκὺ 68
γνοίιω 267
γναφεῖον 380
γνὺς, γνῶ, et γινώσκω 267
γνῶθι ibid.
γνῶναι ibid.
γνῶσομαι 238
γνωσθήσομαι 186
γόνας 36 & 86
γόνυ icid & 87

γόρτυν 40
γυνὸς 39 87 470
γραῦς 470
γραφήσω 119
γρηὺς, γρηῦς, γραῦς 470 & 47
γύγεω. I. ἀγύγης 417
γύναιον 80
γυνὴ, cujus antiquum γύναιξ in duali m g. 30 48
γρὺψ γρυπὸς τὸ Δ.
Delta 6
δαδὸς & δὰς 36
δαεὶς 238
δαήσω ibid.
δαίσω ibid.
δαὶς δαιτὸς 47
δαίζω 96
δάκνω 238
δάκρυον & δάκρυ 39
δαμαά 239 & 87
δάμας δάμαρς 48
δαλμάτης
δαμάσω 239
δαρης δάρυ, καὶ, δάρητος 87
δασκιον 477
δάσομαι 238
δασθήσομαι ibid.
δεδάηκα ex δαίω ibid.
δέδαα
δεδάρθηκα & δέδασμαι ibid.
δεδέημαι 239
δέδειγμαι 267
δέδεικα 239
δέδειχα 267
δέδεκτο 423
δέδεμαι 229 & 244
δέδηα 146
δέδηγμαι 238
δέδηχα ibid.
δέδια 423 & 229
δεδίδαχα 239
δεδιηκόνηκα 111
δέδιθι, δεδίξομαι, δεδιὼς ibid.
δέδμηκα 114
δέδμημαι 239
δέδόγμαι 240
δέδοικα 147 & 239
δέδορα, δέδορκα 146
δέδρακα 164
δεδράμηκα 114
δέδρομα 146
δέδυκα 114 131 & 240
δέελον 5

δεήσει

δεήσει 272
δεήσομαι 239
δεδήσομαι 252
δείδιθι 239
δειμαλέος 18
δεῖν, 272 δεῖνα, 89
δείξω 267
δέκομαι 415
δέκτο 423
δελέατος 47 & 61
δέλητος 62
δελφὶν, ῖνος 40
δενδίλλω 232
δενδρέῳ 387
δεξιτερῆφι 468
δέον 272
δέσποινα 72
δέσποτα 26
δεσπότις 72
δέσω 239
δευκαλίδης 477
δεύρὶ 403
δεύτατος & δεύτερος 77
δημήτηρ 42
δημότης 84
δήξω 238
δήσω 239
δήχθεις 238
δῖα 482
διαδράναι 261
διαδράς ibid.
δίγαμμα 88
διδάξω 119 & 239
διδασκήσω ibid.
διδόασι 429 & 492
δίδοι D. 452
δέδυκα 74
δεδῦπηκα ibid.
διδράσκω 239
διδράσω ibid.
δίδρημι 261
διδύσκω 240
διδώσειν 474
διδώσω ibid.
δίδωτι 451
διέδραν, & διέδρησαν 239
διείρηται 275
διέφερε 272
διεγγεγύημαι & διηγγύημαι 132
διηκόνυν 111
διηρης 44
δικαιέστερος 420
δίκαιος 82
δίξα 383
Διονῦς 46
Διονύσιος 80
Διονῦς D. 442
διπλῆ 63
δίπυς 48

δίπυν 41
δίπυ 387
διψῦς 450
δυηθήσομαι 136
δμώων 36
δνόφος 436
δοθήμεναι D. 427
δοιοὶ, δοιὼ 471
δοκασσεῖς 447
δόκω 240
δόξω 155 & 239
δόρας 39 & 87
δόρυ δυρὸς 39 87
δόσκε 424
δύλη 73
δύλιος 414
δυρὶ 470
δραθεῖν 239
δραίην ibid.
δράκαινα 74
δραμεῖν 250
δραμοῦμαι 149
δράσω 174
δρασεῖω 232
δρὰς 240
δριμύτης 44
δρομαῖος 83
δσεὺς 458
δῦθι, δῦμι 267
δῦναι 240
δυναίμην 216 261
δύναιο ibid.
δύναται ibid.
δύνη 261 & 474
δύνῳ 114
δύνωμαι 216 261
δύς, δύντος 240
δύσομαι 267
δυσηρέστυν 108 110
δῶ, τοῦ δῶ 88
δῶκα 423
ἡ δὼς 46
δῶσι I. 426
δωσῶ 447
δώωσι 474

τὸ E.

E Epsilon 6
ἐάα 430
ἔαγα, ἦγα 267
ἐάγην ibid.
ἔαδα 234 & 236
ἔαδον, ἐαδῶς 234
ἐάλωκα 235
ἐάλωμαι 236 ἐάλων 235
ἔαξα, τοῦ ἄγνυμι 267 394
ἔαρ 42

ἔασα

ἕασα 234
ἅδω ibid.
ἕασι 429
ἕαται ibid.
ἕατο ibid.
ἔβαφον 117
ἔβην 237
ἐβίων ibid.
ἐβίωσα ibid.
ἔβλαβον 117
ἔβλαστον 237
ἔβλεπον 118
ἐβλήθην 237
ἔβλω 267
ἐβούλευκα 395
ἐβουλήθην 238
ἕβρον, ωσιω, 267
ἐγγεγύηκα 113
ἔγγεστος 78
ἐγγίων ibid.
ἐγγύτατος ibid.
ἐγγύτερος ibid.
ἐγενάμην 238
ἐγενήθην ibid.
ἀγενησάμην ibid.
ἐγενόμην ibid.
ἔγενετο 455 & 477
ἔγεντο 423
ἔγημα ας, ε, 238 & 396
ἐγκεχείρηκα 113
ἔγνωκα 238
ἔγνων 267
ἔγνωσαν ibid.
ἔγνωσμαι 132
ἐγρήγορα 147
ἐγρήγορκα ibid.
ἔγρομαι 230
ἔγχες 13
ἐγῷδα 381
ἐγῶμαι ibid.
ἐγὼν 443
ἐγώνγα 455
ἐγώνη 443
ἐδάην 238
ἔδακον 117 & 238
ἐδάμην, & ἔδαμον & ἔδαρθον 239
ἔδαρκον 118
ἐδάσθην 238
ἐδεήθην 239
ἐδικαίεν 434
ἐδούθην ibid.
ἔδει 272
ἔδειξα 267
ἔδεκτο 423
ἔδηδα 240
ἔδηκα ibid.
ἐθήδυκα 394

ἔδησα 252
ἐδηχθην 238
ἐδίδαξα 239
ἐδίδου 429
ἔδομαι 240
ἔδον D. 451
ἔδοξα 240 & 272
ἔδρα 239
ἔδρη ibid.
ἔδρακον 118
ἔδραμον 146
ἔδρασα 239
ἔδρην ibid.
ἔδρυφον 117
ἔδυν 240
ἔδυσαν 451
ἐδυνάμην 201
ἐδυνήθην ibid.
ἐδυσχέραινον 110
ἔει εἰ 398
ἔει & εἶ, ab ἔομαι 128
ἔειπα 394
ἔζεκα 268
ἕζω 253
ἐζωσάμην & ἔζωσμαι ibid.
ἕη, & ἔα 430
ἔην ibid.
ἔησι ibid.
ἔθανον, & ἔθαψα 242
ἐθέλεσθα Æ. 465
ἐθελήσω 240
ἔθεν B. pro ἔθεσαν 451
ἔθην 255
ἔθηξα 242
ἔθιγον ibid.
εἶ 259
εἶα ibid.
εἴαον 106
εἶαρ 470
εἴατιν 429
εἵατο ibid.
εἶδα 147
εἰδείην 240
εἰδήσω 119
εἶδον ibid.
εἶδος 18
εἰδὼς 240
εἴθην, & εἰθῆναι 255 & 256
εἴθιζον 106
εἷκα 254
εἵκασι 254
εἵκατι 443
εἰκὼς 255

εἰλή-

εἰλήλυθα 447
εἴλημμαι 245
εἴληφα, & εἴληχα 245
εἵλακον 106
εἵλκυκα 113
εἵλκυσμαι ibid.
εἱλόμην 335
εἷλον 106 & 154
εἵλοχα 395
εἷμαι 245 & 268
εἵμαρμαι, vel εἵμαρμαι 395
εἱμαρμένη & εἱμαρμενη 276 & 395
εἱμαρμένος, & εἱμαρτη 276
εἰμὴν 452
εἰμένος 268
εἰμές 452
εἴμεν, εἶο, εἶτο 241
εἶν, ἐν 475
εἰνός 442
εἶο, pro οὗ 421
εἶπα 115
εἰπὲ 240
εἰπεῖν ibid.
εἰπόμην 106
εἶπον 240
εἰπόν 106 & 240
εἶπω, & εἰπὼν ibid.
εἰργαζόμην 106
εἴργμαι 268
εἴρηκα 114 & 131
εἴρημαι ibid.
εἴρην, ενὸς 40
εἴρηται 277
εἰρόμην 240
εἵρξα & εἴρξω 268
εἵρπυζον, & εἵρπον 106
εἴρυον ibid.
εἶρχα 268
εἰς pro ἐν 475
εἷς, μίπ ἕν 47
εἷς, ἔντος, εἶσα, ης 467
εἶσα 260
εἶσα 241 & 268
εἰσάμην ibid.
εἶσθα Æ. 467
εἶσμαι 253
εἴσομαι, ex εἴδω 240
εἴσομαι ερείμι 260
εἵστηκον 106
εἱστιακα
εἴσω 119

εἶχον

εἶχον 106 & 116 & 241
ἔω 255
εἰωθα 106 & 147
εἶων, εἴας, εἴα, ex ἐάω 106
ἑκάλιω 243
ἑκαθήμιλω 253
ἔκαλον 243
ἑκάλυβον 117
ἑκαμέμιλω 244
ἔκαμον 102 & 244
ἔκαον 110
ἑκεινοσὶ 403
ἑκέλδ 449
ἑκέρασσα 263
ἑκέρδανα 244
ἔκηα 115 & 168
ἑκηβόλος 18
ἑκίρνιλω 263
ἔκλαγον 244
ἔκλαπον 118
ἑκλήθην 243
ἔκλινθην 473
ἔκλυν 228
ἑκράθην 263
ἑκρέμασσα 268
ἔκραον 244
ἑκρύφθην 473
ἔκρυφον 117
ἑκρύβλω 244
ἔκρυβον 117
ἔκλακα 268
ἔκλαμαι ibid.
ἔκλαν 451
ἔκλεινα 268
ἑκύησα 244
ἑκυρὰ 73
ἔκυθον 145
ἑκχέαι 252
ἑκχρᾶ 275
ἑκὼν 42
ἑλαβόμιλω 245
ἔλαβον ibid.
ἑλαθόμιλω & ἔλαθον 116 & 245
ἑλάθοντο 423
ἑλάσσων 75
ἑλαστω 240
ἑλάχιστος 75
ἑλαχιστότερος ibid.
ἔλαχον 245
ἑλέεος 56
ἑλέχιστος 77
ἐλεῖν 235
ἐλέσθαι ibi.
ἑλεύσομαι 211
ἔλπα 115 & 168
ἑλήλυθα 241

ἐλήλυκα & ἐλθεῖν ibid.
ἔτλην 265
ἐλθὼν 241
ἐλίκωψ 49
ἔλιπον 116
ἑλκέσω 119
ἕλξω, & ἑλκήσω ibi.
ἕλμινς 48
ἑλόμενος 235
ἐλούμεν 402
ἕλσαι 464
ἕλωμαι 235
ἑλὼν ibid.
ἕλωρ 43
ἔμαθον 245
ἐμάνην 136
ἐμέγε 390
ἐμέθεν ibid.
ἐμεῖο 421
ἐμέο ibid.
ἐμέοθεν 390
ἐμεῦ 443
ἐμεωϋτέω 422
ἕμην 256
ἐμίανα 116 & 396
ἐμίγην 269
ἐμοῦ, μοῦ 443
ἔμξια 269
ἐμίχθην ibid.
ἐμμὶ 452
ἔμμορα 245
ἔμνησα & ἐμνήσθην 135 246
ἔμοιο 421
ἔμοιγε 390
ἐμόλυνα 115
ἐμοῦγε 390
ἐμπίπλη 264
ἐμπίσσω & ἐμπίπτω 458
ἐμοϋτέω 422
ἐναντίος 18
ἐνδεέα & ἐνδεᾶ 55
ἔνδοι 454
ἐνδότατος & ἐνδοτάτω ἐνδότερος, ἐνδοτέρω 78
ἐνέγκαι 251
ἐνέγκας ibid
ἐνέγκειν & ἔνεγκον ibid.
ἔνειμα 246
ἐνεχώρει 272
ἐνῆεν 430
ἐνήνεγμαι & ἐνήνοχα 251
ἐνήρης 44

ἠνὲ

ἐνὶ)	474	ἐοῦσα	430
ἐνὶ, ἔνεστι	ibid.	ἐπάγλω	269
ἐνικάτθεο	477	ἔθον	247
ἐνίσσες, ἐνίσσῳ	196	ἔπαον	116
ἐννύῳ	268	ἔπαλτο	423
ἐνδοῖ D.	454	ἔπαρδον	248
ἐνωγάλιμαι	132	ἔπαρθον	118
ἐξαλεασθαι	428	ἐπατταλεύμαι	132
ἐξαλίσας	235	ἐπέεσσι	468
ἐξέγρης	230	ἔπερθον	118
ἐξέ, ἐξέμι	260	ἔπεσον	117
ἐξείης, ἐξῆς	467	ἔπηλυς	46
ἐξεῖναι	272	ἐπηνέθλω	135
ἔξεκα	160	ἐπήνημαι	ibid.
ἐξέπλως	267	ἐπῦρον	108
ἔξεσμαι	160	ἔπι, ἔπεστι	477
ἐξέτρω	267	ἐπίανα	396
ἐξήλικας	235	ἐπιμπλη	204
ἔξιθι	260	ἔπιον	248
ἐξυνῆκα	257	ἐπιοῦσιος	83
ἔξω	78 241	ἔπισα	248
ἔο I.	429	ἐπιστάμαι	263
ἐξυράμλω	164	ἐπιστάμενος & πιστάμλω & ἐπίστατο, & ἐπίστη	ibid.
ἔοθεν	390	ἐπίστω	ibid.
ἔοικα	395	ἐπίσχες	196
ἑοῖο	421	ἔπλακο	118
ἔολπα	395	ἐπνυνθλω	473
ἐὸν	430	ἐποθλω	248
ἔοργα	395		
ἐὸς	69		

ἔπρα-

ἔπραγον 117
ἔπρραθον 118
ἔπρεπε 374
ἐπριάμην 264
ἐπρίω ibid.
ἐπτάμην 262
ἐπτάπους 87
ἔπταρον 270
ἔπτην 262
ἐπτόημαι 160
ἐπυτόμην 248
ἐργᾷ B. 400
ἐργάη 449
ἔρδω 435
ἐρέει
ἐρέθησιν 424
ἐρείω 467
ἐρέττω, ἐρέσσω, ἐρέσω 96
ἐρεύξομαι 241
ἐρέω 425
ἐρήμη 69
ἐρήρεικα 393
ἐρήρικα 482
ἐρήρισμαι 393
ἐρηρότηκα 393
ἐρήσομαι 148
ἐρίγδουπος
ἐρλέα, ἐρῖα 63
ἔριν, & ἔριδα 50
ἐριοὺς, ἐρίᾳ, οῦν 63
ἑρμέας, ἑρμῆς, cum obliquis 62
ἑρμήδιον 80
ἐῤῥάγην 270
ἔῤῥαγον 145
ἔῤῥαφον 117
ἐῤῥέθην 135
ἐῤῥήθην ibid.
ἐῤῥήσα 119
ἐῤῥηταί 280
ἐῤῥιπτόν 112
ἔῤῥιφα 112
ἔῤῥιφον 117
ἐῤῥύηκα 248
ἐῤῥύην 136
ἔῤῥω 459
ἔῤῥωγα 145 & 270
ἔῤῥωμαι 270
ἐῤῥωμένος, ἑστορος ἑστατος 78
ἔῤῥωσα 270
ἐῤῥώσθην 135
ἔρσην 114
ἔρσω Æ. 459
ἐρυθρῖνος 80
ἐρηθήναι 241
ἔρταμις 434

ἔρω,

ἐρω, ἔρωτος, ἔρως	87	ἕςαα	425
ἕς	254	ἑςαίην	262
ἐσάπην	249	ἔςαλον	118
ἔσας	241	ἔςαν	402 & 451
ἔσβεσα, ἐσβέσθην	270	ἑςάναι	262
ἴσβην	261	ἑςαὼς	19 & 429
ἐσεῖται	453	ἑςερήθην	249
ἔσευα	115	ἕςημι	429
ἔσευμαι	453	ἔςολα	146
ἔσημανα		ἔςοιχα	146
ἔσκαφον	117	ἔςραμμαι	130 & 277
ἐσκέδασα	270	ἔςρατται	135
ἐσκεδάσθην	ibid.	ἐςρέφθην	ibid.
ἔσκληκα, ἔσκλην	265	ἔςροφα	130
ἐσλὸν	436	ἕςρωμαι	270
ἔσμυγον	117	ἔςων	402
ἔσμυχο	ibid.	ἑςὼς	19 & 429
ἔσπαρκα	112	ἐσυγγεγόνει	395
ἔσπαρον	118	ἐσύθην	249
ἐσπάρσομαι	137	ἔχατος, & ἐσχατότατος	78
ἔσπεισα, ἐσπείσθην	249	ἐσχέθην	241
ἔσπομαι	232	ἔσχηκα, & ἐσχόμην	241
ἔσπον	154	ἔσχον	154
ἔσπω	232	ἔσω	268
ἔσσα	241	ἐσωθην	135
ἔσσεαι	474	ἐσώτερος, ἐσώτατος	78
ἔσσεται	ibid		
ἔσσομαι	274		
ἐσσόμενος	ibid.		

ἐτάτεν

ἐτάττει	449	ἐυράμην	164
ἐτάφην	242	ἐυρεῖν	241
ἔταφον	117	ἔυρηκα, ἔυρημαι	ibid.
ἔτεκον	116	ἔυρηται	135
ἐτέρηφι	88	ἐυρίαται	429
ἐτετύφεα	425	ἐυρίσκω	241
ἐτετύφεσαν	395	εὗρον	ibid.
ἐτησίαι	26	ἐυφῦα	55
ἐτήτυμος		ἔυχαρις, ἔυχαρι	37
ἔτιθεν, ἐτίθει	429	ἔφαγον	350
ἐτίθυ	ibid.	ἔφαμεν	266
ἐτμάγην	249	ἐφάμην	ibid.
ἔτμαγον	ibid.	ἔφαν	ibid.
ἔτραγον	116	ἔφατο	ibid.
ἐτρέφθην	135	ἔφην, ης, η,	19
ἐτρήθην	250	ἔφιστα Æ.	467
ἔτυπον	117	ἔφθακα	114 & 251
ἔτυχον	250	ἔφθαρκα	131
ἕτω	254	ἔφθαρον	146
ἔυαδον	234	ἔφθην	251 & 266
ἔυγεων	70	ἔφθισα	251
ἐυημερεῖ	272	ἔφθορα	146
ἐυηργέτυν	108	ἐφίεμαι	256
ἐυηργέτηκε	110	ἔφλεγον	118
ἐυνήφη	468	ἔφραδον	117
ἔυνυς, ἐυνύστερος	64	ἔφρασσα	467
	& 71	ἔφρησα	251
ἔυπαις	19 & 47	ἔφυγον	116 & 251
ἐυρέθην	135 & 241	εφυν	251 & 270

ἐφφαθὰ 12
ἐχάλκευμαι 132
ἔχανον 252
ἐχάρην ibi.
ἔχεα 115 & 154
ἔχθες 402 & 154
ἔχευα 115 & 252
ἔχθιστος 76
ἐχθίων ibid.
ἔχις ἔχιδνα 74
ἔχρην 275
ἔχρησα 263
ἐχύθην 252
ἔψαλα 116 & 396
ἔψαλκα 145
ἐψήσω 119
ἔψυγον, & ἔψυχον 117
ἔω, ῃς, ῃ, 254
ἔω 386
ἔω 430
ἔωγα 269
ἔωγμαι ibip.
ἐώκειν 395
ἐώλπειν ibid
ἐὼν 430
ἐωνήθην 394
ἐώνημαι ibid.
ἐωνούμην ibid
ἐωνοχόει ibid.
ἔωξα 269 & 396
ἐώρακα 247 & 394
ἐώργειν 395
ἐώρταζον 106
ἕας A. 31
ἔωσα 252 & 396
ἐωσάμην 394
ἐώθην ibid.
ἔωσμαι ibid,

τὸ Z.

Zeta 6
ζέσω 268
ζέρεθρον 458
ζευγνύασι, I. ζευγνῦσι 429
ζευγνύαται ibid.
ζεύγνυτι 451
ζῆ, D. ζάει, ζᾶ, ἤζαε, ζᾶ 401
ζῆθι ibid.
ζῆν ibid.
ζηνᾶς 80
ζηνὸς, ζηνὶ, ζηνία 87
ζῆς 401 & 450
ζιαβάλλειν 458
ζυγὰ 30
ζυγὸς ibid.
ζώννυμι 268 & 234
ζώσω 186 268

τὸ H,

τὸ Η.

Ἦ 430
ἦα, ἦας 259
ἤαμεν ibid.
ἡβώσκω 231 & 242
ἥβησα 242
ἡβήσω ibid.
ἠβουλόμην 392
ἤγαγον 117 & 234
ἠγάπευν 434
ἠγασάμην 261
ἠγάσθην ibid.
ἠγγύηκα 113
ἤγε 21
ἤγειρον 118
ἤγερον ibid.
ἦγον 117
ἠγόρευσα 234
ἦδα ibid.
ἦδε 21
ἤδη 5
ἥδει 395
ἡδίων 76
ἥδιστος ibid.
ἠδικέον 106
ἤδη 395
ἠδικκήσαμεν 109
ἦδον 105 & 117
ἠδυνάμην 261 & 381
ἡδὺς 45
ἠέλιος 460
ἤειν 260
ἠετίδης 471
ἠὴρ, ἀὴρ 456
ἠθέλησα 240
ἤια, ας, ε 256 & 425
ἤισαν 260
ἦκα 240
ἧκα 115 & 254
ἤκαζον 292
ἠκάμην 254
ἤκεστος 464
ἥκιστος 75
ἧκον 118
ἤκοον 116
ἤκουκα 115
ἤκουσμαι 133
ἠκροβάτει 109
ἠλάθην 240
ἤλακα 132 & 240
ἤλαμαι 240
ἤλασμαι 132
ἤλευα 115
ἦλθον 241
ἦλκον 447
ἤλιος 460
ἥλωκα 235
ἥλων, ἥλως 235 & 267

ἦμαι	252	ἤνεγκα	251
ἦμαρ	42	ἤνεγκον	108 & 251
ἡμάρτηκα	236	ἤνεικα	115
ἥμαρτον	ibi.	ἠνειχόμην	392
ἡμέας	421	ἠνέχθην	251
ἡμεδαπὸς	89	ἠνεώχθην	136
ἡμέες	421	ἠνοίχθην	ibid.
ἥμεθα	253	ἠνοίγην	ibid.
ἡμείων	421	ἤνοιγον	106
ἠμελημένος	275	ἠνομήσαμεν	109
ἠμέληται	ibid.	ἤνοχα	251
ἠμελλον	392	ἠνώχλουν	108
ἦμεν D.	453	ἠντιδίκουν	ibid.
ἤμενος	ibid.	ἠνώρθωκα	113
ἦμες	ibid.	ἠνώχληκα	ibid
ἡμέων	421	ἠνώχλουν	392
ἥμην	253	ἥξω	242
ἦμι	467	ἧπτον	117
ἥμισυς	65	ἦρ, ἦρος	
ἠμπόλακα	110	ἡρακλέης, ἦς	55
ἠμφιγνόουν	108	ἡράκλεις, ἡράκλεες,	
ἠμφίεσα	268	ἡρακλέους, ἡρακλῆν,	
ἠμφίεσμαι	ibid.	ἡρακλοῦς, έεος	55
ἠμφισβήτουν	108 &	ἠράμην	362
	292	ἤραρε	271
ἦν, φῆν, pro ἔφην		ἠρέθην	133 & 235
	265	ἤρεικα	130
ἠνάλωκα	113 & 236	ἤρεσα	235 & 271
ἠνάλωσα	ibid.	ἠρευξάμην	241

ἤρηκα

ἤρηκα 235
ἤρημαι ibid.
ἤρηται 435
ἦρκα 112 & 130
ἤρκει, ἤρκεσα 272
ἦρμαι 130
ἤρομαι 186
ἠρόμην 241
ἦρον 105
ἦρος 61
ἤρρησα 241
ἤρτυκα 114
ἤρυγον 241
ἤρυκα 130
ἤρυσμαι ibid.
ἤρω 386
ἦσθα 465
ἦσθ 253
ἤσθημαι 235
ἠσθῆσθαι ibid.
ἠσθόμην ibid.
ἤσθω 253
ἦσμαι 252
ἤμην. ἦσο, ἦτο ibid
ἤσομαι 230
ἤσσην 75
ἡσυχαίτερος 77
ἡτέρα 379
ἥτις, ἡτισοῦν 22
ἤττων 75
ἦτορ, ορος 43
ἤϋξανον 105
ἤϋξημαι, ἤϋξησα 237
ἠϋτέλιτον 110
ἠυχόμην 392
ἠφείθην 136
ἠφίει 106
ἠφηνίακα 113
ἦφον 117
ἠφρόνυν 107
ἠφωρίσθην 136
ἦχα 234
ἠχθέσθην 237
ἠὼς 46

τὸ Θ.

Θαμάξιον 379
θαμειὸς, θαμὸς 467
θανέειν 427
θανοῦμαι 149 & 242
θανὼν, όντος ibid.
θαῤῥαλέως 382
θᾶσαι 434
θάψω 242
θεανὼ 79
θέαινα 73
θεάων 461
θεήϊος 476

θελήσω 119 & 242
θέμις ιδος, ιτος, & θέμιστος 50 87 469
θέμιν, & θέμιδα 60
θέμιδος, ιτος, ιστος ibi.
θερίδδειν 436
θέρσος 434
θέσκε 424
θεὰ δᾶς 80
θεὰ χαρίλας 80
θήλυς 65
θ' ἡμετέρου 381
θήξω 242
θήσσα, θὴς 73
θητος 62
θὶν, θὶς 41
θίξομαι 242
θνήξομαι ibid.
θόα 44
θοιμάτιον 16 & 379
θρέξω 120 & 250
θρέψω 120
θρυλλίζω 95
θρώσκω, θροίσκω 231
θυγάτηρ 42
θυγατριδοῦς 63
θωμᾶ, θωμᾶς 25 80 & 440
θώμισυ 379
θώραξ 52
θώων 36
θωυμάσας
θωῦμα 415

τὸ Ι.

Ιαπετίδης, ιαπετιονίδης 421
ιαπετίων ibid.
ἴασι 259
ιάπρια 73
ιάχω, ἴαχε 482
ἶγμαι 243
ἰδέ 120 398
ἴδε 240
ἰδεῖν ibid.
ἰδῆν 438
ἰδιαίτατος, & ἰδιαίτερος 77
ἰδίω 233
ἴδμεν 452
ἴδοιμι 121 240
ἴδον ibid.
ἴδρυκα 114 & 243
ἵδρυμαι ibid.
ἱδρώθην, ἱδρόθην, & ἱδρύσα ibid.
ἱδρὼς 46
ἴδω 240
ἰδὼν ibid.

ἱέασι

ἱέασι 254
ἵεθι, & ἵει, ἱεῖμεν 254
ἰείη 253
ἰεῖσι ibid.
ἵεμεν 255
ἱέμενος 254
ἱέναι ibid.
ἱέναι 255
ἵεντι 466
ἱέρεια 73
ἱέραξ 414
ἵεσαν, ἱέσο 253 & 254
ἵετυν, ἵετε 255
ἱζήσω 119 & 243
ἵζω 119
ἵημι 190 253
ἵην ibid.
ἵησι, & ἵησι ibid.
Ιησοῦ, Ιησοῦς, Ιησοῦν 442
ἱκαριώνη 87
ἷκεν, ἵκανε, ἱκάνω, ἵκομαι 482
ἱκόμην 243
ἱλάξομαι & ἱλασάμην ibid.
ἱλάσομαι ibid.
ἱλιάδης 86
ἱμάσσω 57
ἵμεν 259
ἵν 41
ἱνάσσω 97
ἐνδάλλομαι 232
ἵξομαι 243
ἵξ, ικος 48
ἵξω 230
ἵον, ἵες 260
ἱππάριον 81
ἱππηλάτα 25
ἱππίδιον & ἱππίσκος 81
ἱπτάμην 262
ἵραξ, ἵεραξ 414
ἵρευς ibid.
ἵσαθι 262
ἵσαντι 452
ἵσασι 262
ἵσης, ἵσησι, ἵσθι, ἵσαθι ibid.
ἶσι 259
ἵσμεν 262
ἵσαο 429
ἵσασκι 424
ἱσταῖμεν 402
ἱστέον 240
ἵστη, ἵσταθι 216 & 470
ἵστητι 451
ἵστον

ἴστον 262
ἔστω ibid.
ἴστω 262
ἴστων ibid.
ἴστωσαν ibid.
ἰσχανάω 232
ἵστω, ἵζω 119
ἰτέον 261
ἰτητέον ibid.
ἴτον 260
ἰχθυπώλαινα 73
ἰχθὺς 65

τὸ Κ.

Κἄγω 779 & 412
κἄδικα 379
καδμίδης 86
καδμὶς, καδμή ἱς 471
καθεδοῦμαι 243
καθευδήσω 119
κάθη 253
κάθημαι καθήμενος ibid.
κάθησο, καθήσθω, καθῆστο καθῆτο ibid.
καθίστη 216
καθορῶ 15
κἀκ 380
κἀκεῖ ibid
κἀκεῖνος ibid
κάκιστος, & κακίων 75
κακοηθέστερος 68
κάλλιν & καλεῖν 465
καλλίπαις 47
καλλιπέτη 26
κάλλιστος, καλλίων 75
καλοκἀγαθὺς 380
κάλπεις 66
κάλω, κάλωος, κάλως 31
κἀμοὶ 379
καμοῦμαι 149 & 244
καμῶ 114 243
κἂν 380
κἄνις, καὶ ἄνευ 454
κἄπειτα 380
κἀπὶ, & κἄπνιγε ibid
κὰρ
καρδίλιν 432
κάρα, κάρας, & κρατὸς 469
καρχηδὼν 41
καρμανὸς
κάρσων 75
κάῤῥων 443
κἀς 380

καππό-

καππόδει ibid.
κάτα καὶ εἶτα ibid.
καταβα, κατάβηθι 237
κατάβαθι ibid.
κατάθανεν 242
κατάθου 206
κατάῤῥους 63
κατάφησι 265
κατεγλώττισμαι 132
καταχρῶ, καταχρήσει 275
κάτθανεν 242
κάτιστε 262
κατώτατος 78
κατώτερος ibid.
καυχᾶσαι 128
κέεμαι 257
κεῖμαι ibid.
κεινὸν, κενὸν 414
κεῖνος, η, ον, 472
κεῖσαι, κεῖμαι, κείσεται κεῖσθαι 257
κείσομαι ibid.
κεισεῦμαι 448
κεισοῦμαι ibid.
κεῖται 257
κεκάθικα 253
κεκέρασμαι 268
κεκέρδακα 244
κέκευθα 145
κέκευται 130
κέκηα 146
κέκλαγχα 244
κέκλαμμαι 130
κέκλεμμαι, & κέκλεφα ibid.
κέκληγα 146 & 244
κεκλήγοντες 244
κεκληγὼς ibid.
κέκληκα 164
κέκλημαι ibid.
κέκλομαι 232
κέκλοφα, κέκλεφα 130
κέκλυθι 423
κέκμηκα 114 & 146 & 244
κεκονιμένος 399
κέκραγα 145
κέκρακα 263
κέκραμαι 173 & 263
κέκραγα 147
κέκρικα 114
κέκρουκα 98 & 132
κέκτημαι 112 & 132
κελαινιάω 232
κέλευθα 30

κέλσω 464
κέλσαι ibid,
κέντω pro κεντέω 464
κεραννύω 268
κεράσω ibid.
κερατόμος 17
κεράτομος ibid.
κέρδιστος 77
κερδίων ibid.
κεστὸς 464
κεχάρηκα 114
κεχάροντο 423
κέχηνα 146
κέχηνα 252
κέχρηκα 263
κέχρικα 131
κέχρωμαι 271
κέχυμαι 252
κεχώρικα 112
κέχωσμαι 271
κέω 386
κέωμαι 257
κἠγὼν καὶ ἐγὼν 413
κηκτοῦ 438
κῆπε ibid.
κῆρ κέαρ 42
κῆρος 61
κηφᾶς 25
κῆφα καὶ εἶτα 438
κίκι 38
κικκαβᾶν ibid
κικλήσκω 232
κίλιξ
κίρνυμι 234
κιρνάω ibid.
κὶς, κιὸς 45
κιχράμενος, κιχρὰς, κίχρημι 263
κλάζω 96
κλάγξω 96 & 244
κλᾶδας P. 462
κλάειν 383
κλαιήσω 119 & 244
κλᾶξον D. 447
κλάξω ibid.
κλαυσῆς
κλαύσω 119 & 244
κλέα, κλέεα 56
κλεῖν, κλεῖδα, κλεῖδες κλεῖς 47 66
κλεπτίστατος 77
κληὶς
κληρώσομαι 245
κλήσω 155
κλῦθι, κλῦμι 228 & 268
κλῦτε ibid.
κλὼν, ωνὸς 41

κνημὶς

κνημὶς
κοϊκοὶ 88
κοῖον 458
κόκκυξ
κόμμι 38
κορέσω 208
κόριννα 79
κόρυς 46
κορύσσω 232
κόσα 415
κούκ 381
κοῦ ibid.
κοῦ, pro ποῦ 415
κοῦ δῆτα ibid.
κραθήσεται, κεράννυμι 268
κραμβότατος 77
κρανῶ 244
κρᾶσαι 263
κρὰς 469
κράτιστος 74
κράτων 36
κρεάδιον 30
κρεμάω 263
κρέμαμαι ibid.
κρέσσων 74
κρείττω 456
κραίηνον 244
κρήμναθι, κρήμνημι 263
κρῆνον, κραήνον 244
κρηπὶς 45
κρῆς 61
κρῆσσα, κρὴς 73
κρητὸς 62
κρινοῦμαι 149
κρινῶ 114
κρονίδης 86
κρονίων ibid.
κρύπτω 244
κτενῶ 268
κτεῖς, ενὸς 47
κτῆμι, κτάω, κτὸν 269
κυδίων, κύδιστος 77
κυήσω & κυίσκω 244
κυλίσω ibid.
κυνὸς, κυνὶ, κύων 42
κυνῶπα 26 & 467
κύτραν 437
κῶ, κῶν, κῶς
κώμυς, υθος 46
κῶνον, ϗ οἶνον 381
κῶς, pro πῶς 415

τὸ Λ.

Λ 292
λάα λᾶας 386
λάαος, λάας 46

λαβὶ

λαβὲ A. 120
λάβον Æ. 436 & 432
λαβεῖν 245
λαβέσθαι ibid.
λαβόμενος, & λαβὼν ibid.
λαγιδεὺς 80
τὸν λαγὼ 386
λαθεῖν, λαθέσθαι λαθὼν 245
λαίνιλλα λαῖνα 79
λάκαινα 74
λαλίστατος, & λαλίστερος 77
λᾶς, λᾶν 64
λάξομαι 245
λάσσω 97
λατραῖος 82
λαχὼν 245
τῶν λάων 36
λέαινα 74
λέβης ητος 9 & 44
λεπόνεως 33
λελαβέσθαι 423
λελάσμεθα 245
λελασμένος 413
λέλεγμαι 130
λελέχαται 400
λέληθα 145 & 245
λέλησμαι, & λέληχα 245
λέλογα 146
λέλογχα ibid.
λέλοιπα 146
λέλοχα 393
λεοντέα, λεοντῆ 63
λεπτόγεως 33
λεύαδω 87
λεὼς 31
κλήδα, ας 28
λήξω 245
λῆς D. 446
λήσομαι 245
λῃστὴς 24
λητοΐδης 86
λήψομαι 148
λίβυσσα 74
λίζω, λίγξω 96
λίθαξ 81
λιθόβολος, λιθοβόλος 17
λιθώδης 84
λιλαίομαι 282
λὶν
λιστῶ 146
λίσσομαι 97
λιμὸς 11
λοιμὸς ibi.

λόγω

λόγω 441
λῦμαι, λῦνται, λῦται 128
λόομαι ibid.
λύγξ 13
λυσσήσω 229
λῶ D. 446
λῷον 389
λωΐων 74
λῶς & ibid.
λώω ibid

τὸ M.

MAγείραινα 73
μαθήσομαι 245
μάκαρος μάκαρ 42
μακάρτατος 48
μακραίων 19
μακρόγηρως 33
μακρόχεις 43
μανῦμαι 245
μάξω 96
μάρτυρ 87
μάσσων, μέγας 75 & 389
μαχάων
μαχέοιτο 473
μαχέσομαι 148
μαχήσομαι & μαχοῦμαι ibid.
μεγίων, μέσσων 75
μέγιστος 75
μεθίστη 217
μέθυ 39
μεῖζον, μεῖζων, μείζους 41 66
μείζω ibid
μεῖλαν, μέλαν 414
μειρακίσιη 79
μεὶς 495
μεῖστος, μείων 75
μέλαις Æ. 456
μέλαν 40
μέλας 43 67
μεκάντατος, & μελάντερος 67
μέλει 273
μέλεται, μέλομαι ib.
μεληθεις 246
μολήσει 273
μελύσει ibid.
μελήσω 219
μελίσσως, ω. 439
μελιτοῦσσα, τα 63
μελλήσω 119
μεμάθηκα 245
μεμαχμένος ibid
μέμβληται 278
μέμβλομαι 232

μεμε-

μεμεθωδεύεται	132	μηνῖν	50
μεμέληκα, ας, ε,	273	μηνίδα	ibid.
μεμέληται	ibid	μῆνις	ibid.
μεμελοπεποίηται	133	μὴν, μὴ ἐν	379
μεμέμηκα	114	μὴν, ειν ὁ	40
μέμηλε	146 & 273	μηνίω	233
μεμήλικε	132 & 273	μητιάομαι	ibid.
μεμηλὼς	273	μηδεὶς	84
μέμηνα	245	μηδεῖς	ibid.
μεμία μαι	399	μητίχη	79
μέμιγμαι	269	μητίω	233
μέμνημαι	112 & 246	μηύρω	380
μημόλυγκα	114 &	μία, ας	84
	131	μίκηος	437
μέμονα	146	μιμνήσκω	174 246
μέμορα	245	μίνω, ωος	87 & 386
μενέλεως	32	μιγνύω A.	269
μέρμις	45	μίνῳ	386
μέροψ	49	μὶν pro αὐτὸν	445
μεταμέλει	273	μνάα μνάη, μνᾶ	62
μεταμελήσει	ibid.	μνησθήσομαι	174
μεταμελήσειε	ibid.	μνήμω	ibid.
μεταμελήσαι	ibid.	μόγις	381
μετέησι	430	μοῖσα, μοῦσα	437
μετέμελε	278	μολέω	231
μεῦ D. μοῦ	443	μονώτατος	471
μιμᾶσθαι	8	μονόκερων	70
μήκιστος	76	μονὼψ	49
μήκων	41	μόρξω	269
μηνίδικα	379		

μόσυν, ῡυος 40
μυσᾶν 441
μωσῆς, vel μωυσῆς 87
μῶσα, μῦσα 437
& 459

τὸ Ν.

ΝΑὶ τὼ, σιὼ 454
ναιχὶ 403
ναματιαῖος 81
νάσσω 97
ναυὸς, ναὸς 456
ναῦς 47
νάυτιλος 80
νέηλυς 46
νέας, νῆας 414
νεικέω 233
νέκταρ, αρος 42
νεμῶ 246
νενέμικα 114
νενέμημαι 133
νένομα 147
νεστορίδης 86
νεύσω 155
νεὼς 31
νῆα 47
νηνέω 233
νῆσος 29
νῆστις 57
νίκυλλα 79
νίκη ibid.
νίσσω 232
νομιῶ 396
νόος, νῦς 63
νυστάτω 96
νῶι, νὼ, νῶιν νῶν 89
νῦς, νῦ 87

τὸ Ξ.

ΞΕῖνος P. ξένος ξε-
ρον, ξηρὸν 414
ξυμπὰς 383
ξυμφορὰ ibid.
ξυνήβη 274
ξυνέηκε 383
ξύνημι 257
ξύνισαν 259
ξυρέεσθαι 161

τὸ Ο.

ΟΓδώκοντα 421
ὅγε 21
ὀδάξω 246
ὅδε 21
ὡδὶ 403
ὀδμὴ 437
ὀδυνᾶσαι 128
ὄδωδα 246
οἰακίζω 105
οἰακοστροφέω ibid.
ὄζω 246
οἰγήσομαι 269

οἶδα

οἴδα, εἴδω 147 & 240
οἴδανον 105
οἰδήσω 246
οἰδίπους 87 88
ὀίει 128
οἴκοθεν 18
οἰκονομέω 155
οἰκονόμος 155
οἰκουρέω 106
οἰκτειρήσω 119
ὀκτίων 76
οἰκτρός ibid.
οἶμαι 128
οἰμάω 106
οἰμώξω 95
οἰνίζα 106
οἰνομέλι 37
οἰνοχόος 18
οἰνέμαως Att. 31
οἴξω οἴγω 269
οἴομαι 246
οἶς, οἶος, οἶι 58
οἶσθα 467
οἰσθήσομαι 251
οἴσομαι ibid.
οἰστροπλὴξ 48
οἰστρόω 105
οἰχνέω 233
οἰωνίζομαι 105
ὅκα καὶ ὅκκα 453
ὁκόσα 415
ὅκως ibid.
ὀλέτειρα, ὁ ὀλέτωρ 74
ὀλέσκω 230
ὅλιζον, ὀλίγον 458
ὀλλύω 234
ὀλολύζω 95
ὄλυμπος 457
ὅλωλα 269 & 393
ὀλώλεκα ibid.
ὄμνυ 216
ὀμόσω 181 & 261
ὀμοῦμαι ibid.
ὀναίην 264
ὀνάμενος ibid.
ὀνείρατος, ex ὄναρ 42
ὀνειροπόλος 18
ὀνίναμαι 263
ὄνυμα 457
ὄνω ibid.
ὄξεες 419
ὀξύμελι 37
ὅπα 454
ὄπιθεν 436
ὀπήω 234
ὀπίσω 78

ὄππατα

ὄπωατα 458
ὁράσω 247
ὁρέω, εεις 428
ὀρθεῦν pro ὀρθοῦν 434
ὀρίσω 95
ὄρνιχα 436
ὄρνιθα, & ὄρνις 45 & 50 66
ὀρύττω 96
ὄρωρα 247
ὁσημέραι 381
ὀσὸς 464
ὅσπερ 22
ὁσπεροῦν ibid.
ὄσσω 232
ὀστεοφὶ 468
ὁστοῦν 22
ὀσφράομαι 247
ὀσφρήσεται ibid.
ὀσφρόμενος ibid.
ὅτεο, ὅτευ, ὅτου 439
ὁτοῦν 23
ὅτινα pro ὅντινα, ὅτινας pro οὕστινας. ὅτινα pro ἅτινα ibi.
ὅτοις ibid.
ὅτου, οὕτινος 385
ὅττεο 460
ὅτω 385
ὁτουδὴ, ὁτωδὴ, ὁτωοῦν ibid.
οὐδαῖος 81
οὐδὸς 414
οὐδένας, οὐδεὶς, οὐδενὸς, οὔδενες &c. 47
οὐθὲν 436
οὐλύμπιος 378
οὐμὸς ibid.
οὖνος ibid.
οὐρανόθεν 18
οὐρανόθι ibid.
οὐρανόσι ibid.
οὖρος 414
οὔτοσι 391
οὔτις 84
οὗτος A. 89
ὀφθήσομαι 247
ὀφλάνω 247
ὀφλήσω 119 & 247
ὄφλω 232 & 247
ὀφείλω 247
ὄψῃ A. ὄψη 128
ὄπτομαι ibid.
ὀψείω 233
ὄψομαι 247

Π τὸ.

Πᾶ pro πῆ 453
παγῶ, παγῆς 145

παθεῖν	247	παρῆσθι	253
παθὼν	ibid.	πάριδος, & πάριος	45 87 & 442
παιᾶν ἄνος	39	πάσσω	97
παῖς, ταῖς	51	πάσσαξ	81
παιδοτρίβα	26	πατραλοίας	25
παιήσω	119	πατρὸς	42
παίδων	36	παχίων	76
παίσω, ξω	95 & 119	πεινῆς	450
παιφασσω	232	πεῖρα	452
παίω	119 & 232	πείσομαι	247
παλαίτατος	76 78	πελεκᾶν	40
παλαίτερος	ibid.	πελεκᾶς	44
πάλτο P.	423	πένησσα	73
πᾶν, πανὸς	40	πενθήσσης	476
πᾶς, πᾶσα, πᾶν	ib. & 44	πενταξὰ	383
πανδαμάτωρ	43	πεπάθηκα	247
παντᾷ	454	πεπαθὼς	ibid
παντόθεν	18	πέπαισμαι	131
πατόθι	ibid	πεπαρώνηκα	113
πάντοσε	ibid.	πεπαρώνηται	160
πάππας	25 & 40	πέπαυμαι	131
πάρα P. πάρεσι	474	πέπεικα	130
παράκοιτις	73	πεπείραμαι	399
πέρδομαι	247	πέπεμμαι	248
πάρει	258	πέπερι pro πίπερι	38
πάρεσι	ibid.	πετάννυμι	269
πάρημαι	253	πετάω	ibid.
παρήσαν	258		

πηγν.

πηγνύω 269
πέπληγα 145
πέπληγμαι 269
πεπλήθατιν 400
πέπλημαι 264
πέπλυκα 114 & 131
πεποιήκην 161
πέποιθα 145
πεπονήκεσιν 395
πέπημαι 248
πέπομφα 393
πέπονα 147
πέπονθα 146 & 247
πέπορθα 147
πέπρακα 164 248
πέπραγμαι 130
πέπραπται 459
πεπρωμένη 267
πέπταμαι 173 269
πεπτόημαι 160
πέπτωκα 112 & 248
πέπυσμαι 130 & 248
πέπωκα 248
περάω 96
περιβόλαιον 82
περιήμπιχον 107
περίνεως Att. 33
περίπλους 69
πέρραμος 457
περάω 233 & 264
πεσήσω 248
πεσοῦμαι 149 & 248
πέσσεται 97
πέσσω 97 232
πετάσω 269
πέταμαι 216 264
πετεώο 468
πέττω 97
πέφαγκα 114 & 131
πέφαμμαι 131
πέπανται 129
πεφάσθω
πέφασμαι 399
πέφηνα 146
πεφθήσομαι 248
πέφραγμαι 270
πέφορα 147
πεφράδαται 400
πέφρασμαι 133 399
πέφραχα 270
πέφρικα 113
πέφυγα 145
πέφυγμαι 130
πέφυκα 251 & 271
πέψω 248
πηλείδης 86 416
πηλείων 421
πηληϊάδης ibid

πηλιάδεω	417	πλυθήσομαι	136
πηληίδης	419	πνευστιάω	232
πήοστω	269	πνοιὴν	435
πίε	248	ποδήρης	84
πιεῖσθαι	ibid.	ποδαπός	92
πιθάκνη	79	ποὲν	450
πίθι	248	ποεῖν	383
πιλνάω	234	ποθέεσκε	424
πιμπλὰς	264	ποθήσομαι	248
πίμπλη	216	ποιείσθων	401
πίμπλημι	264	θοίεσκε	424
πίμπραθι	216	ποιεῦμεν	450
πίμπρας	264	ποιεῦσα	450
πίμπρη	216	ποιήτρια	73
πίομαι, οῦμαι	248	ποιμὴν	40
πιπίσκω		ποιοίην	401
πιπράσκω	232	ποιητέω pro ποιητοῦ	317
πίστασαι	477		
πιφαύσκω	232	πόκα	453
πιφάσκω	ibid	πολεμησείω	467
πλαγῆναι	279	πολεμήσω	233
πλάζω	96	πόλη, πόληες ἀντίτων	
πλάγξω.	ibid.	πόλη καὶ πόλεις	418
πλακοῦσα	63	πολίων, πόλιστος	75
πλάσω	96	πόλιχνη	79
πλεῖον		πόλλον	469
πλείων	75	πολυαὶξ	
πλήκτης	77	πονέασθαι	414
πλήξω	269	πολύχειρ	43

πορρώ-

πορρώτατος 78
πορρώτερος ibid
πορφυρέα, α. 63
ποσειδῶ 387
ποσειδῶν 51
πόταγε 455
ποτὲ 430
ποτέχε 454
πότι ibi.
ποτίθει ibid.
ποτίστατος 77
ποῦς 19 & 48
πρὰν 435
πρᾶτος 434
πρέσβυς 45
πρὸς 454
πρήσω 264
πριαμίδης 86
πριᾶσθαι 264
πρόβολος 18
προοῦ 206
πρόοιντο 256
προπεφραδμένος 399
προπηλακιεῖ
προστάτις 72
πρόσφατος 129
πρόσχες 196
προσώτατος 78
προσώτερος ibid.
πρότερος 79
πρότι, ἢ ποτὶ, pro πρὸς 454
προυλίγου 378
προύργου ibid.
προύφερον 107
πρόχοος 18
προῶμαι 256
πρώρα 5
πρώτιστος 79
πρωτότοκος 17
πρωτοτόκος ibid.
πτώμενος 262
πτὰς ibid.
πτᾶσθαι ibid.
πτῆναι 262
πτήσομαι ibid
πτήσω ibid.
πτίσω 97
πτόλιν 382
πτόμενος 262
πτωχίστατος 77
πτωχίστερος ibid.
πώσω ἐκ πίνω 248
πῶυ 93
πῶθι 248

τὸ Ρ.

Ῥάγεις 270
ῥαγῆναι ibid.

ῥαγὼ 145
ῥαίω 232
ῥάξ
ῥάρος 12
ῥαίων 76
ῥαίστος ibid.
ῥᾶστος ibid
ῥάων ibid.
ῥείω 233
ῥέξω 96
ῥέριφα 473
ῥεύσω 155 248
ῥηγνύω 224 & 270
ῥηματίσκιον 80
ῥὺν, ῥῦνες 40
ῥῥιγίων 77
ῥιπτήσω 119
ὁδόχρους 64
ῥοδοῦς 65
ῥυεὶς 249
ῥυῆναι ibid.
ῥυήσεται ibid.
ῥυήσω ibid
ῥωθήσομαι 186 270
ῥωρὸς 12

τὸ Σ.

Σ Ἀν. D. 5
σαπφὼ 13
σαπίζω
σαρμάτης
σβέσω 270
σβέω 261
σβήσομαι ibid
σεβάσμια 482
σέθεν
σείο 42
σειρὴν 37
σελλάνα 459
σέο 427
σέοθεν
σεὸς 436
σέσεισμαι 131
σέσηπα 145
σέσωσται 135
σέω 436
σεωυτέω 422
σὸς σητὸς 44
σήψομαι
σίγμα-ατος 56
σιγματοειδὴς ibid.
σίνηπι 38
σιὸς 436
σιλλοκύπριον 38
σῖτος 30
σκιδαίω 232
σκεδασθήσομαι 265
σκεδάω ibid.
σκένος 458

σκίδνα-

σκίδναμαι	264	στρέφει	398
σκίδνασθε	ibid.	στριβιλικὶγξ	289
σκίδνημι	ibid	στρώσω	270
σκληρόγεως	33	στητὸς	61
ὦ σκύθα	26	στηρίξω	95
σκυθὶς	73	στηφελίζω	ibid.
σκῶρ, ατὸς	43	στιζάω	13
σοῖ	421	συμβὰν	274
σπάδιξ		συμβέβηκε	ibid
σπεῖο	428	συμβεβηκὸς	ibid.
σπέρρω	457	συμβῖναι	ibid.
σπερῶ	114	συμμαχὶς	73
σπέρσω	464	συνέβη	274
σπὲς	154 196	συνέφερε	ibid.
στᾶθι	452	σύνθου	253
στάξω	249	συνιᾶσι	257
σταῖς	47	συνίει	ibid.
στᾶναι	452	σύνισθε	262
στάσκε		συνίσατε	ibid.
στενάζω	95	συνιὼν	257
στερίσκω	249	συνώκεον	167
στερήσομαι	ibid	συρίσθες	433
στεῦτο	473	συστέλλω	108
στήρ, στέαρ	42	συφοῦ	457
στήτεσφι	468	σφαῖρα	482
στήξω	155	σφάζω	96
στήσαι		σφὲ	464
στίξω	95	σφέας	421
στορέσαι		σφέες	ibid.

σφές	444	τἄλφιτα	379
σφὴξ	48	ταμεῖν	249
σφὶ	17 422	τἄν	379
σφὶν	ibid.	τἀναντία	ibi.
σφίσι	ibid.	τἀνάφορον	ibid.
σφραγὶς	45	τἀνδρὶ	380
σφραγὸν	462	τἀνδρὸς	ibid.
σφάζω, σφάσσω	96	τἀνδρώπω	ibid.
σχεθήσομαι	241	ταξαίατο	428
σχεῖν	ibid.	ταξέμεν	426
σχὲς	154	ταπεινόφρων	109
σχήσω	241 161	τἀπὶ	379
σχολαίτατος	76	ταραχώδης	84
σχολέτερος	ibid.	τἀργύριον	279
σχόμενος	241	τἄρια	ibid.
σχὼν	ibid.	τάρταρα	30
σῶς συν	66	τἀρχαῖα	379
σώτερα	74	τάττεο	427
σῶτερ	51	ταυτὶ	391
σωτὴρ	42	ταυτοῦ	422
τὸ Τ.		ταχίων	76
Τἀγαθὸν	15	τάχειν	426
τἀγαθοῦ	380	τέθηλα	146
τἀγαθῷ	ibid.	τεθλάομαι	174
τἀγέμεν	426	τέθραυσμαι	131
τάγη	428	τέθναα	242
ταί	439	τέθναθι	265
τακτέος	18	τεθναίην	265
τάλαινα	67	τεθνᾶναι	265

τέθνα-

τέθνατω	ibid.	τετέλεσμαι	160
τεθναὼς	429	τετέμηκα	98
τεθνειὼς	242	τέτηκα	145
τεθνεὼς	ibid.	τέτικα	114 & 149
τέθνηκα	ibid.	τέθλασμαι & ἔθλασμαι	132
τεθνηκὼς	429	τέτλαθι	265
τεθνήξομαι	242	τέτλημι	ibid.
τέτρυφα	ibid	τετλαίην	ibid.
τέτυμμαι	134	τέτμηκα	114 & 249
τετύμμεθον	ibid.	τέτμημαι	ibid.
τεῖν	444	τέτμω	249
τέκε	423	τέτικα	249
τέχιον	18	τετόξευμαι	131
τέχήρης	84	τέτορες	443
τέλθω	231	τέτραμμαι	130
τεμεῖν	249	τέτραπται	135
τέξω	ibid.	τέτρημαι & τέτρηνε	250
τέο	472	τέτρομα	147
τεὸς, α,	445	τέτροπα	146
τέρεν	40	τέτροφα	130
τέρεινα	71	τέτρυφα	113
τέσσερες	421	τέτρωκα	250
τεταγμένος	18	τέτυγμαι	130
τέτακα	114 & 131	τέττιξ	48
τέταμαι	131	τέτυμμαι	135
τέταφα	112	τέτυπον	423
τέταχα	ibid.	τετύφαται	400
τετάχαται	400		
τεταχέμεν	429		

τετυφένας, τετυφέμεν, ἐναι 398
τετύφεα 425
τετύχηκε 115 250
τεύχω 115
τεῦ 444
τεύξομαι 250
τεῦτλον 383
τῆδε 385
τηλεφαντίνη 380
τήμερον 493
τῆνος 445
τηνῶδε
τιθέασι 402 & 429
τιθέατυι 473
τίθεμμι 466
τίθεντι ibid.
τίθεσκε 424
τίθητι 451
τιμῆς 44 & 63
τιμῆσσα 63
τιμῴης 401
τίπτε 447
τιθηνάκιον 80
τλαίην 265
τλὰς ibid.
τλῆμι ibid.
τλάω ibid
τλῆναι ibid.
τμαγεὶς 249
τμηθήσομαι 136
τμήξω 96 & 249
τόδε τόγε 21
τοιαδὶ 391
τοιοσδί 19
τὸν, pro ὄν 416
τόξοτα 25
τὄλαιον 378
τὄλλο 379
τὄμῦ 380
τῦ, pro τινὸς 17
τὄγκλημα 381
τῦν 380
τὄνδυμα 381
τὄνεκα 380
τῦξ 378
τὐπίταγμα 15
τὄπος 378
τὄργον ibid.
τὄρτρον 379
τὄτας 445
τυτέις 422
τυτέυ ibid.
τυτέῳ ibid.
τουτὶ 391
τυτονὶ 381
τράω 250
τρήσω ibid.

τρίξω

τρίξα 383
τριημίμηνον 85
τριημιώριον ibid
τρύγων 41
τρύξω 96
τρυχώσω 119
τρωθῆ 50
τρῶμα ibid
τρατὸς ibid.
τρὼς 46
τρώσω 250
τρώων 36
τύμμα 296
τύπεσκε 424
τυπέω 425
τύπτει 398
τυπτέμεν 398
τυπτέμεναι ibi.
τυπτέσθων 401
τύπτησι 426
τυπτόμεθα ibid.
τυρίσδεν 437
τύψαισα 448
τύψασκε 424
τύψειας
τῶ, pro τινὶ 17
τῶγαλμα 379
τῶνόλβιον 379
τῶπόλλωνος 380
τῶστέα 379
τωϋτέω 422

τὸ Υ.

Ypsilon 6
ὑβάλλειν 468
ὑγιᾶ 387
ὕδατος 43
ὕδος 462
ὑδρόμελι 37
ὑίεες 419
ὕϊς 58
ὑιέσι ibid.
ὑιεῦς. υἱὸς 87
ὕμες 444
ὑμέτερος 445
ὕπαργον 275
ὕπατος 79
ὑπέδην 267
ὑπεὶς 475
ὑπέρτατος 79
ὑπέστην 251
ὑπεσχέθην ibi4.
ὑπέσχημαι ibid.
ὑπεσχόμην ibid.
ὑπῆρξε, & ὑπῆρχα 275
ὑποδῦναι 267
ὑποστήσομαι 250
ὑποσχήσομαι ibid
ὑποσχόμενος ibid

ὑπό-

ὑπούχεως 31
ὑῤῥᾳδὴς 86
ὗς 19
ὕψιος 78
ὑχ ὼν 79

τὸ Φ.

Φάγεσι 128 & 399
Φαγεῖμαι ibid.
Φαίλω 266
Φαμὶ 452
Φάναι 266
Φαντὶ 552
Φάος 19
Φάρυξ 458
Φάρυγξ ibid.
Φασὶ 265
Φάσσω 73
Φασῶ 452
Φατὲ 262
Φατίζω 96
Φέρεσι pro Φέρει 99
Φέρεσος 77
Φέρτατος, Φέρτερος, Φέρτιστος ibid.
Φθίξομαι 148
Φῆ 19
Φημὶ 190 265
Φὴν, Φῆς, Φῆ, pro ἔφην, ἔφης, ἔφη 19 & 265
Φὴς ibid
Φήσω 251
Φθαίλω 266
Φθάσω ibid
Φθεὶρ 36 43
Φθέρσω 459
Φθέῤῥω ibid.
Φθίνω 251
Φιλεῦσι 438
Φίλεντι 466
Φίλλω 466
Φίλιννα 79
Φίλιστος 76
Φιλόγελως 33
Φιλόδακρυς 458
Φιλοθέσιτη 26
Φιλόπολις 19
Φιλόπατρις 37 68
Φιλόσοφος 19
Φίλτατος 76
Φίλτερος ibid.
Φιλταῖον 80
Φίλτατος 437
Φλᾶν 382
Φλὸξ 36
Φοινικῆς 63
Φοίβη 73
Φοίνισσα 74
Φονῆ 388

Φέρκυ
Φράξω 272
Φρενήρης 84
Φρέαρ 42
Φρὲς 196
Φρὴν 19
Φρήσω 451
Φρητὸς, Φρητὶ, ex Φρέας 61
Φρίξω 251
Φρονηματίας 83
Φρυαγματίας ibid.
Φύλακοι 419
Φῦναι 270
Φὺς, Φῦμι ibid.
Φυσαλὶς 79
Φύσιγξ ibid.
Φύσω 251
Φῶς, Φωτὸς 46
Φὼς, Φωδὸς, Φώδων 46
Φὼρ 43
Φωρότατος 77
Φώτων 36
Φώδων ibid.

τὸ Χ.

Χαιρήσω 119 & 252
Χαλκογλώχιν 41
Χανοῦμαι 252
Χαρεὶς, Χαρῆναι, Χαρήσομαι ibid.
Χαρίεις 47
Χαρίεν 40
Χάρις, ιτος, ιδος, & ιτος 45 87 & 469
Χαρῶ 114 119 & 252
Χεῖρε 30
Χείριστος 75
Χείριστοτατὸς 471
Χείριστότερος ibid.
Χείρων 75
Χερείων ibid.
Χέρηα 471
Χέρηϊ ibid.
Χέρρες 459
Χερσεῖος 81
Χεύαντες, Χέαντες 457
Χθὼν 19 41
Χιάω 232
Χλούνης, ων, 26
Χόες, ας, ex Χοῆς
Χραῦς 47
Χρέομαι 414
Χρειὼ 413
τὸ Χρέως 31

Χρῆν

χρῆν	275	ὦδα	246
χρῆναι	275	ὤδηκα	ibid.
χρήσει	ibid.	ὠδὶ	385 & 403
χρησθεὶς	263	ὤδωνις	378
χρῆσται pro χρεῖα ἔσται	15	ὤζεσα	246
		ὠήθην	ibid.
χρήστης	26	ὠθήσω	252
χρῦς	64	ὤκιων	76
χραιὰν	435	ὤκτειρον	105
χρυσάκτιν	19 & 41	ὤκτερον	118
χρυσῆ	63	ὠκότριψ	379
χρύσοσκε	424	ὦλα	269
χρυσόκερως	33	ὤλισα	ibid.
χρώσω	211	ὤλισθον	246
χυθήσομαι	252	ὠλόμην	269
χὠκύων	380	ὤλλοι, οἱ ἄλλοι	380
χωξυμπόται	ibid	ὤμην	129 & 246
χῶπως	ibid.	ὤμοιος	457
χωράφιον	80	ὠμοκα	269
χώτι	380	ὠμολόγυν	107
χώσω	186 271	ὤμοσα	249
τὸ Ψ.		ὦν	430
ψαλμὸς	277	ὦναξ	385 & 415
ψὰρ		ὤνεμος	378
ψάλσω	464	ὤνερ	385
ψὲ.		ὤνηρ	378
τὸ Ω.		ὤνησαν	263
Ὦγαθε	384	ὤνησας	ibid.
ᾦγα	269	ὤνηθε	ibid

ὠνητ

ὠνητιάω	232	ὦρσα	247
ὤνθρωπε	385	ὤς, τὼς	475
ὤνθρωπος	378	ὠσὶ	52
ὤνομα	437	ὦσμαι	252
ὠνοματοπεποίηται	132	ὤσομαι	165
ὠξα	269 & 396	ὥστοργος	378
ὤομεν	129 & 246	ὠσφρόμην	247
ὠπόλλων, pro ὁ ἀπόλλων	16	ὤσω	155
		ὠὐτὸς	414
ὦρα	247	ὤφειλον	118
ὡραῖος	81	ὤφελε	274
ὠρανός	15	ὤφθην, ης, η·	247
ὤραμαι	173 & 247	ὦφλον	247
ὤργυζον	106	ὤχθην	269
ὤριστος	414	ὠχύμην	246
ὦρνες	380	ὠψηλὸς	457

ΤΕΛΟΣ.

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn778717763/phys_0564
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn778717763/phys_0565
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn778717763/phys_0566
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn778717763/phys_0567
DFG

Universitäts Bibliothek Rostock
http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn778717763/phys_0568
DFG

INDEX

ὠνητιάω	232	ὦρσα
ὤνθρωπε	385	ὤς, τὼς
ὤνθρωπος	378	ὠσὶ
ὤνομα	437	ὤσμαι
ὠνοματοπεποίηται	132	ὤσομαι
ὤξα	269 & 396	ὤστοργος
ὤομην	129 & 246	ὠσφρόμην
ὠπόλλων, pro ὁ ἀπόλλων	16	ὤσω
		ὠὐτὸς
ὦρα	247	ὤφειλον
ὡραῖος	81	ὤφελε
ὠρανός	15	ὤφθην, ης, η·
ὤραμαι	173 & 247	ὦφλον
ὤργυζον	106	ὤχθην
ὤριστος	414	ὠχύμην
ὦρνες	380	ὠψηλὸς

ΤΕΛΟΣ.

